

От автора на „Ключът към бездната“, „Зиззаг“,
„Клара и сянката“ и „Пещерата на идеите“

ХОСЕ КАРЛОС
СОМОСА
СТРЪВ

Clibri

съвременни
трилъри

ХОСЕ КАРЛОС СОМОСА СТРЪВ

Превод: Марин Галовски

chitanka.info

В един реален и в същото време футуристичен и призрачен Мадрид, белязан от атомен взрив, бродят двама психопати, които сеят ужаси смърт. Технологиите и конвенционалните средства на полицията са безсилни. Тогава се прибягва до мощния потенциал на психическото въздействие, до бездните на подсъзнанието. И най-надеждното оръжие се нарича Диана Бланко, млада жена, преживяла тежка травма в детството си, превърнала се в свършената стръв, на която не може да устои нито един убиец. Виртуоз в техниката на превъплъщенията и психологическите профили, тя поражавя със свръхдоза удоволствие, което заличава и най-беглите следи от воля в поведението на злодея. Несъзнаваното, царството на привидностите вземат връх над разума. Развихря се зловещ маскарад, чийто сценарий е извлечен от драмите на гениалния Шекспир, където като в огромен пъзел присъстват всички човешки типове, психохарактеристиките на целия човешки род. От Макбет и Лир, през Хамлет и Отело, до обобщаващия и вечен Йорик.

Класически трилъер, фантастика, творение на чудовищен мозък или може би смесица от всичко това. Стръв е поредното доказателство за таланта на Хосе Карлос Сомоса, един от най-успешните и най-превеждани съвременни испански автори. Разрушителен, изобретателен, находчив, смущаващ, следовникът на Борхес, Калвино и Кафка отпуска юздите на своето въображение, за да увлече читателя в задъхан бяг в дебрите на перверзното у човека. Напрежение и неподозирани обрати изпълват повествованието до последния ред, когато завесата се спуска пред поредния престъпник, а Диана Бланко се оттегля, за да продължи битката с друга маска, но на същата необятна сцена на неразгадаемата човешка природа.

На Диего Хименес и Марга Куето

*Да, този сеят е сцена,
където всички хора са актьори.
„Както
ви харесва“, II,
7^[1]*

ПРОЛОГ

Ибиса

Три месеца по-рано

Маската като че гледаше момичето някак злонамерено. Впрочем ставаше дума просто за езическо украшение, издялано от дърво и окачено на стената. На стената имаше и друга, съвсем същата, поставена на известно разстояние. Девойката ги забеляза за първи път в момента, когато ѝ казаха да застане в профил. Говореше само седналият мъж, другият стоеше прав зад стола му и мълчеше.

— Сега, ако обичаш, си свали блузата.

Макар да не се изискваше да бъде прелъстителна, на нея ѝ се стори, че си е събула панталона и обувките прекалено бързо, затова реши да вложи известно кокетство в движенията си. Блузката вече беше разкопчана, така че я плъзна грациозно по едното си рамо, после по другото и я остави смъкната до китките. Не носеше сутиен и малките ѝ гърди едва се очертаваха на кльощавото ѝ като на анорексичка телце, наред което триъгълникът на слипчето, черен като всички дрехи по нея, изглеждаше съвсем миниатюрно. Цветът не бе случаен, а беше избран съзнателно, за да контрастира с млечнобялата ѝ кожа и платинените ѝ коси. Единствените изпъкващи атрибути по нея бяха чувствените месести устни и клепачите, подпухнали от безсънните нощи на работа и от обилните количества алкохол.

След като остави блузата на същия стол, където бе захвърлила панталона си, отстъпи към средата на импровизираната сцена. Двата прожектора я заслепяваха и тя успяваше да съзре единствено маските на стената отляво и еднооката видеокамера срещу себе си. Гласът на човека зад нея бе приятен, мек и ясен.

— Завъртете се, моля.

Докато изпълняваше указанията му, тя се опита да наруши напрегнатото мълчание.

— Така добре ли е?

— Да, спокойно.

Обаче беше напрегната, и то именно понеже полагаше усилия да демонстрира самообладание. И не защото ѝ липсваше опит в подобни сесии, нищо подобно. Лени, или Олена Гюшева, както беше записано в овехтялата ѝ лична карта, на която бе залепена, като за подигравка, една ужасна нейна снимка от времето, когато бе на двасет и четири, често бе заставала пред камерата и в повечето случаи дори с още по-малко дрехи. Вината беше на Карл, берлинският фотограф, който я бе измъкнал от родния ѝ Киев, за да я доведе тук, в Ибиса. За трите години, в които бяха живели заедно, преди да я зарече, бе успял да я рекламира добре, беше ѝ направил фантастична фотосесия, която Олена бе качила в уебстраницата си и я бе разпратила на всички испански и чуждестранни агенции, за които се предполагаше, че биха могли да проявят интерес към нея. В момента работеше като сервитьорка в една дискотека, но твърдо вярваше, че съдбата ѝ ще се промени. Нямаше начин да не дойде ден, в който ще се захване да прави кино. Адриана, съквартирантката ѝ от Хондурас, гледаше на карти. Беше ѝ предсказала:

— Ще имаш блестящо бъдеще, Лени! Повярвай ми, всеки път, като ти хвърлям карти, така излиза.

Адриана бе нисичка, с мургава кожа и индиански черти. Бяха започнали заедно в дискотеката, но сега тя си бе намерила „сериозна работа“ — секретарка в туристическа агенция. Олена много я обичаше, защото бе общително и емоционално момиче. Жалко обаче, че беше толкова подозрителна. И не преставаше да я съветва. Олена я наричаше „мамче“, въпреки че истинската ѝ майка не бе полагала и наполовина толкова грижи за дъщеря си. Адриана често казваше, че за момичета като Олена град Ибиса представлява не остров, а ничия земя на сред петте континента. „Познавам и други, които дойдоха тук, а скоро след това ненадейно и безследно и изчезнаха. Повече никой няма да чуе за тях.“ И добавяше: „Свършват някъде в Азия или в някоя арабска страна.“ Беше болна на темата дебнещи опасности и все ѝ се привиждаха отвличания, убийства и изнасилвания. Настояваше Олена

да си приготви чанта с „неприкосновени запаси“, комплект от разни неща, които биха ѝ послужили да оцелее в критична ситуация.

За Адриана важно бе единствено бъдещето. Стремеше се да го предскаже, защото не успее ли, то я плашеше. За разлика от нея Олена живееше за момента, но в никакъв случай не бе по-малко предпазлива от съквартирантката си. И родината ѝ Украйна животът бе труден, колкото в която и да е страна, през която Адриана бе минала, ето защо от дете ѝ се налагаше да си отваря очите на четири, ако не искаше да я сполетят разни неприятности. В резултат на това, преди да отиде на ново място, Олена неизменно го проучваше най-подробно, така че го научаваха наизуст дори двете ѝ кукли от детинство — единствения багаж, с който преди време бе напуснала Киев. Винаги, когато ѝ предстояха „съмнителни“ срещи, викаше някое от мускулестите момчета от дискотеката и оставяше бележки кога точно е излязла и в колко часа предполага, че ще се прибере. Разбира се, никога не забравяше мобилния, въпреки че бе наясно колко излишно е това, при модерните средства за заглушаване. Имаше вяра много повече на хората, отколкото на техниката, като всеки разумен съвременен гражданин. Никак не беше лесно да измамиш Лени Гюшева, макар да изглеждаше толкова крехка и уязвима. В известен смисъл „неприкосновените ѝ запаси“ бяха доста по-практични от тия на самата Адриана.

— Чудесно! Стой така с лице към мен и гледай в камерата.

Усещаше се напрегната и нервна. Устата ѝ бе пресъхнала и въпреки че бе почти напълно гола, беше започнала да се поти. Самата сесия не я тревожеше ни най-малко. Двамата мъже в студиото бяха коректни, отнасяха се с необходимата учтивост и професионална дистанция. Записът щеше да трае половин час, като я бяха предупредили, че ще я снимат по бельо, а това си бе напълно в реда на нещата. Амбицията ѝ без съмнение бе да се представи отлично и да бъде избрана в тоя кастинг. Вероятно причината за безпокойството бе именно тази.

От самото начало предчувстваше, че това е шансът ѝ в живота. На пръв поглед обявата в интернет бе като всички останали. Ставаше дума да бъдат подбрани момичета „с възможности“, да ги заснемат, да изберат две-три от най-добрите и да ги разпратят на европейски и американски продуценти. Нищо повече. Просто и ясно. Пишеше и

името на агенцията: „Ефесус“. Олена бе преровила цялата налична информация и се оказа, че агенцията съществува вече повече от десет години и че благодарение на нея в киното са били лансирани много нови лица, започнали като изпълнители на незначителни роли във високобюджетни продукции. Изобщо не се поколеба и изпрати фотосесията си и личните си данни с надеждата да я повикат. Обикновено никога не отговаряха, та даже и „снимката си по приносител да им пратиш“, както казваше Адриана, вечен и непоправим оптимист.

Да, но този път отговориха.

След три дни получи имейл. Беше одобрена за пробните снимки. Насрочени бяха за един юлски ден в седем вечерта. Мястото — една от сградите, известни като „близнаците Ява“, на Плая ден Боса. И това звучеше добре, защото „Ява“ бяха сгради с вътрешни електронни системи, разни допълнителни екстри като прозрачни стени и врати, инсталирани така, че да се отварят при определена звукова команда. Подобно място можеше да бъде наето само от агенция от величината на „Ефесус“. В продължение на няколко дни пробва всевъзможни дрехи, търсейки да избере подходящия тоалет, с който да направи най-доброто впечатление. Накрая се спря на черна блуза, джинси и спортни обувки. Следобеда преди срещата, докато се обличаше, в тясната стаичка с гръм и трясък нахълта Адриана.

— Лени, никъде няма да ходиш. Получих лош знак.

На Лени този израз ѝ беше известен. „Лош знак“ означаваше лошо предчувствие. Адриана ѝ бе разяснила, че тия „знаци“ идват от неродената ѝ сестра близначка, която ѝ изпращаше „сигнали“ от отвъдното, с които я предупреждаваше за нещо, обикновено за някаква опасност, дето трябва да се избегне. Адриана твърдеше, че благодарение на нейните послания на няколко пъти се е разминавала със смъртта като например случая, когато не се качила в някакъв междуградски автобус, който по-нататък по пътя паднал в дълбока пропаст.

— Това за рейса си ми го разправяла, Ади — каза Олена с плътния си, дрезгав глас, с подчертан славянски акцент. — Просто отивам за малко и се връщам. Освен това знаеш и къде ще бъда.

— Представи си, че те дрогират и те откънат в неизвестна посока.

— Това е сериозна агенция. Не видя ли страницата им? „Ефесус“...

Адриана я гледаше, без да трепне, с големите си черни като антрацит очи.

— Ще те снимат гола и ако им харесаш, изчезваш — предупреди я тя.

Олена ѝ отвърна шеговито, докато се решише пред огледалото:

— И ти ще наемеш моята стая, за което винаги си си мечтала.

— Говоря сериозно, това ми го съобщи близначката. — Тонът, с който Адриана говореше, бе наистина гробовно сериозен, така че Олена малко се сепна. — Моля те, не ходи.

Олена се обърна към приятелката си и я хвана за ръцете. Бяха студени.

— Каж ми нещо, „мамче“, тези знаци никога ли не грешат?

— Никога. — Адриана тръсна енергично глава, но внезапно замълча, разколебана, след което тихичко добави: — Е, може би в единични случаи...

— Ето, виждаш ли. Значи все пак може и да грешат. Не се тревожи, докато се усетиш, и се връщам.

На излизане ѝ изпрати целувка.

Неочаквано всичко приключи.

— Готово. Беше много добре. Благодарим ти, Лени.

Изненадана от внезапния завършек, тя примигна.

Даде си сметка, че бретонът ѝ е залепнал от потта по челото. Въпреки че беше разсъблечена, топлината от двата прожектора я задушаваше. След миг ги угасиха, оставяйки две виолетови огънчета в очите ѝ — два въглена като зениците на дявола. Потърка ги и отново примигна, като се опитваше да привикне с оскъдната светлинка на страничните лампи.

Седналият мъж се изправи и сдържано се усмихна.

— Можеш да се обличаш. Свършихме.

— Какви са шансовете? — предпазливо попита Олена, докато закопчаваше блузата си. Не обичаше излишните въпроси, но бе прекалено нетърпелива да разбере резултата, пък и човекът пред нея бе толкова мил, че предразполагаше и ѝ вдъхваше доверие.

— Не мога със сигурност да кажа, миличка. Кандидатките са много, а и още не сме с ясна концепция. Но ти ни хареса. Имаш присъствие пред камерата, излъчваш естественост и непринуденост.

Този коментар я възхити.

— Благодаря ви. Кога да очаквам отговора ви?

— След края на лятото. Септември или най-късно октомври. Имаме ти данните, така че ще ти се обадим, щом... Добре ли си?

— Да, малко... — Изведнъж се почувства замаяна. Затвореше ли очи, виждаше силните прожектори, смешните маски, обектива на камерата и всичко се завихряше около нея.

Представи си, че те дрогират.

Пое дълбоко въздух, направи няколко крачки и пространството наоколо си дойде на мястото. Успокои се. Никой не я бе дрогирал. Дори не ѝ бяха предложили вода. Само ѝ беше горещо. Усмихна се и пое салфетките, които ѝ поднесе другият, който почти не бе отронил и дума. Бе ги взел от кутия върху стъклена масичка, на която имаше и някаква книга. Докато бършеше потта си, от любопитство разчете заглавието ѝ: „Комедия от грешки“, от Уилям Шекспир. Това за пореден път я убеди, че единственото, което ги интересуваше, бе спектакълът и сцената.

— Ако искаш, мини през банята, преди да си тръгнеш — предложи оня, с когото разговаряха.

— Не, благодаря, добре съм...

Наистина беше добре. Все по-добре и по-добре. Стиснаха си ръце за довиждане и щом излезе под жаркото слънце и морския бриз, главата ѝ се проясни. Не знаеше защо, но имаше предчувствието, че ще успее.

Докато вървеше към спирката на автобуса, извади телефона си и изпрати съобщение на Адриана: „Не ме отвлякоха“, написа. У дома Адриана се направи на ядосана от приповдигнатото настроение на приятелката си, но после и двете започнаха да се шегуват. И понеже Олена тази вечер не бе на смяна в дискотеката, вечеряха заедно и вдигнаха тост за бъдещето ѝ на актриса.

Едва по-късно, останала сама в тясната си стаичка, преди да заспи, си спомни за една несъществуваща, но много любопитна подробност.

Мъжът, с когото през цялото време на сесията разговаряха, накрая я нарече Лени. Бе сигурна, че няма откъде да знаят галеното ѝ име... Или грешеше?

Разрови се внимателно в паметта си, но в края на краищата реши, че такава дреболия е без значение, и докато разсъждаваше по въпроса, заспа.

[1] Цитатите от Шекспир в цялата книга са дадени по превода на Валери Петров. — Б.р. ↑

I. НАЧАЛО

*Какво приготвил си ни тази
вечер...*

*концерт, балет, забава,
маскарад?*

*„СЪН В
ЛЯТНА НОЩ“, V,
1*

Мадрид
Сега

Мъжът изглеждаше толкова нормален, че чак ми се стори опасен.

Къщата му, или поне тази, в която ме заведе и ми каза, че е негова, оставяше същото впечатление за прекомерна нормалност: соларни панели, миниатюрна градинка и високотехнологична система за сигурност, на тиха улица в Падуа, един от многото квартали в покрайнините на Мадрид, създадени да поберат излишеството от хора и сгради. Вътре миришеше на чисто и бе много подредено, което също силно ме впечатли. Беше ми казал, че живее сам, а такава чистота за сам мъж си бе направо обезпокоителна.

— Влизай, разполагай се удобно — покани ме той, докато програмираше на клавиатурата блокирането на входа.

— Благодаря.

— Нещо за пиене? Предпочитания? — усмихна се и разпери ръце. — Вкъщи не държа алкохол.

— Някакво разхладително, да е *light*, каквото имаш.

Оставих чантата на канапето, но не седнах. Като излезе да донесе напитките, огледах обстановката наоколо. Преброих поне пет картини с пейзажи, които биха отегчили дори кварталните бабички, и още навярно дузина икони, включително от ония миниатюрни релефни изображения на Светата Дева или на Исус, видими единствено с лупа. Тази подчертана религиозност можеше да се очаква. Не ме изненада и това да забележа върху малка масичка в средата на помещението портативен компютър, който се включваше с инфрачервени лъчи. Беше напълно естествено. Работеше като редактор в новинарски канал онлайн и понеже живееше сам, можеше, разбира се, да си слага компютри, където си иска.

Затова пък не очаквах да видя жена.

Снимката бе върху малка каменна поставка, в рамка с формата на буквата и и бе сложена на една от белите лавици, редом до четири тома

по информатика и едно разпятие. Дамата бе седнала до мъжа, вероятно в някакъв бар. Бяха усмихнати. И двамата изглеждаха отегчени, тя повече от него. Веднага се заех да я изучавам: беше около трийсетгодишна, със здраво тяло и гъста, тъмна коса. Роклята не скриваше голото рамо и лявото бедро. Бе сключила ръце и изглеждаше властна жена, това ме изненада особено, предвид онова, което можеше да се очаква от господин Изрядната чистота, но все пак имаше нещо в позата ѝ, дето ме накара да се замисля.

Долових шум от стъпки зад гърба си, ала реших да се престоря, че нищо не съм чула, и да продължа да разглеждам портрета.

— Не знаех дали искаш лед, или... — Като ме видя, млъкна.

— Без лед, добре е.

— Снимката ли гледаше? — Смънках нещо глуповато, но той добави с усмивка: — Това е жена ми. Бившата, искам да кажа.

— Аха.

Седнахме на канапето, мъжът се разположи вляво до мен.

Извърнах се надясно и опитах един малък етюд. Бях с панталони, но от черна кожа и силно прилепнали, което ми позволи да подчертая и изложа на показ формите на лявото си бедро. Изчаках да ме погледне и бавно започнах да свалям коженото си яке, разголвайки първо лявото си рамо. Взирах се в очите му, за да видя дали ще клъвне. Вниманието му към мен не растеше, но и не намаляваше. Очевидно бе, че му е приятно, макар и не прекалено, да ме съзерцава в позата на неговата „екс“. Докато събличах горницето на костюма си, се опитах да поведе разговор.

— Беше ми казал, че не си женен.

— Наскоро се разведох — махна с ръка небрежно. — Това е минало.

— Да, щом нещата не вървят, по-добре да скъсаш. — Захвърлих якето до чантата. Бях седнала далеч от нея, за да покажа, че разполагам с много време, но за всеки случай добавих: — Скоро ще трябва да си тръгвам.

— Така ли? — смънка разсеяно той, сякаш ставаше дума за нещо без значение, и посочи чашата върху масата. — Няма ли да пиеш?

— Да, разбира се.

Отпих от разхладителното. На вкус, изглежда, имаше само лимон, но това не означаваше, че няма и дрога. Не ме интересуваеше,

защото бях сигурна, че ако изпаднех в безсъзнание, няма да ми направи нищо лошо. Ако той беше Воайора, щях да му трябва будна, за да може да се забавлява.

— Хубава си — каза. — Много си хубава.

— Благодаря.

— Такава тъничка и... висока. Приличаш на модел... И си толкова млада...

— Питаш ме на колко съм години ли? — усмихнах се и добавих: — На двайсет и пет.

— Е, а аз на четирийсет и две.

— И ти изглеждаш млад.

Вдигна косматата си ръка да ми благодари и се изсмя, сякаш бе чул виц, чийто скрит смисъл долавяхме само ние двамата. Всеки път, след като отпиеше от чашата, погледът му се връщаше отново към мен. Взираше се в лицето ми и не откъсваше очи от моите, като войник пред командира си, но аз много добре знаех, че онова, което го привличаше в мен, което го примамваше, се намира от събраната ми на кок коса надолу — врязаните в раменете ми черни тиранти, бюстието, стегнало гърдите ми като белезници, голият корем под него, бедрата и дългите крака в прилепналия кожен панталон и заострените отпред ботуши.

Докато говореше, енергично жестикулираше и размахваше ръце, като че правеше гимнастика или вдигаше гири.

— Ти... Испанка ли си...? Приличаш на... не знам точно... Може би шведка, или нещо такова...

— Шведка ли? Как ли пък не! От Мадрид съм.

Мъжът поклати глава, смеейки се.

— В днешно време за никого не можем да съдим по външния вид.

— И ти не правиш изключение.

Настъпи кратко мълчание. Възползвах се да го разгледам скритом, докато стоеше замислен. „Какво ли ти минава през главата, гаднико? Има нещо, което не престава да те човърка. И това не е просто от нерешителност или от свян... Има нещо, дете се върти там, зад свъсените ти вежди, което искаш да кажеш или да направиш... Какво ли е то?“

Беше ми споменал, че се казва Хоакин. Физиката му напомняше за документалните научнопопулярни филмчета за кроманьонския човек, които течаха по платените канапи: як, нисък ръст, наклонено назад чело, ниско остриган, с гъсти, сключени вежди, с раздалечени, втренчени очи. Телосложение, което сякаш криеше неподозирана сила. От онези тела, които с малко упражнения можеха с глава тухли да трошат. Облеклото му също представляваше любопитен детайл от целия този ансамбъл: спортна зелена риза, в тон с пуловера. Очевидно се грижеше за външния си вид. Самонадеян самотник, набожен и разведен, с приятен глас и груба външност. Космата, мускулеста загадка, стеснителна и с втренчен поглед.

В центъра на вниманието му продължавах да съм аз, но, изглежда, му трябваше още нещо, за да се впусне в действие. Отново се замислих за властния вид на неговата бивша, ако изобщо ставаше дума за бивша, и си припомних думите на Дженс относно „Укротяване на опърничавата“ от Шекспир и връзката, която правеше с любителите на жертвоприношения. За да разпали желанията му, опърничавата съпруга Катерина упорито се дърпа и създава какви ли не спънки и главоболия на Петручио, той я „укротява“, създавайки ѝ, на свой ред, още повече неприятности. „Това е противоборство на воли, които си пречат една на друга — пише Дженс, — и то символизира най-видимата част от спектакъла по време на жертвоприношения.“

Опитах друга тактика. Тропнах шумно с чашата по масата и като придадох на гласа си рязък, малко груб тон, рекох:

— Е, и?

— Моля? — стресна се той.

— Та, кажи ми какво по-точно искаш да правим?

— Да правим?

— Докара ме тук, за да правим нещо, нали?

Изглежда, му трябваше доста време, за да осмисли въпроса ми.

— Ами, да... Мислех си, че бихме могли да си побъбрим малко преди...

— Ако продължаваме така, цялата ми нощ ще мине в приказки, а истината е, че...

— Бързаш ли?

— Виж, имаш на разположение един час — категорично махнах с ръка. — Повече не мога да остана.

— Добре, добре. Исках само да се поопознаем...

— Вече се познаваме. Аз съм Джейн, ти — Тарзан. Какво още желаеш да знаеш?

— Е, добре де, аз...

— Ако искаш да си платиш, за да слушам един час досадната ти тирада, нямам нищо против. Взимам пари и за да ме отегчават.

— Не, не... Така е по-добре. Нека сме двама непознати...

— Сега ми кажи как предпочиташ...

— Няма да направя нищо против волята ти — не ме остави да довърша той.

Фактът, че ме прекъсва за първи път от нашето запознанство в клуба преди час, ми се стори добър знак — означаваше, че започва да пали моторите.

— Ти решаваш. Както ти казах, всичко подлежи на договорка освен предварителното плащане. То не се коментира... Видя ли парите, правя каквото искаш. Плащаш повече, получаваш повече.

— Толкова ли е просто?

— Толкова.

Извади портфейл и взе да отброява банкноти. Внезапно ми стана тъжно. Започвах да мисля, че и той е просто едно тъпо копеле, без задни стаички, тайни мазета и опасни неща по таваните. И най-вероятно си беше точно така, само че едно нещо ме глождеше. Една-единствена малка подробност.

„Защо непрекъснато се стараеш да следиш погледа ми, Хоакин? Какво е онова, в което *ти самият не желаеш да се вгледаш, нито пък да го видя аз?*“

Вдигнах ръка, уж за да погледна часовника си, но крадешком продължих да наблюдавам господин Рибешко око.

И го хванах. За части от секундата черните му зеници се бяха отклонили по посока на нещо зад гърба ми, след което отново се върнаха към лицето ми. Какво ли имаше там? Не можех да се обърна, беше все едно да се издам, да вляза в стаичката на Синята брада^[1]. Дженс твърдеше, че трябва добре да познаваш декорите, преди да се захванеш да пресъздаваш каквато и да било маска.

Безполезно бе да търся огледало, но се възползвах от една картина точно зад мъжа, поставена под стъкло. Гладката му

повърхност отразяваше светлината, проникваща от вратата на хола зад мен. Натам ли гледаше той?

— Това достатъчно ли е? — попита, като плъзна по масата банкнотите към мен.

Взех парите. Той пак посегна за чашата, което ми позволи отново да погледна към картината и отражението в нея.

До вратата имаше нещо, някакъв ръбест силует. Напънах се да си спомня всичко, което бях забелязала на влизане в къщата. И тогава се сетих.

Беше вертикалната тръба на перилата.

Вертикалната тръба, около която се виеше стълбата за нагоре.

Горният етаж. Нещото бе там. Нещото, което той не искаше да виждам. Разковничето бе на втория етаж. Трябваше да направя всичко възможно действието да се премести там.

— Скучно ли ти е? — попита.

— Нищо подобно. За мен е удоволствие да гледам картините ти.

Почервения от моя сарказъм, но продължи да пие, без нищо да добави.

Нямаше да тръгна натам сега веднага, разбира се. Вече беше захапал въдицата, трябваше да изчакам желанието му да се разгори, да назрее само. Аз обаче имах нужда да знам, и то колкото се може по-скоро, че не съм сбъркала човека. Всякаква сексуална инициатива от моя страна би била неуместна. Ако аз направех първата крачка, желанието му щеше да се изпари и никога нямаше да ме качи *горе*, нито да ми разкрие *тайната* си. Обмислих всичко светкавично и прибягнах до драстична мярка.

— Съжалявам, но трябва да вървя.

Оставих парите на масата и станах, взех си якето и започнах да го обличам.

— Нали каза, че имаш един час на разположение — вяло възрази мъжът.

— Да, но размислих. — Извърнах глава, под претекст, че съм забравила и търся да видя къде съм си оставила чантата. Първо обаче си закопчах якето, повъртях се малко и чак тогава си взех чантата. Докато прекосяха хола, вдигнах ръка и я поставих на чантата, като че се канех да я отворя, но само свих рамене. — Съжалявам, може би друг път. Довиждане.

Всеки мой жест бе точно пресметнат. Специалистите, обучаващи агентите примамки, наричат това „танц“, защото отделните движения не водят до нищо конкретно, а взаимно се парират, също като препирните между Петручио и Катерина. Нещо характерно за мизансцена по време на жертвоприношения. Целта ми бе да засиля желанието у него и да го накарам да премине към действие, колкото се може по-бързо.

Запътих се към изхода. Спрях.

— Има ли наблизко спирка на метрото?

— Да, в края на улицата.

— Благодаря.

Изглежда, се бях провалила. Оставяше ме да си тръгна. Чаткането на токчетата ми в посока към изхода ми прозвуча като тъжно тиктакане.

И точно тогава, най-сетне, чух зад себе си гласа му.

— Чакай.

Спрях, обърнах се и го погледнах.

Беше се изправил и се усмихваше, а лицето и челото му бяха силно побледнели.

— Аз... все пак бих искал да свършим нещо.

— Казах ти, че трябва да си ходя.

Бе извадил портфейла си.

— Колкото повече, толкова повече... нали така каза? — И постави още една банкнота върху останалите. Престорих се, че отстъпвам. Усмихна се. — Ела, искам да видиш нещо.

Тръгна към стълбата и се заизкачва нагоре.

[1] Синята брада — герой от едноименната приказка на Шарл Перо. — Б. пр. ↑

На този етаж обзавеждането беше горе-долу същото: всичко бе в бяло, безупречно чисто и старинно. Безвкусна репродукция, изобразяваща средновековен рицар, висеше на гипсова колона. Две срещуположни врати водеха вероятно към спалните. Той отвори дясната, остъклена и на правоъгълници, и осветлението вътре се запали автоматично.

— Това е моята спалня — каза. — Влизай.

Беше толкова чисто, че тутакси я оприличих на операционна зала. Леглото бе изпънато и гладко като мислите в главата на мъртвец. Мебелировката се свеждаше до скрин, върху който нямаше нищо, и гардероб с електронно отваряне, също бели. Над скрина имаше огледало — първото и единственото, което до тоя момент виждах в тази къща, без рамка, с ръбове, скосени във фасет, така съвършено изпълняваше предназначението си, че би отразило и образа на призрак. Заоблени алуминиеви щори преграждаха изхода към нещо, което вероятно бе тераса.

— Как ти се струва? — попита мъжът.

— Не знам — отвърнах аз, напълно искрено. — Във всеки случай си далеч по-подреден от мен.

Хоакин се изчерви като домати.

— Да, имаш право. Обичам реда. До крайност. — Обърна се към гардероба, бе четирикрилен. И започна да набира кода.

— Да се разполагам ли?

— Не, почакай — отговори.

Усещах нещо в тази атмосфера, което ме притесняваше, макар да не знаех какво. Нямаше да се изненадам, ако не откриех нищо религиозно в неговото „убежище“, тъй като това би означавало да приема, че съзнанието му е стигнало до това ниво. Но цялата тая белота и мирис на стерилност ми говореха, че съществува тясна връзка между него самия и „декора“, сред който живееше. А това някак не се връзваше с профила на Жертвоприносителя. Освен това се оказа, че все пак има нещо религиозно — в ъгъла, точно над лаптопа върху

сгъваема поставка до спалнята, стояха две картинки, сложени така, че който е на леглото, да ги вижда. Докато Хоакин набираше кода на гардероба, ги разгледах. Бяха репродукции на старинни картини, изобразяващи жени светици: едната гола, на колене, между две дървени колела със забити в тях ножове, на път да я накълцат като месо за наденица, а другата по туника, завързана за дървен уред за изтезаване. Естествено, по лицата и на двете не се четеше особена радост.

— Любопитното е — каза мъжът, — че днес следобед бях в „Орлеанс“ да взимам интервю за моята страница, а срещнах теб...

— Случайностите в живота.

Точно така ми каза, „Орлеанс“. „Орлеанс“ беше клуб-дискотека, от долнопробните, който наскоро бе преустроен, за да стане още по-безвкусен, в някакво подобие на средновековен стил, с разноцветни стъкла на прозорците и русоляви момичета от Източна Европа, свенливо свеждащи очи към пода, но иначе се правеха на много печени. Пускаха и външни момичета, стига да се държат прилично. Затова реших с него да завърша обиколката си, а и защото бе едно от местата, които може би се посещаваха от Воайора. Тъкмо бях седнала на бара и си бях поръчала някаква Мешавица под името „Жарава“, когато господинът с рибешките очи се приближи до мен и ме попита дали познавам някой си англичанин на име Талбът. Обясни ми, че бил дизайнерът на декорацията на това заведение и че имал среща с него, за интервю. Слушайки го, направих няколко движения и реакцията му ме накара да го заподозра, че е вероятният любител на жертвоприношения. Реших да му дам възможност. Обсебих го, докато му предлагам „ценоразписа за моите услуги“. И той ме покани в дома си.

Така че сега бях тук, вратата на гардероба се плъзна безшумно и той, с гръб към мен, продължаваше да говори:

— Искам да кажа, че те познавам едва от час... Жена си познавах от цели осем години, когато най-сетне се осмелих да ѝ говоря за такива неща...

— Омъжените жени не познават мъжете си. Това съм си го изяснила отдавна — отвърнах.

— Не знам... — Навря мощното си тяло наполовина в гардероба. Показаха се черни сака, подредени като в траурна агенция. — Тя беше

добър човек, наистина... Нищо лошо не мога да кажа. Много добър човек, обаче... не ме разбираше. Без съмнение ти... ти, изглежда, ме разбираш и не мога да си го обясня как...

— Карай, благодаря ти. Може би не съм чак толкова добричка.

Наведе се, за да вземе нещо. От другия край на леглото не можех да разбера какво. Чувах го някак приглушено поради мъката в гласа му.

— Жените сте много любопитни... Щом ви видим, и тутакси ставаме неузнаваеми. Могат да минат години живот по определен начин и изведнъж идва някоя жена... и всичко се променя. Нещата излизат наяве... — Изпълзя изпод някакъв рафт като костенурка и се извърна. Държеше нещо в ръцете си. — Напълно. От горе до долу. И тогава човек започва да прави неща, които *никога* не е и предполагал, че може да направи.

Остави товара си върху изпънатото легло, където той изглеждаше още по-комичен и не намясто. Бе кутия за обувки марка „Бедфорд“, мъжки, цялата черна, с емблема златна шпага отстрани. Сложи ръце отгоре ѝ, като че вътре бе скрит Свещеният Граал, навлажни с език пресъхналите си устни и каза:

— Ти си знаеш за себе си, но когато случайно те видях да минаваш през клуба днес следобед, си помислих... че съм те познавал цял живот. Беше някакво вътрешно усещане. И после, като те заговорих, това се потвърди.

Бях толкова разсеяна, взирайки се в кутията, че бях спряла за миг да го слушам. Погледнах го.

— За първи път си ме видял, докато минавах?

— Да, в гръб. Мисля, че отиваше до тоалетната. — Засмя се, както отваряше кутията с две ръце, тържествено, сякаш изпълняваше някакъв ритуал. — Даже нямаше нужда да виждам лицето ти. Това, което ти казах, вече го знаех.

Подобно привличане от пръв поглед никак не се връзваше с представата ми за любителите на жертвоприношения. Това ме изправи на нокти. Опитах се да си спомня каква бе пътеката към тоалетните в „Орлеанс“: разположението на лампите, да видя контраста на черните ми дрехи върху мрачния фон... А какво имаше в дъното? Дамската част. Вратата стоеше... отворена? И вътре всичко бе бяло? Осветено? Силуетът ми трябва да се е очертавал ясно. Черно върху бяло. Коженият панталон е лъщял, изопнат по бедрата ми...

Докато си мислех за всичко това, мъжът извади от кутията първия нож.

— Мои са — каза. — Колекционирам ги.

Кимнах, но вече не можех да се съсредоточа върху думите му: ослепителната белота на стаята, досущ като в баня, снимката на властната дама, смешното, твърде битово присъствие на кутията за обувки, в която криеше съкровенията си тайни, желанието, характерно за неговия психопрофил... Всички тия подробности сами по себе си и поотделно бяха допустими за образа на Жертвоприносителя, но в своята съвкупност вече бяха присъщи на друг, доста по-различен типаж.

— Уплаши ли се? — попита той, галейки ножа.

— Не. Всичко си е напълно в реда на нещата. Какво по-нормално от това да платиш, за да легнеш с някое момиче, и после да си извадиш кутията с ножовете.

Зачервеното лице на мъжа се изду от нещо като изригващ смях или напън за повръщане, но веднага след това си възвърна сериозното изражение и погледа на умоляваща риба.

— Моля те, не се плаши. Само ги колекционирам. Някои от тях са уникални, истинско бижу. Като този например. Погледни, това е „Съмърсет“, с дръжка от палисандрово дърво и острие от сплав молибден и ванадий. Името му е Червената роза, всички са номерирани... Този пък е Бялата роза, дръжката му е от рог на елен с инкрустации от слонова кост...

— Впечатлена съм — казах, но той не се усмихна. Докато редеше „бижутата си“ едно до друго върху леглото, лицето му бе зачервено и потно. Стоманените остриета отразяваха силната светлина от тавана.

— Ще ти кажа какво трябва да направиш. И ще ти платя още, ако желаеш.

Пъхна ръката си в кутията, но този път извади оттам не нож, а кълбо тънка розова връв.

Всякакви видове въжета и въженца можеха да се очакват от любителите на жертвоприношения и, съвсем естествено, Воайора трябваше да използва такива. Само че мъжът срещу мен не беше от тази филия и сега вече бях сигурна в това. Бях го вкарала в грешна категория. Не ми се случваше за първи път, особено когато се касаеше

за сходни типажи, и вътрешно се упрекнах, че не се бях уверила, преди да хвърля стръвта.

— Ще ти платя колкото искаш — повтори мъжът. Две едри капки пот се изтърколиха по челото му, докато вадеше последния предмет — малка ролка тиксо. Всичко в кутията изглеждаше непипано от много време. — Само трябва да правиш каквото ти кажа...

Отнякъде в къщата извънтя телефон и двамата трепнахме, сякаш се събуждахме от сън. Но звъненето спря.

— Включил съм прекъсвачите. — Хоакин Рибешко око изкриви устни в някакво подобие на усмивка. — Никой не може да ни безпокои, докато... Хей, къде тръгна?

Възползвах се от паузата, за да нарамя чантата си и да се запътя към вратата.

— Ами, аз... Мисля си... Това не е за мен, Хоакин — отвърнах, давайки си вид, че съм разтревожена.

— Казах ти да не се плашиш... Не е каквото си мислиш. Остави ме да ти обясня...

Забелязах, че се ядоса, и реших да изчакам.

— Добре — съгласих се: — Но не ти обещавам нищо.

— Уверявам те, че няма *нищо лошо*.

— Не съм казала, че има.

— Нека да ти обясня... Ако позволиш... — Устата му бе пресъхнала, а езикът — залепнал за небцето. — Аз съм *добър* човек. А в това няма *нищо лошо*. Сега ще разбереш...

Аз вече го разбирах, и то прекалено добре. Поставянето на ударението върху думите „добро“ и „лошо“ бе типично за репликите на представителите от филията Отблъскване. Подобни хора изпитват удоволствие от ярките контрасти: безупречна чистота и картини с мъчения, кутии за обувки и ножове. Дженс ги сравнява с Жана д'Арк от трилогията „Хенри VI“, една от първите творби на английския драматург. Жана, героинята на Шекспир, е образ, изтъкан от контрасти: тя е и воин, и крехка девойка, развратница и светица, нещица и спасителка. Дори самият крал Хенри е типичен пример за Отблъскване. Разбира се, нищо от онова, за което мъжът говореше, нямаше общо с морала: просто бе израз на неговата същност, изгарящо желание, искрящо от очите му.

— Не искам да се събличаш... Остани си така... както си.

— Добре.

— Тогава... с това въже... ще ми завържеш ръцете и краката.

— Да.

— После ще вземеш Червената роза и... ще ме бодеш... Аз ще ти кажа къде... Моля те, не се смей...

— Не се смея.

— Няма да го забиваш дълбоко... само малко, колкото... да ме заболи... — Гласът му стана суров, с нотка на обида. — Моля те, не ми се смей!

— Не ти се смея.

Дори не се бях усмихнала. Дженс би казал, че той търси да открие онази насмешлива и подигравателна страна на типажа Отблъскване, че думите му са насочени към „кутията за обувки“, скрита дълбоко в собственото му съзнание, но всъщност, разбира се, бяха отправени към мен. Уплаших се да не последва вътрешен разпад и извърнах очи да не го гледам.

— Ще го направиш ли? Ще направиш ли това? От *много* време не съм го искал от никого...

Единственото, което аз исках, бе да си тръгна, без да го разстройвам повече. Който и да беше „Мъжът с ножовете“, каквото и да му се харесваше или да не му се харесваше, истината бе, че не той беше човекът, когото желях да пипна. Бях го прихванала случайно, в гръб, после го бях подмамила с някои характерни за маската на Жертвоприносителя изражения и жестове, в състояние да въздействат и на други типажи, и накрая, най-вече имитирах поведението на жената от снимката, на бившата му, Жана д'Арк на неговия живот, вещица и светица, робиня и господарка. Сега трябваше да поправа грешката си, без да го наранявам.

— Моля те — изстена той.

Нищо друго не ми хрумваше, освен да сложа край на представлението. „Да угася прожекторите и да сляза от сцената“, както казваше Дженс. Беше излишно да продължавам ролята си, за да го успокоя. Дори само черното ми облекло силно контрастираше с белия декор на спалнята, а и застанала така близо до изображенията на светиците мъченици, той сигурно ме отъждествяваше с техния палач и това положително много му харесваше. Помислих си, че псиномът му вероятно му изпращаше мощни сигнали и го караше да трепери от

удоволствие, направо да се тресе като болен от малария. Но най-лошото не бе в това.

Най-лошото бе, че докато говореше, той продължаваше да стиска в ръце Червената роза.

— Моля те, Елена, или както там ти е името... нали ми каза... ти ми обеща, че ако ти платя, ще направиш всичко...

Отпуснах се и разкърших ръце, понеже сковаността и резките движения, издаващи напрежение, още повече привличат желаещия отблъскването. Докато вървах към вратата, небрежно, със съвсем естествен тон подхвърлих:

— Съжалявам, но... нямам никакво желание да правя това... Съжалявам, Хоакин.

— Хайде, кажи една цена. Само ми я кажи.

— Съжалявам наистина. До скоро виждане.

Дадох си сметка, че бях прибързала да му обърна гръб.

Гърбът ми го привличаше още по-непреодолимо, караше го още повече да захапе въдицата. Бях забравила за това. Почувствах, че се приближава, усетих учестеното му дишане във врата си.

— Чакай, чакай, чакай... — Всяко поредно „чакай“ звучеше по-близко и по-гневно. И точно когато стъпвах върху най-горното стъпало на стълбата, усетих една ръка да ме хваща за ръкава на якето. — Къде си мислиш, че отиваш, а? Къде?

— Пусни ме. — Освободих се, ала той отново ме стисна за лакътя.

— Чакай... Спри се, по дяволите... Обеща, че ще направиш всичко, за което те помоля, нали?

— Казах ти да ме оставиш! — Прибягнах до изградения у него респект към властната жена, но вече губех почва под краката си. Сякаш бях в движещи се пясъци и колкото повече се съпротивлявах, толкова по-дълбоко затъвах и толкова по-голямо удоволствие му доставях.

— Ето, оставям те! — извика той, като ми пусна ръката. — Сега ме чуй добре!

Продължих надолу по стълбата, но неговият крясък ме закова на място.

— Ти какво? Подиграваш ли се с мен? Каза, каквото поискам! Нали така беше? Какво се е променило? Сега ми разправяш, че това не

било по твоята част? Какво има? Да не би да не изглеждам прекалено ненормален? Кажи ми! На луд ли ти приличам?

Обърнах се на стълбата към него и го погледнах. Не, не беше луд. Ни най-малко. Беше един нещастник. Нещастник, в пристъп на саморазрушение. По някакъв начин примамката се бе оказала по-силна от очакваното и след като бях сложила край на представлението, в него бе настъпил процес на вътрешен разпад, изразяващ се в изригване на всичко потискано, в мощна експлозия на желанието — дотолкова се потапяш в псинома, че сякаш пропадаш дълбоко в земните недра, от които неочаквано виждаш да се надига петрол, като че бълват нещо повърнато, черно и лепкаво.

— За кого се мислиш ти, мръсна курво? — крещеше „добричкият“ Хоакин, отворил уста като бездънна паст. — За какво се имаш, нещастнице? Цял живот съм принуден да понасям такива пачаври като тебе. Отначало „да“, после „не“! Първо „ела“, после „разкарай се“! Повдига ми се от тебе! От всички вас! Повдига ми се!

Безсмислено беше да се опитвам да го успокоявам, безполезно бе дори да му говоря каквото и да било. Собственото ми напрежение и учестеното ми дишане от търчането по стълбата надолу вече бяха ускорили до краен предел процеса на вътрешния му разпад. Единствената ми надежда бе да се успокои, щом изчезна от очите му. Аз представлявах неговата съблазън, неговото удоволствие: махнех ли се от сцената, може би щеше да се поукроти.

Взех на бегом последните стъпала, които ми оставаха, и се втурнах към вратата. Беше с електронно затваряне, но се надявах поне, че не е с някаква комбинация. Потърсих клавиатурата, за да натисна „Open“, и тогава чух гласа в ухото си и дъхът му ме лъхна в тила. Обърнах се.

— Какво съм аз за вас, а? Какво съм...? *Какво съм бил винаги?* — повтаряше той, разтърсван от ридания и целият треперещ, от глава до пети. А аз не откъсвах очи от подлудяващото молибдено-ванадиево острие, което проблясваше в дясната му ръка.

— Хоакин, остави ме да си ида — казах спокойно.

При все това, докато изричах думите, осъзнах, че вече не можех да си тръгна просто така. Весталката Хоакин, девицата мъченица, щеше да направи нещо ужасно с всемогъщата си Червена роза, ако го зарежех в това състояние. Можеше и нищо да не направи, но не исках

да поемам този риск. Той беше невинен. Или поне не беше виновникът, когото търсех.

— Кажи ми какво съм! — изрева и насочи ножа към лицето си. — Ненормален ли съм? А? Хайде, кажи! *Ненормален, защото ми харесва да ме мушкат с ножове?* А? А? Ненормалник ли съм?

— Да — отговорих му. — Ти си един ненормален задник.

За секунда се вцепени.

Точно в този миг аз вдигнах пестница и го фраснах в лицето. Все едно ударих стена. Такова ми бе усещането, макар той да не бе първият мъж, когото удрям. Рухна на земята отведнъж, Червената роза падна от ръката му и се плъзна като наточена смъртоносна ска по белия мраморен под.

Разтърках кокалчетата си и се надвесих над господин Мъченика, за да разуча положението: носът му бе започнал да се надува от съсирена кръв, което ме наведе на мисълта, че го е счупил при падането или от моя удар. Дишането му обаче бе нормално и сърцето му очевидно все още биеше. Освен това вече беше безобиден и когато дойдеше на себе си, процесът на разпадане щеше да е отминал. Човек не може да има всичко в този живот.

Вдигнах Червената роза и се изкачих по стълбата. Прибрах ножовете и останалите неща в кутията за обувки и я върнах обратно в гардероба, където открих купчинка с разпечатки от интернет на снимки на вързани хора. Сбогувах се със светите мъченици и преди да отворя входната врата, се спрях да хвърля последен поглед върху тялото на мъжа в маслинозелени дрехи и джинси, който хъркаше като пиян, проснат на пода в хола.

— Ненормалник си — казах високо, — но не повече от останалите.

Отворих вратата и слязох от сцената.

3

— Не е подал оплакване.

Не отвърнах нищо. Алварес продължи.

— Събудил се, отишъл в „Бърза помощ“ и им казал, че се е блъснал във вратата.

— Добре, че понякога и мъжете се оправдават по този начин.

Тогава Алварес направи нещо, което вече си мислех, че никога няма да стори — откъсна очи от предното стъкло и се взря в мен. До този момент се бе вторачил навън да съзерцава проливния дъжд, който се изливаше над Мадрид в делничната сутрин. В интерес на истината, това трая само миг. Алварес никога не ме поглеждаше, докато аз него — да, и то между другото, за да го дразня, него, големия началник с плешиво теме, с плетеница венички по слепоочията и непрекъснато в болестно нервно състояние, със зачервените кръвоносни съдове по ноздрите, с бръчките на петдесет и няколко годишен мъж, с тъмния си костюм за две хиляди евро, яркосинята риза и случайно избрана от купа вратовръзка, със старателно подрязани нокти и венчална халка на дясната ръка. Алберто Алварес Кореа, комисар за връзка между Вътрешното министерство и Центъра по криминална психология. Много разбран човек, което се виждаше веднага, напълно разгадаем в рамките на собствения му свръхзаплетен лабиринт. И може би именно понеже беше точно такъв, в този момент се нуждаех от него повече от всякога.

Колата бе спряла пред Веронския парк, малка градина в северната част на Мадрид, предполагам направена, за да придаде по-приятен вид на една стара спирка на метрото. Беше опел, който отвътре миришеше на нова кожа, влажен габардин и лосион за след бръснене. Долавяше се лек дъх на дамски парфюм, от скъпите, помислих си аз, най-вероятно оставен от собствената му жена, а не от някоя тайна любовница. Алварес имаше вид на мъж, моногамен по природа.

— Чуйте ме, Бланко, не ме интересува защо сте счутили носа на някакъв, дете се е оказал не който трябва — заяви Алварес след кратко

мълчание. — Сигурно е написано в доклада ви, но аз не искам да знам.

— Откачи, с ловджийски нож в ръката. Преди да си тръгна, трябваше да го приведа в безсъзнание.

— Казах, че не искам да знам.

— Е да, но аз пък искам да ви го кажа.

— Така или иначе, няма подадено оплакване.

— Интересува ме истината. Пука ми какво е направил или не е направил тоя капут — добавих. — Извинявам се за езика.

— Въпросният „капут“ е гражданин с гарантирани от конституцията права. Ако беше пуснал жалба срещу девойчето, което му е разбило носа, щях вече да съм получил запитване от Министерството на вътрешните работи с искане за сведения от колко време Диана Бланко Бермудес работи на това място и дали, по мое мнение, бихме могли да минем занапред и без нейните услуги, тоест без да ѝ изплащаме обезщетения. Не си подбирайте думите, Бланко, подбирайте си действията.

— Ако желаете, можете да ми дадете електронния му адрес, за да му изпратя извинение.

— Не съм в настроение за шегички.

— Ще напиша: „Съжалявам, че ви взех за ненормален. В крайна сметка какво толкова? Искахте само да бъдете вързан и мушкан с ловджийски ножове. Очевидно сте от филията Отблъскване, а не от Жертвоприношение, както аз, глупачката, си мислех в началото. Да, вие сте пълен откачалник, но затова пък не вредите никому.“

— Стига, Бланко! Достатъчно!

— Казах ви, че накрая беше пред тотален разпад, нали? И държеше нож, дълъг, колкото цялата му ръка. Вие какво предпочитате? Грешно заподозрян със счупен нос или жертва с прерязано гърло?

— Аз нищо не предпочитам — отсече Алварес, съсредоточил поглед в предното стъкло на колата. — Не ми говорете за разпадане, за бълване, за откачане, за маски и за псиноми... Аз нищо не разбирам от тия работи, а не съм и длъжен да разбирам. Единственото, което знам, е, че в петък на един невинен гражданин са нанесени телесни повреди. И за добро или за зло, персоната, която носи вината за това, работи в отдел под моето ръководство и от моята компетенция. — Той нервно се размърда, за да се намести в седалката, и добави: — Искаше ми се да

чуя някакво извинение от ваша страна. Предполагах, че именно с тази цел пожелахте да се срещнем, така ли е?

Мълчаливо останах загледана в него. Помислих, че ако някой ни наблюдава отвън, от улицата, двамата сигурно представляваме любопитен контраст: зрял, добре облечен господин и девойче с мокра коса, подгизнали спортни панталони, яке и с кални обувки — истинско оскърбление за чистата изтривалка в златистия му опел.

— Знаете ли от какво имам нужда? — гневно изсъсках аз. — Искате ли да знаете?

— Давайте.

— Ще ми се да го заловя тоя нещастник. Но не само да го хвана, а и да му се изпия в лицето, докато кръвта му изтича. Ще се почувствам като момиченце от страната на чудесата, радостна като дете в „Дисниленд“, когато го видя, гърчейки се от болка, да ме моли да го довърша. Мисля за това, докато си почивам. Забавлява ме и ме отпуска, както нищо друго, все едно гледам тайчи.

— Чакайте малко, не ми е ясно накъде биете... Да не намеквате, че вие сте единствената, която иска да спипа Воайора? Да не би аз да не искам?

— Не знам какво искате вие, казвам какво аз искам.

— Всички искаме да хванем тази гадина, Бланко.

— Но в различна степен — отвърнах аз. — Петима сме, които покриваме Мадрид и околностите му. Когато започнахме, бяхме петнайсет, а сега сме пет. На това му казват свиване на бюджета. Да не говорим, че профайлърите не ни предоставят нова информация за евентуалните промени в неговите *modus operandi*, нито пък изказват мнение относно мълвата, която се носи, че господинът не е от разновидността Жертвоприношение. Такива са горе-долу прошенията на хората, които трябва да защитавате вие. Петима души под прикритие, които тънат в неведение. За цял Мадрид с околностите му. Трябва ни почти цял ден да обиколим набелязаните обекти и, разбира се, поради тази причина допускаме грешки. И знаете ли защо бюджетът не стига? Предполагам, че го знаете, но и аз ще ви го кажа. Защото избивате курвите. И не само ги избивате, пращате ги в ада, а онова, което остане от тях, го захвърляте на улицата така, както махате залепено за подметката на обувката си лайно. Жени между петнайсет и трийсет години, болшинството от тях имигрантки и проститутки.

Бюджета за криминалните психолози по-добре го дайте да пазят задниците на тия, дето им харесва да се мушкат с ловджийски ножове. Но в края на краищата кое е онова, което наистина ме изненадва? Ние, които служим за стръв, сме буквално като магистралките, не е ли така? Пунтираме топли чувства към хора, които не понасяме. Така че да се намали броят на полицаите под прикритие и проститутките, би било достойна задача за вашия приятел, кмета на Мадрид, и другия ви приятел, архиепископа на нашата столица. „Мадрид без ченгета под прикритие и курви“ може да стане мотото за следващата изборна кампания за...

— Стига, Бланко.

— А може би на всеослушание би трябвало да му изкажем благодарности на нашия герой затова, че прочиства града от човешки отпадъци. Как ви се струва една служба в негова чест в храма „Алмудена“?

— Бланко!

Като свърших, бях — твърдя го винаги, когато казвам онова, което мисля — напълно в съгласие със себе си. Не защото съм избъльвала например нещо гадно и притаено в душата си, а защото съм си дала щуро угощение, каквото много рядко си позволявах. За разлика от мен Алварес сбърчи нос в знак на нещо като отвращение, сякаш искреността за него представляваше просташка гозба.

— Ако имахте желание да дискутираме обезпечаването на програмата, можехте поне да си спестите обидите. Молбата ви е записана на харддиск. Ще говоря с Падиля. А сега...

— Не съм поискала среща с вас, за да ви се оплаквам.

— За бога, кажете ми веднъж винаги какво желаете от мен и да приключваме. Имам събрание в Министерството, което започва след час.

През мокрите си кичури, паднали върху челото, останах още миг загледана в профила на лицето му, поех въздух и изрекох онова, което бях обмисляла по двайсет и четири часа дневно в края на тази ужасна седмица.

— Ще си подам молба за напускане.

Последния път, когато Алварес Кореа бе погледнал към мен, аз бях гола.

Случи се преди две години, в месец април, малко след церемонията по погребението на Дженс. Намирах се на сцената на едно от студиата, с декор, наподобяващ душкабина е бели фаянсови плочки, трябваше постоянно да се движа напред-назад с душа в ръка. Това бе един дидактически етюд е маски, предназначен за начално обучение на ченгета под прикритие. Темата бе Двойствеността. Само като ме погледна, и се получи, без да го желая.

Този вид сцени приличат на телевизионни студиа: открити, с големи декори и прожектори, добре оборудвани с камери. Всеки може да гледа всичко. Това е така, защото ченгетата под прикритие са много опасни и не се препоръчва, още по-малко на начинаещи, да работят в затворени пространства заедно с нас. Освен това достъпът до тия съоръжения, които обикновено се правят в мансардни помещения, е забранен за хора извън персонала на Центъра по криминална психология.

Случаят с Алварес приличаше на собствения му синдром: Двойствеността. Ставаше дума за лични взаимоотношения и теоретично никой нямаше право да се намесва. Също така знаех, защото имах представа от предишни подобни етюди, какви са рисковете например да се втренчиш в някой от ченгетата по време на акция. Това бе чиста случайност. Рибарите понякога вадят от водата обувки и консервени кутии, а полицаите под прикритие приемаме всеки, който ни се залепи.

Принадлежащите към психологическата разновидност Двойственост изпитват задоволство от това да наблюдават едно човешко тяло върху бързоменящ се фон. Пауло Еласиан, бразилският психолог, който формулира тази зависимост, караше своите възпитаници да се местят от място на място, оставяйки зад себе си по три различни плана като фон. Съвременните техники позволяват ченгето да използва собственото си тяло катоменящ се декор. В древната митология Протей, морско божество, е бил способен да се преобразява, както пожелае, и неслучайно едно от действащите лица в „Двамата веронци“ от Шекспир се казва именно така и превръщането му от приятел в предател, от любовник на една в любовник на друга, от добро момче в перверзен изнасилвач маркира символично

ключовите моменти на тази маска. Дженс ни караше да играем откъси от това произведение в баня, където водата и тялото образуват едно неделимо, движещо се и непрекъснато променящо се изображение.

Предполагам, че докато е минавал оттам, Алварес разсеяно е погледнал към единствената осветена в оня момент сцена, където аз съм се движела гола, изобразявайки маската на неговата зависимост, и очевидно съм направила някакъв жест, който го е привлякъл. Било е вероятно бегъл поглед, но в точния *момент*. Мишената може да се появява десет пъти и в този миг стрелецът да си пълни оръжието, само че Алварес мина именно когато *стрелях*.

Разбира се, знаех кой е. От години пътищата ни се кръстосваха в отдела, Алварес ни бе изнасял много беседи, даваше ми инструкции, но никога не бяхме разговаряли лично. Една секунда обаче бе достатъчно взаимоотношенията ни драстично да се променят, и то завинаги.

Проумях веднага какво се случва, познах го по неговото неподвижно тяло като заковано наред стълбището. Бях на път да прекратя изпълнението, за да не го проваля напълно, и тогава за щастие пристигна Падиля, дръпна го за ръката и той излезе от вцепенението си. Обсебването, разбира се, продължи да действа и като си свърших работата, облякох един халат и поисках да ме представят на Алварес. Освободих го от зависимостта чрез няколко движения, лишени от мъгълвата двойственост, която доставя такова удоволствие на хората от неговия тип, подадох му ръка и поговорихме не помня за какво.

Естествено, след това той никога не поглеждаше към мен. Инстинктивно отклоняваше погледа си встрани, когато се засичахме из сградата или в някоя конферентна зала. Не му вменявах никаква вина, имаше семейство с три деца и бе католик. Работата му го задължаваше да бъде във връзка с нас, но не разбираше нищо от психология, зависимости, маски, нито пък причините, поради които Шекспир се бе оказал тъй полезен. Бе абсолютно двуличен и това се проявяваше на политическите събрания, но в личния живот си бе самовнушил, че споделя непохватими, ретро убеждения.

Включително и в оня дъждовен понеделник, когато му съобщих вестта за моята оставка, промърмори нещо, примига, ала не отмести очи от предното стъкло на автомобила.

— Вашата... оставка? Но нали току-що ми казахте как възнамерявате да хванете този тип...

— Току-що ви казах какво искам да направя и защо не мога да продължа да го правя.

Алварес въздъхна дълбоко и за първи път на тая среща проговори меко и сърдечно.

— На колко сте години, Диана?

— Двайсет и пет. — Не ми убягна и това, че ме нарече с малкото ми име.

— И кога започнахте тази работа?

— На петнайсет.

Очевидно пресметна наум.

— Според каноните, които ползваме в нашата професия, сте вече ветеран. Много от вас се оттеглят доста по-рано. Познавам донякъде характеристиката ви и трябва да кажа, че ви смятат за ненадмината...

— Това бе моментът неискрено да ме похвали. Изчаках го. — Не съм склонен да преувеличавам качествата и недостатъците на околните, само отбелязвам онова, което говорят останалите. Освен това трябва да подчертая, че професор Виктор Дженс ви подготви персонално, което далеч не може да се каже за повечето ви колеги... И това ме кара да си мисля, че да ви загубим означава... означава... — Пак пое въздух. — В края на краищата ще бъде загуба за отдела. Но във вашата професия нещата стоят така, че всичко зависи лично от вас, много повече от когото и да било. И ако това е решението ви, никой не би трябвало да го дискутира. Знаете ли какъв е официалният начин, за да го направите?

— Да.

— Вече сте го съобщили на Падиля, предполагам.

— Не, още не.

— И аз съм... първият, който го научава?

— Да.

Настъпи пауза. Продължавах да седя, кръстосала ръце, краката събрани, цялата бях подгизнала. Знаех, че определени движения с косата и влажните ми дрехи биха били опасни за моя събеседник, ето защо се стараех да мърдам колкото се може по-малко. Освен това да вървя под дъжда бе още една защитна мярка: така не биха предположили, че съм наредила предварително и умишлено нещата,

които да се случат. Сигурността е най-важното нещо, за което всеки би трябвало да се погрижи при среща „насаме“ с ченге под прикритие. Служителят, желаещ да си уреди среща с Алварес, бе необходимо да набере секретен пинкод заедно с номера на мобилния му телефон, след това да върне обратно повикването до оператор, който да се идентифицира с парола. И никой не можеше предварително да знае къде ще се състои срещата, в каква среда. В определения ден спускаха инструкциите, като в моя случай ме накараха да дойда до Веронския парк, да маркирам в единия край и да отида пеша до автомобила на Алварес. Ако се изискваха по-строги мерки, специално устройство в неговата кола можеше да запише всеки мой жест, всяка моя дума и компютърът в Центъра впоследствие да ги анализира. Ако се опитам да проведя определено поведение, да изиграя дадена маска, това щеше да бъде незабавно разкрито и бодигардовете в друга кола, спряла някъде наоколо, биха се намесили незабавно. На ченгетата под прикритие не ни се разрешаваше и глътка въздух без наблюдение.

— Чуйте, Диана — каза Алварес с оня тон, който имаше поне трийсет нюанса и които той се мъчеше да ги скрие всичките, — вероятно съм бил малко рязък с вас, но истината е, че не отдавам кой знае какво значение на случката в петък. Тия работи са неизбежни и...

— Не става дума за случката в петък. — Опитвах се да бъда колкото се може по-искрена. — Премислям го от дълго време. Когато Воайора се появи, си дадох срок сама на себе си, защото, заклевам се, с огромно удоволствие бих го сгатила тоя нещастник, преди да си тръгна, ала съзнавам, че не мога. Бих искала да водя нормален живот, толкова нормален, колкото администрацията е в състояние да ми позволи... — Засмях се горчиво. — Знам, че надали ще е какъвто на мен ми се иска, но поне няма да го правя този театър. — Зададох си въпроса дали Алварес е наясно, че Мигел е другата главна причина за моята оставка, и прецених, че ако наистина бе прегледал досието ми, нямаше причина да крия от него каквото и да било. — Освен това ми харесва един мъж... Колега е, Мигел Паредо... Възнамеряваме да се оттеглим и двамата и да заживеем заедно. — Забелязах как Алварес полека-лека започна да омеква. — И накрая идва и проблемът със сестра ми...

— Проблемът със сестра ви? — Промяната на тона му ме изненада.

— Да, с Вера Бланко. Винаги е вървяла по моя път и сега се обучава. На осемнайсет е и може да постъпва както си иска, но по някакъв начин се чувствам отговорна за нея... Е, никога не ми е харесвала идеята да стане полицай под прикритие. И смятам, че ако аз престана да съм такава, тя ще направи същото.

— Да — замислено кимна в знак на одобрение. — Разбирам, Диана, и ви желая щастие.

След кратка пауза добавих:

— Благодаря ви, че ме изслушахте. Искрах вие да сте първият, на когото го казвам. Сега ще отида до студиото да го съобщя на Падиля, но преди това... Преди това бих желала да ви кажа още нещо.

Не мълчах прекалено дълго. Устройството, регистриращо поведението ми, бдеше непрекъснато и не бе особено разумно да „драматизирам“ която и да било ситуация. Така че не придадох никакъв особен патос.

— Оня ден в студиото ви привлякох, без да искам.

Нито помръдна, нито каза нещо. Продължи да гледа напред, докато говорех, а дъждът, който трополеше по колата, подчертаваше паузите между изреченията.

— Аз играех собствения ви профил и най-случайно вие ме погледнахте. На това не бива да се отдава кой знае какво значение. Възможно е да сте мислили дълго върху чувствата си към мен тогава, като ме видяхте, и е възможно също така тия чувства да са приели странни обрати... Но това не бива да ви притеснява. Всичко беше предизвикано от моята маска, не от вас самия. Все едно, без да искате, сте глътнали ЛСД вместо аспирин. Нищо от онова, което може би сте си мислели или даже сънували в тая връзка, за добро или за лошо, както и да сте го преценявали, няма никакво значение, уверявам ви... Дори и че там бях гола или че изобщо съм жена. Можеше да се случи и ако бях мъж, и тогава щяхте да го отдадете на свършено други причини. Забравете го. Беше просто театър.

Алварес Кореа пое дъх и завъртя глава. Очите му се замислиха, преди да се спрат върху моите. Харесваше ми и си казах, че в неговото усилие имаше и благодарност, затова и се усмигнах.

— Мога ли да ви попитам нещо? — промълви.

— Разбира се.

— Защо най-напред на мен решихте да кажете за напускането си?

— Понеже... — Мина ми през ум да украся отговора, ала предпочетох да заложа на истината. — Защото вие сте един от моите началници, но не се занимавате с онези неща, които правим в студиото. Не ви е работа театърът. Имах необходимостта да го споделя с някого като вас. Вие сте единственото малко по-искрено нещо около мен.

Постарах се да прозвучи като комплимент, но докато слизах от колата, се сетих, че Алварес е политик и вероятно се е обидил от това, че го окачествявам като искрен.

Двамата с Мигел я наричахме „стаята на откровеността“. Имахме си по една във всяко студио. Тук, в Лос Гуардесес, бях дошла веднага след разговора си с Алварес.

— Цяла сутрин съм мислил за теб — тихо рече Мигел.

— И аз за теб.

Пак се целунахме, той ме хвана за мокрото яке и ме притисна към гърдите си. Имаше хубави мъжки ръце, и нежни, и силни. Харесваше ми да ги усещам върху тялото си.

Устните ни се раздалечиха, колкото да се погледнем в очите.

— Как мина? — попита Мигел.

— Добре. Без изненади.

— Как го прие?

— Мисля, нормално. Алварес не е особено многословен. Ясно ти е, нали?

— Тоя вид мъже ти харесват.

— Глупчо! — И го целунах.

Не помня кой от нас двамата ги кръсти „стаите на откровеността“. Предполагам, стана, щом усетихме, че навсякъде из тия студиа ние непрекъснато играехме. Тази стаичка и Лос Гуардесес нямаше прозорци и се осветяваше от единствената крушка, която висеше от тавана. И бе толкова тясна, че ако застанех в средата с разперени ръце, щях да докосна металните рафтове на срещуположните стени, отрупани с вещи от реквизита: огърлици, гривни, шапки, ръчни часовници, очила, мъжко и дамско бельо, даже огромни орхидеи и ситни теменужки, които се подаваха от някакъв кашон. Имаше и една, оставена на пода, разбира се, тоалетна-декор, с която всички, до отегчение, се шегуваха.

И най-затънтеното местенце, колкото и малко да беше, ни служеше да се събираме и да си говорим, далеч от тестери и камери. С Мигел разполагахме с много кратко време и напоследък се срещяхме единствено по студиата.

— Разказа ли му за нас? — попита той, като изтри челото ми с движение на гримьор.

„За нас“ прозвуча добре в неговите уста и аз му се усмихнах.

— Споменах му, че съм влюбена в колега. Останалото му е известно. На езика ми бе да му кажа, че си имам работа с едно момче, но като става дума за човек на повече от четирийсет години, брадат и без време побелял, ми се видя малко прекалено...

— Бялата ми коса харесва ли ти?

— Наистина ми харесва, татенце.

Макар и усмивката му да бе очарователна, забелязах нещо напрегнато и сериозно в изражението на Мигел. Знаех, че разликата във възрастта ни го притесняваше.

— Всяко хубаво нещо се нуждае от време, за да се доразвие напълно — отвърна той.

Вгледах се за кратко в очите му и казах:

— Това беше шега. Ти си най-младият човек, когото познавам.

— Не се опитвай да поставяш нещата на мястото им, момиченце.

— И натисна с показалец носа ми. Целунах го отново. Беше очарователен. — Във всеки случай — добави той, — като го разкажеш на Падиля, целият свят ще научи.

— Ще станем световноизвестни само за часове.

— Ще го напишат по сайтовете.

— Ченге под прикритие от испанската полиция напуска работа и отива да живее с бивше такова, на преклонна възраст — го подразних.

— Не става: „Известният професор по приложна психология и бивш таен агент от националната полиция Мигел Ларедо свързва съдбата си с млада и неизвестна мадридска полицайка.“

— Прекалено дълго е.

— Тогава... „Известният и привлекателен педагог Мигел Ларедо се жени.“

— Само че няма да се женим — изсмях се аз.

— Не ми идват наум други заглавия. А няма ли заглавие, няма и новина.

— Значи няма и да има.

Мигел бе висок, по-висок от мен, а за мен най-малко можеше да се каже, че съм ниска, а и бе в добра форма. Брадата му бе толкова къса, че трябваше да прокараш пръст по бузата му, за да установиш, че

е още там, но затова пък бе бяла като сняг, по-бяла и от гъстата му разрошена грива, което влизаше в контраст с черните дрехи, които обичаше да носи, в днешния ден риза хунвейбинка и италиански панталони, и двете матови и черни. Без съмнение усмивката бе онова, което придаваше смисъл на този ансамбъл, като че цялата му хубост бе предназначена да доставя удоволствие на другите. Вечното изражение на лицето му, което сякаш казваше, мога да те накарам да се спускаш от смях, ме възхищаваше. Винаги, когато го виждах, се сецах за това до каква степен ние, жените, харесваме ония мъже, които никога не са престанали да бъдат деца.

Връзката ни започна през последната година. Дотогава за мен Мигел бе „професор Ларедо“, жива легенда сред нас, испанските полицаи, и бях изненадана и аз, както и всички мои колеги, щом забелязах, че ме заглежда. „Как го направи?“, през смях ме питаше сестра ми Вера, след като научи. Тогава си придадох важност и не отговорих, но ако бях искрена, трябваше да отвърна: „Защото не съм си го и мечтала.“ Бе се случило от само себе си. Затова бе истинско. Ако по онова време имаше нещо реално в моя живот, то бе, че ние се обичахме.

— Добре, и как се чувстваш в този забележителен ден? — попита накрая.

— Истината е, че не знам. Всичко стана много набързо. Първо трябва да свикна.

— Разбира се, близко е до ума.

— Продължава обаче да ми е гадно да си оставя работата ми средата.

— Ще ти намерят заместник, нали ти обясних...

— Да, при тия обстоятелства.

— Но не става дума за това, нали?

Тръснах глава и махнах мократа коса от челото си.

— Ще ми мине.

— Имах предвид Воайора...

Смънках нещо за отговор. Бяхме разговаряли по тая тема милион пъти, бях го споделяла десетки пъти със своята възглавница, бях питала стотици огледала. И въпросът продължаваше да си стои непоклонимо на мястото. Воайора. Само споменаването на прозвището

му пълнеше гърлото ми с киселини и стомахът ми се свиваше, като да ми бяха инжектирали лайна във вените.

„Но стига толкова. Оставката ти е подадена. Карут. The end.“

— В края на краищата ще го хванем, дай боже, уверявам те.

— Така е — отвърнах. — Винаги ги хващаме. Само че... Не знам как да го кажа...

— Да, разбирам, взимаш всичко прекалено навътре, сякаш си е само твое, и го превръщаш в най-силното си желание, като че останалото изчезва... затова ти е трудно да го забравиш. На мен ми се случи същото, щом си дадох сметка, че трябва да пусна кепенците.

— Да, сигурно е това — отговорих аз с нежелание. На Мигел, като на почти всички мъже, му доставяше удоволствие да вярва, че познава жената до себе си абсолютно и в подробности, а и трябва да си призная, че много често улавяше и най-интимните ми помисли, но нещо вътре в мен винаги се бунтуваше срещу тая му увереност.

В тоя момент вратата се отвори и се показа едно съвсем младо момиче, нисичка, руса, с бледосини очи, косата ѝ бе събрана на къса бухнала опашка. Бе с халат, от ония, които слагаме по време на почивките, а на шията ѝ висеше червената карта, която удостоверяваше каква е тя. Но аз нямах нужда да чета написаното там име, за да узная, че това е Елиса Монастерио. Водеше със себе си момченце на десет или единайсет години, симпатично, облечено по същия начин.

— О, извинете, мислех, че няма никой — каза тя и се изчерви. — Искях да намеря нещо от реквизита за него. Артур е нов и е малко объркан. — Сложи ръка в косата му. — Не знам дали не преча...

— Не, влизай — каза Мигел.

— Здравей, Диана — усмихна ми се Елиса. Кичур коса падна върху очите ѝ.

— Здравей, Елиса.

Елиса Монастерио беше съквартирантка на сестра ми и най-добрата ѝ приятелка. Винаги се бях интересувала за всичко около Вера, така че се бях постарала да посъбера информация и за нея. В отдела имаха Елиса за добро момиче, въпреки че беше склонна към кариеризъм.

— Как си, Диана? — попита, докато сваляше кутии от лавиците.

— Добре, благодаря. А ти?

— Много работа, но съм добре.

Настъпи миг на конфузно мълчание. Помислих си колко любопитен е животът на агентите под прикритие: и аз, и Мигел бяхме правици, или бяхме позволявали да правят на нас, такива смешни, немислими, перверзни неща, че ако вземехме да ги разказваме, доста щяхме да впечатлим рецидивистите по затворите. И очевидно продължавахме, като бивши алкохолици на групова терапия, да се притесняваме от всяка глупава, мълчалива пауза.

— Бързо ще свършим. — Привлече детето към себе си и почна да рови из кашоните. — Я да видим, имаме нужда от малко цветя...

Истинското име на момчето не бе Артур. Дженс препоръчваше по-младите сътрудници да се назовават с имената на детските образи в едно от първите произведения на Шекспир, „Крал Джон“. И така това прозвище стана популярно. Артур е наследник на короната, но кралят заповядва да бъде убит, след като го ослепят с нажежено желязо. Според Дженс в сцената с това мъчение се съдържат ключовите отговори в маската Невинност.

Запитах се, докато го наблюдавах с миниатюрните му гуменки да се надига на пръсти, за да погледне вътре в кашона, от кой затънтен ъгъл на живота е дошъл този Артур, каква е драмата, застигнала родителите му, ако изобщо ги имаше, за да изберат такава съдба за детето си. Защото по принцип да поставиш няколко души в беда, за да спасиш всички останали, е допустимо, само че не виждам нормален човек, който да го направи със собственото си дете. Дженс без съмнение гледаше на тези Артуровци като на част от целия албум със снимки на кандидати. Неговата гледна точка бе свързана единствено с предстоящия спектакъл.

— Мисля, че тези ще свършат работа — каза Елиса с най-разнородни изкуствени цветя в ръце и някакви гумени ленти. — Извинете още веднъж. — Обърна се, като остави зачервената си усмивка във въздуха.

— Не знаех, че днес има часове по теория — изкоментирах случая, като останахме насаме с Мигел.

— Не са по теория. Профайлърите се опитват да прилагат нови техники за Воайора. Падиля иска резултати, колкото се може по-скоро.

Прекъснах го:

— Падиля ще вкара в играта с това чудовище ченгета без опит?

— Не, не, не — светкавично ми отвърна, — Артур е друг случай.

— Не става дума за детето.

— Елиса не е чак толкова по-млада от...

— Говоря за липса на опит, не за възраст, Мигел. Знам, че Елиса е на осемнайсет, като Вера. Тя ѝ е близка приятелка. Но по колко случаи е работила наистина? Спомням си за един фалшификатор на кредитни карти, което не може да има нищо общо с Воайора!

— Господи, това е работа на ония по профилите. Моята се състои в...

— Единственото, което бих искала да зная — го прекъснах, — е защо никой не ме е уведомил, че характеристиките на Воайора са се променили до такава степен, та е станало възможно по случая да започнат да работят и хора без опит.

— Постоянно се изменят, боже мой! Тоя тип не прилича на нито един от тия, които преследваме от години... И всичко е поверително. Аз също едва вчера научих, че днес трябва да се занимавам с Елиса и тази нощ да я пуснем по следите му...

— Господи!

— Падиля и Алварес вече го сънуват това животно.

— Аз също — добавих.

— Ето там ти е грешката — повиши тон Мигел, но веднага се овладя. — Хиляди пъти съм ти казвал, че в тая професия не може да се вманиачаваш, нито пък има място за някакви чувства...

— Тая професия вече не е моя професия. И не се дръж с мен като наставник.

Настъпи тишина и съжалих за грубостта си.

— Извинявай — казах.

— Нищо, няма нищо.

— Не искам така да си говорим.

— Не, разбира се. Но имам чувството... че ти заряза всичко малко прекалено бързо.

Замълчахме. После Мигел добави:

— Ще кажа на Падиля да те задържи, докато приключи работата по Воайора... Като го хванем, можеш да напускаш, стига да поискаш.

Предложението му, дошло изневиделица, ме вбеси отново.

— Това е абсурдно. Ти беше човекът, който най-много настояваше да зарежа всичко. Да тръгна от нулата, да живеем на първо време само с твоята заплата... Това да ти говори нещо?

— Не отричам.

— И?

— Само че не искам остатъкът от живота ти да премине с тоя трън в петата... Повече от ясно е, че непрекъснато те гложди желанието да го хванеш... Продължавай напред тогава. Не одобрявам, но още по-малко ще ми хареса пък това да се превърне в неосъществената ти цел в живота, която...

— Неосъществените ми цели тук нямат нищо общо. — Стиснах зъби. — Напускам, защото ти го поиска от мен. Не ме ли поддържаш?

Всякакви следи от нежност бяха изчезнали от лицето му. „Пак се насра, драга ми Диана, патка с патка“, си дадох сметка.

— Не — каза.

— Не, какво?

— Не те поддържам и освен това ми е обидно да ми задаваш този въпрос. Искам да оставиш работата си, ако се отнасяше за някаква друга професия, никога нямаше да ти се бъркам.

Знаех за какво става въпрос и не казах нищо. Въпреки това не ми харесваше да ме закрилят чак толкова. Загрижеността му към мен приличаше на леко докосване до някаква особено чувствителна част на тялото, и приятно, и в същото време притеснително.

— Знаеш ли — продължи той, — Падиля е говорил преди малко с Клаудия Кабилдо... Разбрах какво е положението...

Наведе глава и за известно време виждах само бялата му коса. — Мислех си, че... че не искам да се превърнеш в нещо такова, за нищо на света, да, имала си нещастieto да те споходи тази съдба, да... Но не желая да продължаваш, Диана. А сега повече от всякога...

Психар, наречен от нас Ренар, преди три години бе заловил Клаудия Кабилдо. От време на време ходех при нея и знаех какви бяха последствията от онова, което ѝ беше сторил. В тоя момент обаче не исках да си го спомням.

Поех дълбоко въздух в паузата, която последва, и се опитах да прозвучи меко:

— Няма да продължавам, Мигел. Вече взех решение. Казах, че зарязвам това, и ще го направя. Предполагам, че имам нужда от малко време, за да го осмисля...

— Приказваш, като че ли се разделяш с някакво гадже — иронизира ме той.

Замислих се за миг. Не го бях виждала от тази му страна.

— Струва ми се, Виктор Дженс го беше казал, че да зарежеш някого, когото мразиш, е все едно да оставиш тоя, в когото си влюбен — добавих. — И в двата случая те изпълва чувството за празнота...

— Виктор Дженс е свиня.

Прихнах.

— И ти не оставаш назад — отговорих и си помислих, че не можеш да не обичаш мъж, способен да те разсмее, когато ти е толкова зле. — Ще оживея и без да съм ченге, с твоя помощ.

На моменти имах чувството, че съм главна героиня в някакво романтично, тъпо, кухо произведение. Прегърнахме се и ми хрумна, че така, точно в този миг, трябваше да се разнесе музика. Почувствах се удобно и обичана, притисната към силните му гърди от двете му ръце, като загърната с приятна копринена пелерина, но в същото време се усещах глупава и слаба, сякаш част от мен не бе съгласна с това себеотдаване. Като куче, което подлага корема си да го почешат, но и дебне, за да ухапе ръката.

Пусна ме и ми се стори, че го обзема срам. Направи се, че разглежда обложката на някакъв видеодиск, който остави на влизане в „стаята на откровеността“ върху лавиците, запис на сцена от Алтеа, с участието на професионални ченгета под прикритие във ФБР. И си спомних за онова, което бе казал Дженс за случая: „Тоя филм е от времето, когато ФБР бе сериозна институция.“ Вече от две години работеше на новото си място, след като на четирийсет се бе оттеглил от поста ченге под прикритие. На неговата възраст болшинството от нас бяха или избити, или напълно изпаднали в дупка. И става дума за почти всички, които не бяха имали благоразумието да се махнат навреме. Мигел очевидно бе излязъл читав от тази клопка.

Спря да разглежда диска и се обърна към мен. Онова, което забелязах в погледа му, ме накара да потръпна.

— Има... и още нещо, Диана... — промълви. — Падиля не искаше да ти го каже... — И мъчително преглътна. — Става думи за сестра ти.

Всъщност никак не е лесно да се движиш свободно тук, из Лос Гуардесес, както впрочем и в което и да е полицейско студио. И не че съществуваше някакво особено наблюдение от въоръжени агенти и суперсложни електронни системи, защото и най-модерната технология може да бъде преодоляна от още по-новата, и най-добре подготвените хора могат да бъдат неутрализирани от още по-добре обучените.

Сградата сама по себе си не представляваше нищо впечатляващо. Това бе бивша селскостопанска ферма на около петдесетина километра на североизток от Мадрид. Беше двуетажно каменно здание с обширно подземие. Когато имахме сеанси, се пълнеше с коли и камиони пред входа, като в края на деня всичко и всички изчезваха, не оставаше и следа, че там нещо се е случвало, единствено може би дреболиите и „стаята на откровеността“ и някоя и друга мебел. Случайно попаднал посетител би помислил, че се е снимал филм. На входа, при портала на паркинга, обикновен служител по сигурността искаше пропуск, след като тържествено ни поздравяваше. Нищо повече. Нито специално обучени кучета, нито снайперисти, нито бодлива тел. И въпреки това, като и разказа от Кортасар, тежко му на оня, който се опита да проникне в „завзетата къща“ по време на сеанси с агент под прикритие.

Когато Мигел ми каза всичко това, стиснах зъби, обърнах се и излязох от „стаята на откровеността“, без да продумам, без да отдавам внимание на това, че се опитваше да ме спре, също и на минаващите около мен колеги и техници. Забила поглед в земята, както обикновено се движехме из студиата, без да се заглеждам в никого, без да разговарям пресякох коридора и преди да вляза в салона за почивка (широко помещение с маса за пинг-понг, няколко спортни тренажора и портативен автомат за разхладителни напитки), поех по стълбите за студиото в подземиято. На дъската пред входа в края на стълбището бе изписано заглавието на маската, която в момента репетираха: Оргия. „Звучи добре“, набързо бе добавил някой шегаджия отдолу с разкривени букви. Аз лично не бях зависима от този синдром, но

известни жестове от това представление можеха да ми повлияят и бях благодарна, че го бяха обявили. Бутнах вратата и потънах в мрака.

На четири от сцените осветлението бе запалено, имаше по двама-трима души на всяка една. Най-младите бяха на първата, а на останалите три — по-възрастните. На всички се играеше Оргия и атмосферата беше тежка, някак лепкава. Из пространството се разнасяха пъшкания и насечени фрази, почти всичките от текстове на Шекспир, примесени с кратки напътствия от страна на наставниците. Тръгнах напред, заобикаляйки човешки фигури в тъмнината, докато стигнах до последната сцена.

Там бе сестра ми. Декорът се състоеше от няколко бъчви, осветени с прожектори, и Вера пълзеше по пода край тях. Докато я наблюдавах, се присъедини Елиса Монастерио. Двете бяха голи и подхванаха някакъв танц с престорени милувки, сякаш им беше изрично заповядано да не се докосват. Елиса го правеше страхотно, съвсем професионално, но със съжаление забелязах, че Вера бъркаше по простата причина, че го изпълняваше *претенциозно*. Влагаше умисъл, което беше грешка на начинаещ. Все още не си даваше сметка, че работата на ченгето под прикритие не е да измамиш другия, а самия себе си. Нашата сила бе в това да не съзнаваме силата, която притежаваме. Елиса също беше начинаеща, но нямах никакво съмнение, че тя ще стане ченге от класа. За разлика от нея Вера бе твърде зелена.

Когато дойде моментът да изиграят сцената с маската — диалога между Глостър и Ана от „Ричард ПГ“, Елиса го направи по прост и прекрасен начин.

— *Мрак твой ден да скрие, смърт да грабне живота ти!*

Вера отвърна на репликата:

— *Недей да се проклинаш — за мен си ти и двете!*

Етюдът бе едно почти безобидно упражнение от групата ФОКС. И при обичайни обстоятелства не би ми подействало, но в момента се почувствах, сякаш бях изпила чашка силен алкохол. И се досетих за нещо, което никога преди не ми бе минавало през ум: маската Оргия целеше образът на агента да бъде *отхвърлен* от съзнанието на жертвата и по този начин тя да се ангажира. И пак по същия механизъм действащото лице Ана да се остави на безподобния Глостър да бъде прелъстена въпреки ненавистта си към него. И фактът, че единият от

участниците бе моята сестра, улесняваше многократно собственото ми ангажиране, в резултат на което желанието ми нарастваше. Реших да ги прекъсна. Не можех да допусна в никакъв случай да бъде прельстена от собствената си сестра.

Намесих се и много лица се извърнаха към мен. Наставникът, мускулест тип със силен немски акцент, направи отегчена физиономия, но ми разреши да говоря „по спешност“ с Вера. Тръгнахме към гримьорната и ми стана неприятно от това, че Елиса ни последва, сякаш беше неразделна част от моята сестричка или искаше да я предпази от евентуалното ми влияние.

Гримьорната бе тясно помещение с черни рафтове и класическо огледало на стената, оградено с крушки и тоалетка. Имаше окачени халати, но не посегнахме да се наметнем нито тя, нито аз. Елиса, очевидно с намерението да измисли оправдание за своето присъствие, се зае да си слага някакви мрежести чорапи. Вера извади шал от лъскава коприна и го уви около себе си. Подхвърляха си съзаклятнически усмивки.

— Ели ми каза, че те е видяла с Мигел. — Вера бе видимо доволна. — Хареса ли ти нашата сцена?

— Можем ли да говорим с теб насаме? — попитах без заобикалки.

— Разбира се, щом е лично. — Играеше си с шала, криейки гърдите си. — Като сестра със сестра?

Ясно ми беше, че се опитва да ме подразни, но аз не откликнах.

— Няма нищо — каза Елиса с котешка измамна любезност, докато поглаждаше някаква лампа, оставена до вратата. — Излизам.

Постави показалеца си върху устните, целуна го и докосна с него устата на Вера. Минавайки край мен, ми хвърли дяволита усмивка. Върнах ѝ я обратно. Не ѝ бях ядосана и да си кажа истината, нито пък на Вера. И двете бяха много млади и се наслаждаваха на работата си. Като всички нас. Бях минала оттам и познавах този период от занаята: удоволствието да можеш да влияеш върху другите, да постигаш онова, което искаш, с едно движение или дума. Да живееш с бляна, че един ден ще бъдеш господар на собствената си съдба и тази на околните, както проклетия крал Ричард III от трагедията на Шекспир.

Насаме с мен Вера промени поведението си и показва нетърпение. Уви шала около шията си и се обърна да облече халат.

— Давай бързо, сестричке — каза. — Трябва да продължим сцената.

За миг останах загледана в нея. Почти ме трогна младостта ѝ, гладката ѝ и блестяща кожа. Вера не беше висока като мен, но имаше прекрасно тяло. Косата ѝ, за разлика от моята, дълга до раменете и на цвят ръждива, бе почти черна и влагата от душа, който скоро бе взела, я правеше още по-тъмна. В гръб изглеждаше по-зряла, защото малките ѝ гърди и грейналата усмивка издаваха невинност, затова пък физическите тренировки подчертаваха мускулатурата ѝ. Харесваше ми да я гледам. Обичах я с цялото си сърце. Живяхме заедно, докато станах ченге на петнайсет, но бях решила да не я изоставям никога повече. И да я закрилям.

— Сигурно се досещаш какво искам — казах решително.

Бе свалила халата от закачалката, ала не си го беше сложила. Когато се обърна към мен, част от косата ѝ бе паднала върху лицето.

— Значи знаеш. Бях сигурна, че добричкият ти Мигел не умее да си затваря устата...

— И понеже знам, сега съм тук, за да ти заявя, че няма да стане.

— За твоя информация Вера е на осемнайсет години и идния месец ще навърши деветнайсет — отвърна ми тя, като наблегна на цифрите. — Остави ме да си живея живота.

— Именно това е, което желая да направиш, да живееш. И затова няма да вземеш участие в хайката срещу Воайора. Само това исках да ти кажа. Ще се видим после.

— Като се обърнах, думите ѝ ме заковаха на място.

— Можеш да се ухапеш по задника, сестричке!

— Ще говоря с Падиля и тогава ще видим.

— Нямах никакво право да ми казваш какво мога да правя и какво — не.

— Аз съм човекът, който има всички права върху тебе най-много от когото и да било на света. И освен това знам какво говоря.

— Аз също знам.

— Дори идея си нямаш.

— И какво знаеш?

— Че просто не си подготвена за това.

— Падиля смята, че съм! — Започваше да губи самообладание. Аз това и целях, да побеснее, за да ѝ отворя очите, че още е дете.

— Недей да крещиш. Това, което интересува Падиля, е да си оправдае заплатата в края на всеки месец и да съкращава разходите. Намалиха парите за ченгетата със стаж и ползват стажанти. Това е положението, това си е негова работа. Но ти ще играеш с мен.

— И как ще го постигнеш, Диана? — Направи физиономия, от която ме заболя, защото ми напомни за мама, когато се запънеш за нещо. — Ще легнеш с него в замяна на това да ме изрита? Ще изиграеш една Оргия, като ония, дето ги правеше заради Дженс?

Не ме засегна всичко, което наговори. Знаех, че ми завижда за стажа при професора.

— Падиля ще направи каквото му кажа.

Тоя прост отговор я стресна. Лицето ѝ заприлича на настъпена заледена локва. Стана ми мъчно, като я гледах как сменя тона и прибъгва до други средства.

— Слушай, от колко време се готвя и съм сигурна, че ще мога да го направя... Елиса ме е виждала и тя ми вярва също. Снощи одобриха и нея. Работили сме през цялото време заедно.

Мислех да ѝ кажа, че Елиса също не става за тая работа, че да я пратят да издирва Воайора, е все едно да ѝ вържат очите и да я пуснат по ръба на някоя пропаст, но реших да ѝ дам глътка въздух. Знам какво ѝ струваше да ме моли. Сестра ми бе подвластна на синдрома Искане и това не ѝ беше силата. Винаги съм била убедена, че ако има късмет, ще се събере с някой (или някоя, беше ми известно, че с Елиса са нещо повече от приятелки), от когото ще изисква, така както и от мен, да се държи като кротко агънце.

— Моля те само да ми бъде дадена възможност, Диана. Имай ми доверие, моля те. Цял живот си гледала на мен като на малко дете, за което работата е вид забавление... Не го правиш с лоши намерения, знам... Грижиш се за мен, искаш да си ми закрила и съм ти благодарна за това. Само че аз вече не съм момиченце — каза го с цялата сериозност, на която беше способна, и свали от себе си халата, може би за да ми покаже каква жена, според нея, е станала. — Работата е целият ми живот. Също като при теб... И ти ѝ отдаде всичко от себе си, нали? Правила си и ужасни неща... не помниш ли... Заради мама и татко, заклевам те в паметта им... Ти си най-доброто ченге на земята и това никога няма да го зарежеш... Не ме карай да го правя аз.

Бе настъпил моментът, който очаквах. И без изобщо да променям тона, казах:

— Вера, аз напускам.

Погледна ме, сякаш бях някакъв призрак.

— Какво?

— Тук съм, за да си подам молбата за напускане. Вече говорих с Алварес.

— Ти... това... сериозно ли го казваш?

— Напълно.

— И кога го реши? — Произнесе го с тон, като че ли ставаше дума за нещо ужасяващо.

— Обмислям го от месеци. Но го реших миналата седмица.

— Аз... аз не знам нищо...

— Защото не искаш да знаеш, сега, като стане официално, ще знаеш.

Освен Вера и Падиля възнамерявах да уведомя и други хора. И една от тях бе Клаудия Кабилдо.

Също и господин Пийпълс, само че по телефона.

Никога не бих отишла лично при него, дори и по такъв въпрос. Само от мисълта, че можех да се изправа лице в лице с него, ме побиваха тръпки от главата до петите и студена пот избиваше по гърба ми. Ще му съобщя по телефона. И ще бъде кратко.

Вера завъртя глава като замаяна.

— Но... защо?

Вдигнах рамене.

— Искам да водя нормален живот с Мигел. Струва ми се, че и аз имам право на това.

— И ще зарежеш Воайора? — Зададе ми тоя въпрос, сякаш ставаше дума за любимия ми човек. — Ще го оставиш да прави каквото си поиска? Какво, по дяволите, те прихваща?

— Внимавай какви ги говориш — й отвърнах. — И за да съм точна, ще ти кажа, че ми омръзна да живея с омраза. Сега искам да видя какво е животът, когато обичаш някого. За разнообразие. Съветвам и теб да го направиш. На тая земя има и други неща и е добре да опиташ. Искаше да се занимаваш с кино, помниш ли, и си мечтаеше за това? Защо не пробваш? Мога да ти помогна. Имам пари...

— Не ти ща *скапаните пари* — отвърна тя и бавно си навлече халата. В огледалото зад гърба ѝ видях как изважда дългата си грива и я спуска отвън... Поведението ѝ вече бе друго: чувстваше се дълбоко обидена и отвратена.

— Вера — добавих тихо. — Можем да поживеем нормални, двете...

Някой почука и вратата се отвори. Бях близо до нея и за малко не ме блъсна по гърба. В процепа се показва издълженото лице на Елиса Монастерио.

— Извинете. Ще се бавите ли още много? Вера, Херман иска да продължим нататък.

В един глас ѝ отговорихме „ей сега“, а тя ни погледна подозрително и, по мое мнение, нахално. Бях уверена, че Вера и до тоалетната няма да отиде, преди да каже на „Ели“, и тази интимност ме дразнеше. Когато вратата се затвори, сестра ми очевидно се бе успокоила.

— Да направим така — каза. — Нека продължа с Воайора. Като го хванем, ти се заклевам сериозно да помисля да оставя тази работа.

Опитах се да запазя самообладание.

— Вера, тоя тип е най-опасният престъпник, който се е мяркал около нас от много дълго време. Профайлърите дори не могат да го разгадаят...

— Нищо няма да ми се случи, това ти е ясно. Никога няма да клъвне на такава като мен, без опит. Ти сама го каза. Падиля ни използва, за да си попълни щата. Чакат го тоя да падне в твоите ръце...

— За миг замълча. — Или на някоя от вас, ако теб те няма... А аз просто искам да участвам. Известно ти е, че мога да послужа за примамка. — В гласа ѝ се долавяше нотка на огорчение, сякаш не е била забелязана сред тълпата почитателки около някоя кинозвезда.

Но допускаше грешка, разбира се. Защото Воайора бе вълк сред стадо от агнета. Той си ги избираше. Посочваше си ги с пръст и после ги разкъсваше.

— Само това те моля — настоя. — От четири години се готвя да стана агент под прикритие.

— Никога не съм искала да ставаш такава. Само че ти повтаряш всяко нещо, което правя аз.

— Обаче вече съм, и то е единственото, което за мен има някакво значение. Остави ме да опитам, моля те, Диана.

„Дрога“. Така наричаше Дженс това, в което в края на краищата се превръщаше тази работа. „Откриеш ли перверзното усещане, че постепенно отравяш тоя, когото мразиш, повече не си в състояние да се откажеш от него.“ Това опиянение се четеше в очите ѝ. Бях наясно, че никога няма да я напусне.

Погледах я мълчаливо: осемнайсетте години, олицетворени от едно гладко, мъничко телце, изпълнено с изпепеляваща воля за справедливост, такава, каквата бях и аз на нейната възраст. И казах:

— Съгласна съм, но хванат ли го, напускаш наистина.

— Разбира се. — Личицето ѝ светна. — Заклевам ти се.

Неочаквано се хвърли върху ми. Усетих отблизо младостта ѝ да обгръща раменете ми, гласчето ѝ повтаряше „благодаря“, ръцете ѝ ме мачкаха, почти се задушавях. Такава беше Вера.

— Знаеш ли? — Дръпна се назад и ме погледна с грейнали очи. — Понякога си мисля, че не го правя заради мама и татко, а заради себе си... Аз да се почувствам добре.

Знаех, че е права. Всъщност ние никога не се жертваме. Вършим онова, което желаем, което винаги сме искали. Избираха нас, защото ни правеше удоволствие да унищожаваме ония, които се опитваха да унищожат всичко около себе си, и изцяло се отдавахме на това. Бяхме като бомби, заредени с отмъщение, и не ни интересувахе, че ще се взривим, стига да станеше на подходящото място. Отметнах косата от лицето ѝ. Усмихнах ѝ се.

— Добре, ще говоря с Падиля за моето напускане, теб няма да те споменавам.

— А ако той отвори дума за мен? — плахо попита тя.

— Ще му кажа, че си свободна да правиш каквото искаш. Че вече си голяма, нали така? Сега се връщай на сцената, после ще говорим.

Усмивката ѝ ме съпроводи като бодигард, докато напусках гримьорната. На първите три сцени продължаваха с „Ричард III“: мъже с мъже, мъже с жени и деца. На последната Елиса Монастерио чакаше сестра ми и когато ме забеляза, ми отправи убийствен поглед. Подминах я. Не се обичахме, ала това не ме вълнуваше. Изчаках, докато Вера се върне, и се приближих до Олга Кампос, координаторка по обучението. Наблюдаваше ги и пиеше чай.

— Олга, извинявай, че те безпокоя, но искам да се видя с Падиля. Ти винаги знаеш къде е. Можеш ли да го викнеш?

Преди да се издигне на сегашната си длъжност, което, според хорските приказки, бе постигнала благодарение на любовните си отношения с Падиля, Олга също бе ченге под прикритие, и то много добро. Беше по черен пеньоар, черен като къдравата ѝ коса, и лицето ѝ сякаш плуваше сред мрака, все едно поставено в бялата картонена чашка. Вдигна черните си вежди и едва-едва ме погледна над ръба на чашата.

— Спешно ли е, Диана, до гуша съм затънала в...

— Да, много е спешно. Искам да го помоля да уволни сестра ми от отдела, при това светкавично. Без компенсации и обезщетения. Искам само да я уволни.

Най-после бях успяла да привлека вниманието ѝ. Отдръпна чашата от лицето си и ме погледна нахално. Олга се чувстваше нещо като заместник на върховния, зъбите ѝ бяха големи, както впрочем и думите. Сякаш бе царицата на бала с начинаещи питомци.

— Какво ти става? — изсмя се тя. — Да не мислиш, че Падиля ще ти обърне внимание? Ама че си загубена!

— Ако не ми обърне — продължих кротко, — или не го направи достатъчно бързо, ще говоря с медиите. Уверявам те, че ще им бъде много интересно да си поприказват с мен. Ще им разкажа за тия сцени, за подземията, като това мазе тука, дето обучават малолетни, за да работят после в полза на правителството, за младежите и девойките, които се учат как да бъдат примамка за откачалките, а също и за всяка една от операциите, в които съм участвала. И снимки ще ми направят. Направо ще са очаровани.

Не вярвах, че някой може да ни чуе. По сцените непрекъснато се говореше и жестикулираше. Колкото до Олга, тя все така ме гледаше с уста, разтегната в усмивка, изложила на показ почти всичките си конски зъби. Знаех, че не ми вярва: предателството чисто и просто не се вместише в логиката на нашата професия. Все пак се надявах, че заплахата ми поне малко ще я стресне. Посочи ме с пръст.

— Това не беше никак остроумно, глупачке. Наемам се да го накарам да ти тегли един ритник в задника. Ще си загубиш работата.

— Вече съм я загубила — отговорих. — Ти само го повикай.

Оставих я и се дръпнах встрани. Вера и Елиса бяха в пауза и слушаха бележките на наставника си, но Елиса използва момента да ми хвърли подозрителен поглед, сякаш се досещаше какво се каня да направя.

Диана не се харесваше на Елиса Монастерио.

Това ѝ се въртеше в главата, докато вървеше по пустите улици, прегърбила се, свила ръце пред гърдите си, но не заради студа или че беше леко облечена, а по причина на онова, което се случи в Лос Гуардесес. „Надута пуйка. Глупава фукла, която живее от лихви. И сега, понеже излиза в пенсия, не желае сестра ѝ да продължи тук и да я засенчи.“

В същото време си даваше сметка, че не е особено справедлива в оценката си. Естествено бе Диана да е подчертано благосклонна към сестра си и да я подкрепя при всички случаи. Тя също би я защитила при нужда. Беше вярно също така, че Вера е начинаеща, че все още продължават да я изненадват екстравагантностите в работата и да я плашат разни неща в обучението, но бяха ли това причини, достатъчни да ѝ захлопнат вратата под носа?

Не се притесняваше да признае пред самата себе си ревността, която изпитваше от това, че Вера издигаше Диана на пиедестал. За Вера на този свят нямаше по-важен човек от сестра ѝ и дори не се учуди, когато преди три дни, на излизане от Лос Гуардесес след упражнението и след едно събрание с Падиля, тя се разплака на рамото на Елиса, споделяйки с нея лошата новина:

— Падиля каза, че трябва да поработя върху стила си...

— Стила ли?...

— Ще ме остави в резервите... но вероятно няма да мога да продължа с оперативната работа...

Вбесена и неприятно изненадана, Елиса я прегърна и нежно я целуна по косата.

— Значи сестричката ти в края на краищата упражни своето вето

— изрече през зъби, ала направи грешка. И Вера възнегодува:

— Не е вярно. Диана няма нищо общо. Падиля си го е решил, и то днес...

— Странно, точно в деня, когато сестра ти дойде в Лос Гуардесес да говори с Мигел...

— Елиса! — В погледа ѝ (Елиса много добре го помнеше) се четеше и молба, и ярост. — Както вече ти споменах, сестра ми промени намеренията си. Обеща ми, че няма да му казва нищо.

„Обещала била! Като че думата ѝ е закон!“, помисли си Елиса с яд, като си спомни как бедничката Вера се бе хвърлила на леглото в тясното жилище, което двете си поделяха в Леганес, и се бе разридала безутешно. Цялото ѝ бъдеще, смачкано и изхвърлено на боклука за по-малко от минута. И защо? Защото Падиля беше едно гадно копеле, с отворителен характер, озлобяло още повече от факта, че дъщеря му е инвалид. Това Елиса го знаеше, но също така добре знаеше, че като началник-отдел той никога нямаше да си промени мнението за Вера, ако Великата сестра не се бе намесила. Беше напълно сигурна, че всевластната и влиятелна Диана Бланко, една от най-добрите полицайки в Мадрид, бе отговорна за решението, постановено от Падиля.

Можеше да прости на Диана, че е спечелила цялото възхищение на Вера, но никога нямаше да ѝ прости, ако ѝ причинеше и най-малката неприятност. „Макар и да си ѝ сестра, макар и да си Диана Бланко, нямаш право на това.“ Обожаваше Вера и в известен смисъл се чувстваше отговорна за нея. И щом Диана искаше да изпълнява ролята на майка, каквато Вера така и нямаше късмета да има, то Елиса приемаше да бъде нейна истинска по-голяма сестра. Сестра, чиято близост с Вера Диана никога не би могла да постигне.

За миг се спря. Бе стъпила накриво върху нестабилна тротоарна плоча и за малко не изгуби равновесие. Бе обути в абсурдни обувки с дебели подметки, целите оплескани с кал, от ония, които в театъра наричаха „кундури“. Тихият дъждец, който не бе спрял цялата нощ, сега се бе усилил и усещаше капките върху стегнатата си, сложно завъртяна плитка. Задникът ѝ беше замръзнал, но в това нямаше нищо чудно при разголеното ѝ дупе, дето се показваше от горната част на плитките ѝ пурпурни панталони от тънка изкуствена материя — бяха много seksi, плътно прилепнали по тялото ѝ и едва се задържаха на кръста ѝ, ала след като няколко нощи се бе измъчила с тях, накрая свикна. Целият ѝ гардероб се състоеше от дрехи, предварително подбрани, за да привлекат евентуално Воайора. Харесваше ѝ да се облича така, независимо от това как се чувстваше в тия маскарадни костюми и колко е студено навън. Освен това бе и дрогирана. Не че

имаше нужда, дори и след трите поредни нощи, през които правеше едно и също нещо, но никога не бе излишно да вземеш по някоя таблетка от ония, дето успяват малко да те замаят, без да ти се доспи: призаприм, диалдрен или каквото и да е друго подобно. Все вършеха работа. Понякога хапчетата забавяха движенията ѝ и походката ѝ ставаше неуверена, леко разкрачена, за да пази равновесие, но пък я отпускаха и образът, който пресътворяваше, не страдаше от нервното ѝ напрежение.

Защото то наистина я измъчваше.

А и как иначе. Трудно е да запазиш спокойствие, когато знаеш, че онзи тип може да те причаква там зад ъгъла.

Много пъти си бе задавала въпроса дали „професионалисти“ като Диана Бланко употребяват наркотици. А беше ясно като бял ден, дявол да го вземе, че употребяваха. Имаше маски и роли, при които се налагаше малко да приспиш самоконтрола, дори да оставиш конят да препуска без ездача на съзнанието. Не че тя самата беше в състояние да се управлява на автопилот, защото бе все още неопитна, но всички тайни агенти се дрогираха, и не само за кураж. Работата им бе необичайна, макар и много вълнуваща.

Замисли се отново за Вера, дълбоко разстроена от глупавото решение на началството. Обеща си да отиде да разговаря с Падиля още на следващия ден. Дори нищо да не постигнеше, поне щеше да подразбере дали това се е случило под въздействието на Диана Бланко, или пък да се вслуша в коварния си вътрешен глас, който ѝ нашепваше: „Забрави за тия глупости. Какво ще промениш? Диана Бланко вече не е в състава, напусна, а колкото до Вера, какво си въобразяваш? Че ще я върнат само защото ти ще ѝ докажеш, че е станало с ходатайството на Диана ли? Глупости, най-много да те изхвърлят и теб.“ Тръсна глава и прогони черните си мисли. Прекалено много обичаше Вера, за да си послужи с нея само за установяване на истината.

Устните ѝ бяха изпръхнали под червилото, а лицето ѝ бе мокро от дъжда. Беше стиснала с две ръце праметнатите дръжки на чантата, в която не носеше нищо съществено. Бе най-обикновен театрален номер, предполагаше се, че дългите кожени ремъци, кръстосани върху голото ѝ рамо, което се подаваше от електриковосиньото боди, трябва да

представяват привлекателна гледка за подвластните на Жертвоприношение. Поне на теория.

Мина покрай някакви бидони, мръсни като цялата улица. Тя самата се чувстваше мърлява и кална както всичко наоколо, сякаш нечистотиите валяха заедно с дъжда отгоре. Единственото сигурно нещо бе, че върви точно по тротоара, зад който щеше да се разгърне гигантският амфитеатър в древноримски стил, един от най-амбициозните проекти в Мадрид, който като че ли никога нямаше да стане реалност. Хората го наричаха „Цирка“, което според Елиса бе повече от удачно прозвище, тъй като изразяваше същността на този циркаджийски спектакъл с недвижима собственост, в който участваха и частни фирми, и Общината. Мнозина го сравняваха с онова строителство, което се развихри след бомбата 9-N преди петнайсет години — прекалено колосално начинание, чийто край не се вижда. Междувременно наоколо нямаше нищо, което да прилича поне малко на театър, само купчини пръст, докъдето погледът стигаше, един огромен ров, заобиколен от далечната страна с арки, а по средата осеян със сложни хищни строителни машини, които нощем наподобяваха парализирани чудовища. Това място в южните предградия на града се беше превърнало в средище на голяма част от нощната градска фауна. Трафиканти, организирани или полуорганизиран банди и проститутки се появяваха и изчезваха в „островчета“ от светлина под неоновите лампи и пред бляскавите реклами, окачени по оградите. Нарядко призрачни автомобили пресичаха мръсните улици и единствено автобусите изглеждаха изпълнени с живот. Спираха, избълваха съдържанието си от младежи и продължаваха по пътя си, прилични на мукавени кутии за обувки, украсени с електрически крушки. Под каменните арки в зимните нощи се различаваха огънчетата от цигарите на шляещите се. Никой не минаваше случайно през тази пустош, освен да си набави нещо за ядене, човешко тяло или дрога. Надали това място подходеше на самотно момиче, но бе предпочитано от профайлърите за лов на боклуци. „Лизна ли те Цирка, Елиса?“, я бе попитал в понеделник вечерта, докато се преобличаше в гримьорната, Начо Пуентес. „Но не се притеснявай, малко вероятно е нещо да ти се случи.“ Кое означаваше, че някоя нощ можеше да си пукне из тия места и от нещо друго. Не беше задължително да е от Воайора.

Всичко това бе ясно на Елиса и тя го приемаше изцяло. Бе една от участничките. Все още беше начинаеща и в Лос Гуардесес пълзеше мълвата, че девойки като нея ги използват единствено за параван. „И какво от това? Нали всички са започнали така? И кумирите като Диана Бланко, Клаудия Кабилдо, Мигел Ларедо или Олга Кампос, нали?“ Ако бе наистина необходимо да си пропилее три нощи в седмицата, за да бъде фигурантка, тя, разбира се, щеше да го направи. А щом ѝ дойдеше редът, щеше да получи главната роля. Лошото е онова, което се случваше с Вера, защото пред нея бъдещето се затваряше. „Бедната Вера... Разкарай си я сега от главата...“

Трак, трак, трак, дебелите ѝ подметки по бетона отекваха като изстрели наред това гробище в строеж. Не се чуваше нищо освен шуртене на вода по очуканата настилка. Бе станало два, скоро не беше минавала нито една кола. Щеше да си извади дъждобрана, навит в чантата, и да се качи на автобуса за Монклоа, после подземния паркинг, където си беше оставила дрехите. Щеше да се преоблече и да излезе наново, този път като Елиса Монастерио, да се прибере вкъщи, където най-вероятно щеше да я чака все още будна Вера, и с тревога, и със завист към съдбата ѝ. И така до следващия път. Накратко: студ, студ, студ и две-три срещи с пияници или гамени. Но като начало бе успешно.

Някаква сянка се приближаваше към нея откъм края на тротоара. Взря се по-внимателно и установи, че всъщност са две. Изглеждаха мъже, млади, очевидно с намерението да не обезпокоят в по-голяма степен от дъжда тази дребна русолява главичка. Стисна здраво чантата и без колебание се запъти към тях. Не беше уплашена. Бе истинско ченге под прикритие наред сцената на действието, тялото и умът ѝ бяха в готовност. Агент — да, може би начинаещ, но напълно способен да се отбранява, пък и да напада.

„А ако един от тях е Воайора? Хубаво. Значи ти ще си тази, която ще го *отстрани*.“

Пусна нещо като усмивка, докато си отговаряше, изведнъж ѝ мина през ума какво ли щеше да каже майка ѝ, ако я видеше с тоя пурпурен панталон, от който се излагаше на показ голият ѝ задник, посред нощ, сред Цирка, запътена към двама непознати. „Сигурно ще изпадне в истерия“, си рече.

Онова, което най-много мразеше в майка си, не бяха кризите, а мъжете, които се редуваха с кризите. Най-малкото така си го мислеше Елиса, която живя с нея до тринайсетгодишна възраст, когато полека-лека започна да реагира и да се противопоставя все по-яростно на неуравновесеното ѝ поведение. В такива моменти поглъщаше всичката храна, която намираще у дома, и после я повръщаше в тоалетната. Както в оргиите на древните римляни. В ония времена бе едно никакво дебеличко момиченце, което тайничко си правеше планове да изчезне от къщи. Единственото, което я задържаше, беше, че майка ѝ очевидно това не я интересуваше особено, а ѝ се искаше да е обратното. Но, изглежда, беше трудно каквото и да било да развълнува тази госпожа, която се правеше, че върти два луксозни магазина за дрехи наскре Мадрид, едно от нещата, които бе успяла да изкопчи от съпруга си, когато той реши да ги напусне. Баща ѝ бе загадката, най-тъмната личност от фамилията, за него не се говореше. Онова, което Елиса знаеше, бе, че е политик, депутат или нещо подобно, макар че майка ѝ дори не го и споменаваше, освен да го ругае по време на своите кризи, чупейки огледала, порцеланови съдове или и двете. Но, общо взето, я устройваше, че я бе зарязал бременна с Елиса и никога повече не се бе връщал, най-вероятно защото поради тази причина разполагаше с пари, колкото ѝ трябваше, и мъже в изобилие. Последният, за когото Елиса си спомняше, бе един масажист негър, точно в неговите крака тя повърна обяда си и най-накрая майка ѝ реши да я заведе на психолог.

Там всичко протече, както си му е редът, узна го впоследствие: поставиха ѝ диагноза „булимия на нервна почва“ и я подложиха на тест от около петдесет тъпи въпроса от сорта „кой цвят ти харесва“ или „коя е предпочитаната ти песен“. Но явно Елиса се бе справила добре, защото ги насочиха към друг кабинет, по-особен от предишния, където я разпитваха за семейството и приятелите ѝ (та какво семейство имаше тя и какви приятели?). Там я научиха да се отпуска, да се бори с желанието за повръщане и най-важното — да изпитва удоволствие, нещо, което бедната Елиса дори не си бе и представяла в края на тринайсетгодишния си живот, изпълнен със забрани, лишения, образи на хора, облечени или голи, които се движеха и говореха. След това ѝ препоръчаха интересни упражнения, като това, най-забавното от тях, да виси окачена неподвижно за колана си, без да излиза от пространството, очертано от пирамидата на един триножник. С

течение на времето разбра, че това са упражнения за хора от вида Плът. И че именно този е прототипът ѝ. Не защото обичаше наденици повече от риба, както през смях ѝ го беше обяснил един от психолозите:

— Имената на човешките наклонности са просто думи, като наименованията например на цветята. Да принадлежиш към филията Плът означава единствено, че твоята психологическа същност е структурирана по специфичен начин и има склонност към определени жестове, думи и представи, различаващи се от ония, към които изпитвам влечение примерно аз, който принадлежа към разновидността Маска.

Елиса на шега отвърна, че е благодарна за това обяснение, но че все още нищо не проумява. Какво значи псином. Без съмнение, според принципите в обратния свят на оня същия психолог, да не разбираш нищо е доказателство за проява на върховна мъдрост. Когато тънеш в незнание, си максимално предразположен да изпиташ удоволствие, да предоставиш необходимата свобода на психологическата си същност да се възползва, без да са нужни каквито и да било обяснения. „Както в театъра — беше добавил психологът, — актьорът не е автор на произведението, той само изговаря репликите, онова, което е написано в него.“ И в края на краищата единственото, което на Елиса ѝ бе предоставено да прави, беше да се движи като на шега, да се облича и говори, както я съветваха. Учението в колежа, животът в дома на майка ѝ и даже мечтата да стане журналистка минаха на заден план. Това и нищо друго!

И после, когато ония, сериозните господа в тъмносини костюми се срещнаха насаме с майка ѝ, Елиса бе поканена да си събере багажа и да се раздели завинаги с нещастното и тъжно момиченце, каквото беше дотогава. Премина двегодишно обучение в нещо като университетски колеж сред възвишенията край Мадрид и след това я настаняха в квартирата в Леганес заедно с Вера. Започна с театралните упражнения, изчете Шекспир, влюби се в един колега и после във Вера. Срещаше се рядко с майка си и сега разговорите ѝ с нея преминаваха мирно и тихо. Имаше добри приятели, чувстваше се осъществена и щастлива.

И когато ѝ казаха, че всичко това означава, че е ченге под прикритие, не се стъписа.

Искаше го още преди да научи как се нарича.

Двамата мъже ѝ преградиха пътя, като застанаха от двете ѝ страни по диагонал, за да попречат да се втурне напред или да се върне обратно. Дъхът им я лъхна в лицето, миришеха на евтина бира.

— Я, какво намерихме!

— Ау, самичка, да не си се загубила?

— Загубила? Оооо! Я погледни отзад. — Смях.

— Какво дупе!

— И панталони! — изхилиха се. — Как само ѝ стоят!

Говореха испански трудно. Елиса си помисли, че са румънци или чехи. Бяха много млади и много руси, по облеклото приличаха на трафиканти, вероятно дребни. Този от лявата ѝ страна, по-ниският от двамата, носеше тясно яке, което на светлината на една реклама, която обявяваше, че дискотека „Таркино“ е съвсем наблизо, бе като от змийска кожа. Другият, увит в кожена шуба, беше по-дългокос и рошав от приятеля си, лицето му бе тясно и издължено, като на вълк. Цялото им облекло без съмнение бе купено от китайците и платено с пари от прахчета. „Змията и Вълка — две идиотчета“, помисли си Елиса, дошли кой знае откъде с надеждата да продадат стоката си из клубовете и ако господ се смили над тях, да оберат някой заблуден в мрака или да изнасят някое момиче, е, можеше и двете едновременно. Навярно носеха и оръжие, макар Елиса да се съмняваше, че са го употребявали някога.

Размениха си няколко думи на техния език, след което Вълка каза:

— Проститутка ли си? Не си ли много малка за тая работа?

— Не се занимавайте с мене — измърмори Елиса с премемерно сдържан тон, като леко сведе глава, както я бяха учили, и бавно примига.

— Казва се „моля“! — Вълка размаха пръст, беше с ръкавици, и го насочи към нея. — Госпожицата е невъзпитана. „Не се занимавайте с мене, моля.“

— Не се занимавайте с мене, моля — послушно повтори Елиса.

— А искаме ли да се занимаваме? — попита Вълка.

За миг настана тишина.

— Да, *искаме* — отвърна накрая Змията с по-различен тон. — И *ще* се занимаваме.

Дори приятелят му остана изненадан и го погледна малко стреснато. Онова, което за Вълка беше шега, за Змията очевидно се превръщаше в нещо сериозно.

Подобен обрат заинтригува Елиса. Очевидно не принадлежаха към профила на Жертвоприносителя: и двамата не обръщаха внимание на дръжките на чантата, впити в голото ѝ рамо. И съдейки по начина, по който Змията каза „Я погледни отзад“, реши, че главатарят е той. Но какво му ставаше? Защо тази рязка промяна?

Опита един от заучените жестове: отметна кичур от слепоочието си. Змията продължаваше да я гледа втренчено и това не го разсея. Помисли си да не е от вида Плът, като нея самата, чиито фантазии се въртят около трупа и краката, от онези, които можеш да подмамиш с разни приумици, свързани с бюста и краката. Без ръце, без слово, като образа на Лавиния, момичето от ужасната драма от младежките години на Шекспир, „Тит Андроник“, на която режат ръцете и езика, за да не издаде своите насилници. Наскоро починалият гений Виктор Дженс (Елиса много пъти бе чела произведенията му) потвърждаваше, че Лавиния принадлежеше към вида Плът, както и цялата творба. Спомняше си думите му: Плътта няма съзнание, не действа, не говори. Техниката се състои в това да липсват движения, да няма текстови послания, демонстрира се единствено тялото, като предмет, който може да бъде използван. Беше вярно, един унгарски психолог го бе изпробвал върху дрогирани агенти. Само че всичко това беше теория, а сега се намираше наред самия живот. Сърцето ѝ биеше силно, почти го чуваше като машинка с клапи, поставена под лъскавата блузка.

След първоначалната си изненада Вълка влезе в тона на приятеля си. Застана зад гърба на Елиса, хвана плитката ѝ и игриво я размаха встрани. „Защо не? — сякаш искаше да каже. — Моментът е толкова подходящ, колкото и всеки друг.“

— Колко ще искаш за двамата? — прошепна с насмешка в ухото ѝ, докато си играеше с плитката.

— Не мога сега, моля ви.

— Не може сега! Хайде де! Тогава кога? Утре?

— Ще го направи без пари — просьска Змията. — Гратис, и то сега. За двамата.

— Точно така. И ще ти хареса.

— Разбира се, че ще ѝ хареса.

Змията не я бе докоснал нито веднъж (още едно доказателство, че бе по-уязвимият), макар да се беше приближил толкова, че якето му се опираше до лявото ѝ рамо. Чу го как диша. Реши да му даде още една последна възможност.

— Оставете ме — настоя тя и като погледна право в очите Змията, добави: — Опасна съм.

— А? Чу ли я? — излая Вълка и стисна дупето ѝ. — Била опасна!

„Вълка е без значение — помисли си Елиса. — Съсредоточи се върху шефа.“ Не искаше да ги нарани, защото бе ясно, че никой от тях не е Воайора, но започна да става нервна и реши да вземе инициативата в свои ръце. За части от секундата изключи съзнанието си. Помогна ѝ опиянението от наркотика и се концентрира в една пантомима, която бяха играли няколко дни преди това с едно друго момиче в Лос Гуардесес. В паметта ѝ се върнаха миризмите, звуците, елементи от декорите, тялото на колежката ѝ и реалността се разсея като облак пара, отнесен от вятъра. Извърна глава в посока, обратна на Змията, като гледаше да не говори, нито да жестикулира. „Имитирайте осакатяване“, както би казал нейният наставник.

Реакцията беше светкавична.

Змията застина, сякаш не можеше да повярва на очите си. Гледаше като напълно обезумял. А това достави на Елиса невероятно удоволствие.

— Разкарайте се и ме оставете на мира — заповяда тя на Змията и напусна сцената.

Закрачи спокойно, без да бърза и да се интересува от отчаяните крясъци на Вълка. Внезапно до ушите ѝ стигна нещо на техния език, обърна глава и видя Змията да се отдалечава бързо, а след него и Вълка, с колеблива крачка, като от време на време поглеждаше към нея, сякаш недоумявайки поради каква причина неговият приятел позволява да им се изплъзне такъв хубав и лесен за преглъщане залък. Елиса бе сигурна, че Змията ще я сънува тази нощ, а вероятно и през всички следващи. Че ще мастурбира, мислейки за нея. Ще се поболее, обсебен от това видение. Или ще си пререже вените. Направи го както трябва. Беше доволна.

Продължи напред, докато стигна до светещата реклама на клуб „Таркино“, и потисна едно нездраво желание да се разсмее. Би ли могъл някой да отрече, че да си ченге под прикритие е прекрасно? Стига да бе пожелала, можеше да направи с тия двама малоумници каквото си поиска. Всичко. Докато си мислеше това, се чувстваше всесилна и непобедима. Колко лесно бе разрешила проблема и колко елегантно. Обсебването бе светкавично, забележително и хитро. Реши, че трябва да го разкаже на Вера: колко бързо се бе справила със ситуацията! Как ли щеше да се хареса на майка ѝ да властва над мъжете по този начин? Това последното наистина я накара да се разсмее. Погледна часовника си и с удовлетворение си даде сметка, че смяната ѝ е приключила. Ликуваща, се отправя към дъното на улицата, където бе спирката на автобуса. Дори не забеляза зелената като ябълка кола, паркирана до бордюра на тротоара, по който вървеше. Затъмнените ѝ стъкла отразяваха уличните лампи, шофьорската врата внезапно се отвори.

Радостна, Елиса погледна натам чак когато вече беше прекалено късно.

Баща ми се казваше Едуардо. Това бе първото нещо, което чух в онази нощ преди тринайсет години.

— Казваш се Едуардо.

Не знам защо се събудих. Този, който говореше, ни най-малко не крещеше. Напротив, тонът му бе мек и необяснимо нежен. Разтърках очите си и погледнах към часовника на масичката, много красив, във форма на птичка, с кръгъл дисплей, монтиран върху едно от разперените ѝ крила. И това е нещо, което се е запечатало като с нагорещено желязо в паметта ми: 3:38, в зелено. Направи ми впечатление, че цифрите не светят. Обикновено светеха в тъмното, но явно в стаята ми имаше нещо, нещо необичайно, което пречеше да се виждат.

Беше светло.

Всъщност не съвсем. В стаята наистина беше тъмно, ала вратата откъм стълбището бе отворена и оттам влизаше светлина от хола на долния етаж. Предположих, че някой я бе отворил и бе излязъл навън, без да я затвори. Беше абсурдно да го е направила мама, но в онзи момент точно това си помислих.

Тъкмо се канех да я повикам, когато чух смехове и разни гласове, между тях и този на Океана, нашата домашна помощница, както и отново *оня глас*:

— Много добре, Едуардо, а сега се успокой. Няма да се разберем, ако не се успокоиш...

Беше типично мъжки и същевременно мек глас. Доставяше ми неволно удоволствие и в същото време предизвикваше нещо като гъдел вътре в стомаха ми, сякаш бях взела хапче със светкавично действие и то причиняваше именно това. Глас на мъж, но аз го свързвах с тоя на Океана, която ломотеше на испански точно по същия начин. *Няма да се разберем, ако не се успокоиш*. Стана ми смешно това изречение. Всъщност ми мина през ума, че долу са се събрали да се веселят приятелите на татко и някой от тях имитираше Оксана. Да, ама по това време?

Напънах се да си спомня какво бяхме правили през този ден: беше събота и с цялото семейство бяхме ходили на кино да гледаме един хубав любовен филм, от тия, дето толкова ни харесваха на мама и на мен. Вера изпусна препълнения плик с пуканки, те се разсипаха под седалката и мама ѝ се скара. Сигурна бях, че татко не ни е предупреждавал, че ще си кани гости, на всичкото отгоре вече беше късно. И отхвърлих тази идея.

Тогава, без да вдигам шум, станах и отидох до вратата. Дадох си сметка, че редом с веселите възклицания се дочуваше и хлипане.

Когато разбрах на кого е гласът, се почувствах гузна, че не го бях разпознала още в началото. През годините много пъти в представите ми се е появявала майка ми, лицето ѝ, движещите ѝ се устни, но винаги без глас. В спомените ми, от тази вечер нататък, майка ми не ми проговори повече. Само тихичко плачеше, хълцаше и мълвеше неразбираеми думи.

Излязох на площадката, но преди да стигна до перилата на стълбището, се спрях, сепната от ядосания шепот на татко... не виждаш ли? Вече съм спокоен... А сега защо не позволиш на жена ми да се качи за малко да нагледа децата?

— Едуардо, слушай какво...

— Спокоен съм... Само за малко. Майте, моля те, спри да плачеш...

Моята врата беше последната, в дъното на коридора.

Отдясно стаята на Вера също бе отворена, но за щастие тя си беше в леглото и спеше. А през широко зейналата врата на спалнята на родителите ми зърнах червения им юрган да се влачи по пода заедно с чаршафа. Мина ми през ум, че мама ще се разсърди, като види тоя хаос, ала веднага се досетих, че трябваше вече да го е видяла, понеже именно тя ридаеше, а татко бе казал: *Майте, моля те, спри да плачеш...*

Внимателно се доближих до стълбището. Не че бях уплашена, но, не знам защо, ми се стори по-разумно хората долу да не ме забележат. И затова предпочетох самите стълби, а не площадката, понеже ми бе ясно, че оттам мога да огледам целия партерен етаж, без те да успеят да ме видят. Слязох няколко стъпала надолу, без да вдигам шум, бях боса, и протегнах врат през колонките на дървеното перило,

както би направил всеки, който се опитва да шпионира. Твърде неудобно място да видиш какво става долу.

Първото, което ми се мярна, беше татко. Вързан със скок за един стол и сложен точно срещу стълбите. Лентата бе сребриста и се кръстосваше на голо върху гърдите и корема, а надолу се увиваше около краката и глезените. Направо ми беше трудно да го разпозная, зачервен и разчорлен. Въртеше някак странно очите си и се досетих, че го прави, понеже е без лещите, които сваляше винаги, преди да си легне, а и без очила. Абсурдно бе, че именно това ме впечатли, тази, да я назовем небрежност, у един човек като него, изискан и елегантен, на висок пост в голямо предприятие за производство на фибростъкло.

Оксана, украинката, която бяхме наели като домашна помощница преди два месеца, стоеше права до него. Бе много млада, едва двайсетгодишна, русолява и нисичка. Беше без униформа, със спортното яке и с дънките, които обличаше в почивните си дни. Намесваше се често в разговора на своя си език или със странния си испански. Изненада ме как говори, жестикулира рязко и повишава тон, за разлика от свитото, готово да се подчини, момиче, каквото до тоя момент беше. Мама не можех да я видя, сигурно защото беше седнала от другата страна на татко, под стълбището, но другите двама, които не спираха да се въртят насам и натам, ги видях съвсем ясно. Бяха мъж и жена. Жената все заставаше с гръб към мен и единственото, което забелязах от нея, бе огромната ѝ тъмнокестенява коса и кожената жилетка. Мъжът, от когото идеше оня *глас*, сновеше между канапето и стола на татко. Най-забележителното в него бе остриганата му глава на кон освен една ивица, оставена в средата, от челото до тила, гъста като грива.

— Едуардо — повтаряше Човека кон по един особен начин, звучащ като „Едардо“, — момичетата са добре. Успокой се.

— Спокоен съм, по дяволите — задъхваше се татко, като се задушаваше от яд. — Повтарям, спокоен съм. Вече ви дадох и картите, и ключовете... Какво още, по дяволите, искате от мен?

— Кеш! — отвърна Човека кон, като потърка палец о показалеца на дясната си ръка. Това и аз го знаех, че означава „пари“. — Разбираш ли?

— Нямам пари в брой, нали ти казах? Нямам кеш! Разбираш ли? Това ти разбираш ли го?

— Не викай — предупреди го Човека кон. — Окса казва, че не е вярно. Окса казва видяла много пари, много банкноти вие вадил в кабинета. Къде са?

— Може и да съм имал някога пари вкъщи, но обикновено не...

Тогава Океана направи нещо. Скочи и застана пред баща ми толкова бързо, че аз се стреснах, и започна да му креци. Окса бе хубавка, всички ние го признавахме. Въпреки че лицето ѝ бе пълничко и закръглено, тялото ѝ бе стройно и стегнато, очите големи, приличаше на подплашена сърна. Но сега бе цялата зачервена и дебела вена пресичаше шията ѝ.

— Пари! — изкрещя тя и удари баща ми през лицето. — Пари! Имаш! — Замахна и го удари още веднъж. После отново с opakото на ръката си, после пак с дланта, и още, и още. Бяха шамари с неочаквана сила или поне така ми се стори, но главата на баща ми отскачаше ту на едната, ту на другата страна. — Къде? Спалня? Кабинет? Къде?

Човека кон каза: „Окса“, и тя с мъка се спря, задъхана. В същото време плачът на майка ми прерасна в сърцераздирателна молба. Другата жена, с кестенявата коса, се раздвижи извън моето полезрение, чух нов удар и после виковете на мама, това предизвика татко, който също се разкрещя, и Окса се затича да дръпне пердетата. Всичко се случи за миг и аз дори нямах време да изхлипам. Гледката Оксана да удря баща ми ме вцепени. Усетих, че се напикавам, като че ли се бях върнала години назад и от момиче на дванайсет се бях превърнала в петгодишна, като Вера. Вдигнах ръце към устата и се опитах да сподавя плача си или поне да не се чува, и когато настъпи тишина, вече бях успяла да овладее горе-долу дишането си, така че дори не разполагах със сили. Без да го съзнавам, бях успяла да проведа едно от упражненията по самоконтрол, което по-нататък при много случаи щеше да ми спасява живота.

— Едуардо — заговори пак Човека кон, щом останалите млъкнаха, само че гласът му вече не ми изглеждаше нежен, по-скоро приличаше като на животно, което си показва кучешките зъби. — Ще направим едно нещо. Нямам желание за такива неща, но ти не оказваш никакво съдействие... Довеждаме момичетата? — Докато мъжът говореше, Оксана бе застанала зад татко и му запушваше устата със скок. Бузите на татко се издуваха като на ония риби с бодлите, които гледахме с Вера, от образователните филмчета в компютъра. — Искаш

ли? Да докараме момичетата? — Татко клатеше отрицателно глава и столът под него скърцаше като дървена играчка. Хленченето на мама сега приличаше на вой, но приглушен, сигурно и на нея ѝ бяха запушили устата. — Може и жена. Или момичетата. Вие избирате.

— Момичетата — каза Океана, приведена зад гърба на баща ми, като бе хванала главата му с ръка. — Казва „момичетата“. Повече му харесват. — Татко нищо не казваше, само скимтеше, с червеното си като домат лице и ужасните си, издути до спукване, бузи над своя намордник, но, изглежда, това доставяше удоволствие на Оксана и докато с едната си ръка го дръпна за косата, плъзна другата надолу под корема и го пипна за слабините, там, дето за нищо на света не исках да поглеждам, а винаги гледах. — Да... предпочита момичетата. Едуардо обича малки момиченца. — И се изкикоти.

— Ти ни принуждаваш. — Човека кон посочи баща ми с пръст. — Не искаме да го правим. Но ни принуждаваш. Окса, върви за момичетата.

Неговата заповед ме накара да реагирам. Почти почувствах, че някой ме освободи като от окови, нещо изскърца и се приведох в движение. Но не можех да стана, краката ми трепереха прекалено силно, така че се наложи да използвам до горната площадка на стълбата, издрах коленете си и продължих по корем към стаята на Вера. Единственото, което успях да осъзная, бе, че трябваше да защитя сестра си. Мозъкът ми се беше превърнал в стаята на ужасите, в която и аз бях затворена на тъмно вътре заедно с нея, и там се въртеше само едно: „Вера. Вера. Вера...“

— И?

— И това е. Оттам нататък нищо не помня.

— Добре — каза д-р Аристидес Валие, но някак си не беше съвсем сигурен, като че ли моята амнезия не бе за вярване, после си намести очилата с кръгли стъкла без рамки на носа по многозначителен начин. Кабинетът приличаше на тих и мрачен кладенец. Аз продължавах да седя зад едно писалище с лакти, оперени на бедрата ми, като че току-що бях повърнала. — Все пак имаме напредък — добави. — Не кой знае какъв, но все е нещо в сравнение с

оня ден. И всичкото, което направихме досега, не ни послужи за нищо...

Съгласих се и разтворих крака, докато си поемах въздух. Беше ми горещо, но не съблякох якето си. Нито пък казах нещо, погрижих се да не нарушавам тишината, така че Валие да продължи.

— Разбираш ли какво се опитвам да те накарам да проумееш, Елена? Ако престанем да говорим за това, всички усилия, положени по време на предишните сеанси, ще отидат по дяволите. Все едно надуваме балон, без после да го вържем — каза, ала не успя да ме впечатли, бях свикнала с неговите метафори. — Имаш блокаж точно в тази част, много типично е за някои видове травми. Но повярвай ми, все пак постигнахме известен напредък. Тая случка от юношеството ти не може да няма връзка със симптомите сега. Ако изоставиш терапията, в един следващ момент ще трябва да започнеш от нула...

Преглътнах слюнката си и се изкашлях.

— Известно ми е — казах. — Обаче не мога да продължа дави посещавам.

Валие ме наблюдаваше, опрял глава на ръката си.

— Ако става въпрос за пари, можем да го уредим — предложи. — Наистина. Няма да ми плащаш, докато не...

— Не, не става дума за това. Действително, благодарна съм ви, че ме изслушахте. Просто не мога да идвам повече.

— Разбирам — примирено рече Валие, като всъщност нищичко не разбираше, и въздъхна дълбоко, без повече да настоява.

Закашлях се отново, усещах бузите си как горят (знаех, че съм зачервена) и погледнах скришом към доктора в очакване да ме остави да си тръгна. Не исках да бъда груба, но, така или иначе, решението бе взето. Нямах никакви причини да ходя в кабинета му и както бях направила с Алварес и Панти четири дни по-рано, имах желанието да изгоря цялата флотилия и да започна наново. Затова исках да избързам със срещата за четвъртък: за да дам възможност на „Елена“ да изчезне също, и колкото по-скоро, толкова по-добре. Така че продължих да дебна с поглед, забит някъде около лицето на доктора, макар че от време на време го разглеждах целия на светлината на монитора върху неговата маса.

Аристидес Валие бе привлекателен, но преди всичко внимателен и елегантен. Беше на около четирийсет години, среден на ръст, със

здро̀во телосложение, с посивели, къ̀со подстригани коси. Овалното му, месесто и младежко лице излъчваше впечатляващо невъзмутимо спокойствие, като водите на блато, които никакъ̀в камъ̀к, колкото и да е огро̀мен, не можеше да развъ̀лнува за повече от няколко секунди. Когато говореше, се накланяше напред, сякаш за да скъ̀си разстоянието, което ни делеше, и да застане току̀ пред лицето ми. Носеше безупречни костюми: в този ден виолетова риза, панталони с подобен цвят и тъмночервена вратовръ̀зка. Беше високопросветен човек с отмерени жестове, непринуден и, изглежда, обладаваше невероятно търпение спря̀мо мъ̀лчанието и тишината. Бях започнала да го посещавам няколко седмици по-рано поради безсъ̀ние и главоболие и сега, след четири сеанса, на които се опитах да му разкажа всичко, което успях да си спомня за оня ужасен епизод, който промени живота ми (разбира се, с фалшиви имена и без да му разкривам нищо съ̀ществено), реших да си отида. Бях стигнала до убеждението, че д-р Валие никога не би бил в съ̀стояние да опознае истинския ми аз.

А въ̀преки всичко си имах своя личност, която можех да наричам аз.

Внезапно докторът наруши мъ̀лчанието, но този пъ̀т в далеч пободър тон, като че ли бе направил неочаквано откритие.

— Елена, мога ли да ти задам въ̀прос?

— Разбира се.

— Всичко ли, което ми разказа, е истина?

Примигах.

— Какво?

Учудването ми донякъ̀де му достави удоволствие. Донамести се в стола си и оправи очилата на носа си. Проговори с нещо като скромност, която в устата му изглеждам и притворна.

— Знаеш ли? От двайсет години го работя този заная̀т, петнайсет в Испания, преди това почти пет в Аржентина и известно време в Съединените щати... Това тук са ми дипломите. — Посочи стената зад гърба си и се усмихна. — Но нищо от онова, което съм прочел в живота си, не ми е помогнало толкова, колкото собственото ми детство, прекарано на една бедна уличка в Богота. Уверявам те, че съм станал психолог много преди да ми дадат диплома, защото в моята родна страна трябва да си психолог отрано, та да знаеш кому̀ да се доверяваш, кой е добронамерен към теб и кой не. Вижда̀л съм толкова

мизерия и болка... — Погледна към тавана, преди да продължи, промърмори нещо и беше ясно, че ще последва метафора. — Като ловците на бисери в Азия, които издържат много дълго без кислород, защото ги тренират още от деца... Животът, Елена, ме е научил да издържам дълго, без да си поемам дъх, а и да познавам доста добре дълбините му. Всичко, дето съм научил впоследствие, ми е служело да си обяснявам онова, което вече знаех. За това служи наученото и книгите, не за друго: да проумееш онова, което ти се случва на улицата. И защо, мислиш, че ти разказвам тия работи? — Не бе въпрос, който очакваше отговор, и аз не отговорих. — Ще ти кажа, понеже веднага ми става ясно, когато някой ме лъже, когато се опитват да ме хързулнат, когато крият истината... А ти, поради някакви причини, каквито и да са, ме лъжеш от самото начало.

Не ми хрумваше какво да му кажа. Захапах палеца си, сякаш си облизвах пръстите от някакъв сладкиш, и гледах Валие втренчено. За миг той също се взря в мен, после неочаквано махна с ръка пред екрана на монитора.

— „Елена Фуентес Марчена — прочете, — двайсет и пет годишна, родена в Мадрид, приета преди четири седмици с препоръка от мой колега...“ — Изчете набързо разни данни, като че искаше да стигне по-скоро до най-важното. — „Безсъние, главоболие, загуба на апетит, симптоми на депресия, нелечими с обичайни препарати... Предходни...“ — Млъкна и ме погледна безизразно. — И тук спирам да разбирам за какво става дума.

Махнах от челото си малкото коса, която не се бе събрала в опашката, вързана отзад. В очакване да продължи, сбърчих чело и се почувствах като вироглава студентка, увлечена по зрял и привлекателен професор.

— Само че това, което е написано тук, не става. Обяснявам. Отбелязали сме ужасната случка с твоето семейство. То не е нещо, чак толкова необичайно. Типично е за Богота, там се нарича „номерът със слугинята“. Практикува се в богаташките къщи. Идва някаква на работа с фалшиви имена и документи, минават няколко седмици, през които разучава навиците и местата, където семейството си държи парите, и тогава, в някоя нощ изключва алармата, отваря на своите приятели и те провеждат акцията. Обикновено се ограничават с обир и си тръгват. Във вашия случай нещата са се усложнили, защото е

ставало дума за психопати. Нанесли са ви страхотни рани... Това всичко е било така. Но има едно нещо, което не се връзва.

Помръдна с ръка, изображението се смени и завъртя екрана към мен.

— Потърсих хрониката във вестникарските архиви, защото, както ти казах, имах чувството, че криеш истината. И я намерих. Това е страница на „Ел Паис“. Датата съвпада с твоята версия. Но въпреки че имената на участниците са отбелязани само с инициали, както можеш и сама да видиш... те не съвпадат с инициалите, които ти си ми дала.

— Променили са инициалите, за да не ни нарушават спокойствието — казах.

Валие направи гримаса, с която сякаш искаше да покаже, че е съгласен с мен за несъщественото, но не и за най-важното.

— Възможно е, и аз си го помислих, само че... Знаеш ли какво е Winf-Pat? Сайт с архиви и научни сведения за който и да е пациент на света, като, разбира се, е защитен. Пълният достъп може да бъде разрешен само от съда, но има начини за проникване, които се използват от съдебни лекари и психолози. Когато дойдох да живея и работя в Испания, за известен период от време се занимавах с престъпници, всъщност все още се занимавам с някои криминални случаи, така че знам една от паролите за влизане в сайта. Това разминаване в инициалите ме заинтригува, затова потърсих информация по случая и открих имената, фигуриращи във вестниците. В известието, публикувано в пресата, се споменават сестрите Диана Бланко и Вера Бланко, а не Елена и Кристина.

Дълго задържах погледа си върху Валие през паузата, която последва, без да зная колко продължи. Спомних си как веднъж Клаудия Кабилдо и аз изиграхме един етюд от „Ромео и Жулиета“ пред Дженс и как през цялото време имахме право да се гледаме, без да се докосваме, а думичките от текста бяха като светкавици, образувани от дъха ни, и възбудата бе стигнала до предела под въздействието на наркотиците. За миг си помислих, че с д-р Валие се гледаме един друг точно по същия начин, разделени от балкона на неговото писалище.

— В началото реших, че просто си ме излъгала и нищо повече — продължи Валие, след като се убеди, че няма да пророня и дума. — Има хора, които са в състояние да фалшифицират дори и официални документи... Ала най-любопитното е, че в Winf-Pat действително

съществуват една Елена и една Кристина Фуентес и са свързани с поразително *идентична* случка, но няма никакви други данни за тяхното реално съществуване, сякаш са паднали от небето. — И повдигна рамене. Различни адреси, други членове на семейството, съдбите еднакви... Всичко е много странно. Освен това и двамата си даваме сметка, че за да промениш архивите в Winf-Pat, е необходимо да разполагаш с нещо повече от обикновена сръчност и желание да мамиш...

Той отново замълча, предоставяйки ми още една възможност да се изповядам. Но мен непрекъснато ме разсейваше една идея. „Психолог“, мислех си. И се питах, макар и не за първи път, до каква степен бе познаваема същността на индивида и какво ли би казал моят лечител, ако някой ден успееше да прозре в душата ми.

Какво ли би било мнението на милия ми „психолог“, да речем, за секретните експерименти върху зависимостта под названието Огън, известна с кодовото наименование „Sixtant“, които доказват, че удоволствието, което в момента изпитваме, сме в състояние да го предадем на друго човешко същество просто чрез докосване, все едно горим и го лизваме със собствения си пламък, независимо дали сме от същия пол, или различни по възраст. Какво ли би казал, ако научеше истината за човешкото желание и любовта? Или може би вече я знаеше? Съмнявах се в това, имаше вид на човек оптимист.

— Коя си ти, Елена? — заговори много тихо, като че ли някъде наоколо спеше дете. — Или Диана? Откъде идваш? Ти не приличаш просто на лъжкиня. Защо не ми разкажеш истината и после, ако искаш, си иди и недей да се връщаш? Все едно си нахлузила маска на лицето си... Защо не желаеш да си я свалиш?

Тази нова метафора ме свари неподготвена. Сякаш електричество мина по гърба ми, болезнена тръпка, и останах седнала в същата поза, неспособна да се помръдна, нито да се съсредоточа в каквото и да било, и най-накрая с усилие успях да се изправа.

— Трябва да си тръгвам. Съжалявам.

Валие не отговори, но когато стигнах до вратата, ме извика и ми посочи раницата. Бях я забравила. Докато се връщах да си я взема, усетих очите му, вторачени в моите, и отново чух гласа му с оная напевност, сякаш отваряше музикална кутия, всеки път щом заговореше.

— Какво чак толкова ти казах, че ти подейства така зле. Защо плачеш?

Избърсах сълзите си и без да поглеждам назад, се запътих отново към вратата.

— Довиждане, докторе. Благодаря.

И вече на улицата, сред сивия свеж есенен въздух, успях да се успокоя. Докато вървах припряно към колата, си мислех, че в края на краищата, за добро или за лошо, никога повече няма да се върна в кабинета на д-р Валие. И въпреки че всичко това бе грешка, Важното бе, че с нея миналият ми живот приключи. Работата ми и всичко останало.

Сега се отправях, като Ромео, към изгнанието на едно нормално съществуване.

В спалнята имам един стар стол от камъшит, останал като спомен от къщата на родителите ми. Моят чичо Хавиер, братът на татко, с когото аз и Вера живяхме няколко години след трагедията, бе събрал всичко, което притежавахме, и го бе натъпкал в някакъв склад, в очакване да си го поделим някога, когато решим, със сестра ми. Но това не се случи, Вера така и никога не надникна вътре, аз също не изгарях от желание, ала тъй като винаги съм била по-практична от нея, най-накрая реших да отида и да взема някои неща, за да запълня празнините в своето жилище.

И това бе голяма грешка, както чак впоследствие успях да установя. Сълзите ми рiekнаха и дори не можах да видя какво има в склада. И не защото мебелите съживиха спомените ми, не, напротив, стори ми се, че нищо от онова не ми принадлежеше. А беше на една девойка на име Диана Бланко, която бе живяла успоредно с мен. Така че почти си бях тръгнала, когато зърнах оня стол. Беше част от гарнитурата, която държахме до басейна на двора, и през сълзите в очите си го забелязах. Единият му дървен подлакътник беше счупен и татко го бе прикрепил със залепваща лента. Не мога да кажа защо го пренесох в апартамента си, където не подхождаше на нищо от останалата строга спартанска мебелировка. Помислих си, че това е проява на наследеното от мама, на ония черти, които Вера беше наследила богато, но при мен почти ги нямаше. Като например непреодолимото желание да предизвиквам съдбата си.

„Отне ми родителите, отне ми миналото, сега искаш да отнемеш и онова, което е останало.“ С една дума, грабнах го и тръгнах. Повече не съм се връщала там и когато чичо почина, разпродадох всичко чрез някаква агенция. Но столът продължи да живее с мен, в спалнята ми, до леглото, въпреки че служеше единствено да слагам дрехи отгоре. Никога не сядах на него не само защото бе стар и се страхувах да не се разпадне, а и защото скърцаше по особен начин — издаваше много неприятен шум, сякаш тъпчех по изсъхнали листа, издаваше го винаги, щом се налагаше да понесе тежестта на някого.

Именно този шум чух, когато загасих телевизора в оная сутрин, точно *проскърцването* на камъшитения стол в спалнята ми, където все още не бях влизала, откакто се бях прибрала вкъщи.

Току-що се бях върнала от посещението си при д-р Ваше, не можех да кажа, че се чувствам зле, но затова пък се усещах празна — както като полагаш всички усилия, на които си способен, за да постигнеш нещо, а после нещото се случва и оттук нататък не знаеш какво да правиш с остатъка от собствената си енергия. Беше четвъртък сутринта и бяха минали само три дни, откакто подадох молба за напускане. Почти всички, които трябваше да го знаят, бяха известени: Алварес, Падиля, Мигел и Вера. Освен това темата бе обсъдена и с Валие. Предстоеше ми само да го съобщя лично на Клаудия Кабилдо и да телефонирам на господин Пийпълс, бях оставила това за края и никак не бях сигурна, че въобще ще го направя. Намирах се в един междинен момент, в който не усещах ефекта от новия си живот, но вече чувствах липсата на предишния. Тази празнота между онова, което искаш, и това, което в края на краищата вършиш, е нещо като „призрак“, доколкото си спомням, казваше го Брут в произведението на Шекспир, докато замисляше убийството на Цезар. За щастие се бях натрупали много неща, върху които да си блъскам главата: съвместното ми съществуване с Мигел, перспективите да си намеря нова работа, неочерталата се някъде в далечината, но напълно реална възможност да имам деца и, разбира се, сестра ми.

Знаех, че проблемът с Вера все още бе висящ, макар и да бях успяла да стисна Падиля за топките в Лос Гуардесес и да го принудя да я отстрани, като представи това за своя идея. Естествено, Вера го бе приела много надълбоко. „Тръгна си от кабинета разплакана“, ми съобщи Мигел, който бе присъствал на тягостната среща. И не че не изпитвах никакви угризения заради гадния номер, който ѝ изиграх: понякога е необходимо да се пожертва едно, за да се спечели друго, това същото го казваше и Брут, а животът на собствената ми сестра ми бе далеч по-важен от това дали я предавам, или не. Надявах се оставката ми да ѝ повлияе, да я накара да изостави сама тази работа, но точно в момента, обратно на очакванията ми, тя повече от всичко желаше да бъде ченге под прикритие и тая лудост се дължеше на

Воайора. Знаех, че съм постъпила правилно, ала едно е да знаеш нещо, друго — да понесеш последствията от него.

След разговора ни в Лос Гуардесес повече не се бях виждала с Вера и когато ѝ се обаждах, очаквах гласа ѝ с боязън. Не смеех да си отговоря какво можеше да се случи, ако узнае истината. Това нейно мълчание ме накара да се замисля дали не подозираше нещо. Мигел ме увери, че името ми не е било споменавано нито веднъж по време на цялата среща, но аз имах доверие в Падиля, колкото на пролетния вятър. Освен това Вера можеше и да подозира истината, без да я споделя с никого, в което нямаше нищо чудно. Защото просто се нуждаеше от известно време, за да понесе удара, „И тя е като мене“, помислих си. И докато се връщах вкъщи в оня четвъртък след посещението при Валие, реших, че, ако продължава да не дава признаци на живот, трябва да се обадя на Елиса Монастерио и по някакъв начин, дори и не директно, да се добера до сведения за Вера.

Жилището ми на улица „Юсте“ беше под прикритие. Според домовата книга в него живееше Елена Фуентес Марчена, телефонистка, на двайсет и пет години, на която ѝ оставаше още една година да се дипломира в специалността администрация. Само че аз нямах нужда да водя двойствен живот или каквото и да било от тоя вид, като шпионите по филмите, не, трябваше просто да се усмихвам сладко на съседите и да се отнасям при нужда с учтива сдържаност, за да не се ентусиазират и да ми се качат на главата. Елена съществуваше единствено за да не се появи моето истинско име и безбройните справочници в мрежата, като например тоя Winf-Pat, за който говореше Валие.

Апартаментът ми беше в тон със скромното ми съществуване, по-тесен от повечето кабинети, в които бях влизала през живота си, макар че имаше преградни стени между холчето и кухненското боксче и между спалнята и банята. Системата за сигурност обаче беше съвършена. Уверих се, че всички възможни кодове си бяха на мястото, и спокойно влязох. Активирах отново алармите и се проснах на канапето в хола, без да минавам през спалнята. Изпънах крака, махах с ръка във въздуха, казах на глас номера на канала и се загледах в новините, а Вера продължаваше да се върти из главата ми.

Репортажите бяха такива, какъвто и светът, в който живеехме. „Кочините, които наричаме градове“, според Дженс парафраза от

„Юлий Цезар“ . Нова терористична атака в Египет. Разширяване на военните действия в Грузия. Уреждане на сметки между мафиоти. Още една организация за бели робини в Италия. А в Мадрид нови случаи, които приписваха на Воайора и на Отровителя. Ония от новините бяха решили да насочат интереса на аудиторията най-вече към втория и затова му бяха посветили пет минути повече. Бе поминал още един човек със същите симптоми както предишните седем: парализа и гърчове. Ставаше дума за двайсет и три годишно момче, наркоман, умрял в дома си. Разследването бе доказало, че е било инжектирано същото, все още неизвестно, вещество, като на другите жертви, без да бъдат оставени никакви веществени следи. Полицията бе сигурна, че зад всичките убийства стои едно и също лице, което вече бе кръстено от пресата „Отровителя“, макар че все още не беше установена каквато и да било отрова. Новината се предлагаше под формата на видеорепортаж с образа на жертвата, хлапе с тъмnozлатиста коса, светли очи и безжизнено лице.

В сравнение с тоя монтаж, сведенията за другия, за моето чудовище, бяха твърде оскъдни. Явно Воайора бе отегчил медиите. Четирите седмици спокойствие, откакто доминиканското момиче се беше появило в кофите за боклук в задния двор на един старчески дом и оттогава нищо, му бяха коствали общественият и телевизионният рейтинг. Само че аз бях една от малкото, виждали снимки на трупа на Аида Домингес, двайсет и две годишна, от Доминиканската република, изплюта като оглозган кокал от Воайора след седемдневното ѝ пленничество, и за мен новината беше все още гореща, като кървяща пъпка наред лицето.

Виждах я, усещах я, чувствах се ужасена от случая с Аида, която е продавала тялото си из Мадрид, докато Воайора го бе откраднал, за да го разчлени, изпразни и оглозга до кокал. Виждах се през очите на Аида, страдах от болките ѝ, стенех с устата ѝ. Аида Домингес, двайсет и две годишна, се бе превърнала в един от множеството призраци, които с мъките си обвиняваха всички необуздани садисти в тоя свят.

„Според сведения от Вътрешното министерство полицията продължава да работи по своята версия за убийствата на проститутки“, каза говорителят. „Много ясна версия“, помислих си. Браво на теб, Алварес, проявяваш все повече и повече въображение! „Своята версия“ всъщност означаваше, че нямаме и грам представа. „Но нали

вече я заряза тази работа, идиотке! *Karut. The end.* Повече не те засяга.“ Ядно загасих телевизора, предчувствайки, че ще се разплача.

И тогава чух оня шум.

Плетеният стол. Спалнята.

Дадох си сметка, без всякакво съмнение, че там със сигурност има някой. Някой, който вече е бил в апартамента, когато аз влязох, и през цялото време си е седял мълчаливо отгътък, докато съм лежала върху канапето като чувал с картофи. В главата ми се появи, като на филмова лента, всичко онова, което току-що е направил предполагаемият натрапник: размърдал се е на стола, надявайки се, че шумът от телевизора ще заглуши скърцането му, без да предполага, че аз внезапно ще го угася.

Елена Фуентес Марчена, телефонистка с плаващо работно време, щеше да скочи от дивана, разтреперана от страх, при вероятността някой да е влязъл в дома ѝ. Аз обаче бях готова за подобни ситуации. Дори не се нуждаех и от оръжие. Бях агент-примамка. Самата аз бях оръжието. Единствено изненадата представляваше риск, но много малко неща бяха в състояние да ми навредят, щом бях готова.

Онова, което направих, бе да стана и внимателно да се приближа до съседната стая. Вратата бе притворена и през процепа се виждаше, че вътре е тъмно. Спалнята тънеше в мрак. Това затвърди убеждението ми, че има някой. Аз никога не забравях сутрин да дръпна пердетата. Обичах да влиза светлина.

За миг останах неподвижна, загледана в пролуката на вратата. С пареща болка, все едно вдишвах киселина, усетих спомена за един друг мрак: оня, който като буреносен вятър угаси свещите на детството ми, на дванайсет години. За него всъщност съвсем не бях готова и привидната амнезия за пред д-р Валие говореше именно за това.

Спокойно. Няма да се разберем, ако не се успокоиш.

Сложих си на лицето защитна маска и лекичко бутнах вратата. До плетения стол стоеше изправен силует на човек. Трябваше ми само секунда да задействам с гласова команда светването на лампите и в този кратък миг преживях ужаса от всичките си кошмари. А когато най-сетне цялата истина излезе наяве, колкото и невероятно да изглежда, изобщо не се почувствах по-добре. Силуетът държеше нещо в ръката си. Още преди да разбере какво е, то полетя към главата ми.

— Курва! — стигна до ушите ми.

За малко не ме уцели, мина покрай мен и се заби в стъклото на вратата. Успях да зърна портрета на мама и татко, който държах на нощното си шкафче, а останалата част от полезрението ми бе завзета от тялото на сестра ми, която се хвърли върху мен.

През годините, докато живеехме в къщата на чичо Хавиер, още преди онова психологическо проучване, по силата на което бях подбрана и ми предложиха да стана агент под прикритие, Вера и аз често се биехме. Поводът винаги бе един и същ: аз казвах или правех нещо, от което тя се дразнеше, и вместо да спори, ми се нахвърляше отгоре. Нито веднъж не успя да ме нарани сериозно, между другото и защото физически бях по-силната от двете. Понякога си мислех, че го прави нарочно, за да ме накара да се държа с нея като родител. Сякаш ми казваше: „Стига си ми била просто сестричка, властната по-голяма сестра, имам нужда от някого, който да ме постави на място.“ И това бе удобен начин за обяснение на ежедневните ни разпри, но недотам достатъчен да мотивира дивия ѝ прилив на бяс, който в такива моменти я обземаше.

Само че този път ме извади от равновесие наличието на самоконтрол и точно пресметнатите действия зад яростта ѝ. Сграбчи ме за реверите на якето, завлече ме в стаята и ме заблъска о стената. После, без да ме остави да си поема дъх, ме завъртя и ме просна върху леглото, седна ми отгоре, върху корема, и впи пръсти в гърлото ми. Стисна ме, но не много силно. При все това, при вида на дивите ѝ кървясали очи, си дадох сметка, че вътре в тях съм била удушвана вече доста пъти.

— Коза! Гаднярка! — съскаше с пресипнал глас през зъби. — Ще те убия!

Не се защитавах, само отворих широко уста за повече въздух. И тогава ме пусна, но след като изсипа отгоре ми водопад от шамари с разтворени длани. Покрих лицето си с ръце и с кувертюрата на леглото и избрах удобен момент да кажа с молец глас:

— Бий ме, не спирай, заслужавам си го.

Остана като вледенена, с юмруци във въздуха, дишайки като уморен кон. Включих светкавично техника от профила Любов, инструкцията съветваше да се действа в посока, обратна на онова, което всъщност желаеш да постигнеш, както умелите Шекспирови реплики на Марк Антоний пред трупа на Цезар: това не беше

подходящо за същността на Вера, но знаех, че отделни действия от маската Любов са в състояние да прекратят или активизират желанието за насилие у някои индивиди поне за известно време. Ненавиждах използването на подобна техника върху сестра си, ала го предпочитам пред употребата на физическа сила в отговор на това ужасно нападение.

— Сега вече можем ли да поговорим? — Сложих ръце върху косата си и изтеглих напред няколко прави кичура, за да удължа времетраенето на удоволствието ѝ от победата. — Моля ти се. Ще говорим ли?

Вера отпусна ръце и както бе седнала отгоре ми, се срина като свлачище от суха пръст.

— Какво ми причини? Как можа...? Курва нещастна! Как можа да го направиш?

Оставих я да се нареве, превита на две, с глава върху рамото ми. И от това ме заболя повече, отколкото от ударите ѝ. Прегърнах я предпазливо, опасявайки се от ново изригване.

— Не искам да те загубя, Вера — казах ѝ и това бе самата истина. — Тебе не.

— Ти вече ме изгуби — отговори студено и светкавично. Изправи се, отметна косата от лицето си и видях едно лице с дълбоки тъмни сенки от плач и безсъние. Издърпа надолу жълтата тениска, която ѝ стигаше до бедрата, по които се чернееше тясно трико до коленете, а под тях се кръстосваха връзките на римските ѝ сандали. И докато вършеше това с ръцете си, не спираше да говори все със същия отчужден и злобен тон, гневно: — Ти беше дотук, сестричке... Можеш да зарежеш работата си, да се въргаляш с Мигел Ларедо, да раждаш деца и да ги водиш на кино... Можеш да забравиш за мама и за татко... Само че аз няма да го направя, та ако ще и сто такива като Падиля да се опитат да ме изгонят... Открих, че мога да бъда ченге под прикритие, даже и да ме изхвърлят. Страхотна професия. Няма да я оставя. О, не. Не и сега. Нито пък ти можеш да ме спреш — каза и бе на прага отново да ревне. — Знаеш ли? Откакто умря професор Дженс, в службата имаш по-малко влияние и от парцалите, с които мият коридорите... Няма кой да ти обърне внимание, защото на никого не му пука за теб. Ти си аут. Падиля ще ме вземе отново. Какво му пречи?

Ако успея да подмамня онзи, ще е добре за него, а ако не успея — какво толкова, все пак поне ще е опитал. Ти ще можеш ли да го хванеш?

— Това Падиля ли ти го каза? А? Падиля?

— Днес ми разказа как в понеделник си го натиснала да ме изхвърлят! — изплака.

Докато я слушах, кроях планове как да накарам Падиля да си плати за предателството. Но ненадейно проумях, че има и още нещо. В треперенето на ръцете ѝ, като изпъваше дрехите по себе си, в начина, по който наблегна върху „сега“, като каза „Не и *сега*“, в ожесточението, с което ме налагаше... се таеше нещо повече от това, че е разкрила интригата ми.

Надигнах се и седнах на леглото. Вратът ме болеше, лакът бе изпадал от косата ми и ми се струваше, че има кръв по устните. Но нямах. Вера се бе втренчила в портрета, натрошен в краката ѝ. Възползвах се от паузата, за да се намеся.

— Какво се е случило?

Заговори, без да ме гледа, разтърсвана от тръпки.

— *Той държи Елиса...* Изчезна снощи, по време на смяната си в Цирка... Анализите потвърждават, че е бил *той* Студена пот ме обля, но направих всичко възможно да не се издам, за да не засиля паниката ѝ.

— Може нещо друго да ѝ се е случило — излъгах и исках тя да е наясно, че я лъжа, за да се успокои поне малко, и по този начин да я накарам да повярва в следващата ми по-коварна лъжа: — Каквото и да е обаче, Елиса е добър агент. Воайора до този момент не е попадал на никоя от нас, така че не знае какво означава това... Ако я е хванал, ако е той, Елиса ще го ликвидира, сигурно...

Най-гадното обаче бе да видя как Вера *се правеше, че ми вярва*, като в ония мудни стриптийзи от маската на Любовта, където заложничката нарочно я насилвахме да вярва, че всъщност я мамим.

— Да, така е. Ели ще го смачка този козел... но аз няма да я оставя сама.

— Щом като има една заложница, надали ще търси да хване и втора — подхвърлих.

— Ако го е направил веднъж, ще го направи и втори път.

— Разбирам — почти прошепнах. Обаче единственото, което разбирах, бе, че при тези обстоятелства повече не бях в състояние да я

спра, и ставах лесна жертва на всичко онова, което тя казваше, това пък ме изпълваше с ярост. — Само че не трябваше да влизаш вкъщи, без да ме предупредиш все пак. Помня, че ти дадох паролите, но това е квартира под прикритие... Допусна много сериозно нарушение.

Вера, която се бе навела да събира парчетата от снимката, възнегодува отново. Забележката не беше най-удачният начин да я успокоя.

— Тази квартира вече не е твоето прикритие, нали? Ти напусна работа. Скоро ще се разкараш оттук. Освен това искам да знаеш, че от интригите ти не излезе кой знае какво. Тая сутрин заявих на Падиля, че докато Елиса не се върне жива и здрава, всяка нощ ще се появявам по обектите, независимо дали му харесва, или не. А той ми отговори: „Кажки го на сестра си, тя е тази, която настоява повече да не работиш. И ето ме тук. Затова съм дошла.“ — Смръкна сополите и избърса носа си с ръкав. — Можеш да си сигурна, че ще излизам всяка нощ, докато попадна на тоя козел и докато Елиса не се появи, заклевам ти се... — Гласът ѝ се прекърши.

— Счупи снимката на мама и татко — прекъснах я, без да си давам сметка защо така глупаво, също като самата нея, възроптах и аз.

— Ти я стъпка — отвърна ми. — Стъпка и тях, и всички спомени.

Обвинението ме накара да реагирам. Заговорих напълно спокойна.

— Не, не съм ги стъпкала аз. Нашите родители ги убиха пред очите ни, Вера, когато ти беше на пет, а аз на дванайсет, а нас ни причиниха такива ужасни неща, че даже не сме в състояние да си ги спомним. Прекарахме месеци по болниците, това поне го помня. Тъпанчетата ти бяха спукани, дори не ме и чуваше. Лекарите твърдяха, че е от ударите. Спеше през по-голямата част от деня, а аз седях до теб, за да ме видиш, като се събудиш, и да ти говоря. И знаеш ли какво ти казвах? Разправях ти, че тогава, когато това стана, не успях да ти помогна, но че се заклевам в паметта на нашите родители, че никога няма да позволя занапред някой да ти причини зло. Че ще убия всеки, който те пипне. Не, не че ще го убия, че жив ще го изям. И направих всичко възможно да си изпълня клетвата. — Замълчах за миг. — Изиграх ти гаден номер в понеделник, знам, но ще го направя и пак, щом разбере, че се намиращ в беда. Бих сторила *всичко*, ако това се

случи, Вера. Каквото и да е то. Не само заради тебе, и заради мама и татко.

Вера вече бе събрала всички парченца от портрета и внимателно ги сложи на нощното шкафче. После се приближи до плетения стол и взе вълнената си жилетка, която бе оставила на него. Не промълви нищо, докато не си я облече и не спусна отгоре хубавата си кестенява коса. Като я гледах, ми стана мъчно колко самота имаше в очите ѝ.

— Ти прави каквото искаш — каза тя с безразличие. — Но аз ще излизам всяка вечер да дебна това животно. Всяка!

Тръгна към изхода, ала в един момент се спря, сякаш беше забравила нещо, и се обърна към мен. — Само те моля за едно, запази съчувствието за себе си.

Не затвори вратите зад гърба си. И за известно време аз също ги оставих отворени.

— Какво, по дяволите, искаш, Бланко? Сега не е моментът за разговори, майка му стара, до гуша сме затънали в работа от снощи... Разбра ли, че Елиса е изчезнала...

— Да, Вера ми го каза — отвърнах, като едва потисках яростта си. — И някои други работи също.

Усетих, че Падиля се поколеба.

— Виж, трябваше да ѝ разкрия истината, като ми се обади тази сутрин... Това за Елиса се разчу, нали ме разбираш? Заяви, че ще излиза всяка вечер, каквото и да предприемем, че не можем нищо да ѝ забраним...

— Естествено, че можете — изрекох сухо.

Опитвах се да не показвам никакви емоции с гласа си, но ми беше трудно, въпреки че разговаряхме по телефон, а не очи в очи. Хулио Падиля, директорът на нашия отдел, Цезарят на всички агенти, бе от филията Искане, също както Вера. Най-добрият начин да го привлечеш към себе си бе да му говориш абсолютно хладно.

— Можеш да я подведеш под отговорност за неспазване на заповед — добавих. — Можеш да я караш да повтаря всяка вечер един и същи етюд. Можеш да пратиш друг агент у тях да поработи върху профила ѝ. Да поставиш кучета пазачи на вратата ѝ...

— А можем и да извикаме някой ясновидец да ѝ предскаже кога ще ѝ излезе късметът, ако желаш — прогърмя сърдито гласът на Падиля в слушалката. Говорех, коленичила на пода вкъщи, и чуках по клавиатурата на лаптопа, за да извадя всичко, което имаше в нашата кодирана мрежа за прототипа на Жертвоприносителя. — Хайде, Бланко, в понеделник се опита да ме заплашваш, но без мен няма как да минеш, нали така? Искаш да опазим сестра ти, само че какво ми предлагаш в замяна? Пари или своето тяло? — саркастично подхвърли той.

— Воайора — отговорих му. — На тепсия.

Настъпи мълчание.

— Това шегичка ли е?

— Не.

— Напомням ти, че от два месеца правиш само безуспешни опити, драга.

— От два месеца върша рутинните операции и следвам инструкциите на тъпите ти профайлъри. Отсега нататък поемам нещата в свои ръце. И ще работя и извънредно.

— Великата Диана Бланко моли да бъде допусната отново? — подигравателно подметна той. — Само че така не става, миличка, влез-излез, както в оная работа секса, детенце. Представи си какъв рев ще нададат от администрацията, ако пак те сложа на тоя висок пост, където...

— Не желая да ме назначаваш. Ще е за моя сметка. Доставям ти го и не ти взимам нищо в замяна. Само те моля да не позволиш сестра ми да излиза нощем на работа и толкова.

И пак мълчание. Знаех, че Падиля по свой си начин бе дори покоректен и от Алварес, само че понякога в разговор с нас се показваше брутален. Говореха, че след злополуката, вследствие на която дъщеря му остана парализирана, хуманната страна на неговата личност се е атрофирала напълно, поради което го считаха за съвършен ръководител. Само че аз не призовавах човечността у него, а непрекъснатото му желание да бъде контра.

— Не желая каквато и да било помощ от вас — прибавих, — единствено да ми уредиш среща с профайлърите в началото на работното време утре сутринта. Трябва да знам всичко за Воайора — всичко, което знаете вие, което подозирате, което си въобразявате за

него, от размера на ризата му до това за коя партия гласува. Всичко — явното, поверителното и засекретеното.

Смехът на Падиля изригна, сякаш идваше някъде от дълбоко, като от подземие.

— Диана Бланко, винаги една и съща, „мозъчето“ на Дженс... И защо всичко това? За да запазим сестра ти? Не можем да я вържем тук, докато ти си на лов за онова животно, не ти ли е ясно...

Беше ми кристално ясно и затова имах приготвен отговор.

— Даваш ми една седмица, ако до петък не ти го предоставя, излизам от играта.

— За цяла седмица да спра Вера! Трябва да я затворя в карцера.

— И ще я пазиш ти, лично.

Беше натрупан огромен архив за прототипа на Жертвоприносителя по принцип. Свалих го и си го занесох вкъщи. Снабдих се и с цялата информация за Воайора. Седнах пред екрана и в същото време чаках Падиля да ми се обади. Бях като заспал слон точно в момента, когато трябваше да се вземат светкавични решения.

— Цяла седмица е много, моето момиче.

— Тогава три нощи. Утре петък, събота и неделя. И срещата с отдела по профилите утре сутринта.

— За три нощи и заек не можеш да хванеш.

— Ти нещо ще загубиш ли от тая работа? Предлагам ти проста замяна — един ветеран като мене срещу една начинаеща, мозъкът изобщо работи ли ти?

— И се надяваш, госпожице, че от шибаната утроба на Криминалната психология на град Мадрид ще излезе кой знае какво ли?

Даже и не трепнах, ровех се из архивите, докато го слушах.

— Наясно си, че ще го хвана, нали, Хулио? Става дума за Воайора, голямата работа, нали, Хулио? И изобщо не искам после да ме споменаваш. Цялата слава ще обереш ти, Вера си остава вкъщи, а с мен след това можеш да правиш всичко, което ти мине през главата или шибаните ти ташащи.

Отново настъпи пауза, но тоя път по-кратка.

— Три нощи. И нито една повече, Бланко — отсече Падиля и затвори.

Рикардо Монтемайор и Начо Пуентес бяха профайлъри, координаторите по този случай. В петък сутринта вече ме чакаха в Лос Гуардесес. Щом и тримата седнахме, Монтемайор каза:

— Начо, почвай ти.

— Не, ти. Ако нещо се объркаш, ще те поправам.

— Уф, тогава не искам да си отваряш устата до обяд.

Засмяхме се. Монтемайор и Начо непрекъснато се шегуваха помежду си.

— Да видим. — Монтемайор вдигна едната си вежда. — В профила на Воайора има и много лоши, но и добри неща...

— Вече сбърка, *sorry* — сряза го Начо. — Има лоши, много лоши, на трето място, просто гнусни. А тия последните преобладават.

— Да допуснем. Няма да обсъждаме гледната ви точка, монсеньор Пуентес.

Начо вдигна ръка в знак на благодарност. Монтемайор продължи:

— Във всеки случай разполагаме с доста данни. Може би е по-добре ти да ни питаш, Диана.

Кръстосах крака и задържах малкия ноутбук в лявата си ръка, за да се почеша по хълбока с дясната.

— Да, имам един въпрос, момчета — казах. — Как мога да го направя на кайма за три ноци?

— Първо го направи и после ела да ни разкажеш — отвърна Начо.

— Скъпи ученико — присъедини се Монтемайор, — госпожица Бланко има нужда от алфата, преди да стигнем до омегата.

— ОК, тати.

Монтемайор измърмори и пак вдигна едната си вежда, докато се наместваше в стола. Наистина бе по-възрастен от Начо, но все пак не можеше да му бъде баща. Въпреки рядката му коса и сивата брадичка, липсата на бръчки и гладката кожа го правеха да изглежда на не повече от четирийсет и малко години, действително до известна степен накърнени от шкембето, което нямаше как да се скрие. Обличаше се

крайно небрежно и никак не ми бе ясно защо му бяха войнишките елечета и камуфлажните клинове с хиляди джобове по тях. Затова пък, точно обратното, Начо Пуентес бе от ония манияци, които човек лесно можеше да си представи само като погледне манекените в луксозните магазини. Гъста черна грива, сресана назад, мургава кожа, тъмни очи, тяло на танцьор в изваяни маркови дрехи (в случая тъмнокафяви „Армани“), които му придаваха толкова съвършена мъжка хубост, че чак ми ставаше блудкаво. Говореха, че бил гей и че партньорът му бил Монтемайор, но аз си мислех, че тия слухове по-скоро бяха плод на завист от страна на някои мъже, готови да обявят за педал всяко антично божество, слязло да се разходи по земята.

Едно обаче беше сигурно, ставаше дума за двама от най-добрите криминални психолози в Европа и тъкмо това ме интересуваше повече от всичко останало.

Защото, от друга страна, Воайора бе *най-гадното* нещо в същата тая Европа.

— Да видим какво знаем. — Монтемайор бе сложил малък лаптоп върху коленете си. — Знаем, че е мъж, произхожда от Кавказ, около четирийсетгодишен, симпатяга, хубавец, умен, здравеняк, с високи доходи... С една дума, като Начо — заключи.

— Моите доходи все още са ниски, *dear professor* — отвърна Начо.

— За твое добро, надявам се да имате и още някоя и друга разлика — добави Монтемайор. — Притежава добре оборудвана къща на няколко етажа и мазе, по-скоро два подземни етажа. Навярно тя се намира в околностите на Мадрид. По-малко вероятно — в близките населени места. Принадлежи към профила на Жертвоприносителя...

— Дебеличък е. — Начо се съгласи. — Нататък, ползва въжета, за да им връзва главите...

— *All right*. И му става от черни трика и прашки...

Монтемайор погледна колегата си с укор.

— Прашки? — изгруктя. — Кюлоти, по дяволите. Говори по християнски, мамка му.

— *Sorry, daddy*.

— Няма равен на себе си. Начо и аз сме по-склонни да го смятаме за вдовец, отколкото за РЩ.

Вдигнах поглед от ноутбука си.

— РШ?

— „Разведен шибаняк“ — поясни Начо и двамата се изхилиха. — Нотариални покани, дела за издръжка, астрономически пенсии, нали си наясно...

— По-скоро вярваме, че неговата гургуличка е изчезнала от белия свят.

— По-скоро вярваме, че той ѝ е помогнал да изчезне — уточни Начо.

— Но не знаем кога. Вероятно е била първата му жертва. — Монтемайор сви рамене. — Харесало му е и е повторил. Всъщност неговата еволюция напомня „Berowne Perjuro“-цитира с тон на учен. — Нямаме представа и кога е започнал. Вероятно като много млад, постепенно е усъвършенствал своите ритуали и е ускорил ритъма. Възможно е преди да го е правил, където свари и когато може. Сега е „Berowne“ и си има определено място. Свое царство. Вярваме, че това е собствената му къща, и затова смятаме, че е разделена на две: горна — предназначена за неговата съвест, и друга, долна, за щенията му.

Отбелязах това. Знаех, че Монтемайор се позоваваше на труда на Виктор Дженс върху комедията на Шекспир „Напразни усилия на любовта“, в която един крал и трима негови поданици се заклеват да водят праведен живот и да се занимават единствено с учение, докато четири дами от френския двор се намесват и ги отклоняват от предначертания път. Първият от тях, който решава, че трябва да разтрогнат клетвата, се казва Бирон. Дженс нарича със същото име престъпника, който, след определен период на потискане, освобождава без всякакви задръжки вътрешната си същност и нищо не е в състояние да го спре. С кръстосани крака под масата и ноутбука на колене написах: „Той е Бирон, минал е през етап на потискане на своите желания за жертвоприношения. А сега ги осъществява в къща, вероятно в извънградската част.“

Внимателно прекъснах Монтемайор с въпроса дали подобно предположение би могло да се свърже с известна склонност към така наречената зависимост от Погледа, която според Дженс бе ключът към драматургията на тази комедия. Приеха моята хипотеза.

— При това положение е особено важно да се отчете значимостта на визуалния контакт, Диана — уточни Монтемайор. — Не твърдя, че не би му харесало да го наблюдаваш, но неговото

съзнание по някакъв начин е било възпламенено от собствената му психосъщност и това в значителна степен е засилило възприятията му за самия себе си в качеството на ръководещ субект.

Начо добави:

— И тоя ритъм на граблива птица: деветнайсет жертви за осем месеца.

— Двайсет, ако смятаме Елиса — поправи го Монтемайор.

Бях разсеяна от мисълта да прегледам една стара студия на Мур за техниката на Погледа и се наложи да ги помоля да повторят последното, което бяха казали. Усетих, че ме лаят тръпки.

— По моя информация са само дванайсет — вметнах. Между лицата на психолозите се бе появил виртуален екран с дваайсет карти от някаква странна колода с лица на момичета.

— За да не се вдига прекалено много шум, Вътрешното министерство реши да замече съмнителните случаи под килима — поясни Монтемайор, — макар да ни е известно, че не става дума единствено за проститутки и имигранти. Има и испанки, една френска туристка, полска студентка, една рускиня...

— Преобладават от източните страни, може да се каже — продължи Начо. — Но групата е космополитна. Подбира ги винаги с дълги крака. Две от тях са балерини. — Погледна ме и ми смигна. — И твоите са дълги. Това е в твоя полза.

— Ще му смачкам топките с тия дълги крака — отвърнах и Начо прихна да се смее. — Защо ли са предимно чужденки? Ами и той самият може да е чужденец.

И после поклати глава.

— Разбира се, гражданин на света, но в известна степен действа успокояващо на жертвите. Говори испански и вероятно английски като родни езици. Неговото *pick-up*^[1] е напълно спонтанно, нищо от рода „влизай в колата или стрелям“, или пък тупаници по главата, макар че последния път, като я е вкарвал в автомобила, е употребил *drugs*, парализиращ *spray*, много ефективен. Беше останал аромат на рози.

— За бога, Начо — прекъсна го Монтемайор. — Можеш ли да говориш, както бог ни е дал? *Pick-up, drugs...* — И ме погледна ядосан. — Съжалявам, така е, откакто се върна от Бъркли това лято. Отговаря ми *let's go* всеки път, като го питам ще ходим ли да кльопаме...

— Млъквай. Скапан испанец, *son of a bitch*^[2] — изрече напевно Начо.

Усмихнах се, както се полагаше на млада дама, заобиколена от кавалери в добро настроение. Не познавах нито един психолог от отдела им, който да не се лигавеше непрекъснато. Вероятно се дължеше на това, че прекарваха времето си да наблюдават ужаси под микроскоп. Шегуваха се повече и от съдебните лекари... като се сетих за това, ги попитах:

— Мислите ли, че има някакви медицински познания?

Монтемайор вдигна вежди, Начо въздъхна.

— Ще свършим по-бързо, ако ти кажем какво не знае — отговори Монтемайор, но вече сериозен. — Абсолютно наясно е с всички новости в криминологията. Използва най-добрите системи за заличаване на ДНК и изтриване на следи. Съвършен е и в почистването на тялото на финала... Какво още? Сигурни сме, че е силен в информатиката и че има медицински знания. Той е един ужас.

— Какви доказателства съществуват за наличие на полицейски и медицински познания?

Психолозите се спогледаха.

— Не са необходими доказателства — отвърна Монтемайор. — Днес всеки знае по нещо.

— В сайтовете на *eBay* онлайн продават заличаващи средства за ДНК от последно поколение — припомни Начо.

— Ако трябва, готов съм да се хвана на бас, че е експерт по тия теми, защото го интересуват, но разбира и от други.

Бях се навела над ноутбука и като вдигнах поглед, изненадах Начо, който се бе загледал в гърдите ми, бях без сутиен. Усмихна ми се без капка срам и аз му отвърнах. Все едно ми казваше: „Работата и удоволствието не бива да си пречат едно на друго.“

Това, което досега говорихте, е добрата страна на нещата. Стигнахме ли до лошата? — попитах.

Начо помръдна и мъхнатото му сако произведе матови отблясъци.

— Още не сме почнали с лошата, *darling*. Ти, Монте, на какво мнение си?

— На какво ли? Лошото тръгва оттам, че е експерт и по психологическите профили.

— Какво?

Двамата ме погледнаха, притихнали. Монтемайор затвори папката със снимките на жертвите и остави стрелката да плува върху екрана.

— Сигурни сме, че познава нашия свят и ни избягва умело, Диана. Тоест не му действат класическите номера. Да разгледаме например гардероба. Знаем, че пленява жертвите си. Това е доказано. Дебненето може да продължи дълго, но залавянето е светкавично, още в момента на попадението. Освен това при него външният вид на жертвата е решаващ. Така ли е? — Потвърдих. Това го знаех. — Само че външността не на всеки типаж е подходяща за жертвоприношение. Французойката Сабин Бернар беше ето с това палто... — Монтемайор мръдна стрелката. В сумрака на кабинета, насред едно от помещенията на отдел „Профили“ в Лос Гуардесес, се появи образът на манекен, облечен с палто. Монте го завъртя, да го видим триизмерно. — Разгледах сметите данни от квантовото изследване. Това палто не би привлякло зависимите от Жертвоприношение толкова, колкото тия от Привидност. Друг пример: германската студентка на обменни начала Силке-Хедрун Ланг. Била е облечена съвсем обикновено, широк панталон, нещо такова. — Посочи червените точки по краищата на дрехата призрак, която се бе появила на мястото на палтото. — Това секси подобие на колан, сложено ниско долу, би се харесало на някой от Падение. Само че Надя Хименес, проститутката, която той пипна един месец по-късно, е ходила почти гола, с нещо като цветно горнище и разноцветни очила, което привлича подвластните на Изложение. Зависимият от Жертвоприношение не би следвало да бъде привличан от разголени бедра.

Бях объркана.

— Тогава защо трябва да се обличаме по определен начин при акция?

— Защото квантовият анализ на гардероба показва, че между петдесет и седемдесет процента принадлежат на профила на Жертвоприносителя — каза Монтемайор — А останалото на разни други. Някои от тези подробности сме се опитали да ги отнесем към вашия начин на обличане, за момента без особен успех...

— И какви са останалите профили?

— Чакай. Ще ти покажем няколко примера.

Още едно чукване по клавиатурата и във въздуха се появи пано, разграфено на квадрати и във всеки един от тях различни изображения: улични лампи, тротоари, фасади на сгради.

— Околната среда влияе при всички случаи — продължи Монтемайор. — Имахме свидетел при отвличането на полската студентка Сувенка Зайонц, през май миналата година. Нейна съседка я е видяла да се качва в една кола...

— Обърнала е внимание на марката и цвета на автомобила, милата — намеси се Начо, — дамата е на възраст и, естествено, не е наясно с новите преносими апарати за светкавично „тониране“. Ние имаме такъв. Събира се в куфарче. Елементарно е: закарваш колата си на някакво място и за половин час става неузнаваема. Е, не слагаме в сметката какво струва тая технология... О, извинявайте, *dear professor*. Май ви прекъснах.

Монтемайор въздъхна, преди да продължи, и смени картината във въздуха.

— Сувенка е чакала автобуса, избрал я е тъкмо в този момент. Съсредоточете се върху фона. Манекенът е сложен на мястото на девойката: съвсем близо до ъгъла. Вижда се отдалече, бих казал. И още щом е забелязала колата, се е обърнала, ето така, а с това нараства и вероятността да бъде привлечен индивид с профила на Жертвоприносител... Само че вижте сега от този ъгъл или... от този, двете възможни посоки, откъдето се е задала колата... — Размърда манекена жена напред-назад и го разчлени на части, които в същия миг смениха местата си: кръст, гърди, крака. — Виждаш ли? Сценарият на това отвличане не е на жертвоприношение в чист вид, има примеси на Зора и на Тайна, даже ако включим подробностите от поведението на жертвата... С други думи, престъпникът от тази сцена не е от профила на Жертвоприносителя, басирам се на едногодишна заплата.

— Че на теб човек и лайното ти не може да отмъкне — прибави Начо.

Монтемайор не му обърна внимание.

— А в случая с Герит ван Остен...

Реших да го прекъсна.

— Не е сигурно, че *точно такива* са били конкретните обстоятелства при направата на избора. — Замълчах засрамена, за

малко да се изпусна да ги нарека *профита*. — Както и да е, вие сте по-наясно от мен...

— Психологическата същност, мила Диана, си е чиста математика — каза Монтемайор студено. — В подобен момент ти си съпричастна в качеството си на актриса според сценария, но оня, който те наблюдава, реагира по точно определен и поддаващ се на изчисление начин, *винаги*.

— Не сме във времената на Шерлок Холмс, *dear Уотсън* — отбеляза Начо. — Днес всяко едно престъпление представлява уравнение, което минава през квантовите компютри.

— Край на детективите, на полицаите, на съдебните лекари... — прекъсна го наставнически Монте. — Останаха единствено компютрите, профайлърите, агентите под прикритие и Шекспир.

— Добре — съгласих се.

— Не, не, не е добре — заплаши ме Начо на шега. — Обиждаш ни, госпожице Бланко.

— По-разумно би било да ти разкажем със свои думи нещата, които специално на тебе могат да ти свършат работа — най-последно реши Монтемайор, докато с привидно смирение му се извинявах: „Много съжалявам, господин Пуентес.“

Неочаквано във въздуха се появиха истински ужасии. Снимки от съдебната медицина.

— Гениталии — уточни Монтемайор. — Неорганичните предмети, които се вкарват във вагината, най-общо се разделят на два вида: с форма на фалос и всякакви други. Профилът на Жертвоприносителя никога не го прави с такива, които не наподобяват фалос, просто другото не му доставя удоволствие. Но във вагината на Сувенка Зайонц имаше повече от петнайсет стъклени парчета от бутилка, вкарвани с пинсета. Стъклата не напомнят по никакъв начин фалос, обаче във встъпителните действия към ритуала съществуваше известен процент, който не можеше да не е на Жертвоприношение. За да добиеш някаква представа: все едно Начо ги вкарва с пинсета, ти ги подбиращ, една част ти, друга част аз... и всеки един от нас се влияе в тази обща работа от психиката на другия. Във вагината на Вероника Касадо пък имаше само опити за проникване, без...

— Естествено, тя беше на петнайсет години — намеси се Начо. — Бе *teenager*-ката на групата. Вероятно това е оказало влияние.

Срещат се престъпници от филията Жертвоприношение, които не проникват в жертвата, когато е невръстна.

— Приемам, скъпи ученико. Само че при чупенето на ставите отново се появяват проблеми. И изобщо при счупванията. Те могат да бъдат открити или скрити. Първите отварят пътя към вътрешността на гениталиите. За престъпника това може да означава „счупих твоите катинари“. Воайора използва масивно съоръжение за чупене на тазобедрени кости, гръбначен стълб и разчленяване на ставите на крайниците. Но при някои жертви имаше счупени или отрязани стави на пръсти. — Разтвори и затвори лявата си ръка. — Което представлява скрито счупване, неприсъщо за профила на Жертвоприносителя...

Монтемайор се поизпъчи, обзет от чувство за наранена гордост пред Начо. Заговори за „действието на свредела“, опитите за проникване в кухини като уста, очни орбити, както и за „широкото отверстие“. Илюстрира ги с холографии на трупове, а аз ги гледах като хипнотизирана. Даже и не чувах сухите медицински обяснения на Монте. По време на своята кариера съм залавяла или съм помагала да бъдат заловени десетки чудовища, но все още, както първия път, когато се сблъсках с подобен изверг, се учудвам, изпитвам същия ням ужас, силно гадене пред гледката на налудничавите им дела. Защо? се питах. Въпреки че знаех, отговорът е някъде дълбоко, дълбоко в собствените им души, ала все още продължавах да се питам. *Защо?*

Докато спореха по начините за изрязване на аналния сфинктер, вметнах:

— Момчета, страхувам се обаче, че не разполагам с цялата сутрин. Можем ли да обобщим нещата?

— Обобщи ги ти, Начо — посочи го Монтемайор. — На мен не ми е приятно да давам лоши прогнози.

— Знаеш ли, Диана — попита ме упълномощеният, — защо го наричаме „Воайора“?

— Защото е специалист по подбора с поглед. Така поне се говори.

— Така се и смята в отдела... Но в действителност причината е, че оставя да действат *други*, макар и контролът да се упражнява от него. — Втрених се в Начо. Да, има и други, които му *помагат*.

— Момент — прекъснах го, — ако използва съучастници и им позволява и те да подбират жертви, в анализите трябва да се появят и други психологически профили. И тогава ще говорим за престъпна група от двама или трима криминални, или за цяла банда...

— Точно така — съгласи се Монтемайор, — точно това му е шибаното. Има *следи* от други профили, но според компютъра в *недостатъчно* количество, за да заключим, че е компактна група.

— И какво означава това, преведено на нормален език? — попитах полугласно.

— Използва и други, без никакво съмнение. Ала по такъв странен начин, че изобщо сме в неведение как са свързани помежду си и дали изобщо са *отделни личности*. Наричаме ги „наемници“. Следват неговите напътствия, понякога действат и на своя глава както в подбора, така и в игричките после, но ги няма при по-специфичните действия, а и директно се влияят от самия Воайор. Ужасно лукава техника, каквато никой не е виждал. Ето защо залагаме на това, че познаването на психофактора е от изключителна важност. Обаче той непрекъснато ни се изплъзва.

— Не знаем колко „наемници“ използва — намеси се Начо. — Само че не става дума за организирана група, нито пък за двойка. По-скоро е симбиоза.

— Множествена личност? — се опитах да предположа и като го отрекоха в един глас, разбрах, че са очаквали да го кажа. Монтемайор обясни:

— Всяка отделна личност би била със същия профил и „наемниците“ нямаше да съществуват.

— Преди всичко е от Жертвоприношение — каза Начо. — Превързва лицата им, и на така, и на така. — Постава два кръстосани пръста върху очите си. — Използва много тънка връв за главата. Наличието на развалена сперма върху лицето и по вължето показва, че този финал на сцената му харесва страхотно. Той е един велик представител на Жертвоприношение и чутовен мизерник. Но има оставени следи и от други профили...

— Не бих могла да бъда ефективна с различни профили едновременно.

Монтемайор се усмихна, Начо се отнесе по-уважително към мен (с намерението да не ме обиди и да запази вероятността да кажа „да“,

ако ме покани след това да излезем заедно) и се направи, че не е забелязал глупостта ми.

— *Никой* не би могъл, мила Диана — изрече бавно Монтемайор. — Само в начина на превързване на лицата има билиони различия, наречени „микропространства“. Ти си от филията Труд. Ако желаеш да вържеш главата на някого, *никога* няма да го направиш както някой от Жертвоприношение, даже и да имаш под ръка квантов компютър.

— Но нали му помагат *други* — възнегодувах. — Защо агентите под прикритие не сме информирани, че Воайора не е един човек?

За първи път видях Монтемайор ядосан.

— Защото *не е повече* от един човек, *нищо* пък е само един. Не ми прави тази физиономия. Това е положението. Ние *не знаем* какво е. Ако ви кажем, че ще видите двама или трима души в една кола, или ще сбъркаме, или те ще се редуват. Или пък ще изглеждат като различни хора, обаче ще имат един и същи мозък, разделен на кутийки. Може и да сме изправени пред нов прототип, но ако е така, защо толкова често се срещаме с това Жертвоприношение?

— И какво се случи с Елиса? Той ли беше или... те?

— Много е рано да го кажем. Централният компютър обработва микропространствата на мястото, където вероятно е изчезнала. Ще трае една седмица. Цирка е малко вероятно място, но не го изключваме напълно.

— А аз? — попитах. — Поставила съм си за задача да обходя вероятните обекти през тия три нощи. Колко време ще ме изчислявате после?

— Около трийсет години най-малко — каза Начо, а аз му показах среден пръст.

— Вероятността да го срещнеш е голяма — отговори Монте, докато чешеше плешивото си теме. — Не казвам, че ще избере *тебе*. Това зависи от неговите „наемници“ и гениалните номерца, които използват. Но шансът да се натъкне на теб е повече от осемдесет процента. Въпреки че е хванал Елиса ще излезе на лов отново. Гладен е. Много. И да не забравяме, че ако тя се опита да го залови и не успее, ще приключи с нея доста бързо, защото ще е бесен. И това ще му достави огромно удоволствие. Няма да чака три дни.

Начо Пуентес, преди да заговори, показа върха на езика си и го опря в горната устна: разработили били нови етюди за момента на

избора и отвличането и било възможно да бъдат усвоени за часове. Можели да ми ги пратят по интернет.

— Ако, разбира се, си напълно решена да го хващаш — прибави.

Останах неподвижна известно време с поглед, вперен в ноутбука. Заля ме нещо, което си представих: голи тела по сцените в студиото, моите колеги и аз се движим из тях, като че ли позираме, и с удоволствие се питаме: „Дали аз ще съм избраницата, дано съм аз. Не те.“ Ухание на топла кожа, загрята от прожекторите, поклащащи се тела... които после преминават в пъзела от холографии на съдебната медицина. И изневиделица ме завладя умора. Изкуших се да затворя ноутбука, да стана и да си тръгна, да забравя за Воайори и тая проклета моя саможертва, отвратителния данък, който плащах на богинята на справедливостта. Но след това се сетих за Вера и всичкото това се превърна в глътка въздух.

— Съгласна съм — казах. — Искам да знам как да се преобразя в най-апетитното парче, което е захапвал през целия си шибан живот.

[1] Забиване (англ., жарг.). — Б.р. ↑

[2] Кучи син (англ.). — Б.р. ↑

Бях чудовище и го знаех. Работата ми се състоеше в това да бъда чудовище.

Мина времето, когато се опитвах да се самозалъгам с разни илюзии за добродетелност и справедливост: надали бях по-добра от ония, които дебнех. „Трябва да се старая просто да не съм по-лоша от тях“, помня, че веднъж ми го каза добрата Клаудия.

И винаги, когато се приготвях да се преобразя в съблазън за някой изверг, както правех сега, не можех да не мисля за нейните думи. Сякаш само това, че се подготвях да им се сервирам, вече само по себе си се превръщаше в грях. *Слушай, Диана, трябва да се преобразиш в нещо повече от онова, което на тия животни им харесва.* Проблемът беше в това „повече“. Не бе достатъчно да им възбудя апетита, а и нещо отгоре, да им се усладя повече от което и да било друго тяло, та да изберат *именно мен*. Страхувах се, че ще се превъплътя в онова, което те *най-много* обичат, че ще се преобразя в онова, от което на тия призраци им потичаха лигите и което светкавично щяха да захаят.

„И винаги запазвайки известно равновесие, нали, доктор Дженс?“, това си го преповтарях, докато дърпах старомодните завеси в скромния си хол.

„Ако ме пожелае прекалено силно, ще се нахвърли върху ми и ще ме налага наведнъж още преди да успея да му направя каквото и да било... Какво казвате, докторе?“ Напънах се да си спомня начина, по който произнасяше на висок глас „лампите“ и как двата лампиона от тяло и шия на жираф от двете срещуположни страни послушно се запалваха, осветявайки точно средата на салона. „Трябва да се научиш да бъдеш и гориво, и вода за този огън.“ Може би не го цитирам точно, но смисълът бе същият.

Обърнах стола с масивната облегалка към себе си. Бях избрала този, защото извивката на горната му част измежду всички мебели, които имах вкъщи, най-много приличаше на колоната, о която Дженс ни караше да се отъркваме, когато упражнявахме маската на Тайнството. Погледнах да съм сигурна, че лаптопът си стоеше включен

върху табуретката и на него бяха етюдите за различните профили и обясненията на Дженс за „Сън в лятна нощ“. В краката на табуретката имаше шише с минерална вода. Всички врати бяха затворени. Беше осем и половина вечерта, петък, и разполагах само с три часа за упражнения.

Първо щях да работя върху Тайнство, после по Жертвоприношение.

Профайлърите твърдяха, че маската на Тайнството можеше да ме предпази от опитите за насилие през решаващите първи часове след отвличането. „Ще те върже и ще те държи близо до себе си. Ще си, какво да се прави, такъв е изразът, с гол задник под дъжда, така че трябва да си опънеш нещо като чадър“, казваха те.

Маската на Тайнството бе мощно средство. Основаваше се върху символизиране на сриването на заобикалящата ни действителност чрез съдържани жестове и думи, с колкото се може по-малко излишества, което се оказваше полезно в момент, когато разполагаш с минимално пространство и си със скоч на устата. Предполагаше се, че чувството за непривичност, което внушаваше, спира желанието за дивашка агресия и отклонява вниманието от жертвата. Докато се концентрирах наред тая виртуална сцена и свалях сандалите, си спомних, че Клаудия Кабилдо я считаха за експерт в тази маска и че аз я бях упражнявала заедно с нея както в двора на бившия чифлик, така и във величественния дом на Виктор Дженс в Барселона.

„Клаудия“, помислих си и за миг останах неподвижна, преди да смъкна спортния си панталон. Случайно или не, бях ходила до Клаудия Кабилдо същия този петъчен следобед и току-що се връщах оттам. „Клаудия, още едно чудовище като мен. Заедно обхождахме непрогледните мадридски лабиринти, нали? Две чудовища, хванати за ръка в безлунната нощ. Нощта на лудите.“ *Superwoman. Ще се справиш.*

Клаудия, моят водач, моят светлик в мрака, най-съвършеното чудовище на тоя свят, съществувало, за да доставя удоволствие на останалите.

Докато бе разкъсана от друго, още по-голямо от нея.

Клаудия Кабилдо беше погребана. Когато понякога си говорехме, то бе именно с нея, но самата тя вече не беше сред нас. Винаги, щом трябваше да се срещна с Клаудия, се стараех да не забравям миналото и подхождах към нея като към човек, с когото щях да прекарам известно време, да побъбря като с някой, който е отвъд и вече не крачи по повърхността на земята.

Но наистина изпитвах потребност да я видя. От няколко дни тази необходимост бе станала просто физическа, като желанието да захапеш някакъв плод и устата ти предварително започва да се пълни със сока му, или нуждата да подложиш тялото си на дъжда. При други случаи щях да си наложам мисълта, че става дума за определена рационална цел: стъпваш на всяко следващо стъпало, за да се изкачиш по стълбата догоре. Както и да е, но през последните години се виждах с нея единствено ако нещо се случваше: щом ми предстоеше да участвам в трудно преследване, когато се провалях, когато се влюбих в Мигел Ларедо или се карахме с Вера. Разказвах й всичко, въпреки че не бях напълно сигурна, че Клаудия ме слуша.

Към обяд в петък, след срещата с профайлърите, на излизане от Лос Гуардесес, почувствах същата необходимост. Набрах номера й по телефона и почти веднага чух гласа на Нели Рамос. Да, разбира се, можех да отида, ако искам, още същия следобед, и че „Клау ще се радва“ да ме види, в пет и половина би било идеално. Затворих и ми мина през ума как през предишните дни бях планирала да се срещна с нея, за да й кажа за напускането си, а сега мотивите ми бяха напълно противоположни.

Следобедът бе студен и сив. Докато слизах от колата на улица „Тесео“ в Лас Росас, погледнах небето, бе задръстено от облаци като огромни дюшеци. Тази нощ, първата от решителната гонка, щеше да е черна. Лоша е срещата по време на пълнолуние. И усетих аромата на цветята в малката градинка пред къщата. От отдела бяха разрешили да й наемат градинар, а Нели ми бе казвала какво удоволствие изпитва Клаудия да гледа как режат живия плет и окастрят другите храстчета и розите. Клаудия и нейните цветенца. „Едно растение се грижи за останалите.“ Смисълът на тая фраза бе ужасяващ и глупашки, но непрекъснато ми се мотаеше из главата.

И нервите ми, неизбежно, бяха опънати. Нещо като мравуняк в стомаха, чувство за несигурност преди самата среща. *Лоша е срещата*

по време на пълнолуние. И отново същият въпрос, който непрекъснато си задавах: бяхме ли приятелки с Клаудия Кабилдо? И пак същият отговор: не можеш да си приятелка на човека, с когото си правила абсолютно всичко. Не е възможно да обичаш тоя, който те е притеснявал и в същата степен ти е доставял удоволствие или просто не ти е обръщал никакво внимание, който познава оная бенка между краката ти, знае за твоите среднощни кошмари и е слушал виковете ти от болка или оргазъм, но пък и не подозира какви филми харесваш и дали обичаш да изпращаш залеза.

Клаудия и аз, заедно от петнайсетгодишна възраст, нито бяхме приятелки, нито се обичахме. Но имаше нещо, което ни свързваше, по-здраво, по-истински от парчето кожа между сиамските близнаци.

Желязната врата стоеше отворена и Нели ме очакваше на входа. Държеше в ръката си чепка грозде, предложи ми и аз отказах с усмивка.

— Здравей — каза с дрезгавия си глас и в едно музикално темпо, което съдържаше в себе си цялата ѝ двайсет и една годишна история от раждането в Лас Палмас.

— Здравей, Нели. Много рано ли дойдох?

— Не, точно, влизай.

Косата ѝ беше вълниста, с цвят на черен кехлибар, кожата ѝ мургава и тялото мускулесто. Беше ченге под прикритие, и то доста добро, до деветнайсетгодишна възраст, когато реши да напусне. Не поради конкретна причина, както обясняваше, нито пък се бе случвало да пострада особено, само че „нещата трябва да се правят до един момент и после вече — не“, казваше. Понякога човек оставаше с впечатлението, че има и още нещо, което тя премълчава, но и така да беше, това си бяха нейните лични кошмари, които не засягаха никого. И понеже беше много млада, от службата ѝ предлагаха да върши дребни услуги, като например от време на време да се грижи за една бивша агентка, „пострадала тежко“ (но и евентуално опасна, за да бъде наглеждана от обикновени медицински сестри), каквато бе Клаудия. На Нели тази работа толкова много ѝ хареса, че бе поискала разрешение да стои по цял ден, та даже през лятната си отпуска придружаваше питомницата си по балнеосанаториуми. Готвеше, къпеше я, гледаше я както малко момиченце любимата си кукла. Аз се радвах, че това се върши от Нели, която всъщност бе страшно корава,

каквато и изглеждаше, но се проявяваше като безкрайно мила и всеотдайна.

Пресякохме потъналото в тишина антре на тази вила без собствен облик, с бели, гладки стени, обзаведена пестеливо с мебели, сложени на точните им места. Типично държавно жилище, досущ като онова, в което за първи път се срещнахме с Клаудия, квартири, прилични на аквариуми, където те наблюдават отвсякъде през скрити камери, поставени да охраняват хора като нас двете.

— Как е? — попитах я.

— Имала е дни — отвърна Нели, едва-едва обръщайки се докато пъхаше в устата си последното зърно на път през хола. Чехлите ѝ стъпваха безшумно по светещия паркет. — Днес ми се вижда доста отпаднала, но вчера идва градинарят да оправя цветята и храстите и беше много оживена. Един ден така, друг иначе... — Вдигна рамене и спря пред затворената врата. — Мисля, че от време на време се преструва на безпомощна, за да ѝ обръщам повече внимание... Станала е зла, миличката, ужасна е, горкото момиче...

Отвори и влязох в стаята, която бе обзаведена по същия начин като онази от моя спомен, където ме отведоха, за да ме представят на Виктор Дженс, след като бях преминала курса на обучение в центъра наред планините. И там, пред къщата, срещнах едно кокалесто създание, облечено в шемизета, със сламена шапка на главата, което също очакваше да бъде въведено при великия учен. Седеше, свито в един шезлонг, с колене, опрени до гърдите, и в спомените ми се запечата впечатлението, че виждам най-слабото и костеливо телце на жив човек. След малко научих, че тя се казва Клаудия, което, изречено с припрения ѝ говор, звучеше като Клада, защото никога не се замисляше как говори, освен когато участваше в театралните етюди. Узнах също, че шапката не е нейна, а е реквизит от гардероба, оная, която после Дженс ни караше да носим (както и една едва забележима превръзка през кръста), като представяхме образа на Кросното във финалните сцени на „Сън в лятна нощ“. Толкова често я слагахме, че накрая се разпадна, за нищо вече не ставаше и помня как Клаудия по този повод изкоментира: „И сега какво ще правим, мен ме е срам да излизам чисто гола на улицата и без шапка“, а аз се изсмях.

Само че не бе стаята отпреди десет години. Нито пък същата онази Клаудия.

— Здравей, Сесе — казах.

— Ау, я виж кой идва. Да не си в отпуска? Не може да бъде!

— Сигурно си помисли, че ти ще я водиш на санаториум, бедничката — поясни Нели.

— Това лято не си ли ходила на плаж, Сесе? — усмигнах се. — Не искаш ли пак да ходим двете?

— Ау, ау, ау — отговори Клаудия, прегърнала едно грозно плюшено кученце все още с етикет на дупето.

— Знаеш ли коя съм? — попитах я.

— *Superwoman*, разбира се.

— Това е Диана Бланко, глупачке. — Докато ѝ го казваше, Нели вдигна щорите посредством някакъв бутон. — Не се прави на бебе, моля ти се. Много добре знаеш коя е.

— Естествено — отвърна Клаудия шепнешком в ухото на кучето. — Това е Жирафката, ау. — Разсмях се. Клаудия помнеше първия прякор, който ми лепна заради ръста.

Изпълнена със сивкавата следобедна светлина и миризмата на влажните растения от градината, стаята изглеждаше най-живото помещение в къщата. Парадоксалното беше, че всъщност бе гробницата на Клаудия. И в средата, в саркофага на огромното канапе — тя, както винаги и всемогъща, и слаба.

— Жирафката — повтори дрезгаво и шепнешком. — Тоя шибан дъжд в сцената. На четири крака. Шибаният дъжд изобщо не спира, нали? — Разбрах, че говори за театралните етюди в полицията, имаше специални устройства в тавана, които имитираха дъжд. Тия упражнения, докато от нас шуртеше вода, бяха невероятно важни за някои профили, но това не ми пречеше да ги ненавиждам особено. „Ах, тоя шибан дъжд...“ — продължи да ме имитира.

— Да, Сесе — засмях се, изненадана от паметта ѝ. — Тоя шибан дъжд.

Клаудия Кабилдо бе моя връстничка, ала изглеждаше трийсет години по-стара. Беше си все такава слаба, като аскет, на лицето ѝ имаше единствено очи: сини, отнесени, два магнита, два чисти къса небе. Нели грижливо я бе разкрасила специално за срещата. Мирисът на лавандула я обгръщаше като облак. За миг си помислих, че проумявам любовта на Вера към бедната Елиса. Всъщност не точно

любов, нуждата да намери нещо свое в образа на приятелката си и да си каже: „И тя е като мен. Не съм сама сред всичкото това безумие.“

Не, не я обичах. Всъщност бях се опитвала да си внушавам, че я желая. И не ми се бе случвало пред никого, даже и пред Мигел, да се изповядвам безрезервно. Единствено в присъствието на господин Пийпълс, на когото все още не се бях обаждала и засега не исках да мисля за това.

— Страхотно изглеждаш, Сесе — казах. — Плажът те разхубавява.

— Да, Жирафке. — И двете се усмигнахме. — Страхотно!

— Донесох ти нещо.

Нели ни бе оставила сами, „докато стане време за сокчето“, така че придърпах една табуретка до краката на Клаудия и извадих от джоба на якето си портативен проектор за холограми.

— Знаеш ли кой е това? Детето на Тере Обрадор... Навърши пет години миналия месец и аз бях на празника... Тия снимки ги направих за теб... А това е Тере... Разпознаваш ли я? — Надявах се, че изречени на глас, имената ще ѝ говорят повече от триизмерните образи, които се появяваха като цветен дим пред лицето ѝ.

— Шефката.

Засмях се, успя да ме развълнува.

— Да, Шефката... Щеше да е хубаво да видиш детето ѝ... Лицето му е досущ като на Тере...

Много си бяхме говорили за Тере и бях сигурна, че все още си я спомняше, защото я бяхме направили нещо като наш ръководител по силата на това, че Дженс непрекъснато ѝ възлагаше главните роли в етюдите, които разигравахме. Тереса Обрадор бе започнала заедно с нас, но изостави тази работа, щом майка ѝ си промени мнението за нея и заплаши да прибегне до съда, ако полицията не върне дъщеря ѝ. В края на краищата нещата се потушиха посредством някакво обезщетение и въпреки че Тереса се разболя, започна да учи нещо друго и се ожени. Бях ходила на сватбата ѝ и на всичките рождени дни на сладкия Виктор (без да обръщам особено внимание на това защо дебелите ръчички на тоя малък принц винаги ме възхищаваха).

— Само да пожелаеш, мога да ги прехвърля на твоя компютър — ѝ предложих. Клаудия не отговори и изведнъж се почувствах като

идиотка, загасих проектора и го сложих обратно в джоба на якето. — Всъщност, Сесе, дойдох да ти кажа нещо друго...

И почнах. Разказах ѝ всичко, на нея и плюшеното ѝ куче.

При други случаи ѝ бях разправяла за Воайора, така че минах направо към изчезването на Елиса и импулсивното решение на Вера, откъдето бе дошло и моето лично. Ти ме изслуша, или поне привидно, с големите си, дълбоки като кладенци, очи.

— Страх ме е, Сесе... Оплескала съм я... Страх ме е за Вера и за себе си... Тоя чичко е опасен... Голяма риба е... Не мога да оставя Вера самичка да се оправя с него... Аз...

И изведнъж пет ледени скоби се вкопчиха в ръката ми.

— Ще успееш — каза Клаудия. — Ти си *superwoman*.

Ръцете ѝ бяха като нея самата: невротични, костеливи и напрегнати. По лицето ѝ още се виждаха белезите от железата, с които онова чудовище Ренар я бе държало в продължение на един месец в подземията в Южна Франция със стени от пръст и дъсчен таван, както го бе описвала на няколко пъти самата Клаудия веднага след освобождаването ѝ. Колкото и странно да изглеждаше, въпреки че бе понесла серия от нечувани мъчения, нямаше нанесени особени травми. Единствената следа бе останала в нейния разум, вътре в главата ѝ, Ренар я бе сринал.

— Не съм сигурна. — Стиснах ръката ѝ. — Наистина не знам дали ще го хвана. Това е едно много подготвено копеле. Профилите му са объркани. Знам единствено, че съм длъжна да опитам... Досега предадоха богу дух двайсет момичета. Представяш ли си? Това е голямо животно, Сесе. Разполагам с три нощи, преди Вера да излезе сама! Трябва да го направя аз, а толкова ме е страх... Не го споделям с никого, но изпитвам ужас, Сесе... — Прииска ми се да ревна, ала се сдържах, за да я изслушам.

— Ще успееш — повтори Клаудия, а аз дори не бях уверена, че разбира какво ми казва. — Ти си *superwoman*, Жирафке.

Останахме за малко така, уловени за ръце, докато се появи Нели с плодовия сок. Сбогувахме се и по целия път на връщане в ушите ми кънтяха думите:

— Ти си *superwoman*... Ще успееш. *Ще успееш.*

„Сън в лятна нощ“ е младежка творба, която, според мнението на Дженс, Шекспир е написал по поръка на тайното Лондонско гностично общество. Това е изненадваща комедия: вълшебници, духове, благородници и актьори, превърнали се в магарета, вълшебно биле, което може да накара жертвата да се влюби до уши в първото срещнато създание, колкото и ужасяващо да е то. Това, по думите на Дженс, е „ключът към профила на Тайнството“.

Маската на Тайнството принадлежи към групата на Отрицанието, с други думи, ситуацията, при които похитителят е привлечен, защото *не* харесва онова, което вижда. Движенията, цялостното поведение, гласът на агента го довеждат до безпокойство, до тревожно очакване, до вълнение, всъщност до същите психологически състояния, в които собствените му желания стават причина да нанася телесни повреди. За първи път Дженс ме накара да възпроизведа тази психомаска на открито — на един междуселски път за декор, с ботуши и кожен колан, увит около кръста. Години по-късно изнамерих „по-елегантен“ начин за нейното пресъздаване, без необходимостта от какъвто и да е гардероб или реквизит, бях ги заменила с предмет, о който бих могла да отъркам своето тяло, като например някоя от мраморните колони в къщата в Барселона.

В моя апартамент нямаше колони, нито пътища, но не изпитвах никаква нужда от тях, защото имах облегалката на стола. Опрях се на него, свалих панталона и бях готова да махна и блузата, когато по един от позволените канали на моя телефон прозвуча обаждане. Реших да го изслушам, без да реагирам.

— Знам, че си там, господи, че се упражняваш и че ако сега почнем да спорим, ще отиде по дяволите целият ти театър, и не искам, наистина... Ще ти кажа онова, което ти казах вчера, като ми съобщи, че продължаваш лова самичка: ти си една твърдоглава проклетница, но точно с това ми харесваш... — Усмихнах се, както стоях изправена под запалените лампи с кръстосани ръце, за да си съблека блузата. Усетих, че ми липсва, че желая ръцете му да обгърнат тялото ми и устните му да докоснат моите. И докато си го представях, нежният глас на Мигел продължаваше да звучи, сякаш и той самият се изповядваше на някаква отнесена и изпразнена от съдържание Клаудия. — Знаеш ли, откакто е почнала нашата връзка... живея в непрекъснат страх, че нещо може да ти се случи... Ясно ми е, че и на тебе ти е ясно,

госпожичке, полудял съм по най-доброто ченге под прикритие на испанската полиция... — И пак се усмигнах. — Само че, и това също е ясно, с такова нещо не се свиква... Твоите писма винаги следват събитията, или са с по-късна дата, както казваше баба ми. Всичко, което започваш, си го приключваш самичка. — Спря за малко и добави: — Това не е чак толкова лош навик при определени обстоятелства, но не те съветвам да става принцип в рамките на нашето общуване. Защото искам то да трае винаги...

Това го каза съвсем тихо и ме накара да се намеся. Съобщих на апарата на висок глас „отговор“ и като се уверих, че Мигел ме слуша, продължих:

— Само този път, нека свърша тази работа, и ще сложа край...

Настъпи кратка пауза.

— Разбирам — рече той. — Само искам да знам... Падиля ти е дал три ноци. Какво ще правиш, ако до неделя не успееш да го хванеш?

— Не зная — отговорих искрено.

Пак се възцари мълчание и най-накрая Мигел уважи моя избор. „Обичам те“, добави.

— И аз — отвърнах и затворих. Спомних си как тази сутрин профайлърите ми казаха: „Ако искаш да избере тебе, трябва да бъдеш негова *във всичко*, напълно и съзнателно. Опитай се да го *обичаш*.“ — Обичам те, обичам те, обичам те... изричах го през зъби, мислейки за Воайора. — Ще те опека жив, любов моя...

Оставих се на омерзението и свалих блузата си.

Мъжът влезе в тясното мазе бос, с халат, препасан на кръста, и оздрави своя помощник и остави върху единствената свободна маса тежкия си товар. Носеше всички възможни неща, които бе успял да набави в тоя неделен ден, като най-обемистото го бе оставил горе, в гаража.

Бръкна в първата чанта и извади две машинки за телбод с въздушно налягане, бормашина с акумулатор и комплект бургии луксозна кутия. После отлепи касовата бележка, прикрепена към нея, и я вкара в малката електрическа пещ, монтирана на стената, заедно с празната найлонова чанта. Установи, че вътре имаше някакви етикети от дрехи, които не бяха изгорели. Затвори капака и реши да изгори всичко по-късно.

От втората чанта измъкна две огромни шивашки ножици, както и, това бе важно, добре че си го спомни, такаламид за смазване заедно с преносима бутилка под налягане. Наскоро имаше проблеми с машината на втория подземен етаж, която стържеше всеки път, когато я пуснеше, и то до такава степен, че не го издържаше, а със старите масльонки не успяваше да постигне нищо.

Най-накрая сложи върху масата шишетата с бетадин и кутиите ампули с дисодол, които успя да купи от дежурната аптека. Втората чанта и касовата бележка отидоха при другите. Погледна багажа, разтоварен на масата, и си отдъхна.

Бе донякъде ядосан, че трябваше да свърши цялата тая работа и неделя, да излезе от къщи набързо и да отиде до търговския център, където всичко беше прекалено видимо и на показ. По правило пазаруваше внимателно, без да се припира, а и по старите специализирани магазини в центъра на Мадрид му правеха значителни отстъпки, както и при доставки през мрежата. Но в последната седмица имаше работа до полуда и нито миг да се огледа. Така че чак в събота вечерта се усети, че незабавно се налага да достави цял куп железарии и че това трябва да се случи още в неделя. Реши да иде в „Лерой-Мерлин“, въпреки че ненавиждаше тия огромни търговски

площи, пълни с фалшиви „оферти“ и където да се пазариш беше невъзможно, както и по интернет, за разлика от малките магазинчета.

На всичкото отгоре се случи и това с нараняването. Взря се в раната на синкавата светлина от неоновите лампи бе една права, червеникава драскотина около четири сантиметра и половина точно над палеца от горната страна на ръката. Беше чел, че одраскването и ухапването от човек може да се окаже особено опасно, поради което, още преди да се завърне вкъщи, го бе промивал шест пъти, три със сапун и три с хипосан, хирургически дезинфектант. Бе спряло да кърви и възпалението на кожата бе понамаляло.

Разбира се, тая раничка бе далеч по-малка грижа от *другото*.

Беше взел решение да забрави за него, а за тия работи разполагаше с безотказен начин: закле се, че си го спомня за последен път, след което щеше да го захвърли в пещта за изгаряне на ненужни вещи, изпаднали от собственото му съзнание.

Драскотината на ръката бе причинена от малката. А може би и *другото*, но затова никак не бе сигурен.

Първото бе все пак отчасти по негова вина, защото още преди спречкването беше забелязал, че ноктите на момчето са дълги и заострени, с лак, олюпен до половината, което вероятно означаваше, че не са изкуствени, следователно и не особено чисти. Малко мръсно коте. И сигурно имаше на задника или до оная си работа от ония тъпанарски татуировки, уж езотерически, и поне няколко обици на разни тайнички местенца. На пръв поглед му се бе сторила нещо като индийка, по чертите на лицето и матовия тен, после обаче се бе оказала латино, кой знае от коя страна, при стотиците им акценти. Момчето с нея не бе успял да го огледа добре, но и без това си представяше рошавите му пирги и татуировките по голите му бицепси.

Въпреки всичко се надяваше на успех. Така или иначе, покупките бяха направени. Реши машинката за смазване да я остави вътре, а останалото — в колата. Да се мотае още дълго точно по това време на деня, преди да свали нещата в подземния паркинг, бе все едно сам да отиде и да ги декларира в полицията. Но съдбата реши друго и за това допринесе фактът, че бе неделя и автомобилите на паркинга бяха нарядко.

Само една кола се пречкаше пред новия му джип мерцедес „Блуфайър“, забеляза я отдалеч, както и двете сенки, които се мотаеха около нея.

Изведнъж осъзна какво се случваше. Остави багажа си на земята и се доближи, колкото се може по-безшумно, ала явно недостатъчно, защото момичето, което охраняваше операцията, го зърна и предупреди своя съучастник.

— Хей! — извика, като ги видя да бягат. — Хей!

Момчето изчезна яко дим и вече не можеше да го стигне. Но нея — да. И докато правеше именно това, първата мисъл, която мина през ума му, а кой знае откъде се беше появила, бе: „Господи, има същата коса като на Джеси.“ Защото Джеси се подстригваше точно по този начин и всеки, който я бе познавал, щеше да го потвърди, въпреки черната вълнена шапчица на върха на главата на момичето: дълга, тъмнокестенява, права коса, като праметнат шал. А на всичкото отгоре беше също толкова слабичка и ниска. Спомни си за нея, макар че бяха минали повече от десет години от смъртта ѝ.

Както и да е, ускори крачка и успя да я улови за кокалестата ръка под мръсното ѝ черно яке.

— Е, и?!

— Пусни ме! — изкрещя момичето.

И той каза: „Добре, съгласен съм.“ Но не я пусна. Напротив, докато тя си губеше времето да вика, я хвана още по-здраво. Не беше особено трудно. Обърна я към себе си, последва малко борба, в която без съмнение го бе одраскала.

— Шшшшт — предупреди я, довличайки я, сякаш беше безтегловна, до стената зад колата си, и за да приключи играта на нерви, запуши устата ѝ с ръка. — Успокой се, слушай сега... Нищо няма да ти направя... Ако продължиш да пискаш, пазачът на паркинга ще се покаже през прозореца на стаичката, ще те чуе и ще имаш проблеми. Ще довтаса полицията. И ще те арестуват, ясно ли ти е? Така че първо млъкни.

Отдръпна ръцете си от нея бавно, но не прекалено. В мига, в който я остави, тъничката ѝ фигурка се отдели от стената и като футболна звезда го изфинтира и се плъзна покрай него. Бе се подготвил за това. Хвана я в последния момент и удави писъка ѝ пак със същия жест.

— Виждал съм девойки на твоята възраст да ги арестуват. Много е гадно, въпреки че ги пускат скоро след това Карат те да се изкъпеш пред тях. А те са мъже. Това знаеше ли го? — Достави му удоволствие да ѝ разправя тая идиотщина и да наблюдава как смръщва гъстите си черни вежди над ръката, затиснала устата ѝ. — Дано те пуснат бързо, но те уверявам, че ще ти се случат и някои подробности...

— Аз... не съм направила нищо... — изхлипа, като ѝ позволи да говори.

— Опитвахте се да ми откраднете колата. Това не е нищо, нали?

— Не... Аз не съм...

Сега вече, като изглеждаше по-кротка, се отдръпна да я поогледа. Забеляза, че зъбите ѝ тракаха от страх и че пот бе покрила челото ѝ. Знаеше прекрасно, че не бива да се доверява на привидното, че освен черното и бялото съществуваше една безкрайна гама от разновидности на сивото. Помисли си как начинът на живот на това момиченце даваше право на десните да проповядват, че всякакви мерки по посока на сигурността, та дори и репресии, са необходими в град като Мадрид. Това му напомни прогресивния либерализъм на Кристина, последната му сантиментална приятелка, само на двацет и три прекрасни години.

— Знаеш ли какво си ти? — попита я неестествено учтиво.

— Остави ме... да си вървя... моля те... — захлипа момичето, притискайки се към стената.

— Знаеш ли какво си? — настоя той.

— Аз... се казвам... — смотолеве някакво име и на колко е години, и двете фалшиви, разбира се. Усмихна ѝ се спокойно.

— Не те питам как се каваш. Питам те дали знаеш какво представляваш. А сега още нещо, дрога носиш ли? От колко време се боцкаш? Купуваш ли си от тая новата, която ви прави мозъците на попара? Гледаш ли онова предаване по младежкия канал, „Знаеш ли?“ Дето го води онази русата германка, Мишел? Преди две седмици даваха за новата дрога и направиха интервюта с такива като тебе, дето си я слагат. Господи, не си ли го гледала? Мишел не ги обвинява, сами че... То какво ли е останало от тях, та да носят някаква вина? Приличаха на мумии. Момичетата на твоята възраст не се отличаваха от момчетата. Като пияни, псуваха и плюеха. Не ги ли гледа? Чакай, имам нещо за тебе. — Не го слушаше, озърташе се уплашена ту на

едната, ту на другата страна и в черните като въглени очи се показваше по един резен бяла луна, обаче много точно забеляза ръката, която той извади от джоба си, в нея държеше пари.

Размаха пред лицето ѝ банкнотите, те прошумоляха. И тогава извади и другата си ръка.

— А това тука е визитна картичка и на нея е написан телефонен номер. На частна клиника. Можеш да се обадиш от мое име. Няма да има за тебе списък на чакащите, нито петте минути за преглед по регламент, нито шепа хапчета и после да те пратят да се оправяш сама. Ще се отнесат като с принцеса, няма да усетиш абстиненцията, ще те излекуват. Избирай, едно от двете. — Вдигна ръце и ги размаха като фокусник. — Твоя воля: продължаваш да се тъпчеш с тия гадости и да си опропастяваш живота, или тръгваш по нов път и опровергаваш тия „дълбоко уважавани“ господа по телевизията, които твърдят, че сте добитък и човешки отпадъци...

Тя го гледаше като замаяна. Къдриците тъмна коса бяха излезли от калпачето и обрамчваха главата ѝ като качулка. Тенекиената кинкалория, която висеше на врата ѝ, проблясваше при всяко повдигане на плоските ѝ гърди.

— Защо го правиш... това? — попита.

Той само сви рамене. Девојката го погледна за последен път и със светкавично движение на змия грабна парите и се отдалечи бегом. Той го очакваше и не го очакваше. Усмихна се, прибра визитката, тя не беше на никаква клиника, а на някакъв фитнес клуб, и потисна смеха си от това, че парите, които момичето изтръгна от ръката му, си бяха нейни: бе ѝ ги измъкнал от джоба на якето, докато се боричкаха. „Ти крадеш и аз крада“, помисли си, а освен това, че можеше да има блестящо бъдеще и като джебчия. В същото време поклати глава: от самото начало всъщност му бе напълно ясно какво тая малка пикла щеше да избере. А ако бе решила, наместо да вземе парите, да поправи живота си? Глупости! Именно така стояха нещата и така са стояли без съмнение винаги. Първо златото, после оловото. Първо привидното, после съдържанието. Венецианският търговец, ковчежетата на Порция. „Мадрид на световно равнище, на висотата на останалите лицемерни метрополиси“, си каза.

Най-напред огледа драскотината на ръката си, кървеше, но се успокои, като си рече, че въкъщи имаше всичко необходимо да я

дезинфектира. Събра нещата в багажника и преди да вкара и апарата за сгъстен въздух, се изкуши да провери дали всичко е наред с прекрасната му нова кола.

И тогава я забеляза. *Другата* драскотина върху синия металик до дръжката на вратата, не много голяма и все пак достатъчно видима. Без съмнение от някакво желязо в неумелите ръце на оня изнервен наркоман.

Къщата бе почти в планината, заобиколена от гора „Самота и природа до самата столица“, пишеше в обявата на агенцията за недвижими имоти с цел привличане на вниманието. Преди е била ловна хижа, собственост на аристократична фамилия, и единственото, което той бе запазил от старинното обзавеждане, бе една табуретка, която държеше на първия подземен етаж. Понякога поставяше върху нея дрехите, които събличаше от тях.

Караше сред тишината, разсейвана единствено от непрестанното мъркане на двигателя. Тя му напомни библиотеката с лавици до тавана и заедно с това образа на една студентка по филология с кръгли очила, с която се бе запознал преди два месеца. Погледна към небето, пак се бе покрило със сиви облаци, каквото си бе от няколко дни, тази нощ отново щеше да вали. Светлината изглеждаше някак мътна, като че ли излизаше от някакъв мръсен глобус.

Есенните листа по земята изпращяха под гумите, докато спираше пред широкия вход. Отляво бе порталът на гаража, в който имаше още два автомобила и няколко машини за автоматично пребоядисване, обаче след като свали багажа и го остави до вратата, мина през централния вход. Влезе, затвори след себе си и запали осветлението в трапезарията, като махна с ръка във въздуха. Вътре цареше тишина с мирис на абсолютна чистота и примеси на освежители на въздуха и препарати за почистване на мебели. Новото момиче за поддържане на хигиената, на което плащаше на час, се оказа ефективно. Предишната, по-възрастна от нея, румънка, която работеше, откакто беше купил къщата, няколко седмици преди това му бе съобщила през сълзи, че едно от нейните деца се е разболяло тежко и много съжалява, че трябва за известно време да се върне в родината си. „Само за два-три дни“, бе казала. Бедната жена бе разтревожена от случката със сина ѝ толкова,

колкото и от факта, че се налагаше да изостави работата си, и той се почувства принуден да я утешава. Нямаше никакъв проблем, можеше да отсъства, колкото си иска, най-важното, естествено, бе здравето на сина ѝ. После блокира телефоните за нейния номер, изтри го отвсякъде и говори с една агенция за ново момиче, което да започне работа още от следващия ден. И когато румънката успя все пак да го открие след цяла седмица телефонни издирвания, я уведоми, че е уволнена.

Новото момиче бе прекалено хубаво, но и достатъчно глупаво, за да не бъде любопитно, и достатъчно съобразително да не го пързала с болни деца.

— Здравей — извика високо. — Тук съм. Здравей.

Отговор обаче не последва.

Неговият „помощник“, както го беше кръстил, названието се хареса и на двамата, не бе на тоя етаж. „Вероятно е долу“, си помисли.

Подсвирквайки си мелодийка от много стар филм, влезе в спалнята, остави багажа си на пода и мина в банята. Внимателно изми раната с два вида сапун. После се изпика и си поигра с пениса. Издърпа го напред с палеца и показалеца си и леко го разтърка, докато усети, че се втвърдява. Без да го вкарва в панталона, излезе от банята и се разсъблече напълно, захвърляйки дрехите на пода: скиорски елек, яке, тениска, вълнения панталон, обувките, чорапите и ръчния си часовник с вграден компютър.

И започна да крещи.

Отвори широко устата си, отдето потече слюнка. Вените на врата набъбнаха и лицето му почервения. Стоеше с лице към стената, все едно предизвикваше някого на дивашки дуел, в който всичко беше позволено. И без да престава да вика, вдигна юмруци и удари веднъж, два, три пъти тапицерията на стената. Усети болка, ала не достатъчно. Малката, раната на ръката, драскотината на вратата... очертания на неща, които се въртяха пред очите му. Знаеш ли какво си ти? *Знаеш ли какво си ти?*

Престана да крещи и да удря, но все още беше бесен. Обърна се към леглото, грижливо оправено, така както обичаше, дръпна кувертюрата и чаршафите, махна калъфките от възглавниците и започна да ги къса. В краката му се посипаха шарени парцали като разноцветни листа. Това му напомни, че е необходимо да се снабди с по-лесен начин да се освобождава от употребявани дрехи, защото

пренасянето им до пещта на първия подземен етаж в къщата водеше до рискове, да изпадне някъде по пътя я етикет, я някоя от тях, я парченце плат. Спомни си и още нещо: как веднъж, когато беше на дванайсет, един съученик му надраска с цветни моливи тетрадката.

Отведнъж се почувства отлично. Огледа обелените кокалчета на ръцете си, които кървяха, но това не бе в състояние да го ядоса така, както дракотината, достатъчно бе само да ги промие. После отвори гардероба, избра един бял халат и го нахлузи. Леглото приличаше на кочина, а не можеше да го остави в този вид и момичето да го завари така на следващия ден, но реши да го оправя по-късно. Наново се натовари с багажа и по халат излезе от стаята. Спря за миг пред вратата на другата спалня. Ставаше дума за стая с още по-пестелива мебелировка от собствената му. Увери се, че вътре няма никой. „Долу е“, помисли си, със сигурност.

Мина през хола и кухнята и стигна до гаража. Направи му удоволствие да отвори, както беше гол по халат и бос, широкия електронизиран портал, да вкара вътре хидравличната помпа и да затвори след себе си. Спря пред трите компютъра, наредени един до друг, които контролираха чрез спътник заключването на вратите, алармите и постъпването на информация за движението наоколо и всякакви телефонни и други съобщения. Включи последния и изчете най-прясната информация: проследяването в Мадрид на предполагаемия Отровител и неговата неидентифицирана отрова, което не го интересува особено, така както и новините за убийства на проститутки, които обаче прегледа внимателно. Каза си, че може би няма да е лошо да си достави един по-мощен апарат, което щеше да му спести да се занимава с тия три портативни браќми, строени в редиќка. Но предпочиташе да си го купи на части и да го сглоби сам, щеше да излезе по-евтино и да остави по-малко следи. В живота всичко е въпрос.

На изчакване, заключи, спомняйки си за момчето, което му бе надраскало тетрадката, и как цяла седмица го дебна, за да разучи навиците му, и после от засада му счупи черепа с метален прът, който открадна от една работилница. Е, не бе масов убиец, но не беше и против кръвнината.

Мислейќи за това, се досети, че тая седмица му предстоеше да прочете отново „Венецианският търговец“. Изследваше профила

Привидност, който с две думи се състоеше твърдението, че „не всичко, което блести, е злато“, като при избора на едно от ковчежетата на Порция. Не беше маловажно да опознае врага си.

Държейки покупките в една ръка, изключи алармата на мазетата и заслиза по стълбата, по която понякога ги караше с камшика да вървят голи.

Сред покоя в подземие то се обърна към своя помощник. Каза му да спре, протегна ръка и напипа пулса ѝ на гърлото. Все още се долавяше и с болкоуспокояващите и бетадина, раните по гърдите и краката не представляваха непосредствена заплаха за живота ѝ. Обърна внимание на това колко вода ѝ е останала. Пресметна, че можеше да изкара още поне два дни.

Наведе се и ѝ се усмихна, като отмахна косите от лицето ѝ. Момичето, с ръце, завързани за главата, и на колене, бе престанало да вика и сега едва чуто хленчеше, като от време на време хапеше въжетата, които се впиваха в лицето ѝ.

— Знаеш ли какво си ти? — прошепна. От младото ѝ гърло излезе дрезгав звук. Спомни си за крадливата латиноамериканка. — Знаеш ли какво си? — настоя още веднъж и развеселен посочи към гърдите ѝ. — Избирай: месо или пари.

Не последва никаква реакция. Беше явно, че има нужда от нов материал.

Изправи се и продължи работата със свредела. Мързеше го, бе отегчен и го вършеше бавно.

Погледна колко е часът на лаптопа в мазето, който контролираше машините. Седем и десет, достатъчно време да слезе до града. За друга.

— Вземи си душ и си смени дрехите — заповяда на помощника си.

Надявах се, че ме харесват. Надявах се, че това са те.

Караха с висока скорост, наоколо бе тъмно. С така наречения от мен „подчинен“ бяхме на задната седалка. Този, който управляваше, не спираше да бърби през цялото време, бе от профила на Жертвоприносителя, предполагаем Воайор. Хвърляше ми весели погледи в огледалото за обратно виждане и изпълваше купето с гръмкия си глас.

— Ние харесваме леличките, които не говорят с ако... По дяволите, нали така? Без задръжки. Дето лаят на четири крака и дават да им правиш каквото си поискаш... Да пояснявам ли?

— Хайде, Лео — смърри го моят придружител. — Елена не е паднала толкова ниско...

— Добре, ниско или високо, ще прави каквото й кажем. — Усмихна ми се с очи. — Нали, хубавице?

— Който плаща, поръчва музиката — отвърнах.

— Виждаш ли, Педро? Момичето е разумно.

Колата препускаше все по-бързо и по-бързо, както и пулсът ми. Бях напрегната, устата ми бе пресъхнала, не можех да мисля за друго освен за това, че не бъркам. „Те са. Дано да е така. Те са“ Беше неделя през нощта, почти един след полунощ, последният ден, който ми бе отпуснат от Падиля. Мислех си за Вера, за това, че на сутринта никой вече нямаше да бъде в състояние да я спре. Мислех, че времето ми изтича, че предните две нощи бяха пълен провал. Бях се вторачила в плешивия, в тая последна възможност, защото с други не разполагах. Бяха ме намерили в един от нашите обекти, крайпътен бар, докато издърпвах ципа на ботуша си, вдигнала крак върху стол. Това бе типично за привличане на филията Жертвоприношение. Реших, че съдържателят на вертепа бе тоя господин Демон, а Педро само го придружава. Предчувствах, че имаше и нещо друго в тяхната двойка. Желаеха ме, без съмнение. Ако от погледите им струеше вода, щях да съм мокра цялата. Само че преигравах, очевидно. В изхвърлянията им

прозираше и още нещо освен следи от кока, с която без съмнение се бяха натъпкали.

— Най-накрая попаднахме в целта. Нали, Педро?

— Това е ясно, Лео.

— След като се въртахме четири часа с колата и не срещнахме нито една, която да си заслужава... Какво става с колежките ти, хубавице? Да не са се изпокрили?

— Сто на сто това за „убийствата на проститутки“ ги е уплашило Лео — каза приятелят му.

— Ами, вестникарска манипулация. Аз не го вярвам. Ти също, нали мила?

— Елена е наясно, че с нас е в безопасност. — Педро започна да отговаря вместо мен.

— Е, аз няма да си сложа въжето на шията. — Лео избухна в смях. Просто имахме късмет и попаднахме на добро парче.

— Вярно е, симпатично и сериозно момиче.

— Малко прекалено сериозно, а? Няма значение, познавам тия птички... Отначало всички са сериозни, а после ти разказват играта, а?

Господин Демон, моят избраник, натискаше газта до ламарината. И не отпускаше педала и за миг, нито пък затваряше огромната си уста, плюеше около себе си, като пръскачка под налягане. По главата си нямаше и косъм и кожата му, като от найлон, отразяваше отблясъците вътре в аудито. Носеше подстригана козя брадичка, а под нея се забелязваха две-три гънки кожа, което навеждаше на мисълта, че това е гумена маска. Бе дебел, но изобщо не се бе зарязал: оня вид телосложение, което, ако се оставеше без надзор, се превръщаше в кюфте, ала неговият притежател явно успяваше да усмири наклонностите си с гимнастика, правилно хранене и може би с тайчичуан, който упражняваше със своите колеги.

И беше от профила на Жертвоприносителя. Огромен, необуздан, бе трудно да го гледаш в очите, защото напомняше изгладняло куче. Но тоя бесен глад той го криеше. Господин Демон пускаше фойерверки, обаче пазеше далеч от погледите на останалите вулканичната си магма. А там, на такава дълбочина, можеше да има какво ли не.

Бях уверена, че е просто луд.

— Не му обръщай внимание — каза спътникът, седнал зад гърба му и извърнат към мен. — Лео го раздава малко като диво животно, но е добро момче... Пести си силите, Лео. На госпожицата ѝ е все едно.

— Точно така, Лео, малко по-спокойно — добавих аз.

Лео се изкикоти, а другият само се усмихна, загледан в мен през сумрака в колата, сякаш искаше да ми каже „Между нас двамата има нещо, което Лео не може да проумее.“ Външният му вид съвпаднаше с поведението: източен, с грижливо подстригана брада, с големи добри очи, в които като вихрушка вилнееше собственият му профил. Разбрала го бях още преди половин час, след като му пуснах няколко уловки. Бе от разновидността Течност, склонен да се комбинира с хора с променливо поведение. Изглеждаше напълно логично един от подчинените на Лео да бъде Течност, защото се касаеше за вид душевност, способна да се проявява и като друга разновидност. Вероятно именно оттам идваха заблужденията на профайлърите. Един от Жертвоприношение, комуто при избора съдейства друг от Течност. Този колектив ми се стори доста удачен и аз почти бях склонна да повярвам, че ще имам успех. Но в същото време можеха да бъдат и две отегчени юпити със скъпи сака и кола, излезли да се поомешат с тълпата, да смръкнат малко дизайнерска дрога, която се продаваше навсякъде в мрежата, и които не представляваха никаква заплаха. С тая компания една жена би могла да прекара страхотни сексуални мигове. Но бе рано да се разбере.

— Още много ли остава? — попитах.

Лео, който вече бе престанал да дрънка и засега се опитваше непоносимо фалшиво да изтананика някаква мелодия, отговори: „Не“, докато в същото време неговият приятел каза: „Не, съвсем малко.“

— Близо сме — продължи успокояващо Педро.

— Какво става с тебе, Еленовска, руско курвенце? — избухна, доволен от живота, Лео. — Нямах търпение ли?

Забавляваше го да ме нарича „рускичче“, макар да знаеше, че не съм. Очевидно го забавляваха и много други неща, които засега не бе ми доверил.

— Не, не съм нетърпелива, но не разполагам с цялата нощ. Освен това ти, плешиво магаре, каза, че отиваме наблизко.

— Как ме нарече?

Педро се изхили. Лео изви дебелия си врат и взе завоя така, че чашите с мартини на малката масичка между нас двамата задната седалка се удариха една в друга. И изкрещя в лицето ми:

— Слушай, суперкурво, дадохме ти повече пари, отколкото си виждала за цял месец. Не е ли вярно? Остатъка ще ти платим на финала. Така че не ми ги пробутвай тия с бързането. Ясно ли е, по дяволите? Наета си за цялата шибана нощ, нали? Тая нощ си наша, чуваш ли ме?

— Не те чувам. Можеш ли да викаш по-силно?

Исках скалата на агресията от него към мен да удари в червеното.

„Хайде, Лео, свали си маската, покажи какъв мъж си и колко си откачен...“ Наведох се, уж да оправя ботуша си, после изправих гръб, усмихнах се, отново станах сериозна и изпънах напред ръцете си. Тия движения възхитиха непрестанно мърдащия върху седалката представител на Течност, от удоволствие почти обърна очи. Когато в началото се качихме в колата, ме сложиха отзад и аз се възползвах от това да привлека Педро и да предоставя на Лео свободата да изразява на воля себе си. Педро спря да се смее и изкоментира:

— Госпожицата има право, Лео, наистина й казахме, че нашата къща е наблизо...

— Хубаво, и какво от това, още няма един. При мама ли искаш да се върнеш, муцка? Или се опасяваш да не си погубиш девствеността? Платихме ли ти? Или не? Наша си цялата нощ, така че си затвори курвенските устенца, защото много си позволяваш да си ги отваряш. Искаш ли? А? Или не искаш?

— Моля те, Лео, достатъчно — каза Течността с умоляващ тон. — Проблеми с Елена няма да има.

Още не бе дошъл моментът да се превърна в подлога на Лео, така че не отговорих нищо. Педро отново впери поглед в мен.

— Лео със своя характер, аз с моя. Но сме добри момчета, уверявам те. Ще си прекараш чудесно. За твое здраве. — Вдигна чашата с мартини и отпихме. Струваше ми се, че в моята бяха сипали и някакъв опиаг. Или че някой от тях бе пръснал наоколо някаква упойка с миризма на рози. Надявах се, колко много *се надявах!*

Докато пиех, престанах да слушам дрънканиците на Лео и внимателно се огледах около себе си, същото направих и като се качвах

в колата. Мерките за сигурност бяха по местата си: заглушителят за мобилни телефони пред отвора за проветряване на купето, блокировката на вратите, червеното око на скенера, който да установява, че не нося каквито и да било метални предмети, даже и бръснарско ножче, радар за превозните средства околоръст. Типичните играчки за хора, вманиачени на тема сигурност и лично пространство. Така че в момента представлявах пленница, която не е в състояние да позвъни по телефона, бе невъзможно да ми се обадят или да ме открият нашите екипи за проследяване от разстояние, седнала бях в едно черно ауди, което ме отнасяше като куфар на някакво напълно непознато място. На всичко отгоре вероятно ме и дрогираха. Двама негодници, разбира се.

Но аз желяех те да бъдате *моите* негодници.

През първата нощ, в петък, все още бях изпълнена с оптимизъм. Бях обходила почти всички набелязани места с висока вероятност и половината с ниска, а резултатът беше няколко пияници, групички развратници без конкретни намерения, предвождани от лидери с търсения от мен профил, и един полицаи от същата разновидност, който не спря ме оглежда и да ме следва и който престана да ме интересува, когато се уверих, че не би ми направил нищо. Но се надявах на двете нощи, които предстояха. В събота пипнах двама вероятни кандидати, всеки в отделна кола, спряха до мен първо на магистралата, в зоната на клубовете и после в града, близо до „Санта Ана“. Единият излезе безуспешно попадение, от профила Изповед, пиян, който накрая взе да ми разправя колко лошо била постъпвала майка му с него и ме изхвърли от колата. Другият ме отведе на закътано място, отвори дюкяна на панталона си и поиска да му направя свирка. Заряха го моментално, защото със сигурност знаех, моята *тайна любов* никога не би пожелала секс още в мига на „запознанството“.

На сутринта в неделя, замаяна от умората и напрежението, напълних малката си неудобна вана с хладка вода и пяна и едва-едва наместих вътре дългите си крака. Угасих лампите на тавана и оставих само ония, дето светеха долу в ъглите със студена светлина и без опасност от късо съединение.

Тоя декор много приличаше на етюда, който правихме по Профила Течност. Светлините и парата напомнях за мъглата в сценария на Джак, Джак от Уайтчапъл, един друг Воайор, дете изкормяше проститутки из един Лондон, който все още не знаеше нищо за маски, профили, психосъщности и виждаше в господин Шекспир само добър театрален автор.

Докато се отпусках, произнесох високо номера на Мигел. Приятният му глас (боже, колко ми липсваше) бе толкова мек, колкото хладката вода, която ме бе приютила.

За нещастие последвалото не се оказа чак толкова приятно.

— Не мога да убедя Падиля да ти отпусне още време, господи — каза, след като изслуша молбата ми. — Предполагам го очакваш.

— Истината е, че поне се надявах — отвърнах и усетих как кръвното ми се покачва. — Мислех, че ти си заместник-директор по подготовката на агенти. Моля те само...

— Диана...

— Моля те само — наблегнах — да продължиш настоятелно да привикваш Вера в студиото именно нощно време през цялата седмица. Единствено *това*. Трябва ли да подам писмена молба, за да стане? И да се подпиша?

— Диана, за бога, не можеш сама да продължаваш да...

— Вече съм на осемнайсет, татенце.

— Не съм ти татенце, нито имам претенции да бъда. — Като всички мъже, щом ги настъпиш по достойнството, Мигел реагира светкавично с една изкуствена студенина. — Гледам как се блъскаш *сам-самичка*... И даже да попаднеш на него... Даваш ли си сметка какво представлява Воайора? Платен ти е билетът само на отиване при него. Ако толкова искаш да се самоубиваш, пусни си сешоара във ваната, ще е много по-бързо и няма да боли...

— Тия приказки не ща да ги слушам. Аз съм полицаи. И си върша работата. Като поискам да се пенсионирам, ще го споделя с теб.

— Такова беше твоето желание само преди една седмица.

— А преди два дни постъпих наново.

— Точно така. Падиля ти даде три нощи, тази е последната.

— Благодаря за съдействието — му отговорих, но все още не затварях.

— Диана, няма да успееш нито за три, нито за десет нощи... Тоя тип използва способности, които нарочно объркват профайлърите... И никой не разбира за какво става дума. Не знаем какво да правим.

— Отвлече една от нашите, може да попадне и на мене. — И потънах във ваната, за да изплакна сапуна от главата си.

— И това не е сигурно. Елиса изчезна и предварителното разследване води към него, но чакаме да видим какво ще покажат квантовите компютри. А има и други откачени в Мадрид.

— Ако можеш, кажи ми нещо, което да не знам.

— Ами например, че ми липсваш, много...

За миг нито един от двамата не наруши мълчанието.

Въпреки че негодувах, си дадох сметка за опасенията на Мигел и положението, в което се намираше. От говорителите се чуваше дишането му, на моменти дълбоко, на моменти накъсано.

— Какво искаш да направя? — накрая прошепна със съкрушен глас.

— Искам още няколко нощи — помолих, докато взимах хавлията, — *искам* още време. И не разрешавай Вера да излиза сама, моля те. Обещай ми да направиш всичко възможно и прекратяваме тоя разговор, без да казваме, че се обичаме, защото това ще е обида за нашите взаимоотношения.

Падиля ми позвъни един час по-късно, докато упражнявах Жертвоприношението в хола.

— Бланко, ще ми простиш, ако се държа просташки, само че ми дойдохте до гуша ти и сестричката ти. На два пъти издаваме нареждане Вера да се явява „по спешност“ в студиото и днес пак ще го сторим. Но се заклевам в небесата и съзвездието Стрелец, което бди над мене, че няма да се опитам да я задържа нито една нощ повече. Откровено казано, не ще се посветя на нейното отглеждане. И днес, както знаеш, е неделя, дъщеря ми е вкъщи, имам желанието да ѝ се отдам и да забравя, доколкото това е възможно, че от понеделник до събота по цял ден седя върху бомба, която се казва „Воайора“... Е, не е точно бомба, но... Все едно съм си навил на фишек оставката и съм си я пхнал в задника. Излез на улицата, направи каквото знаеш, хвани това говедо, ликвидирай го и всичко ще бъде наред. Поздравления, медал и моята благодарност за вечни времена. Но повече не ме закачай.

Даже не се потрудох да му отговарям, а онова, което ми хрумна, бе да избира номера за извънредни съобщения на Алварес. Дадох пинкода си, поисках връзка, затворих и той се обади. Показа малко повече разбиране, само че неговото съчувствие беше трудно различимо от политиката и дипломацията.

— Диана, вие сте свръхнадарена — каза ми, сякаш ми четеше досието. — С най-високите показатели за интелигентност от всичките си колеги. Подчертавам го, защото това значи, че не е възможно да не си давате сметка за ситуацията. Сестра ви не е дете, дори и да я уволним, не бихме могли да ѝ попречим да прави каквото си поиска. Нито пък да забраним на вас самата. Падиля ви даде три нощи и тази е последната. Откровено казано, ви съветвам да си свършите работата и да ни позволите на нас останалите да свършим своята.

Затворих с пълното съзнание, че повече няма на кого да разчитам.

Това беше последната възможност.

С други думи, последният ми шанс пътуваше с повече от сто и петдесет километра в час в някакво черно ауди, което ръмжеше глухо като прибор, слушан отдалече.

Бяхме излезли от автострадата за Валенсия и карахме по междуградски път, заобиколен с ели. Ръмеше и насрещния вятър превръщаше капките в порой. Вътре в колата огромният Лео продължаваше да тананика, изгубен сред собствената си диващина, докато пътуващият рицар Педро разговаряше по телефона с някого, който очевидно се бе отправил към същото място, накъдето и ние. Вероятно предназначено да водят момичета и да се бодат с наркотици. Тържество *high-class*, както би го нарекъл Начо Пуентес. В най-добрия случай едно от момичетата щеше да е доставено от Лео. Оглушителна музика и виртуално порно. Нищо чак дотам оригинално.

Постепенно започвах да се безпокоя. Реших, че трябва направя първата стъпка още преди да съм пристигнала на мястото на тази оргия. Нещо, което да обърне нещата. Трябваше да ги *неутрализирам предварително*. Начинът, по който ме наеха, беше доста подозрителен, с прекалено много пари само за една нощ „веселба“. И най-вероятно ми бяха сипали от ония гадости в напитката, но то не беше никакъв

опиат, който да ми замъгли съзнанието, а точно обратното, сърцето ми щеше да изхвъркне от гърдите, обливаше ме страшна жегга, зърната на гърдите ми се бяха вдървили и ме боляха под блузата. Двамата бяха убедени, че съм готова за *всякакви* приумици. Но всичко това бе нормално за „лудите нощи“ на изпълняващите задачата Педро и Лео. Момичета, дрога и пари.

Можеше да е така, можеше и да не е. Трябваше да бъде сигурна, преди да ме упоят съвсем и да осъмна, танцувайки гола покрай басейна с господин Демон.

Погледнах точно срещу себе си и забелязах тонколона за онлайн музика, натикана между минибара и телевизора. Това щеше да ми свърши работа.

Шекспир описва в своите произведения многообразието в емоционалните състояния (наричани в нашата наука психофази). Измежду тях има едно, а именно „Много шум за нищо“, което използваме за изучаване на ефектите от преминаването от едно в друго: годеникът се отказва от годеницата си, въпреки че е влюбен в нея, един от героите се заклева да убие най-добрия си приятел, двама, които не могат изобщо да се понасят, в края на краищата се влюбват един в друг, а най-големите глупаци успяват да разкрият ония, които се опитват да ги измамят. Дженс казваше, че „Много шум за нищо“ е показно упражнение за смяната на психосъстоянията и при Течността, и при Жертвоприношението, предизвикваща кризи, които биха могли да бъдат контролирани. „А за да разберем какво става вътре — добавяше, — трябва да проникнем със скалпел.“

Така че се приготвих за тая кървава операция.

Протегнах ръка, натиснах копчето и изведнъж, сякаш по поръчка, се разнесе рап, нещо като лай на вярно куче, което джафкаше изпод ръката ми. И двамата насочиха очите си към мен. Музиката бе необходима за съпровод на танца ми, но такъв на практика нямаше, а само пестеливи, премерени движения.

Взех чашата с мартини и се направих, че пия, като исипвах остатъка да потече по брадата ми. Обърнах се към Педро, да види гърдите ми и дрехата, напоена с течността, което, предвид профила, му достави голямо удоволствие, избухнах в пиянски смях и плеснах с ръце. Още преди да свърша всичко това, дебеличките пръсти на Лео се протегнаха и спряха музиката. Последното, което трябваше да се

случи. Бруталната тишина изпълняваше ролята на завесата, която току-що се бе спуснала. Неочаквано за тях прекратих театъра и останах неподвижна и сериозна.

Много шум за нищо: гюрултия, после тишина.

И финал. Време на изпълнение — общо осем секунди.

Педро беше отстранен от стълкновението. Бе един обикновен представител на Течност и ролята му беше несъществена. Сривът го бе парализирал и той стоеше неподвижен с лявата ръка върху широката облегалка, а с дясната продължаваше да държи телефона, по който току-що бе разговарял, с лице, обърнато към мен, и широко отворени очи, сякаш бе видял някакъв невероятен акробатичен номер. Устните му леко трепереха. Всякаква евентуална инициатива от негова страна щеше да бъде блокирана от бурната реакция на мъжа зад волана.

— Майка му стара! — изкрещя. — Какво...? — Бе загубил ориентация и колата вървеше на зигзаг. — Това да не е твоята шибана кола, рускинче? — Вече бе наясно, че не е и неговата. — Следващия път ще искаш разрешение, преди да пипнеш каквото и да е, ясно ли е? Чуваш ли ме? Ще питаш! — Без съмнение Лео криеше още много неща, които аз исках да покаже.

— Съжалявам — отговорих и видях наяве как тая една-единствена дума го простреля безмилостно точно в средата на неговото Жертвоприношение. Изрекох я след кратко дихателно упражнение, издишвайки въздуха като дим от цигара.

Душевността на човека е нещо много крехко, но е затворено в най-твърдата на тоя свят черупка. Точно в този миг неговата собствена обаче се пропука.

— „Съ... съжалявам“? „Съжалявам“? — Очите му шареха между пътя и лицето ми, виждах ги в огледалото и колата постепенно забави хода си, обратно на брътвежа му, в който думите започваха да се застъпват една друга. — Знаеш ли какво ще те направя аз тебе за това „съжалявам“? Знаеш ли какво ги правя аз момичетата като тебе, руска кучко? Знаеш ли, куч...? По дяволите!

Това, което бях научила за тоя етап на промяна в психомоториката на евентуалния мъчител или наблюдателя на мъченията на жертвите, не бе отчаянието, с което Лео се бореше да се освободи от зависимостта си. Безнадеждното му, озвучено с много

викове, желание по-скоро принадлежеше на едно мизерно изчадие, съществуващо сред своя още по-мизерен ад.

Глукакът Демон не беше моята *тайна любов*, моят велик Кучи син, целта ми. Още по-малко неговият спътник. Нямаха никаква връзка с Воайора. Бяха още едно неуспешно попадение.

Изведнъж асфалтът изчезна, пред нас имаше само дървета и храсти. Калникът се бе ударил в мантизелата на пътя и докато безконтролно се влачехме, си помислих, че някакво си пътно произшествие ме интересуваше много по-малко от безуспешния лов през тази нощ. Накрая всичко приключи до едно тънко дърво с клони, пречупени както собствените ми планове.

— Господи! — изпелтечи Лео и угаси двигателя. — Мамка му, да...!

Погледнах към приятеля му. Беше все в същото състояние, което обаче щеше да продължи само до моето напускане на сцената. Това се отнасяше и за Лео, ала докато при първия то се изразяваше единствено в скованост и често примигване, Лео пръхтеше, викаше, буйстваше.

— Хайде, разкарай се! Мърдай си задника, лисица... Ще се дотътриш до Мадрид пеша, дявол да го вземе! Ще ходиш да се гушкаш с шибания си татко...!

Забелязах, че е изключил блокировката на вратите. Извадих парите, които ми бяха дали, и ги сложих в скута на Педро.

— Това е, мамка ти, парцал! Разкарай се! Заминавай да се чукаш с татко си!

Тръгвах си. Наистина си тръгвах.

Дори бях излязла от колата. Но тогава се извърнах и го видях.

Подут като балон от собствените си викове, огромно парче сланина, натъпкано едва-едва в костюма. Стотина килограма пари и извращения, предназначени да тормозят беззащитни момичета. Плешиво парче месо с отвор по средата, откъдето изригваха мръсотии и псувни. Купчина лайна, типично шефче от XXI век, наблъскано с кока. Зададох си въпроса какво им правят на момичетата на тия частни партита в компанията на подчинения на име Педро.

Тия мисли бяха достатъчни да ме накарат да отворя вратата до шофьора, да стъпя с единия си крак върху седалката и да изстрелям другия към лицето му. Чух го как изхрущя насред „изчукай се с татко

си“. И после настъпи оздравителна тишина. На задната седалка Педро изхлипа и се срина върху себе си.

Погледнах към Лео. Смачкан, окървавен. За отмъщение поне бях счупила носа на поредното си поражение. А може и да съм го убила, което, така реших, щеше да е нещо като нещастен случай.

— По дяволите — казах и затворих вратата.

Отдалечих се по пътя сред нощните поля, докато проверявах телефона за покритие, за да си извикам такси.

Понеделник, осем и петнайсет вечерта. Бях вкъщи, права държах в ръка телефона си. Мигането на диода ми показваше, че мога да издиктувам гласно номер и връзката щеше да се осъществи.

Гледах и знаех, че никога не бих се осмелила.

Щях да избира по-лесното, по-близкото до ума и по-практичното. Щях да се върна при Мигел, тоя път завинаги. Щях да се опитам да убедя Вера да зареже тая лудост. Аз също щях да се откажа и да си намеря друга работа. Воайора рано или късно, щяха да го хванат и аз и Вера щяхме да сме в безопасност.

На стената над телефона имах окачено огледало. Вдигнах очи и се взрях внимателно в себе си. Оттам ме погледна някаква жена с коса като от слама, лице само от очи, облечена надве-натри. И сякаш ми каза: „Двулична мръснице“, или нещо подобно. „Ще я изоставиш сама, както като убиха мама и татко. Не се и опитвай да си намериш извинение. Нали знаеш как ще постъпиш? Ще си наместиш задничето някъде на завет, за да не пострада. А тя ще остане самичка и ще продължи. Защото знаеш ли какво си ти всъщност? Диана Бланко, *superwoman* Диана Бланко в дъното на душицата си изпитва неописуем страх от Воайора, че ще я направи завинаги идиотка, като Клаудия, и то в най-добрия случай Страхът винаги ражда егоисти. Ето това е. Мен не можеш да излъжеш.“

Само че не беше вярно. Поне не напълно. Винаги съм се старала да бъда несправедлива към себе си, което ми е помагало да се преодолявам. Независимо от угризенията знам, че съм направила всичко възможно. През тия три ноци се отдадох изцяло, без всякакви резерви. Съдбата застана срещу мен, това е. Воайора не беше излизал на лов, въпреки нашите предварителни очаквания. Или някой от „неговите хора“ беше бродил из неподозирани от нас места. Или пък са обходили познатите кътчета и аз не съм успяла да ги привлека поради някаква причина. А вероятно точно там е *неговият номер*, тази тайнствена способност да избягва агентите под прикритие. „Само че

аз, чуй ме добре, огледало, огледалце на стената, аз направих *всичко*, на което съм способна.“

„Това не е вярно. Не е вярно, че си направила *всичко*, което си могла.“

И отново погледнах телефона.

Бе понеделник, около осем и половина. Бях прекарала почти цял час права, пред апарата. И си припомних какво си бяхме казали с д-р Валие в онзи следобед.

Реших да го изненадам. Не мога да обясня защо, просто ми дойде така. Секретарката му събщи името ми и въпреки това, когато влязох в кабинета, лицето му все още изразяваше учудване.

— Елена... Как си? Не се надявах да те видя... Седни, моля.

— Не се казвам Елена — изстрелях, без да сядам. — Името ми е Диана Бланко. Имате право, излъгах ви.

Отправи към мен недоверчив поглед, сякаш искаше да ме купува, но го смущаваше цената.

— Няма никакъв проблем — каза. — Не е необходимо да се оправдаваш. Основен принцип в терапията е лекуващият да е наясно, че пациентът никога не доверява цялата истина. И ще трябва да го приемем. Крачка напред е, че си решила да се върнеш. Не се обвинявай, че си скрила нещо от мен.

— Не аз съм го скрила — отговорих.

— Не разбирам.

— Скрили са го ония, за които работя.

Валие без нужда нагласи очилата на върха на носа си.

— Важното е, че си тук. Защо не седнеш?

Седнах. Усетих промяната в тона, стана студен и строго професионален. Изненадата се превърна в подозрение. Досетих се за причината, не бе успял да ме постави на точното място в своите класификации. Аз не бях никакво потиснато, срамежливо девойче. Не бях омъжената и с чувство за вина съпруга. Не бях тийнейджърката, която се хвърля с главата надолу в морето на наркотиците. Но всичките тия сравнения с „другите“ го накараха да се замисли, че все пак би трябвало да попадам в някаква графа, та дори класифицирането ми да изисква усилията и на друг, освен на психолог. Познавах достатъчно

откачени и знаех, че не малко от тях започват своята изповед с фрази като моята.

Не се усмигнах, въпреки че ми се щеше. Не бях дошла да се забавлявам, а да облекча себе си. Така че започнах, много спокойно, още преди да ми е задал какъвто и да било въпрос. Кабинетът, както винаги, бе потънал в полумрак, единствено екранът на монитора осветяваше лицето му и някакви светли петна падаха върху произведения на индианското изкуство, дипломите и масичката за шах.

За мен няма да намерите нищо нито в Winf-Pat, нито другаде. Личната ми карта и осигурителният ми номер са на името на Елена Фуентес. И всички останали данни са фиктивни. Нищо там не е истина, освен инициалите ми в онова вестникарско съобщение. И толкова. Аз съм никой. — Той очевидно си помисли, че всичките тия признания са плод на отчаянието ми, само че аз побързах да добавя: — А и това, че ми го казвам, също не означава нищо. Все едно, че никога не сте го чували. Все едно, че тази консултация изобщо не се е състояла. Аз съм класифицирано явление. Държавна тайна. Нещо много опасно. Ако излезете от кабинета и разкажете на своята секретарка и половината от всичко това, няма да ви има след по-малко от двайсет и четири часа. Нещо като отровен газ, затворен в стъклена бутилка. С мен е необходимо да се борави внимателно.

— Ще ми навредите ли? — попита без промяна в гласа си.

— Не аз. Вие си мислите, че хората прикриват истината за самозащита. А аз го правя в полза на останалите. Затова миналия път си тръгнах, защото вие се опитахте да драскате с нокти по бутилката. Не съм ви лъгала за симптомите, наистина спя лошо, боли ме глава... Имаме лекари, които официално се занимават с нас, но бих желала да говоря с някого, който е далеч от моя начин на живот. В началото вярвах, че ще успеете да ми помогнете, без да съм принудена да ви разказвам за себе си, с някакви психологически способности, ако изобщо ме разбирате какво искам да ви кажа. Като например „взимай едичакво си и прави не знам какво“... Беше глупаво. А вие сте прекалено добър. И като споменахте за Winf-Pat, разбрах, че трябва да изчезна просто заради собствената ви сигурност.

Млъкнах. Според изражението на доктора той бе стигнал до някакво заключение. Очевидно гледаше на мен като на горкото момиченце, което „си придава важност“ и е на прага на лудостта.

„Вижте ме, докторе, колко съм забележителна.“ Бях решена да ликвидирам това впечатление, но полека-лека, без да подскачам по клатещото се мостче като начинаеща ентузиастка.

— И това е моята добра страна — продължих. — А лошата е, че всъщност съм една егоистка и... както го усетихте още предния път, вторачена единствено в себе си. Ето кое ме накара да поискам да се върна... Така че тази сутрин реших, въпреки опасността, която създавам за вас, да дойда и да се помъча с ваша помощ да си помогна. Обаче решението ще вземете вие. Ако откажете да ме слушате, ще се опитам да го разбера. Ще си тръгна и повече няма да ме видите. Предупредих ви за рисковете.

Даже не ме остави да довърша. Когато произнесох „ще си тръгна“, вдигна ръка да се защити, като че думите ми бяха нападатели, които заплашително се отправиха към него.

— Диана, тук съм на първо място, за да изслушвам хората. Ти дойде с надеждата да ти помогна и аз ще се постарая да го направя. — Позволи си да се усмихне. — И недей да се притесняваш, колкото и странен да е твоят разказ. Разправяли са ми и още по-учудващи неща.

Аз също се усмигнах. Настъпи предълга пауза, сякаш се наслаждавахме на изключителен десерт. И без усмивката да слиза от лицето ми, добавих:

— Нямате и грам идея за това, което ще чуете.

Говорих около десет минути, преди да реши да ме прекъсне. Вече всичко между нас беше, разбира се, различно: сякаш аз бях актриса, а той моята публика. Полека-лека интересът му от мен се насочи към това, което му разказвах. В началото тонът ми бе доста фамилиарен.

— Само момент, искам да ви кажа, че теорията за психоматериала ми е известна.

— Чудесно — засмях се. — Тъкмо ще ми я обясните. Аз така и не успях да я проумея.

— Вие твърдите, че онова, което сме, което мислим и вършим, е в изключителна зависимост от нашите желания, които ние изразяваме непрекъснато, във всяка една част от секундата: с жестове, с движението на очите, с гласа си... Някои психолози преди години

допуснаха вероятността цялата тази енергия на изразяването да може да бъде измервана. Тоест чрез нещо като... математически израз, формула, геном, оттам наименованието „псином“. Той всъщност е езикът на нашето желание. Но се оказва невъзможно да се компютризират билионите варианти на човешкия израз и неговото обкръжение, както и динамиката на промените на средата, в която се намира. Все едно да бъдат вкарани в компютър безкрайните възможности в играта на шах. — Посочи масичката. Така че тази теория потъна в забрава. Не е възможно да бъде доказана. Или нещо бъркам?

— Само в едно — казах с усмивка. — *Вече е възможно*. Откакто са създадени квантовите компютри, които са в състояние да обработват милиарди операции за секунда... вече могат да бъдат регистрирани жестовите, интонацията, поведението, предвид една безкрайност от евентуални дразнителни, и бе доказано, че е възможно да се класифицират по общи признаци. Има повече от петдесет групи, наречени „филии“, всеки човек попада в някоя от тях.

— Интересно. — Валие се усмихна скептично. — Не съм запознат.

— Защото е секретно — казах тихо. Той се пошегува и също тихо добави „ах“. — Принадлежащите към една и съща филия реагират по еднакъв начин на подобни дразнителни. На нас, агентите под прикритие, ответните реакции ни помагат за идентифициране на принадлежността.

Дадох си сметка, че Валие се върна към диагнозата от предния път, според мен това бе „делириум“.

— Добре, добре. И каква е моята „филия“? Можеш ли да ми кажеш?

— Вие спадате към филията Лов — отвърнах незабавно. — Думичката не изразява всичко, не се опитвайте да я дешифрирате.

— И какво ще рече това? — попита Валие, като че ли се отнасяше за зодиакалния му знак.

— Най-общо, обичате саможертвите, саможертвите на другите, и не само в своя полза... Харесвате жертвата като такава, поражението, хората, които отстъпват... Онова, което конкретно ви се нрави, е да наблюдавате телата изотзад, не казвам, че си падате единствено по задните им части, но и по тях. — Усмихнах се. — На вашия псином

допадат очертанятията на задника, но отдалечен от вас. Както и отраженията на части от цялото, като в натрошено огледало. Вече ми е ясно, че нищо не разбирате.

Аристидес Валие стоеше с отворена уста. Предполагах, че това бе първият случай, в който пациент, откачен или не, му говореше подобни неща. Ала веднага, както очаквах, се съвзе.

— Съжалявам, но не се разпознавам в нищо от това, което ми разказа.

— То е, защото не съзнаваме напълно онова, което желаем в действителност. Видим ли нещо, дето ни харесва, го отдаваме на нещо друго, за да съвпадне със собствените ни представи за себе си: казваме, че сме влюбени например, или че интелигентността му ни импонира... Моите професори са ме учили, че псиномът не е в съзнанието, той е съзнанието.

— Но понякога се случва да се влюбим наистина — отбеляза Валие.

— Казах ви, че назоваването на нещата е без всякакво значение. Може много да ви харесва някоя жена и да наричате това „любов“, обаче онова, което се е случило, е, че в момента на запознанството ви с нея тя се е движела така или е казала нещо с тон и на определен фон, които са съвпаднали с критериите на вашата филия Лов. Било е чиста случайност. Ако сте срещнали тази жена сред подходящ декор и тя е *изиграла своята роля успешно*, ще бъдете обсебен и след това ще ви е трудно да се разделите с нея. А ако продължи да експлоатира същността ви, удоволствието ще е пълно и в края на краищата ще сте лишен от самоличността си, тя ще ви притежава. Повече не бихте могли да действате независимо. Това е, на което ни учат, да обсебваме и да притежаваме.

— Да видим, да видим... — Валие се отнасяше скептично, но лудостта ми, изглежда, го интригуваше. — Според казаното от теб, истински чувства не съществуват. Жената от твоя пример се движи, прави разни неща, аз се влюбвам... Погледнато така, излиза, че животът не е нищо повече от един театър.

— Именно. Театър. Ние, агентите, сме всъщност актьори. Заучаваме жестове, думи, сценарии на поведение, начин на обличане и представяме нещо като... спектакъл, който привлича другите. Това наричаме „маски“. На всяка филия съответства определена маска.

— За теб чувствата са само маски. Така ли?

Вдигнах рамене.

— Собственото ни мислене ги нарича „чувства“, но в работен план ни е достатъчно названието „маска“. Наименованията са без всякакво значение, вече ви казах. Поне за такива като нас... Така също ни най-малко не ме интересуват разни философски спекулации.

— Значи работиш като такава... — Поклати замислено глава. — Винаги съм си мислел, че има хора, които се занимават с тия работи в полицията, но не съм и предполагал, че нещата стоят толкова сложно. Представял съм си, че съществуват по-прости и преки начини в борбата с престъпниците...

— Вече не. Технологиите са достъпни за всеки. Учените са на път да изнамерят вещество, което да извлече ДНК-то на убиеца от трупа на жертвата, а на следващия ден ще открият друго, което да пречи на неговото действие. Същото се случва с оръжията и с всичко останало. Ала преди време бе решено да не се върви повече по този път. След като бяха описани и класифицирани видовете псиноми, всичко бе засекретено именно от такива съображения. Това беше единственото, което можеше да осигури известна сигурност... Убиецът би могъл да заличи своята ДНК, но не и начина, по който избира, убива и изоставя жертвата, това зависи от неговия псином. Съмнителна фирма, перачница на пари, е в състояние да изтрие чрез високи информационни технологии следите си, но някой като нас би могъл да проникне и да ги възстанови, като привлече висшестоящ неин служител... Псиномът не може да се скрие, нито да се промени. Удоволствието е математическа формула и компютрите ще я дешифрират. Когато идентифицираме филията на престъпника, ние, агентите, изграждаме необходимата маска, за да го привлечем. Такива хора вече работят из целия свят. В Испания това е въведено тайно след атентата с онази бомба 9-N.

Валие ме слушаше като пациент, който разказваше историята на заболяването си.

— Из целия свят, казваш... — Помисли и добави: — Странно е, че се намират хора, съгласни да вършат това, нали? Как ви подбират? Чрез обяви по вестниците?

— Случи се, че на един от психолозите, които работеха по проекта за псинома, му дойде блестяща идея. Казваше се Виктор

Дженс, вероятно знаете това име?

— Да, той е каталонец. Преди това беше криминолог. Но почина, нали?

— Преди две години. При злополука.

— Да, спомням си, имал е яхта и се удавил по време на буря. В нашите кръгове това бе събитие...

— Той бе човекът, който посочи начина за подбор на агенти. И прост, и гениален: въз основа на собствените филии. Установи параметрите, според които носителят на определен вид псином би се почувствал *удовлетворен* да бъде агент, и организира програма. По нея в различни страни по света бяха отворени клиники. Всеки подрастващ, попаднал в тях поради някакъв свой проблем, се изследва предвид нашите нужди и ако неговата филия отговаря, той преминава към следващия етап. Предпочитат се хора, произхождащи от разпаднали се семейства, сираци, с тях нещата са много по-лесни. Държавата поема правните обосновки и обезпечаването. А тайната я пазим, защото става дума за нещо повече от работа, става дума за *удоволствие*. Кой би седнал да разказва за това? Пъзелът е стегнат здраво, отвсякъде, както виждате. — Усмихнах се. — В края на краищата човек прави онова, което му харесва, нали?

— Все пак такава „конспирация“ на психолози... — Валие поклати глава, вероятно колебаейки се дали сега да се обади да ме откарат с линейка, или да изчака сама да си тръгна. — Интересно, макар че, признавам, звучи ми като научна фантастика...

— Същност темата е много стара... Дженс твърдеше, че теорията за псинома е била известна още преди петстотин години. Казваше също, че всичките видове ги има в драмите на Шекспир. Това не се приема масово, но поне в Европа част от обучението на всеки агент е да изучи из основи произведенията на Шекспир.

— Значи, хващаме престъпниците, защото четем Шекспир...

Направих се, че не съм чула шегата на неверника.

— Същността на вашата филия например се проявява най-вече в сцената, когато крал Ричард II слиза от престола, в момента, в който иска да му дадат огледалото и го чупи...

— Да. — Валие разсеяно си играеше с една писалка. — Мога ли да знам каква е твоята филия, или това е държавна тайна?

— Принадлежа към филията Труд. Харесват ми определени физически черти в човешкото тяло... — Спрях за малко и поех дълбоко въздух. — Вижте, знам, че не вярвате нито дума от това, което ви говоря. Но аз *се нужда*я някой да ми вярва. Затова съм дошла. Така че ще се опитам да ви го *покажа*. Ще го направя много внимателно и се извинявам, ако след това се почувствате в известен смисъл неудобно.

Погледна ме над очилата си и аз за първи път усетих върху себе си погледа му на *мъж*. Като че му се предлагах на някой градски ъгъл по бюстие. Устните му бързо промениха изражението си от насмешка към презрение. Все едно ми казваше: „Аз съм психолог, а не някой пубертет, моля. Не на мене тия.“ Само че очевидно не му беше неприятно, че се реших да премина от теория към демонстрацията на нещо реално, така както си седеше сред своето интелектуално убежище, та колкото и откачена да бях.

— Ти? — възкликна. — И какво ще ми направиш?

— Ще направя няколко кратки движения тук на канапето — обясних. — Преди да свърша, ще вдигнете ръка към главата си, все едно, че си нагласяте очилата или се чешете, няма значение. Това ще бъде първият знак, че изпитвате удоволствие. После ще получите... силна ерекция. И това ще е вторият показател.

— Аха! — съгласи се авторитетно с мен, в смисъл, че намесването на сексуалната тема бе ключът за уточняване на диагнозата ми. Ала веднага след това се усмихна отново. — Чудесно. Давай. Да си остана ли седнал, или да се изправа?

— Не, така е добре — отговорих, повдигнах ръце под прав ъгъл със стиснати юмруци и застанах неподвижно, все едно бях прикована към стена. Не спирах да гледам към Валие, докато жестикулирах, но вътрешно в себе си се отдръпнах. Дженс щеше да го нарече „актът на абдикацията“. Бе сцена по Жил Илан. А декорът беше точно според предписанието, дори розовият диван не бе от задължителния реквизит.

Още преди да сваля ръцете си, Валие вдигна дясната към тила си и се почеса. В тоя миг си даде сметка, че го осъзнава, и я свали, разтреперан като от студ. Опита да се пошегува, за да смъкне напрежението.

— Не е необходимо да продължаваш нататък, мисля. Вярвам ти. — Погледът му бе вторачен в мен. Сякаш очакваше още нещо, някакъв

знак, заповед, а аз знаех, че все още не е привлечен. Затрудни ме разсеяният му поглед.

— Моля, хайде да бъдем по-директни — казах. — Ако сте взели хапче за сън, сега ще ви се спи, нали? Причина и следствие. Аз съм причината, обясних ви го предварително, и вие реагирахте. Това е всичко. Представете си, че сте гледали филм или театрален спектакъл... Просто исках да *добие* представа за своето желание и вашият псином откликна. — Почесах се по главата. — Ерекцията... ще премине скоро.

Остана да седи все така, с очи, вперени в моите, и примигвайки.

— Съжалявам — добавих, преглътнах слюнката си и установих буца в гърлото си. — Единствено исках да ми повярвате, докторе... Имам... имам нужда от помощ, от *вашата* помощ. Всички мои приятели, човекът, когото обичам, сестра ми... всички принадлежат към моя свят. Какво казахте? Театър? Да, животът ми представлява един театър... Имам нужда от малко *искреност*. — Млъкнах, за да вкуся удоволствието от думата. Очите ми започнаха да парят. — Работата ми харесва и в същото време ми се струва кошмарна. Искам да я изоставя, но моята сестра, която винаги се равнява по мен, участва в едно страшно опасно преследване... Трябва да продължа да я закрилям, ала не мога да намеря начина... Не зная с кого трябва да говоря... Необходимо ми е някой да ме изслуша, но не виждам как може да се случи, защото съм се превърнала в маска... — Обърсах сълзите от лицето си с ръка. — Съжалявам... Не исках да ви безпокоя... Съжалявам ужасно... *Ненавиждам* това, което представлявам...

Аристидес Валие седеше все така скован и бледен. Ако бе възможно една човешка душа да бъде изпепелена от слънчев лъч, го това бе неговата в този миг. Изчака да спра да плача и много тихо и решително каза през зъби, сякаш изричаше проклятие:

— Махай се. *Махай се оттук*.

Подчиних се и излязох да рева на улицата.

„Това не е вярно. Не е вярно, че си направила всичко, което си могла.“

Огледалото имаше право, разбира се, като всяко едно огледало.

Беше понеделник, почти девет без петнайсет вечерта, и в този момент взех решение. Почувствах дълбоко презрение към себе си, докато изговарях на глас номера, който набирах, и не можах да проумея откъде идваше то. Страх, че съм стигнала дотам да му се обаждам отново, още повече че искам *го видя* след толкова години. И ме обзе бяс, бяс като нещо лепкаво и гъсто, което застана на гърлото ми, и докато чувах сигнала „свободно“ веднъж, втори път, ми се дощя да повърна, но всичкото това се изпари, сякаш никога не е било, щом гласът му прозвуча в слушалката.

Казах само:

— Искам да говоря с господин Пийпълс. — И добавих: — Моля.

Паркът в Нулевата зона бе на юг от Мадрид, проектиран преди петнайсет години точно върху кратера от бомбата 9-N. Това бе едно тихо, сиво и въпреки всичко, може да се каже, почти елегантно място. Бе ограден с жив плет, вътре имаше алеи с цветя и безполови статуи, които като че ли всеки момент щяха да напуснат местата си и да тръгнат по алеите. Нямаше нищо странно, бе безлюдна площ от три квадратни километра, в която витаеха призраци и криминални, там никога не играеха деца. Дори през шлифера усещах студ. Бях облечена в трико, много специално, което можеше да бъде купено единствено по поръчка, жълто като канарче и целият му гръб, както и ръкавите, бе от прозрачна материя, която, гледана отстрани, въобще не се забелязваше, бях все едно гола. Не носех чанта и бях обута в ботуши. Вървах през локвите, останали след скорошните дъждове. И въпреки че тоя вторник в десет сутринта слънцето бе скрито зад огромни облаци, бях със слънчеви очила, може би защото така и не исках да видя лицето на господин Пийпълс.

Паркът бе заобиколен с приведени дървета като от приказките за вещици и осеян с разнесени от вятъра и мокри от дъжда листа.

Разправяха, че нощем млади проститутки от Изтока се катерят по дънерите, за да привлекат вниманието на желяещите, които се въртяха около това място в луксозните си автомобили. И още, че това можел да го потвърди всеки шофьор на такси, особено ако клиентът му е бил мъж. Никога не бях работила в Нулевата зона, но моите колеги, подвизаващи се в нея, не бяха виждали подобно нещо. Отдавах слуха на обстоятелството, че тоя район се наричаше Малката мадридска Русия, въпреки че там живееха не само руски емигранти. От своя страна, терористичната организация, отговорна за 9-N, също бе сложила историческия си отпечатък върху парка.

Пространството под дърветата, и това беше заслуга на общината, бе осеяно с екстравагантни скулптури. По пътя си, който стигаше до красивата уличка „Корин“, минах край няколко направени от стъклопласт, седнали или болезнено превити, главите им бяха покрити

с воали. Спомних си за един документален филм, в който казаха, че олицетворявали „човешката болка“. Не мислех, че е необходимо да се увековечават жертвите на 9-N, въпреки че бяха повече от десет хиляди и два пъти по толкова засегнати от радиацията, включително и онези, които бяха произвели тая бомба при домашни условия. А не ми харесваха и като символ на човешкото страдание. За мен лично то в никакъв случай не можеше да изглежда толкова естетизирано, по-скоро нещо от което на човек да му се доповдига, гнусно, агонизиращо сред писъци и гной. И аз го ненавиждах, така както мразех болестите. Не ми е минавало през ум, че заслужава да му бъдат посвещавани паметници. Нито на бубонната чума или на церебралната парализа.

Естествено, бях сигурна, че господин Пийпълс не разсъждаваше като мене.

Все едно двеста и двацет волта електричество ме разтресаха от глава до пети в мига, когато различих в кадъра от голи дървета самотната, вгълбена фигура на уникалния, горд със себе си, велик актьор. Чакаше там, където се бяхме уговорили, в самия край на парка, до улицата. Разпознах го даже в гръб и докато се приближавах към него, си дадох сметка, че малкото на брой години се бяха стоварили отгоре му с далеч по-голяма тежест от простия сбор на дните си.

Когато се запознах с учителя, той вече бе стар, но сега се беше *състарил*. Бе се прегърбил, сякаш седеше на последния ред в театъра и се мъчеше да види сцената. Носеше шапка със спусната надолу периферия, дори си бе оставил и брада. Бе забил в земята бастун, като дървения крак на пират. На няколко метра от него тийнейджъри, по парцаливи джинси, с плетени шапки с червени петолъчки и увити в шалове, убиваха времето, опрели гърбове о зид с някогашни графити. Преди да ме забележи и да ми отправи обичайните за него предизвикателни фрази, видях как дечурлигата сочеха „дядката“ с шапката и го наблюдаваха, както се съзерцава разтапящ се снежен човек. Не им обърнахме никакво внимание.

— Здравейте, господин Пийпълс — поздравих го.

Пестелива усмивка разтегна снежната брада под костеливите му скули и кръглите черни очила.

— Здравей, Диана — каза д-р Виктор Дженс.

— Обичам да се разхождам из този парк. Кара ме да си мисля за себе си: нови постройки върху развалини и трупове. Подходящо място

за усамотяване. Не са те проследили, сигурна ли си?

— Не, не, разбира се. — Въпросът ме изненада и без да ща, се огледах наоколо. Минувачите бяха много нарядко и наподобяваха онези наши упражнения, в които се движехме със завързани очи, мърморейки откъслечни неща, като изпаднали в транс.

— А, преди да съм забравил... — изсмя се Дженс дрезгаво. — Благодарен съм все пак, че не добави нищо, като си казахме „здравей“, нито даже като млъкнах преди малко. От рода на „колко се радвам, че...“ или „добре, че успяхме да“... и така нататък. Сигурно се радваш точно толкова, колкото ако някоя хлебарка ти се разходи по лицето, ясно ми е. Хубаво е, че поне не се преструваш. Което означава, че се преструваш успешно.

Усмяхнах се без особено желание, за да прикрия неудобството си, което изненадващо ме бе обзело. Бяха минали само две години, но пред мен стоеше един друг Дженс. Едно химическо съединение между сила и слабост. Привличаха вниманието ми вратните жили, които поддържаха изправена главата му, и плетеницата от бръчки около очите иззад черните очила, треморът, който караше ръцете му досуц да приличат на протегнатите несигурни и вкочанени длани на бездомен просяк. Това ме стъписваше и трудно успявах да го преодолеея. Насилвах се да мисля, че пред мен стои именно той. Виктор Дженс, превърнал се в старец. И се преструваше успешно.

— Ще ми разкажеш ли какво става по този свят... Научавам това-онова, но далеч не всичко. Занимавам се най-вече със себе си. Онлайн срещи с личния ми лекар, един цвят таблетки сутрин, друг цвят вечер, нали знаеш... Водя си дневник кога ходя до тоалетната. Понякога по цяла сутрин се чудя ходил ли съм по нужда на ставане, или не съм... Когато човек започне да забравя собственото си лайно, значи е дошло времето да спусне кепенците... И въпросите към самия себе си следват един подир друг... Ала смисълът е все един и същ: какво си направил в тоя живот? Имам предвид неща, които са си заслужавали труда... И знаеш ли какво си отговарям? Че да, успял съм все нещо да постигна. И сега това именно нещо се разхожда с мене в парка. — Измърморих някаква учтива глупост за благодарност, но ме прекъсна. — Стига, млъкни. Нищо друго положително не мога да кажа за тебе.

— Не от благодарност за думите, а че се отзовахте на поканата ми.

Дженс внезапно размаха бастуна си.

— Точно така, Диана, аз бях този, който остави вратата отворена за тебе, аз съм, който може да ти я затръшне под носа. Не съм пожелал — не съм го направил. Ти си моето послание, онова, което оставям след себе си, наследството ми, защо да не поискам да те видя? Клаудия Кабилдо и ти, моите олицетворения на белия свят... заринат в развалини, остарял и млад, потънал в кроткия си сън... — Огледа се внимателно, като че наистина бе забелязал някого задрямал именно по тоя начин. — Казах ти, че винаги можеш да разчиташ на мен, дадох ти номера на Пийпълс. Никой друг не ме познава като такъв. Не желая да се виждам с когото и да било. Не искам нищо да знам. За мен светът е свършил.

След кратко мълчание, с което, без да ще, подчерта важността на последното си изречение, и докато все още вървахме по края на парка, Дженс вдигна набръчканото си чело изпод непретенциозната шапка.

— Виждаш ли я? — каза. — Клаудия?

— От време на време.

Отново пауза. И пак въпрос:

— Как е?

— Различно — отвърнах. — Бях при нея миналата седмица и май че ме позна. По принцип обаче не може да излезе от това състояние. Понякога дори не ме и забелязва.

— Ренар направо остърга и съзнанието ѝ, и всичките ѝ рефлексии. Специалист е в това. Да, да, момичето войник... Моето момиченце войник... Много си мисля за нея. В края на краищата я създадох аз. Както и тебе. Диана, моята Диана... — Постепенно, докато повтаряше името ми, гласът му затихваше. И после се засмя. — Спомняш ли си усилията, които положихме, за да постигнеш маската на подчинение? От войник, преливащ от тестостерон, да се превърнеш в ученичка с бели чорапки и само шестици... „Да, господине, да, господине.“ Колко трудно ти се удаваше, за разлика от Клаудия.

Замълча. Погледнах назад и си дадох сметка, че сме изминали много по-малко път, отколкото ми се струваше. Пред очите ми още бяха момчетиите край зида и чувах смеха им. Разбрах, че да се движиш в пространството заедно с Дженс, бе все едно да плуваш в неговото

време. Намирахме се на две крачки от тротоара. Малката уличка срещу нас продължаваше да се казва „Корин“, а по-нататък, зад една тревна площ, огромен супермаркет и жилищна сграда предлагаха мнимо спокойствие.

Духна вятър и вдигна в един и същи миг и полите на шлифера ми, и на дебелото вълнено палто на Дженс.

— А ти, какво? — попита. — Чух, че си искала да се оттеглиш...

Изобщо не се учудих, че е напълно в крак със събитията.

— Да... привършвам някои работи. Като ги оправя, ще напусна, така е.

— Да — каза Дженс.

Мразех себе си заради неудобството, с което му отговарях, и затова отвърнах раздражено:

— Влюбена съм. Искам да изживея и нещо друго, да си родя деца например, после кой знае... Мигел Ларедо, спомняте ли си го? Имаме взаимоотношения с него от една година горе-долу. Възнамеряваме да живеем заедно.

Дженс клатеше одобрително глава и от време на време произнасяше по едно „Аха!“. Фиксира погледа си върху мен, а аз изпитвах усещането, че стъклата на очилата му са непрогледни, но че въпреки това е в състояние да вижда през моите. Като млъкнах, добави:

— А сестра ти? Предполагам, че продължава да тренира...

— Шило в торба не стои — усмихнах се. Навила си е да постигне нещо забележително.

— Аха! Воайора. Не се учудвай, че ги зная тия работи — предупреди ме. — Падиля ми изпраща най-редовно бюлетините.

— Значи Падиля е наясно, че сте жив.

— О, за бога, разбира се. И оня търгащин, забравих му името... Алварес... да, Алварес Кореа. Тия двамата знаят всичко. Непрекъснато се душат един друг, може и в едно легло да спят... — Смахът му изскърца наново. — Само че онова, което не знаят, е къде съм. И затова не искам да им казваш къде си се срещнала с мен. Да продължават да си мислят, че съм в Париж или в чифлика... — Само споменаването на чифлика, като нещо и страшно, и желано, което не бе изключено отново да ме сполети, ме изпълни с ужас. За щастие Дженс разсеяно минаваше от тема на тема. — Ами точно на Падиля му

хрумна да се възползвам от факта, че от време на време обикалям с яхтата, и как точно да инсценираме смъртта ми... По този начин никой нямаше нужда от труп. Нали ти е ясно, че този театър със смъртта ми не можеше да мине без тях... Все едно да откраднеш от крадец. Сам не бях в състояние да го организирам. Но затова пък до днес съм удържал положението да не се срещнат с мене... по какъвто и да било повод. Пращат ми бюлетина на електронен адрес, аз прекарвам пощата през филтри и чак тогава си я препращам на моя. Това обаче са наивни работи, стига да поискат, и ще ме сгащят. Хубавото обаче е, че предварително ще знам и ще направя така, та никога да не им се прииска отново. Те имат нужда от мен, не аз от тях.

Изведнъж ми хрумна глупавото желание да го полаская.

— Много им е трудно да се лишат от човек като вас.

Погледна ме без промяна в изражението и аз си спомних колко пъти ни беше доказвал, че никой от нас не е в състояние нито да го ядоса, нито да му достави удоволствие или пък да постигне каквото и да било с подмазване.

— В края на краищата, така или иначе, съм се оттеглил. Изгнаник в Арденската гора... — Вдигна нагоре ръце и се засмя. — Аз съм... кой? Старият Адам? Жак Меланхоличния? Знаеш ли, говори се, че Шекспир е играл ролята на Адам в „Какво ви харесва“. Любопитно, нали? Според легендата той винаги се е превъплъщавал в старци: Адам, призракът на бащата на Хамлет... Може би е искал да измами старостта... Не си спомням защо започнах да разказвам всичко това...

— Казахте, че сте се оттеглили.

— Да, така е... Изгнаник в Арденската гора... до мига, в който ти, прелестна Розалинда, ме извади на белия свят.

— Не съм дошла да ви изваждам отникъде — отвърнах. — Просто търся помощ.

Напразно чаках да ме попита за какво става дума. Той просто замълча. По време на паузата се мъчех да напъхам обратно в кока, който, притеснена, в последния момент, преди да излезе, си направих, един кичур коса — непрекъснато ми падаше и ме тормозеше. Пред нас на уличното платно внезапно спря някаква кола. Двама души слязоха и се запътиха към супермаркета отсреща, мъж и доста пълна жена, която се поклащаше под широкополо кожено таке. Чак тогава Дженс продума:

— Помощ за сестра си очевидно. Искаш да я избавиш от онова животно.

— Чели ли сте му профила?

— Разбира се, че съм го чел. Добро парче е Воайора. Като за колекция, ще влезе в историята. Най-коварният психар, когото май сме срещали, нали? Какво не бих дал все още да съм в службата само заради него... Но и аз бих постъпил като Падиля, щях да се възползвам от сестра ти. След толкова години трябва да ти е ясно, че сестра ти е идеалната стръв, която да му подадете.

Предпочетох да запазя спокойствие.

— Не вярвам в това. Ала дори и така да е, не е идеалното попадение за ликвидирането му.

— Хайде, Диана, мина толкова време, трябва ли сега да ти чета буквара? Най-важната предпоставка за залавянето на престъпника е той да се спре върху агента. И не само това...-Вдигна треперещата си лява ръка на височината на устата и размаха пръсти: — Трябва и да му потекат лигите.

— Само че Вера не е в състояние нищо да му напрани. Този психар ми напомня Ренар... Като него...

Дженс вдигна показалец и ме прекъсна.

— Ти не познаваш Ренар. — Замълча и продължи студено: — Не говори неща, които не знаеш. — Докато възстановяваше спокойствието си, се опря с две ръце върху бастуна. — Ветераните сте ми малко смешни. Напускате по-млади и от футболистите, и то с пенсия до живот. Това шлиферче от изкуствена кожа и тая блузка, колко момичета на твоята възраст могат да си ги купят? И какво толкова си направила ти, за да ги имаш? Да се наслаждаваш. Да се наслаждаваш на собствения си псином. Останалото е мълчание, миличка По-скоро невежество. И не ти е и нужно да знаеш повече. Съвършеното ченге е онова, което нищо не знае. Защото незнанието е една чудесна имитация на невинността... А невинността е точно *обратно* на играта, на преструвките. Това е един стадий в развитието, предхождащ греха, тогава, когато не е имало дори и различни полове. Сестра ти е достатъчно невежа, за да изглежда невинна. Ако чудовището я ухапе, е възможно самият той да се разпадне от удоволствие и да се самоунищожи. На това се надяват в отдела и ти си наясно.

— Не, не съм.

— *Знаеш го* — настоя Дженс. — Е, не с емоционалния си мозък, естествено. Емоционалната ти страна те кара да я защитаваш. Но обърни внимание, че колкото повече настояваш, толкова по-невинна е тя, просто защото отхвърля тебе и избира Воайора. Все едно я мотивираш със своята закрила, правиш я *по-пикантна*. Извинявай за сравнението, ала по това време винаги огладнявам и си мисля за ядене... Искаш да постигнеш едно, а вършиш друго. И сестричката ти се превръща в най-апетитното парче, най-сладичкия зальк, непреодолима за... Профайлърите смятат, че Воайора ще пукне от собствената си лакомия. Сега ясно ли ти е защо не я изтеглят? Почервеняла си, значи ме разбираш.

Всъщност кипях от бяс. И знаех, че Дженс има право: на Падиля и през ум не му бе минало да маха Вера. Доверяваше се на нейната невинност като на бомба, пъхната в пликче за подарък. След кратък пристъп на кашлица в носната си кърпичка Дженс продължи:

— Отправната точка е колко удоволствие можеш да предоставиш на чудовището. Много? Тогава не ставаш. Цялото? Тогава, *може би*, ставаш.

— Чудесно я знам отправната точка.

— Да, но само на теория. Не си я консумирала. Къде, по дяволите, ми е джобът? — Опитваше се да вкара влажната кърпа в светлозеления си панталон. — Една дама от време на време ми купува дрехи, само че ги избира, като че ли ме пробва за алцхаймер... Така е...

Виждайки го толкова остарял, толкова очевидно грохнал, направих грешката да прибегна до неговото съчувствие.

— Става дума за сестра ми... Това, което казвате, може да е вярно, само че момичето е Вера...

— А, не, госпожице. Не, тук бъркаш. Защото става дума за Воайора. И от самото начало става дума за *него*. Ченгетата сте важни до момента, в който привлечете към себе си чудовищата. Ти си доста вкусна, но не можеш да му доставиш такова удоволствие, каквото би успяла Вера, и по тая причина ще избере не теб, колкото и да пухтиш и да се предлагаш. Освен това той е психар-гений и никога няма да клъвне на професионална стръв като тебе. Има си някакъв номер. Докато Вера е неопитна и това ще му е точно по мярка...

— Попадна на Елиса Монастерио.

Дженс се приближи плътно до мене. В стъклата на очилата му видях двойното си отражение като парцалена кукличка вуду, взета на прицел от острия му поглед.

— Не си играй с мене, мила. Монастерио е същата като сестра ти, съвсем начинаеща... Дори и да предположим, че в този случай има някакви несъответствия... Ще трябва да изчакаме...

Стори ми се, че чух нещо. Помислих, че си въобразявам, но видях как Дженс също извъртя глава към улицата. В продължение на един миг и двамата стояхме като обсебени и не долавяхме нищо повече от онова, което впоследствие предположих, че е вик, дошъл от пуснат високо телевизор. Дженс отново се извърна раздразнено към мен. Винаги сме били еднакво високи, ала сега, прегърбен, ми стигаше до шията. Приличаше на старец, вторачен в гърдите ми.

— И така, в края на краищата защо дойде?

— Казах ви, търся помощ. Наричайте го както щете. Аз обичам сестра си. Можете да си мислите, че това е особеност на моя псином. Приемам играта, съгласна съм. Но пак повтарям, обичам сестра си и искам аз да съм тази, която ще хване този козел, а не тя. Вие знаете как го прави, че да избягва професионалните агенти. Какво искате в замяна, за да ми го съобщите?

— „Искам... Искате...“ — Вятърът духна и Дженс нахлупи шапката си. — Откога личната воля на полицейската примамка я прави по-притегателна за жертвата?

— Аз винаги съм била най-притегателната, докато вие бяхте мой учител.

Този път усетих, че комплиментът си свърши работата.

— Диана Бланко... — Млъкна и се засмя с дрезгавия си глас. — Помня, че още първия път, когато те видях, ти каза: „С това име нищо друго не можеш да станеш в този живот, освен ченге под прикритие... Диана Бланко... Ще ти се залепят всички гадове на този свят... Ти си идеалната!“ — И се посмя на тази стара история. — Как се казваше онова момиче, дете ни напусна още преди да излезе нещо от нея? „Шефката“, вие така я наричахте... — Спомни си развеселен. — Да, Тереса Обрадор... И сега я виждам по време на пантомимите с онази боа перушина, по-жълта и от дрехата ти... Само че ти не можеше да понесеш нейното лидерство. И въставаше... Клаудия не се поддаваше

чак толкова като тебе на тия глупости, но ѝ угаждаше и *се правеше* на подчинена, докато ти го раздаваше натюр...

— А вие все ме укорявахте, че не съпреживявам.

— Така е и знаеш ли защо? За да ти направя удоволствие. На теб трудностите ти доставят удоволствие. Целият ти псином започва да звънти, когато пред теб се появява препятствие, и ти се самонасилваш да положиш усилие... Филията Труд, нали? Затова сега си обсебена от Воайора, разбира се. Твърдиш, че това, което желаш, е да защитиш сестра си. А аз съм убеден, че ти желаш *него*.

— Аз пък ви казах, че всичкото това можете да го наричате, както ви се иска.

— Само че е много важно да се познават мотивите. Много! Ще ти разкажа нещо. Уверен съм, че през всичките тия години си се питала защо режисирах тоя спектакъл с моето изчезване и мнимата си смърт. Е, очевидно не съм си... отишъл. — Засмя се нервно. — Както онези етюди, в които трябваше да се самовъзбудиш, без да имаш каквото и да било желание за това, и после да се успокоиш. Говореха, че по един или друг начин съм незаменим и ще остана, а в същото време ме *подтикваха* да си замина. Колкото до Ренар... Това прехвърли всякакви граници, бе отчетено не само като пълен провал, но и като голям скандал. Търпението им към мен се бе изчерпало и ми теглиха шута. Ако знаеш какво ми наговориха... Стига да можеха, щяха да ме изтрият и от телефонния указател. И защо? Предполагаш ли? Аз бях едно лайно, но тяхното собствено. Гнусяха се да ме пипат без ръкавици. Така че именно на тях им хрумна да изчезна, а на мен — това да стане чрез публичната ми смърт. И Падиля се сети за яхтата... Каза на Алварес, той го сподели с великата си Вавилонска курва, на която лиже задника, всички се съгласиха и проектът се осъществи. Искаха да ме ползват тайничко. Сега съм „свѣтник“ в Министерството. Ненавиждат ме, ама опират до мен. Ясно им е, че без мен не могат. Знаят го от петнайсет години. Погледни този квартал... Тоя парк, „Бомбата“, е направен върху три квадратни километра. Двама, най-много двама полицаи под прикритие бяха нужни да проникнат в онази организация и да предотвратят касапницата. Само че вместо това какво сториха? Пуснаха шпиони от ХХ век, микрофони, наблюдатели, анализатори... Обикновенният арсенал. И изобщо не си дават сметка, че технологиите не са в състояние да се противопоставят

на лудостта... И само едно случайно стечение на обстоятелствата направи така, че всички тия килотонове да гръмнат тук, малко встрани, а не в центъра на града. Десет хиляди убити. Двайсет хиляди ранени. Трийсет процента от попадналите в обсега на радиацията болни от рак. След 9-Н се втурнаха да назначават полицаи под прикритие. А сега... политиците, без значение от коя партия са, се споглеждат засрамени като педераста, хванати на калъп, и казват: „Нямаше как, трябваше да го изгоним. Провали се с Ренар... Неговата ученичка, Клаудия, се провали и Ренар я смачка... Не можем обаче да се разделим с агентите. Имаме нужда и от Виктор Дженс. Повече от всякога.“

Една полицейска сирена се приближаваше към нас, но Дженс продължаваше да говори с лице, обърнато към мен, сякаш не я чуваше.

— Не виждам защо разправам цялата тая история... — каза.

— Говорим за причините за вашето изчезване.

— А! Така че вече знаеш: оказвам им тайно съдействие. Техните доклади са и мои доклади.

— Само че не казвате всичко — възразих му и Дженс, който в момента се интересуваше повече от полицейската сирена, отколкото от разговора, се вгледа в мен. — Познавам ви, професоре. Има неща, които пазите единствено за себе си. И какво трябва да направя, за да ми ги разкажете на мен?

И тъкмо в този момент се случи нещо. По-точно две неща.

От една страна, пристигането на огромна полицейска кола с бясна скорост, която вдигна такъв прах във въздуха, сякаш морето бе прехвърлило прибоа. Бяха двама, единият от тях жена, но сякаш безполови под каските, с палките и радиостанциите. Различията личаха единствено в лицата им. Все едно бяха завършили курсовете в едно и също полицейско училище и вероятно ги бяха научили да стрелят единствено според типично класическите строги правила. Запътиха се към супермаркета. А оттам се появи другото нещо, объркано и хаотично, предшествано от писъци (сигурна съм, че онова, което чух, бяха писъци), псувни и безредие. И те бяха двама, въоръжени, и единият от тях — жена. Разпознах широкото кожено таке, с което преди малко влезе в магазина. Потеше се, пръхтеше и се оглеждаше като звяр изпод периферията на шапката си. Нещо в масивното ѝ телосложение, в огромните ѝ ръце подсказваше, че можеше и да е мъж или транссексуален. Другият бе с дръпнати очи, но

беше испанец толкова, колкото и неговата спътничка. И двамата водеха по един заложник: жената дърпаше за врата служител в униформа и непрекъснато го сочеше с рязана двуцевка, а съучастникът ѝ — някаква бременна. Всички крещяха едновременно.

Полицайката им заповяда да не мърдат и онази с такето обърна дулото към нея. Оглушителният изстрел ме накара неволно да примигна. После се запитах какво можех да направя аз, за да предотвратя това, което току-що се случи. И си отговорих, че бих била безсилна. Жената стреля инстинктивно, без изобщо да се замисли, а с тая пушка можеше да си служи и малко дете. Лявото рамо на полицайката се разхвърча на парчета, невероятно е това оръжие, тялото ѝ отскочи няколко метра назад, удари се в едно дърво и се просна на земята. Нейният съучастник вдигна нагоре ръце, предавайки се.

— Какво правиш, по дяволите? — изпищя той с очи, обърнати към кожената шапка. — Какво направи? Прецака полицай ли?

— Щеше да ме застреля! — крещеше жената, по-скоро се дереше. — Да ме застреля!

В следващия миг съзнанието ми заработи отново. Първото, което си помислих, беше: „Каква е причината? Какво са взели освен заложници? Не са пипнали касата, която им е била подръка! Че това е супермаркет, за бога! Каква им е далаверата?“ И изведнъж си дадох сметка, че не става дума за това. Бяха стъписани, и ние, но и те, и то много повече от нас. Вероятно и дрогирани. На следващия ден тоя състав щеше да заеме три сантиметра от монитора: „Опит за грабеж в мадридски супермаркет завършва с...“ Не се бе случило *нищо*, това не бе 9-N, просто двама идиоти. Ала то също беше страшно.

— В колата, кретен! В колата!

— Ще ни идентифицират! — крещеше онази с шапката. — Тия двамата. Видяха ни.

И отведнъж и Дженс, и аз, без да успеем дори да се уплашим, осъзнахме какво ставаше около нас: откачалката с такето контролираше нашия живот. А пък нещастните ни животчета ѝ внушаваха невероятен страх.

И докато „Дръпнатите очи“ ползваше бременната за прикритие, за да се добере до вратата на вана (обаче от другата страна на шофьора, за по-сигурно), огромната шефка отстъпи назад и ни огледа с

очи, изскочили от орбитите си. Кичур боядисана във виолетово коса се бе измъкнал изпод шапката, забелязах кожените й ботуши с тюркоазен кончов иззад уплашения служител. Помислих за профила Разюзданост.

— Какво зяпаш, дърт козел, дъртак скапан? — Наново бе вдигнала двуцевката по посока на Дженс, който стоеше, впрочем както и аз, на не повече от пет метра.

„Ще стреля“, бе второто, което си помислих. Лицето на Дженс бе побеляло като пантофка на балерина. Той дори не можеше да присъства на това, което се случваше. Дженс бе мъртъв. Може би щях да разкрия истината в тази случка, когато станех на осемдесет, в мемоарите си: „Видях Дженс да умира, този път наистина, по най-мизерния начин, който човек можеше да си представи: размазан от двуцевката на някакво дрогирано чучело на излизане от супермаркет, след като си бе натъпкало джобовете с евтини наденици...“

Сърцето ми заблъска силно. Веднъж, два пъти.

На двуцевката двата спусъка бяха свързани посредством тънък кабел в един. Имаше мерник за статични цели и още един за движещи се. В Испания всеки може да си купи такава, даже и в мрежата, например в www.vitrantz.com. С наложен платеж. Пълна дискретност. Приемат и VISA. Мощно оръжие.

Като мен.

Възможностите да се въздейства на филията Разюзданост не бяха много, но още по-малко беше времето и средствата, с които разполагах. „Опознай жертвата си — ми говореше Дженс по време на обучението. — Разучи всеки неин жест, слушай я, вникни във всичките й желания. И я удовлетвори.“

Още един удар. Свалих слънчевите очила. И още един. „Трябва напълно да владееш облеклото, стойката на тялото си и нещата, които те заобикалят.“ И в същото време вдигнах ръцете си, за да привлека вниманието й и да не стреля по Дженс. Спечелих време за още един удар. Пушката отклони ужасното си мрачно дуло от Дженс. Сега чучелото бе избрало мен. Преместих поглед, раздалечих крака и стегнах тялото си. „Псиномът е като невидим октопод: протяга пипалата си и те опипва. Минава през твоята сексуалност, подсъзнание, през мислите ти.“ Разгънах съзнанието си. Показах се, както казваме ние. Спечелих още един удар. Да, но усетих, че моят обект се колебае. Беше на път да ме застреля. При подобен сценарий

репетирахме Разюзданост в чифлика, изправени срещу стена, осветена в розово — жестовете ми управляваха ситуацията. Само че тук нямаше сценарий. „Импровизирай. Бъди актриса. Гледат те. Импровизирай...“

Три удара. Маската на Разюздаността се основава на промяната в половото самовъзприемане, както в ония произведения на Шекспир, където един мъж се преструва, че е жена, която се преструва, че е мъж, който се преструва, че е жена. Реших да използвам шлифера. С дясната ръка загърнах реверите, прикривайки гърдите си. Косата ми бе вързана на висок кок, така че вдигнах нагоре глава, за да го скрия, доколкото бе възможно, и прическата ми да изглежда колкото се може по-къса в очите на моята жертва. Рязко стегнах колана си и разтворих ревери, показвайки се изпод трикото. Двуполово същество.

Почти усетих колко това й хареса.

Удоволствието се съпътства от особени шумове. Стори ми се, че чух стаения й дъх.

Тя пусна заложника, който се сви с викове и плач, и свали оръжието, объркана, обсебена от мен.

Когато полицейският изстрел я просна на земята, си казах, че в сметката се прибавя още един мъртвец, който ме е пожелал.

Малко след това Дженс и аз се върнахме обратно по пътя, отдето бяхме дошли. Зад себе си оставихме водовъртежа от полицаи, линейки, пожарникари и всички ония обществени служби, които се оказват толкова полезни, когато катастрофата вече е настъпила. Жертвите: жената полицай и единият от нападателите. „Дръпнатите очи“ бе предпочел да се предаде, след като видя другарката си да се сгромолява. Заложниците поне бяха невредими. Розов край като за ТВ сериал. Дженс изкоментира с кротка ирония: „Дребните неприятности да живееш в покрайнините“, след което нито той, нито аз отронихме дума.

Все едно излизахме от някакво впечатляващо театрално представление. В един миг обаче Дженс се спря, сякаш за да проучи земните недра с бастуна си. Не ме погледна, ала усетих, че се усмихва.

— Не мога да не ти кажа, от много време не съм те виждал в действие, но беше, майка му стара, *безупречна*. Никога не съм си и помислял, че една Разюзданост може да се направи и така... Диана Бланко, най-бързото ченге в Мисисипи...

И ровеше ли, ровеше. Разбира се, замълчах. Знаех, че ще поиска нещо, така че го изчаках.

След малко каза:

— Предполагам, че трябва да ти бъда благодарен. Ти спаси живота ми. Наистина — добави, като престана да ровичка с бастуна си, сякаш му бе хрумнала неочаквана идея. — Живея наблизко. Хайде, ела с мен. Ще ти покажа как държавата се отплаща за труда ми. И искам нещо в замяна.

— В замяна на какво? — попитах.

Но Дженс продължи да върви с накуцващата си походка, без да отвърне.

Въобразявах си, че Дженс обитава някакво много специално, тайнствено място, само че всичките ми представи се изпариха, когато влязохме в малкия му апартамент, третият вляво, в един нов блок близо до Нулевата зона. Сградите тук бяха безлични и всички си приличаха, притиснати една до друга по продължение на улицата, с фасади от край до край с прозорци със зеленикави пердета. Входът беше окупиран от изкопни машини и незарити канавки. След като набра кода за влизане на прашното табло, Дженс обърса прахта от ръцете си в светлозеления си панталон. После го видях да се изчервява и докато изкачвахме стълбите, изсумтя, че никога не вземал асансьора. Не знам дали го направи, за да предизвика съчувствие. Но скоро наистина успя да ме учуди.

— Няма нищо луксозно — произнесе баналната фраза, докато ме пропускаше да мина. — Можеш да си оставиш шлифера на тоя стол... Не е задължително да си бършеш обувките от калта в изтривалката. Освен това изтривалка няма... — И пак дрезгавият му смях. — Моята съветска адютантка ще я изчисти, като дойде.

Всъщност не липсата на разкош бе онова, което ми се стори необичайно. Неговото жилище с мебели от дърво в Париж или барселонската му къща, и двете бяха обзаведени по спартански. Нямах предвид историята, която винаги е била особено важна за Дженс. Казваше, че единственият смисъл на съществуването е миналото. Боготвореше онова, което бе получил в наследство: големи морски пейзажи, тапицирани мебели, огромни библиотеки, дъх на консервирана субстанция. Бе привързан към каталонските си и италиански корени, към дългата фамилна сага от уважавани медици, на чийто връх стоеше неговият баща, хирургът д-р Рикар Дженс. Понякога се стараеше да подражава на своите предци и навици и жестове пред някаква въображаема публика и да доказва, че е съществувал още преди своето раждане. „Да се уважава миналото, значи да се гради бъдещето“, обичаше да цитира баща си.

Само че, имайки предвид това жилище, за Дженс нямаше нищо по-несигурно от бъдещето.

Всяко нещо на този свят, в което липсва характер, ме плаши. Все едно виждах младеж, седнал на маса в трапезарията на старчески дом. Замислих се дали не се е съгласил на това *в замяна* на нещо друго: пари, анонимност или кой знае какво. Започвах да се изнервям.

— Ето, един пенсионерски кошер, каквито обитава средната класа — обясни, докато търсеше място (или може би *мястото*) да си остави шапката и палтото, което успя да съблече. — Тук си живеем чудесно, но аз престанах да им ходя на събранията на входа, защото една шейсетгодишна матрона се опита да ми се лепне. Е, не можеше да се избегне, беше й написано в псинома, ха-ха-ха. Не обичам съседни — заключи без никаква нужда. Още докато изкачвахме стълбището, го забелязах да се взира във вратите на апартаментите като в леговища на опасни зверове. — Седни, моля. Мога да направя кафе или още по-добре, ако Анушка е оставила готово... Имам и вино. Съдържателят на една кръчма тук ми подарява по една каса за всяка Коледа... Престани да се притесняващ за калта...

Бях се взряла в ботушите си, но в действителност, помислих си, това го каза като извинение, задето ме огледа, най-вече жълтото ми трико с прозрачен гръб. Останах права, сложих шлифера върху един стол и поисках вода. Паузата ми предостави възможност да приключа с огледа. Май имаше три стаи хол, кухня и спалня, без да се брои банята в дъното на коридора във формата на кръст. Холът бе добре осветен, преобладаваха метал и пластмаса, без следа от старинни вещи. Най-впечатляващото бяха лавиците, препълнени с книги, масата с вграден екран и репродукция на известния „портрет на Шандос“ на Шекспир (единственото, което бе запазил от миналото) на малкото стена, останала свободна от рафтовете и прозорците. На масата имаше чиния с кори от портокали и чаша със следи от кафе с мляко. И миришеше на беглец. Както миришат онези, които живеят като бежанци.

Дженс се върна, нахлузил някакви сиви пантофи, с тънък лилав шал, омотан около врата. Със зеленикавата жилетка, светлзеления панталон и снежнобялата коса приличаше на екстравагантен уличен артист. Бе свалил тъмните очила и видях отново избелелите сини очи, подаде ми чаша и успях да зърна в тях неугасналата мощ на Дженс от онова време. И веднага след това старостта като пелена се спусна над

всичко. Извини се, че е забравил нещо, отиде до масата и размаха ръка пред екрана. Бе качена онлайн медицинска програма, забелязах магнитна гривна на тънката му лява китка.

— Кръвното играе — обясни, докато проверяваше състоянието си на екрана, където нещо непрекъснато пиукаше. — И това, дете едва не ме застреляха, учудващо не го оправя... Контролирам си и пулса... Допускам, че ми се живее и че правя необходимото това да продължи възможно най-дълго, понеже в противен случай не разбирам защо си давам толкова зор да следя тия дреболии...

Отпих две глътки и отведнъж осъзнах, че драмата на Дженс ме интересуваше далеч по-малко, отколкото моята лична. Която освен това бе далеч по-актуална.

— Какво искате от мен, Дженс? — попитах го. — Да се разберем веднъж завинаги.

— Какво искам от теб? Какво мога да искам? — Очите му се разходиха по мен от горе до долу и се върнаха отново върху монитора, като че ли отговорът на тоя въпрос изобщо не бе необходим. — Удоволствие, естествено. Това е, което желаем всички, във всеки един миг от живота си. Дори когато предизвикваме болката, се стремим към удоволствие. Ти го знаеш прекрасно.

Стиснах юмруци. Нападнаха ме спомени за унижителни упражнения там в чифлика и думите му пораждаха експлозия от негодувание. Но продължих да го наблюдавам през тъмните стъкла на очилата си.

— Това не е отговор.

— Може би, ала е единственият, който мога да ти дам. — И загаси монитора с махване на ръка. — Ти си все същата, както винаги: търсиш отговори, които знаеш предварително. Ученичката и учителят... Колко съм се мъчил да преодоля това в тебе! Знаеш ли какво искам? Искам да сънувам. Не да спя, обърни внимание... Спя като бебе, без никакви хапчета. Само че нощите ми са абсолютно черни, сякаш лентата в подсъзнанието ми се е свършила. Всичко, което върша, го правя, защото го искам, вече не се случва нищо против волята ми. Даже си мисля, че и сърцето ми бие, понеже аз самият се напрягам и го заставям. Мечтая да направя нещо неволно.

— Станете ченге — отвърнах му.

— Много смешно! — Пусна дрезгавия смях и кокетно поглади забележителния си бял перчем. — Нямам намерение да будя съчувствие, миличка, а да отговоря на въпроса ти...

— Не успяхте в нито едно от двете начинания.

Замълча и неочаквано ми посочи прозореца.

— Искам море. Това е другото, което искам. Много ми липсва. Липсват ми също така сивите барселонски делници... и морето там. В Мадрид има прекалено много прах. Лошо място за бляновете ми. А аз си мечтая, както всички на тая земя. Малко е банално, но кой напуска чакалнята на живота доброволно?

Не си заблъсках главата да разгадавам смисъла на думите му. Бях навикнала да не го разбирам. Дженс живееше за това да бъде тайнствен. Да бъде проумян, за него бе съкрушително.

— В края на краищата — добави — дори не се стремя към любовта ти. Не съм ти баща.

— И добре правите — промърморих.

— Просто искам да ти обясня собствената си вулгарност. По-скоро своята привидна вулгарност. Ако ти беше някоя незабележителна, та даже и ченге... Само че виж... На двайсет и пет си и толкова красива... Малко си се закръглила и много ти отива. В чудесна форма си. По улицата хората се обръщат след тебе. — Опираше се на облегалката на стола пред себе си, сякаш се нуждаеше от бастуна си, за да запази спокойствие. Изглеждаше толкова стар, че комплиментите, които ръсеше, започнаха наистина да звучат бащински. — Утре ще бъда мезето на тоя квартал, потънал в руини... Моите съседни, старчоците, ще има да се питат коя си била ти... Някои ще сметнат, че вече са те виждали в някой филм. Как е могъл да си позволи лукса да бъде с такова момиче, ще си приказват. Ето, това вече е *вулгарно*. Ненавиждам го.

Прекъснах го с нетърпение.

— Кажете какво искате в замяна. Вулгарно или не, а аз ще кажа дали приемам.

Изгледа ме повече разтревожен, отколкото изненадан, но вече знаех, че на една определена възраст тревогата престава да ни изненадва.

— Желая да ти обясня *защо* искам да сънувам — отговори и неочаквано престана да бъде сладкодумната бабичка, показва зъбите си.

— Тази част от разказа вече ми е ясна.

— Не чак дотам с твоя емоционален мозък. Възприела си, което ти казвам, само толкова. Емоциите винаги преобладават, въпреки че блестящият ти разум се опитва да ги контролира... Умът ти е като тоя кок, дето си си го направила, много сложен, но не успява да усмири косата ти. Любопитно е. Помня, че такива неща ти говорех още в началото, като се запознахме. На шестнайсет беше огън. Бе открила удоволствието от това да си ченге, а аз настоявах: „Диана, освободи се от своите чувства. Ако наистина желаш да бъдеш агент, с тях няма да успееш. Това е единствената работа, която можеш да вършиш отлично, но само тогава, когато не желаш да я вършиш.“ И въпреки това знаех, че ще станеш от най-добрите. И затова избрах тебе, нали така? Работех с теб персонално. И постигнах онова, което исках. Четири години труд, извайване. Беше една малка красавица. Видях всичко, което трябваше да бъде забелязано в теб, и те накарах да правиш всичко, без изключение. Има любовници, които прекарват цял един живот сред сладострастие, без да опитат и половината от онова, което ти си правила пред мен. Както и Клаудия Кабилдо, и онази англичанка, Мия Андерсън, или Мигел Ларедо, или Алфредо Фромър... Извинявай, че говоря така, но трябва да съм кристално ясен. Ако искам нещо от тебе, не бива да съм в позицията на някакъв си там старец в зелено. Бих се чувствал много по-унижен от собствената си молба, отколкото ти от това, че я удовлетворяваш...

— Вече ви казах, че съм напълно наясно.

— Така да е — съгласи се.

Останахме за миг вгледани един в друг. Полагах усилие да овладея отвращението и страха си от присъствието му и да му покажа, че вече не съм ученичката, която се упражнява на мачтата на неговата яхта. Но си давах сметка, че беше прав в едно: като ченге под прикритие бях правила достатъчно неща, за да ме интересува чак толкова дали ще направя още едно. Просто трябваше да го приема.

Свалих очилата и ги прибрах.

— Ще направя каквото пожелаете, но не безкористно.

— Естествено, договорът си е договор. — Дженс възприе принудено естествен тон. — Искаш ли да хванеш Воайора, или не?

— Искам да знам как мога да го привлека към себе си.

— Това е лесно. Като му доставиш удоволствие. Единственото нещо, което желаем ние, живите. На нашия език това означава, че избираш оня, който подхожда на твоя псином. За нещастие тази, която отговаря в най-висока степен на подобен критерий, е Вера, вече ти го казах.

— Да речем, че съм съгласна.

Реакцията ми го изненада.

— Тогава?

— Тогава това е желанието му, което ще го идентифицира. Да посегне към него. А вие казахте, че това е само върхът на айсберга. Отдолу има още много неща, неизвестни и безбройни, които определят неговия псином. Аз искам да се превърна в собственото му желание, което той самият *не е в състояние да управлява*.

— И да пренебрегне. — Дженс се съгласи с усмивка, все едно ме поздравяваше за мисълта. — Искаш да си неизбежна и безупречна. Само дете забравяш, мила моя, че за да го постигнеш, ще трябва да се отървеш от себе си. А това е малко страшничко. Не сме способни да съзерцаваме най-дълбоките си желания и да си останем хладнокръвни.

Имах готова реплика по тоя въпрос.

— Именно вие можете да ми помогнете да постигна точната граница. Равновесието между удоволствието му и страха. Онова, което не е в състояние да пренебрегне въпреки собствения си страх.

Дженс, изглежда, много се забавляваше от този разговор, който повече приличаше на изпит. Поставих ръцете си на гърба като послушна ученичка.

— Грешката в твоята молба се състои в начина, по който я формулираш — отбеляза. — Всеки психар е необятна вселена от хаотични псиноми, а палитрата на Воайора очевидно е сред най-пъстрите и в същото време най-перфидните. Геният на удоволствието. Хедонист като Фалстаф. Искат ти се да го различиш за пет минути, но това е невъзможно. Бих желал да ти обясня Микеланджело или Бетовен за пет минути, ала това също е невъзможно. — И неочаквано тонът му се вледени и очите му се впериха в мен. — Дойде при мен облечена с тия дрехи, защото прекрасно знаеш, че те се харесват на филията Аура. После си слагаш ръцете отзад и ми говориш глупотевини, цяло представление, белким дъртият професор ти предложи своите знания. Хайде, Диана... Преди малко на откачената с

пушката ѝ представи един шедьовър. Не ми пробутвай сега тоя любителски театър. Обижда ме този път твоята *вулгарност*.

Дори и не мигнах. Дженс беше достатъчно коварен, но аз бях подготвена.

— Вие говорите за договор — казах. — Това означава, че има какво да предложите.

— Просто няколко прости заключения. Ако все още някой се интересува от подобни работи.

— Наистина съжалявам, че не мога да ви помогна по-лесно да преглътнете оттеглянето си.

Дженс отговори на огъня, както обикновено. С контраатака.

— Искаш да отървеш сестра си и чрез желанието си да я закриляш, както ти обясних, я правиш още по-апетитен залък за чудовището... — Разклати весело глава. — Профайлърите установиха, че тя е идеалната жертва в тая постановка...

Последното изречение ме накара да реагирам. Дженс се държеше като садистичен адвокат на дявола и защитаваше точно обратното становище на онова, което смятах за правилно. И бях уверена, че съм в състояние да го докажа.

— Не е ли малко прекалено *идеална*? — отвърнах.

— Моля?

— Вие ме учехте на това, което се нарича удоволствие от контакта: пълното удовлетворяване на желанието води до неговото изчерпване.

— Поясни се. — Наблюдаваше ме с любопитство.

— Възможно е Вера да е онова, което той желае, но ако нещата приключват *единствено* с това, тя не би била способна да го елиминира, след като бъде набеязана. Удоволствието у Воайора ще расте до момента, в който вече я притежава. Вера ще направи всичко да привлече това Жертвоприношение, а после? Удоволствието ще се изконсумира от само себе си и какво ще бъде продължението? Казвате, че единствено студеният разсъдък може да създаде необходимото гориво за успешния завършек. Ако съумея да се превърна в неговото *тайно* желание, в онова, което той и иска, и отрича, бих могла да удвоя усещанията му, докато го ликвидирам. И вие го знаете, Дженс, така че ми помогнете да го направя. Вие сте моят учител, но аз вече не съм вашата ученичка. Не ме *обиждайте* с подобна вулгарност.

Спрях, сякаш не ми достигна дъх да го изрека до края. Дженс стоеше безизразно.

— Желаш да се превърнеш в неговото възмездие... Възмездие, равностойно на делата му. Прекрасно — изрече, след като помисли. — Само че не очаквай да те аплодирам.

— Какво казвахте вие? „Няма никакво значение, че публиката не аплодира, щом тишината в залата е пълна.“

Това, че изобщо не се опита да ме похвали, за мен означаваше, че за първи път той ми се възхищава.

— Проблемът е в това, че искаш да се превърнеш в неговото възмездие, наблягам върху първата думичка. Искането е позитивната страна на желанието, но има и негативна — това, че изключва всякакво друго желание. *Тоталното* желание е винаги символично, не казва нищо конкретно: дори не може да се изрази с думи. Кажи ми какво желае Фалстаф? Мисля си за Фалстаф от „Хенри IV“, не от „Веселите уиндзорки“.

Сетих се, че Дженс говореше за дебелия и смешен персонаж, с който Орсън Уелс стана известен в оня стар филм „Среднощни камбани“.

— Да оцелее — казах.

— Даже не и това. Фалстаф е квинтесенция на удоволствието в чист вид: епикуреец, лъжец и чувствен... Без всякакви изисквания. Голямо гумено човече, пълно със захарни бонбони, ключът към истинското удоволствие... Преди години мислех, че в тоя образ е секретът на маската, която би могла да привлече към себе си *всички* останали филии...

Тази стара теоретична илюзия на Дженс си я спомних и кимнах.

— Маската Йорик.

— Да, обобщаващият образ. Вярвах, че във вътрешността ни, в епицентъра на нашето желание, където клокочи лавата, която ни кара понякога да избухваме от удоволствие, образите, които носим, са едни и същи. Ако не е така, поради каква причина съществуват символите? Тук вътре, в недрата ни, нашите желания, твоето и моето, са едни и същи, имат една и съща форма. Той го е знаел... — И докато говореше, посочи портрета на Шекспир. — Именно заради това неговите произведения са ни интересни на всички... Винаги съм подозирал, че

маската Йорик се съдържа във всяко едно от тях. Толкова труд съм положил, за да я дефинирам...

За миг и двамата се вгледахме в писателя: заострената му брадичка, обичата на ухото, зареяния му лукав поглед. Стори ми се немислимо и също така обезпокоително това, че Дженс продължаваше да вярва в онова Елдорадо на псинома, в легендата, дете самият той бе съдействал да се сдобие с живот, в съществуването на маската, способна да подчини всички филии, която самият той бе кръстил на името на мъртвия шут Йорик, чийто череп Хамлет държи в прочутата сцена. Може би това бе признак на старост.

— Обаче не успях — каза накрая, все едно говореше на портрета. — Подобна маска изисква от агента тотална липса на вътрешна воля, а това е непостижимо, от което и да е живо същество. Би трябвало да си мъртъв, за да постигнеш Йорик, ако предположим, че него го има... — Погледна ме и забелязах в изражението му доволство в противовес на пораженческия тон. — Така че единствената възможност, с която разполагаме, е невъзможна... Дори и Шекспир не е успял да я открие.

— Има и по-конвенционални средства. Моето желание е да бъде употребена за спасението на сестра ми...

— Да се възползваме от него като емоционална добавка. — Направи се, че разсъждава върху това, и почеса брадата си. — То е в стила на техниката на Федер при маската на Безделието: не *искаш* да заловиш Воайора, а *искаш* да спасиш сестра си, като по тоя начин, без да се стремиш конкретно към това, го *привличаш*... Мисията е изпълнена. — Не отговорих. Грозна усмивка се изписа на лицето му. — Само че сметката не излиза. Воайора е опитен и също така... бих казал, знае ужасни номера, за да надушва ченгетата... Докато не прекрачиш тази бариера, няма да успееш да го хванеш.

И изведнъж се усетих. Бях напълно сигурна, че си играеше с мен по същия начин, както си бе играл и преди, още от самото начало, за да получи от мен онова, което желаше.

— Вие знаете кой сте... — Изрекох го бавно. — Просто кажете какво искате в замяна, просто кажете и аз *ще го направя*.

Като че ли това изречение бе паролата, която той чакаше. Мръдна ръката си, щорите зад гърба му се спуснаха и холът потъна в непрогледен мрак. Една настолна лампа светна пред мен и ме заслепи. Усетих топлина, чух искърцването на стол.

Остана известно време така, седнал, загледан безмълвно в мен, лицето му разсечено от сенки. Бялата му коса заблестя под светлината, която падаше върху главата му.

И тогава каза какво желае.

Горе-долу по същото време на деня, докато Дженс обясняваше на Диана Бланко в какво се състои онова, което желае от нея, Алберто Алварес Кореа, комисар за връзка между Вътрешното министерство и Центъра по криминална психология, забеляза автомобила. Бе нов модел сиво-зелено беемве, със затъмнени прозорци, паркиран от другата страна на улицата. Алварес не беше в състояние да види човека вътре, но знаеше, че срещата е именно на това място.

Увит в черния си лоден и полюшвайки в ръката си куфарче за документи, като един съзнателен редови гражданин, Алварес, преди да пресече, погледна наляво и после надясно. Улицата носеше името на историческа битка от времето на известен крал, но той не помнеше нито къде се е състояла, нито името на краля. Разделяше две огромни сгради с офиси в Кампо де лае Насионес и по нея минаваха единствено младите служители в тях и хора, работещи в околните луксозни автосалони. Имаше още два ресторанта и една винарна. Заведението отстоеше на няколко крачки от автомобила и бе разкрасено с бъчви, поставени около входа, и това нямаше как да не припомни на Алварес тъпата случка, която някой от участниците на тазсутрешната „неформална“ закуска с вътрешния министър и директорите на разузнаването, на човешките ресурси и на оперативния отдел в Националния център за разузнаване разказа. Присмиваха се на организационния секретар за някаква среща през лятото с колеги от чужбина, който бе включил в програмата разни развлечения, между които и посещение на винарни.

— Следващия път ще ги заведем на оперета — шегуваше се министърът, беше в добро настроение, въпреки че Алварес със съжаление си мислеше, че на полето на политиката зад доброто настроение винаги се крие пълна профанщина. — Идват в Испания, добре бе, човече, ама да ги разкарваш по кръчмите. Господи, каква простотия.

— По-добре щеше да е да ги замъкнат на борба с бикове — отбеляза директорът на разузнаването в тон с шегата на министъра,

издължен, мургав господин, имащ особена нужда от ортодонт, особено когато се усмихваше.

Алварес направи нещо като учтива гримаса, седеше, сбутан в единия край на масата, докато дъвчеше твърдия кроасан и го смилаше на удобна за преглъщане маса посредством сервирания портокалов сок. На такива събрания му се струваше, че светът се разпада на парчета, но от това не се интересува никой освен него, Алберто Алварес Кореа, достойния за поста си велик комисар за връзка между Министерството и всичко останало. Той и неговите „момчета“.

Усети се, че мислейки за кроасана, бе започнал да стиска зъби, което го накара да отклони вниманието си от него и да го насочи към ръката си, в която стискаше куфарчето. Погледна часовника си и установи, че пристига на срещата с една минута по-рано, което беше повече от добре. Точността, както казваше баща му, е половин свършена работа. „А другата половина, татко?“, го питаше малкият Алварес.

„Моите момчета“, замисли се, докато пресичаше платното, и зарови, както бе навикнал да прави, негодуванието и емоциите си на километри дълбочина под собственото си съзнание.

Така ги наричаше министърът, „твоите момчета“. И Алварес бе принуден да си признае, че това все пак малко повече му се нравеше от „агентките“, названието, въведено от предишната министърка на вътрешните работи, погрешно, естествено, защото те не бяха единствено жени. Освен това същата тая дама изобщо не допускаше, дори не даваше да се отвори и дума, че въпросните „агентки“ вършат неща, несъобразени с достойнството на половата им принадлежност, нито пък че е възможно да не се зачитат „гражданските им права, предвидени в конституцията“, когато им се възлага определена работа. Алварес подозираше, че въпросната госпожа министърка си въобразяваше, че така наречените „агентки“ са нещо като 007, майсторки в бойните изкуства, шпионажа и в карането на спортни автомобили. Взаимоотношенията му с нея се ограничаваха с това да я изслушва и да ѝ представя периодичните си доклади. В течение на дванайсетте години стаж като достоен и дълбокоуважаван комисар за връзка и прочее се бе научил да се примирява с абсурдните идеи за живота и света на всеки пореден министър. Това с „момчетата“ бе нищо в сравнение с останалото.

— Е, как са момчетата, Алберто? — бе попитал министърът по време на закуската.

И Алварес бе вдигнал рамене, докато подбираше най-подходящия отговор:

— Добре, господин министър. Всеки по задачите си. — Това бе идиотски отговор от тип А. Обикновено нямаше нужда от повече, обаче в този момент на хоризонта се задаваха буреносни облаци и прецени, че трябва да добави и тип, който беше малко по-усъвършенстван. — Но би било по-добре да ми зададете конкретни въпроси.

— Е, щом всичко е наред... — подхвана шефът на разузнаването и впоследствие изрази безпокойството си от току-що появилата се неоталибанска организация в Испания. Заяви, че е необходимо да се проникне сред членовете ѝ именно посредством някое от „момчетата“.

От своя страна, оперативният директор попита в какъв смисъл да отговори на Интерпол относно бандата по андалуското крайбрежие, която се занимаваше с търговия на бели робини и която представляваше клон на известна „съветска“ (пусна в обръщение жаргонното наименование на всичко, идващо от Изтока) престъпна организация. Той имаше нужда от „две-три“ момичета. Не разясни, защото беше повече от ясно, че въпросните момичета щяха да бъдат подложени на отвличане и още нещо. Като му дойде редът, министърът съобщи, че спи с докладите за Воайора и за Отровителя под възглавницата или по-скоро, че те сън не му дават.

Накрая всички отпразвиха взор за заключение към Алварес.

Той им обясни по какъв начин са разпределени „момчетата“, какви са приоритетите при всеки отделен случай, но без да влиза в подробности. „Детайлите изобщо не ги интересуват, нищо повече от резюме.“ Докато им подхвърляше дребни кокалчета от цялата истина, ги оглеждаше един по един и напълно си даваше сметка до каква степен щеше да ги уплаши вестта, че вече не разполага с „момчета“. Че тия проблеми са консултирани с Падиля, но заради собствената си безопасност ги държи далеч от ръководството, че между Падиля и агентите се е издигнала „стена“, същата, каквато сега започва да се издига между политиците и самия Алварес. „Защото някой трябва да се замисли, че става дума за живи хора и че те са тук и работят точно в тази страна, в тоя град и са сред нас.“

— Всички им подлагат крак — каза в заключение Алварес, спомняйки си своевременно, че словосъчетанието ченге под прикритие беше абсолютно нежелано сред високите политически кръгове в Испания, дори и на „неформалните“ закуски.

— Добре, добре, добре. — С усмивка министър Хорхе Мартос поглади прошарената си брада. Алварес подчинително изчака, знаеше, че Мартос хитроумно повтаряше по три пъти едно и също нещо, докато мислеше какво да отговори. — Несъмнено вече трябва да стигнем до някакъв резултат, от една страна — заяви накрая, — защото, от друга, в докладите до Министерството не спираш да рониш сълзи. Във връзка с последното ти предложение по повод убийството на момичета, трябва да се направи жилищен регистър в кадастъра на околностите на столицата. — Министърът никога не го наричаше „Воайора“, впрочем хората, несвързани с Центъра по криминална психология, не биха могли да проумеят смисъла на това название. — И им казах, че трябва да се работи по-сериозно...

— Какъв абсурд — рече директорът на разузнаването.

— Смешна работа — подхвърли Алварес на части от секундата след него.

— И аз ви разбирам напълно, мамка му, защото никой друг не си върши работата. — Министърът обясняваше нещата винаги по дърводелски. — Имаме десет хеликоптера за наблюдение на Мадрид, но нито един няма скенер за проследяване... И резултатът? Пет кадастрални квадранта грешни. И после съдебни дела срещу нас. А не струва нищо да се оправи.

— Изхождаме от това, че... — Храчка застана на гърлото му. — Извинявам се... Изхождаме от това, че притежава обширен двуетажен сутерен. Само че той разполага с блокираща апаратура от последно поколение и това му служи да изкривява изображението на къщата, което ние нанасяме върху картата. Имаме нова система за засичане на подобна апаратура, само че... трябва да работим например с F-SASAT или пък със сателитен детектор за фалшиви сигнали. Само тогава...

И докато изчиташе фактите, чувствайки се все по-глупаво в ролята си на отличник, Алварес си мислеше: „А нашите сутерени? Затворихме ги всичките. Вярно е може би, че там агентите ги третирахме по нечовешки начин... най-вече мадридските, под управлението на Дженс... Да, да, съгласен съм, само че... В момента

ни трябва, както никога досега, добре тренирани агенти под прикритие, като Бланко и Кабилдо, и какво можем да направим? Намалихме наполовина бюджета на психолозите и си останахме с представите за 007, с позволителното да стреляме... И повече нищо...“

— Добре, добре, добре — всичко трябва да е под контрол, при това положение — постанови министърът.

„Всичко под контрола на парфюмирани лайна“, помисли си Алварес. Като свърши закуската, се сети, че тоя смешник нито веднъж не бе споменал девойката, която бе изчезнала по време на работа. „Елиса Иглесиас“, както я нарече оперативният директор, спомняйки си за нея в един страничен разговор с Алварес като за нещо минало и заминало. Елиса Катедрал или Елиса Монастерио, както и да е, беше настоящ оперативният директор, нека да не я споменаваме. Тя е само на осемнайсет години. Не бива да се назовават имена на агенти без особени заслуги, и то на такава незряла възраст. Нека не говорим за момчета и момичета. „Разпищяхте се до небесата, когато трябваше да обяснявате на френското посолство как едно шестнайсетгодишно девойче от Тулуза бе отвлечено от нашия национален психар, но не е прилично да говорим за момичетата полицаи...“

И докато пресичаше платното, Алварес усети как кроасанът му се преобръща в стомаха. Лошото бе, че проумяваше подобно отрицание, защото и той също имаше деца. „Представяш ли си ги на тия маскаради... Представяш ли си ги как се упражняват в нашите подземия, за да се харесат на поредния изверг... Само че сега си ги представи разкъсани от същия тоя, просто *защото* никой не се е погрижил за безопасността на служителите. Представи си ги като жертви на откачения, *защото* не разполагаме с достатъчно добри кадри да го ликвидират.“ В края на краищата, както им го беше заявил д-р Дженс при един случай: „Агентите вършат онова, което им харесва“, само че нито един законодател не би приел удоволствието на агентите под прикритие като аргумент за узаконяването на тяхната дейност.

Тревожното му подсъзнание извика още един неприятен спомен: срещата с Диана Бланко отпреди седмица. Бланко, една от живите легенди на отдела, която най-случайно преди години бе наблюдавал по време на тренировките ѝ и бе изпитал за първи път върху гърба си властта в ръцете на тия хора. Проклетите агенти, всичките до един

демони, кошмари найаве, неговите „момчета“, които не смееше нито да погледне в очите, нито да отмине просто така. Те бяха точно толкова чудовищни, колкото и хората, които преследваха. „Както и техните наставници“, си мислеше Алварес и го лазеха тръпки. По-човечен ли беше Виктор Дженс? С облекчение си спомни деня, когато ужасният психолог си отиде завинаги. Разбира се, знаеше, че е още жив, Падиля му бе казал, че от време на време му изпращат доклади и се консултират с него. „Но поне не ни се мотае пред очите. Поне.“

Не понасяше спомена за Дженс. Неговите грехове споделяше и самият той.

И греховете му, и падението му. Във връзка с инцидента с Диана и въпреки че нищо не разбираше от псиноми, Алварес бе прочел за собствената си филия, Двойствеността, която граничеше с една друга, наречена Падение, от своя страна свързана с „Хенри V“ от Шекспир, където се говори за смъртта на Фалстаф, символ на „падението“ на зрялата възраст, на удоволствието, което младият крал трябва да потисне. Също и, каза си Алварес, символ на собственото му падение, на чувството, което безспирно го обземаше и тласкаше към морална бездна, към ненаситната паст, която поглъщаше и праведни, и грешници, без всякаква разлика.

Колата със затъмнените прозорци ставаше все по-голяма, колкото повече Алварес приближаваше до нея. Бяха го уверили, че интервюто няма да трае повече от час, което го устройваше, защото така можеше да се върне съвсем навреме в кабинета си във Вътрешното министерство, да се заключи и да проведе видеоразговора със сина си Исмаил, който учеше в Лондон. Шестнайсет години щастие и грижи. Господи, така копнееше поне за мъничко да види личицето и тъничкото по детински телце. Синът му беше в елитен лондонски колеж, в който с предимство се изучаваха изкуства и хуманитарни дисциплини. Искаше да става актьор и Алварес беше склонен. В края на краищата бе направил достатъчно с двете си по-големи момчета — единият блестящ предприемач, и другият студент в Тринити Коледж в Дъблин, с амбицията да гради политическа кариера и по тоя начин да удовлетвори бляновете на семейството, произхождащо от едрата буржоазия. Защо да не предостави на Исмаил възможността да постъпи, както пожелае? И през ума му най-случайно мина как при последното си обаждане хлапакът се бе оплакал какъв дълъг спектакъл

ходил да гледа в Глоуб Тиътър, „Хенри V“, именно, и бе прибавил: „Това не е *най-хубавото*, което този човек е написал, нали, татко?“

Искаше му се да предпази децата си от тоя свят и опасностите в него, да ги защити от тези, заради които съществуваха агентите под прикритие, млади като тях, разсъждаващи също върху Шекспир, но с цел да опазят останалите. „Човек следва да прави онова, което трябва да бъде направено“, обичаше да казва Дженс.

На Алварес му стана мъчно за себе си, като се огледа в тъмните стъкла на автомобила. Там видя един човек, за когото всеки би прозрял, че е чиновник, плешивец, обикновен жалък пешеходец сред този сив есенен Мадрид. „Комисар за връзка, по дяволите, някаква измислена служба, която даже не бе и политическа... Е, все някой трябва да го върши и това, не е ли така? И половината от онова, с което се заемеш, ако успееш да го свършиш, е достатъчно, нали, татко?“

Колата изглеждаше празна. От вътрешността ѝ не се чуваше нищо, нито пък нещо помръдваше. Докато я заобикаляше отзад, за да отвори вратата до шофьора, си помисли: „В края на краищата ще ни паднат... и Воайора, и Отровителя... Ще ги хванем, та дори и без агенти под прикритие, разбира се. Това е само въпрос на време. Въпросът е обаче колко.“ В известен смисъл всичко бе достатъчно обнадеждаващо, все пак целта на днешното събрание бе да се докладват нови подробности около двата случая. Ако можеше да доложи в Министерството за някакъв прогрес в разследването им, денят щеше да е приключил добре.

Хвана дръжката на вратата и през ума му мина нещо странно.

Огледа се. Улицата беше пуста. Сети се, че предвид секретността на това интервю се бе разпоредил бодигардовете му да не идват с него, а да го чакат в Министерството. Бе освободил и шофьора, и секретаря си, който винаги го придружаваше. Бе сам.

Но подобни измислени евентуалности не биваше да го безпокоят, а интервюто, което предстоеше, бе напълно в реда на нещата. Кодовете бяха проверени. Щеше да се срещне именно с човека, когото познаваше, лично, както винаги, на същото място.

И въпреки всичко го обзе безпокойство.

Представи си някое от всички тия чудовища, които отвличат твоите „момчета“, да плени тебе, сега, в тази кола.

Беше абсурдно, но не за първи път го нападаха настървените призраци, които таеше вътре в себе си. Ежедневната му работа го принуждаваше да изоставя тапицираните коридори в Министерството и да се изправя пред ужасите от деянията на една или друга банда, опасни луди, ужасяващи ченгета под прикритие. И никой не бе в състояние да проумее каква смелост беше нужна ежедневно да следва привидно спокоен предначертания си път.

Натисна дръжката и отвори. Вътрешността изглеждаше сумрачна и празна. Лек полъх докара до ноздрите му трудно доловим аромат на лосион.

— Здравсти? — каза предпазливо.

— Влизай — отговори му познатият глас.

Вече поуспокоен, Алварес се наведе и зае мястото до шофьора, положи куфарчето в скута си и събра полите на лодена, за да затвори вратата.

— Надявам се, че няма да продължи повече от час — каза по посока на човека, който седеше зад волана, — а и че ще си струва труда...

И тогава разбра.

Не бяха сами. Без съмнение до този момент другият бе стоял наведен на задната седалка и в този миг се бе изправил. Алварес видя сянката му върху арматурното табло.

Последното, което се сети, докато се обръщаше назад, с лице към мрака, бе, че няма да успее да се върне навреме за видеоразговора с Лондон.

Както винаги, направих онова, което бе нужно, но с омерзение. И пак, както винаги, се опитах да се възползвам именно от него.

В ушите ми не спираше да звучи гъгнещият му глас, когато най-сетне, преди минута, ми съобщи какво желае да получи:

— Изиграй ми маска на Красотата. От край до край. Отдавна не съм го виждал. Опитай се да ме привлечеш.

— Не мога да ви привлека. Това не е вашият профил.

Дженс не приемаше лесно възражения.

— Принадлежа на Аура. Говорим за нещо определено и то е друго. Можеш да го направиш и ако излезе добре и дадеш *всичко* от себе си... Знам, че ще го сториш — изрече меко. — Родителите ти бяха убити, а сестра ти жестоко малтретирана, когато ти бе на дванайсет. В твоє присъствие, но на теб не посегнаха. И мислила ли си защо?

— Не мога да си спомня — отговорих с треперещ глас.

Дженс кимна одобрително от стола си.

— Блокирала си спомена, защото се чувстваш виновна. И оттогава си си внушила, че имаш дълг към Вера. Желаяш да се пожертваш в нейна полза, да я спасиш, и си наясно, че аз съм единствената ти възможност да хванеш Воайора... Ето затова ще ми направиш Красотата и ще ми се отдадеш напълно. Ако успееш да ме привлечеш, ще ти помогна.

Това брутално изнудване не ме учуди. Това бе Виктор Дженс, каквото винаги съм го познавала, не симпатичното старче, което редовно следи здравословното си състояние, хапва портокали и пие кафе с мляко. Бях привикнала да го ненавиждам. Бях готова за това.

— Съгласна съм — измърморих.

Бях бясна и се мразех. Беше ми ясно, че Дженс се опитва да се *дрогира* с мен. Наставникът да ползва агент за свое собствено удоволствие, това бе нещо перверзно, изкривяване на нещата, въпреки че съм чувала за такива работи. Само че не познавах свой колега, който би допуснал ей така, безропотно, подобно унижение. Все пак си помислих, че ако успея, бих се добрала до необходимата информация,

която той се дърпаше да ми даде. Щом искаше да си правим мръсни номера, нямах нищо против, щях да му го върна.

Огледах стената зад гърба си в тясното холче. На нея имаше огледало в дебела рамка, погледът ми се спря и на разнебитен скрин, на мебели, които малко прекалено се набиваха в очи предвид моята задача, но светлината падаше върху ми и те оставаха зад гърба ми в сянка. Реших да ползвам своето нежелание за преграда и по тоя начин да засиля ефекта. Красотата изискваше изграждането на дистанция: да я докоснеш самата нея означаваше да бъде разрушена. Става дума за една единствено волева маска, да успееш да внушиш на своя обект, че за него си *недостижима*. Колкото си по-далеч, толкова по-силно му въздействаш. Ключът бе в „Дванайсата нощ“, където всеки е влюбен или поне така изглежда, ала не в този, който му подхожда.

Дженс, притихнал, чакаше да започна. Не можех да съзря с какво изражение, защото лицето му бе потънало в сянка, но бях сигурна, че се усмихва. Или поне исках да си го представям именно такъв, засмян, приведен напред и задъхан, старче, облечено в зелено — това ми идваше точно и ми помагаше да го мразя. Първото, което сторих, бе да отстъпя няколко крачки и да се опра в скрина. Отпуснах ръце и размърдах коленете си. Хвърлих поглед към Дженс или най-малкото към неясната фигура, седнала под лампата, и направих онова, което се наричаше „промяна в състоянието“, отворих уста, усмихнах се и показах зъби.

— Мислех, че ви познавам, професоре — казах. — Смятах, че сте учен, нещо като мъдрец... А виждам, че се интересувате единствено от това да се забавлявате...

Изрекох тия думи с лицемерно намерение. Опитах, разбира се, с текст без никакъв конкретен смисъл, импровизация единствено с цел да попадна на най-верния тон.

— Наистина ли сте готов да изгледате спектакъла? — добавих. — Не искам да ви съжалявам...

— Спектакълът не е по-различен от действителността — измърмори Дженс, свит в своята сянка. — Наясно съм защо го правиш. Няма измама. Защо именно така си решила да се облечеш, с прозрачното си трико... — Изтегна крака напред и докато говореше с мен, изпъваше гънките на светлозеления си панталон. — Никога, ама

никога, миличка, не си разбирала тънката разлика... Когато ти мамиш, а аз *вярвам*, какво значение има истината?

— Истината винаги има значение, каквото и да става.

— Хайде, давай, моля те. Ако повярвам, че ме обичаш, моята истина ще бъде тази. Ако успееш да ме убедиш, че си красива, ще бъдеш. Няма да отида по-далеч от твоята маска. И никой не може да го направи. Това, което вярваме, че е, то е. Сега те виждам изправена пред себе си, ала не проумявам защо... Тия думи, тия жестове... Какво общо имат с тази маска, която очаквам? Ти си загадка за мен, както и аз винаги съм бил за тебе. Но ако си в състояние да ми предложиш ключ към собствената си загадка и аз го приема, какво значение би имало, че всичко е единствено привидно, кажи ми? За мен това е *ключът*... — И направи пауза. — Не зная за какво ти го разправям. Извини ме, че те прекъснах...

Дадох си сметка за хитрата пързалка, която ми подлагаше. Тия разсъждения, така добре подредени, които изложи, бяха единствено възможната му самозащита. Дженс предчувстваше какво щеше да се случи и се опитваше да изгради с тая вулгарна логика тухлена стена около себе си. И добави, че не му е ясно защо ми го говори, за да ме разколебае, кат ми внуши съмнения за истинността на своите желания.

Беше хитър като лисица, но и аз не бях новачка.

Докато ми се обясняваше, се сетих, че би било удачно светлината да се отразява от облеклото ми. Красотата изискваше фронтална светлина, ние обаче се възползвахме само от наличното. В един момент се наведох напред, отблясъците върху трикото ми заплуваха, разтворих крака и плъзнах ръка по дясното си бедро, лицето ми остана безпристрастно.

— Както и да е. Щом настоявате да го играя, ще го изиграя — казах без ентузиазъм. — Ще ви дам онова, което искате от мен. А защо го искате, изобщо не ми пука — добавих с все същия тенекиен тон, докато опипвах с лявата си ръка, разтворена като лапа, ръбовете на скрина.

Неочаквано спокойствие обзе моя зрител Дженс. Помислих си, че на страничен наблюдател би му се сторило, че старчето пред мен спи, но аз знаех, че съм успяла да пробия кръговата му отбрана. Самият Дженс наричаше тази фаза „полицейски час“: псиномът на зрителя, удавен от удоволствие, започва да се бунтува и разумът

изисква той да бъде усмирен с намордника на едно насилствено примирие.

— Всичко, което искате... — повторих. Вдигнах ръце към косата си, сякаш да я пригладя, в същото време въздъхнах дълбоко и тихо, така че вниманието на този, който ме гледа, да бъде приковано в лицето ми, обрамчено от двете ми ръце и светлината. После свалих бавно дясната с дланта, обърната нагоре: погледът на Дженс следеше зорко движенията ми. Спрях, когато стигна бедрото ми, и я отделих от тялото.

— Ти си... красива — измърмори той колебливо. — Но има една граница в тая маска, един предел и ти го знаеш... Не бива да се преминава. Ще загубиш.

— Възможно е — казах.

— Не искам да се предаваш. Продължавай... да се бориш.

— Не аз се боря. А вие.

Вече съзнавах, че напълно контролирам ситуацията: усещанията, които получавах от допира с връхната си дреха, ракурсите, отдето тялото ми се виждаше добре или зле, чувствата вътре в мен, страстта ми.

Преди поредното мое движение Дженс каза:

— А може би... да оставим всичко това... Да спрем дотук. Докъдето сме стигнали.

В първия момент той коментар ме смути. Но бързо установих, че в него нямаше никакъв смисъл и че той просто целеше да противопостави някакъв измислен глупав текст на удоволствието, което постепенно го завладяваше. Използвах това вяло противопоставяне, за да усиля натиска.

— Вие помолихте, аз се отзовавам — отвърнах рязко.

Помръднах отново и чух, че простена. Вече знаех, че мога да бутна потенциометъра нагоре.

— Може би... успяваш да ме завладееш — призна Дженс. — Само че никога няма да успееш да ме убедиш в... Как го каза?... Равновесието между желанието и страха у Воайора... Психарите се радват единствено на *видимото*. За тях няма разлика между сцената и оркестъра... Актьор и герой за психото е едно и също... о, за бога...

Плачливият му тон бе сигнал, че вече съм на плюс. Направих нещо, което да ме превърне в недостъпна: играех Красотата, но наред с

това и *още нещо*. Придадох повече нерв с леко треперене на пръстите, примигнах и изкривих устни. Доставях му удоволствие, доказвайки му, че не ме е гнус, че го правя. Което впрочем беше истина. Само че в нашата работа ние ползвахме истината, за да разкрасим лъжата.

Пробивах си път към собствения му психом бавно, ми неотстъпно.

Без съмнение Дженс не се предаваше. Продължаваше с неуместните си забележки като капитан, който отказваше да напусне потъващия кораб.

— Таванът на Красотата не е особено висок... И ще ти кажа колко: просто не можеш да се откажеш да се преструваш. А сега се преструваш, че се преструваш... Постигаш някакъв отклик у мен, но моето съзнание прекрасно знае, че мамиш. Прикована си сред собствения си театър... И оттам ще дойде провалът...

— Ще се постарая, колкото мога. — Хванах ръцете си една за друга пред бедрата. Бях се полуизвърнала, за да ме види и отзад в огледалото зад мен. Гърбът ми му заговори на съвършено друг език.

Движението го накара да прекрати дърдоренето си и да се изпъне назад. И тогава рязко извърнах поглед от очите му, все едно определена точка на стената привлече вниманието ми. Дадох му да си поеме дъх, но без да прекратявам натиска.

Дженс се възползва от паузата, за да направи крачка напред.

— И как ще убедиш публиката, че всичкото това е реалност...? По принцип онези, които те гледат, са недоверчиви... Зрителят плаща и балерината започва да се движи според сценария... това е... И как да се продължи нататък? Същото става и сега... Една маска може да те направи привлекателна, но ти никога не би могла да скриеш, че това е маска. Колкото по-красива е тя, толкова е по-явна...

Опитах се да не се разсейвам от тия умели внушения и внезапно промених тактиката.

Обърнах в профил голия си гръб към светлината. Дженс *не очакваше* това и се разсмя. Докоснах го странично с тялото си, което изглеждаше голо в прозрачната част на дрехата от врата до ботушите, и това бе грешка, като за начинаещ. По този начин недостъпността, за която толкова се постарях, се проваляше. Затова се наведох, плъзнах ръце надолу по крака си към ципа на десния ботуш и го отворих. Свалих го с равномерни и бавни движения от горе на долу, сякаш

събувах чорап. И междувременно не спирах да говоря, правех го спонтанно, привидно разочарована.

— Хайде, доктор Дженс... Защо да се преструваме? Онова, което искате от мен, е точно това, нали, защо не го кажете? Нищо друго не е важно, дори го очаквах... Какво друго може да потърси у мен човек като вас? От години живеете сам... Откога не сте били с жена? — Текстът сам по себе си бе напълно глупашки, но разчитах на искрения *тон*, с който се стремях да се изразявам.

Свалих и другия ботуш, както и късите чорапи, с все същите движения, без да спирам: грешка на начинаещия агент, когато играе Красотата, е да продава скъпо голотата си, без да се досеща, че съблазънта на голотата във всеки един момент играе срещу самия него. Верният път се състои в това да придадеш важност на разкриването, така че крайната голота да не изглежда просто завършек, а начало на още нещо. Вярвах, че именно така можех да повиша напрежението, докато го завладея окончателно.

Дженс долови мислите ми и изпадна в мъртвешко мълчание.

— Хайде, професоре, нали към това се стремите?

Вече боса, се изправих пред своята публика с разтворени крака. И ми хрумна нещо хитро. В началото си мислех да се съблека напълно, защото ми се стори, че за Дженс моментът бе този. Освен това да бъде спряно разсъбличането е голяма грешка. Но избрах междинно решение, да продължа ли бъда недостъпна.

Трикоето имаше цип на гърба. Сложих ръката си там, все едно щях да го смъкна. Направих го, сякаш между другото, без да спирам да движа другата ръка. Повдигнах се на пръсти. Въобразявах си, че невидим душ ме облива или че размазвам крем по тялото си, ала истинското ми послание към него бе *привидността, че всеки момент ще се съблека гола*. Не го правех, но видимо повторих жеста неколкостранно, в очакване именно по този начин илюзията да се превърне в истина.

— Бедничкият професор... Падналият идол. Искате ли още...?

И изведнъж недвусмислено си дадох сметка, че съм извървяла целия път и се намирам на финала. Думите постепенно губеха значение, независимо от това дали щях да се съблека сега, или после. Да продължа етюда, след като съм напълно разсъблечена, бе възможно,

но бе по силите единствено на най-добрите в тоя профил, а това не бях аз.

Замълчах. Прекратих представлението. Уверих се в провала си и това ме обезсърчи.

Чух аплодисменти, вяли и саркастични.

— Отлично — каза Дженс. — Чудесно. Идеята ти да се съблечеш... И текстът, обусловен от извинителния тон... В един момент... — Прекара ръка през лицето си. — В един момент *ми се стори*, че виждам най-красивото нещо, на което съм присъствал от много години... Но не си в състояние да продължиш. И го знаеш. Изгуби, все пак ти благодаря, че опита. Бе приятно — развеселен заключи.

Бях уморена. Събрах чорапите си.

— Вървете по дяволите — отвърнах.

— Вината не е твоя. Да направиш Красотата просто защото единствено искаш, винаги е рисковано... Морике имаше специални сценарии за...

— Спестете ми лекцията, моля. Беше пълна глупост от моя страна да се надявам на вас. — Преглътнах сълзите си и дръпнах с рязко движение ципа на един от ботушите.

— Чакай, чакай малко... — Неочаквано Дженс се разгневи. — *Ти* си тази, която пожела невъзможното да се случи. Ти си тази, която пожела да се превърне в *съвършеното* оръжие срещу този психар, а единственото, което аз поисках, бе да ти покажа как твоята невероятна интелигентност ти изигра лоша шега, тя просто ти попречи... Поиска да играеш и от самото начало всъщност ти започна и да се *преструваш*. Затова не успя да продължиш.

— Сбогом, професоре. — Оказа се, че ми е невъзможно да го слушам повече. Щях да ревна, ако не успеех да изляза оттам. Свърших с обуването и посегнах към шлифера, когато го чух да казва:

— Не си в състояние да продължиш, ако *не ти кажа как*.

Като видя, че спирам на вратата, се изхили.

— Нека се опитаме да хвърлим малко светлина върху този парещ проблем — добави и махна с ръка. Лампата угасна, щорите се вдигнаха до половина и в стаята навлезе малко сива светлина. Вече лишен от пещерното осветление, Дженс отново заприлича на грохнало

старче. — Кажи, кое произведение на Шекспир е в основата на Красотата?

— „Дванайсета нощ“.

— И каква е основната идея?

— Героите са влюбени в онези, които не са в състояние да им отвърнат със същото. Недостижимото.

— И в коя двойка това е най-ярко изразено?

Спомних си изпитванията, на които Дженс ме подлагаше по време на тренировки.

— Виола и Оливия — отвърнах. — Виола се облича като мъж и Оливия се влюбва в нея.

Дженс стана от стола и с променен глас зарецитира:

— *Какво всъщност мислите за мен?*

— *Че смятате се не каквото сте* — отговорих, припомняйки си диалога между Виола и Оливия, който толкова пъти бяхме репетирали.

— *Щом аз съм друго, вий тогаз какво сте?*

— *И аз не съм каквото ви изглеждам.*

Дженс размърда ръце, сякаш думите имаха криле и хвърчаха из стаята, а той показва с ръка строфата, която трябваше да прочета.

— Какво виждаш там? — попита.

— Виола намеква пред Оливия, че е възможно да е дегизирана.

— Точно така, само че Оливия го предусеща. Оливия е влюбена в един *маскараден костюм* и в същото време обаче знае, че не бива да смесва костюма с оня, на когото е надянат, и че единствено по този начин ще успее да се срещне със Себастиан, брата близък на Виола, когото костюмът олицетворява. „Дванайсета нощ“ — разсъждаваше Дженс, поглаждайки си брадата. — Празникът на Елифания и „откровението“... Една от най-мъдрите театрални пиеси. Дали Шекспир е научил ключа към Красотата от Гностичното общество на Джон Дий^[1]? Не мисля. Винаги съм бил уверен, че тия хора не са нищо друго освен измишльотина, групичка набожни аристократи, които са се стремили единствено да върнат остарелите религиозни нрави, дето Хенри VIII и кралица Елизабет са направили всичко да бъдат забравени в тая страна... Въпреки че той стар мошеник Дий е бил наясно с теорията за псинома... Да не се отклоняваме, исках друго да ти кажа... Хайде да разгледаме, ако желаеш да станеш нещо повече

от своята сестра, най-интимното желание на Воайора и какво ти трябва да му предложиш.

— Всичко — отговорих.

— Мислиш си, че е толкова просто? — каза Дженс. — Виж, Диана, двете с Клаудия бяхте най-добрите мои ученички... Воайора е безумно хищен, като всички психари. Иска и краката ти, и половия ти орган, и текущата ти сметка, и къщата ти, и мозъка ти, и душата ти... И какво още? Какво си в състояние да му предложиш, за да предпочете тебе пред всички останали?

Говореше ми съвсем отблизо. Опитах се, докато усещах гадния му и горещ дъх в лицето си, да изнамеря отговор.

Неочакван образ се появи пред очите ми. Един заровен надълбоко, страшен спомен.

Сега ще се посмеем, девочка.

Дженс изкрещя:

— Кажи! Иска само това, *което си*, ли?

— Не... — задъхах се.

— Тогава? Какво още желае от теб?

— Иска... и онова, *което не съм*. Иска да се преструвам.

Тишината с трясък се сгромоляса върху ни и това доби повече значение от смисъла на нашите думи.

— Точно така. — И Дженс ме посочи с пръст. — Стреми се към лъжата ти, маската ти, *театъра ти*... Иска твоята „Дванайсега нощ“. Воайора иска да притежава актриса. — Остави изречението да блуждае из въздуха, продължи да говори, но вече полугласно, сякаш най-важното бе изречено. — Опитай с някаква маска, която подчертава дистанцията: Спектакъл или Изложение например. Започни вкъщи. Постарай се да живееш нормално ден-два... После иди на някакво място, някъде, където ще усещаш, че *се преструваш*, и изиграй Жертвоприношение. Нашите подземия са подходящи. И там можеш да го хванеш.

— Мазетата на службата не са от местата, които посещава.

— Не са ти нужни никакви предварително нарочени места. Ще те надуши, където и да си. Псиномът на индивида няма строго очертани граници, те зависят от степента на удоволствието, което предлагаш. Безкрайната съблазън е и безгранична. Ще те намери, където и да си, даже и без да си даваш сметка. Ако трябва, ще обиколи

целия град. — По очите му личеше, че се забавлява. — Само така ще разбереш с какви номера си служи, за да елиминира полицаите, които му пращате... — добави.

— А хората, с които работи? — попитах, обаче Дженс поклати и отрицателно глава.

— Не бъди наивна. Има само *един*. Но го използва както трябва.

— Това не е възможно. Има следи от различни филии в подбора...

— Моля ти се, Диана, не се прави на толкова глупава, колкото са всички профайлъри в тази страна. — И се смя с дрезгавия си глас повече от минута. — „Експертите“ и квантовите им компютри...! Цяла армия от „помощници“, нали? Разбира се, че не. Хващам се на бас за това. Използва *един-единствен човек* с аморфен псином, който ние все още не сме идентифицирали. Затова изглежда, че принадлежи към най-различни филии, и на всичкото отгоре това го прави по-моцнен, отколкото ако беше само Жертвоприношение... Номерът му е *безотказен*. — Вгледа се в мен втренчено, сякаш очакваше някакъв въпрос, който беше доловил в ужасения ми поглед, защото поклати убедено глава. — Това е абсолютно логично, нали? По мои пресмятания неговият „помощник“ е на десет-единайсет години...

Идеята му ми се стори смразяваща и абсурдна.

— Отвялякъл е *дете*... за да му помага?

Лицето на Дженс се вкамени.

— Продължаваш ли да не разбираш? — И по физиономията му мудро се разля широка усмивка. — Убеден съм, че се възползва от собственото си дете.

[1] Джон Дий (1527–1608 или 1609) — английски математик, астроном, астролог, окултист, съветник на кралица Елизабет I. Той посвещава голяма част от живота си на изучаването на алхимията, гадаенето и херметичната философия. — Б.р. ↑

Мъжът възнамеряваше да се прибере вкъщи, но размисли и реши да се поразкара малко с колата.

Беше му топло вътре в новия ягуар „Уиндзор“, който ползваше само в града. Кожата на лицето му бе зачервена. Но детето го бе помолило да не спира топлото и той се съгласи, все пак беше краят на октомври, а и следобедът бе студен. Така че се примиряваше с жегата с усмивка, въпреки че дясната му длан бе изпотена и се плъзгаше по кожата на волана. Бе започнало да се смрачава, билбордовете с високи елегантни жени с разноцветни ботуши един по един светваха. От колко време обикаляха Мадрид без определена цел?, се питаше мъжът. Поне два часа, защото в шест взе момчето от колежа, а вече бе станало осем. И това шляене из града изобщо не беше по причина на онази глупава учителка. Нито на това с Деми, нито на отложената среща с Кристина, нито на срещата, насрочена за следващия ден със системната анализаторка Ребека Незнамкояси, с интересните зелени очи. Нямахше жена, която да го накара да си промени навиците. Бе решил да се поразходи преди вечеря и толкова.

Колежът не се намираще далеч от квартала Саламанка, където живееше, когато не можеше да отидат в другата къща. Ставаше дума за модерен международен център. На него му се нравеше тази претенциозна и елитарна среда, свободна и в същото време строга, където не присъстваше каквото и да било религиозен елемент. Неутрално възпитание, уважаващо личната свобода, не единствено пиърсинга и развличените мръсни дрехи на Пабло. Ограничаваха се с образованието и не се навираха в живота на хлапците. Бе много скъпо, но той плащаше в брой, а и внасяше щедри помощи, които го бяха превърнали в особено желан гост за шефовете на онова място, което според него бе особено важно, най-малкото защото синът му именно там прекарваше времето си, когато не беше с него.

Тази сряда бе пристигнал десет минути по-рано, впрочем както винаги. Малко, но особено луксозни автомобили, почти всичките с шофьори, чакаха на паркинга. Той спря своя близо до изхода.

Дечурлигата започнаха да излизат точно в шест, усмихнати и шумни в този сив есенен следобед, ала мъжът бе погълнат от своите си работи, дъвчеше бадеми, без да очаква нищо от онова, което предстоеше да се случи. Винаги зареждаше минибара в колата с тия пликчета с бадеми. Наслаждаваше се на особения им бронзов цвят, месестия им вид, абсолютно еднаквите им обли форми, толкова удобни за...

— Господин Леман?

Някаква сянка пред страничното прозорче.

— Здравей, Деми, какво става? — Мъжът спря да дъвче, свали стъклото на вратата и се усмихна учтиво изпод очилата с огледални стъкла. Това вмешателство го подражни, но нищо в изражението му не го издаваше. Спомни си, че момичето бе една от новите учителки на Пабло, много въодушевена и добре разположена. Бе от американски произход, израсла в Лондон и Мадрид. Струваше му се не особено опасна. Още един член на стадото, поне засега.

— Бих искала да говоря с вас. Имате ли една минута?

— О! За какво става дума?

— Не, не се безпокойте, нищо особено... — Деми говореше много правилно испански със силен чужд акцент. — Пабло е умно момче и върви добре... Само че... Може ли да отидем до кабинета ми?

— Сега не, Деми, притиска ме времето. Имам важно събрание.

— Тогава утре?

На няколко метра вляво от девойката вече стоеше момчето в очакване на края на този височайш разговор. Мъжът се усмихна още по-широко.

— За бога, Деми, какво става, няма да ме държиш в напрежение до утре сутринта.

— Не, няма нищо тревожно, наистина... — Изчерви се и се наведе към него, за да му каже очевидно нещо поверително, докато играеше с колието си и отмахваше кичур коса от челото. През ума на мъжа се стрелна мисълта, че може да бъде и привлекателна... — Вчера попитах Пабло какво е правил в края на миналата седмица и той ми отвърна, че е ходил на кино с един свой съученик... По една случайност бях гледала тоя филм и се опитах да го накарам да го коментира, но не успя да ми каже нищо... Попитах и приятеля му... Не бе прекарал с Пабло нито една минута. Майка му го потвърди. Когато говорих с него отново, си призна, че ме е излъгал.

Мъжът прихна да се смее.

— И това ли е всичко? Извинявай, Деми, наистина ме уплаши... През уикенда Пабло си стоя вкъщи. Не желаше да излиза.

— Знам, онова, което искам да кажа, господин Леман...

— Незначителна лъжа, Деми!

— Не, не, господин Леман, не е незначителна... Защото излъга мен. И ако трябва да съм напълно откровена, онова, което особено ме отблъсна, бе, че когато го попитах защо, той ми отговори, че просто така бил решил. Не беше нито засегнат, нито ядосан, нито преди, нито след това. Пабло е само на единайсет, а лъжите в тая възраст...

— Деми — отрязва я мъжът с най-учтивата усмивка, на която бе способен, — мисля, че отдаваш прекалено значение на тая банална случка...

— Извинете, господин Леман, но смятам, че...

— Пабло е умно момче, ти самата го казваш...

— Това никой не го оспорва...

— Само че е израсъл без майка, което го направи още по-затворен. Ролята ми винаги е била да го подкрепям и да съм до него, ала не бих могъл да я заместя. Това трябва да го разберете.

— Струва ми се, че Пабло ви обича много, господин Леман. За него вие сте целият му свят. Точно заради това...

— Точно заради това, Деми — отвърна той, като наблегна на първата дума малко рязко, но без да повишава тон, — точно заради това... — Направи пауза, барабанейки с показалеца си по волана. — ... си мисля, че имаш абсолютно право. Необходимо е да наблюдаваме поведението му.

Промяната в изражението на момичето показва видимо облекчение.

— Точно така, господин Леман, това е, което ми се искаше да разберете, само че...

— Да, в края на краищата трябва незабавно да се заемем с това. Ще поговорим утре. Благодаря ти, Деми...

— И аз ви благодаря, господин Леман. Единственото, към което трябва да се стремим, е момчето да се чувства щастливо...

— Знам, Деми, признателен съм ти. — Мъжът се питаше какви ли са зърната на гърдите ѝ. Най-вероятно бяха малки, но той бе сигурен, че са тъмни като бадемите, които още държеше в ръката си, и

вероятно ставаха твърди при допир с вода. Представи си я във вана, вдигайки нагоре гърдите си. Една много красива червенокоса холандка, с която баща му срещаше, след като се бе развел с майка му, имаше същите такива малки гърди, но той много ясно си спомняше големите ѝ островърхи зърна. Малката го викаше да я гледа, докато се къпеше. — А сега трябва да тръгвам... Пабло, качвай се. Искаш ли бадеми, Деми? — Тя отказа с усмивка, не бивало да пълнее. — Благодаря ти за всичко. Наистина.

Излезе от колежа и започна да се върти из улиците, без дори да го съзнава. Звънливият гласец на Деми се загнезди в главата му. „Благодаря ви. Благодаря.“ В един момент се обърна към момчето.

— Следващия път, като измисляш такива заплетени лъжи, после няма да си признаваш, че си излъгал.

— Какво значи „заплетени“? — попита детето.

— Сложни.

Момчето си сложи колана и погледна през страничния прозорец.

Мъжът наблюдаваше косо двуцветната му синкава бейзболна шапка. В профил то силно приличаше, даже и по пиърсинга на устната, на майка си, която беше много хубава и се казваше Джеси. И мъжът се запита, не за първи път, какво би казала Джеси, ако бе живяла достатъчно, за това същество, което му беше заветвала.

Доста труд му струваше да я убеди. Освен че му бе една от предпочитаните ученички по информатика в Брюксел, бе против идеята да разваля фигурата си с една бременност. Мъжът привидно прие доводите ѝ, но няколко дни след това опакова багажа ѝ и обясни, че предвид липсата на каквото и да било бъдеще пред тяхната връзка, е принуден да ѝ каже „сбогом“ и я приканва да напусне апартамента, който делеха. Беше зависима, той се стремеше именно към такава жена, и накрая отстъпи между сълзи, оправдания и едно пиянство с шампанско. „Ще имаме дете, Хуан, ще ти родя дете, Хуан...“ Джеси обичаше да се напива и мъжът се бе възползвал от този прекрасен навик, бе организиран предпологаемото транспортно произшествие с младата майка само два месеца, след като бе родила Пабло. Накратко, нямаше как да продължава да е жива, а, от друга страна, случаят с момчето не бе обикновен каприз на съдбата, беше планирана и осъществена операция. Детето бе защитата му срещу полицаите под прикритие. И това бе грижливо пресметнато. Можеше да приеме

затвора и бе сигурен, че един ден щеше да попадне в него (както и че ще излезе), обаче не искаше дори и да си помисли, че ще влезе в някой от *ония* капани. Това не. Каквото и да е, но да го опандизи някоя от *ония* пикли...

Докато караше и за да забрави досадния инцидент с Деми, реши да направи последна ревизия на всичко, което трябваше да купи, сега, наум, без всякакво отлагане. „Нов килим, пластмасови чували, въже, два фенера, още един свредел, дезинфектант, биологически разтворител, залепваща лента.“ Махна с ръка пред звуковия сензор и с пълна сила се разнесе техно рап. Нито той, нито детето си дадоха вид, че изобщо слушат тая оглушителна музика. Най-необходимото бяха пластмасовите чували и въжето. Свали си черните очила, защото нощта почти се беше спуснала и тъмните облаци се бяха надвесили още по-ниско над Мадрид, сложи ги в горния джоб на виолетовото си сако „Валентино“. Тоя цвят му харесваше, и на момчето — също. След секунда угаси радиото. Спомни си, безпричинно, една картина, която му се бе сторила любопитна: гърдите на труп, едното зърно втвърдено, а другото потънало навътре. Изпоти се, но не успя да реши защо.

— Татко — каза детето.

— Какво?

— Можеш ли да пуснеш пак музиката?

— Не.

Момчето вдигна рамене, бръкна в якето и извади портативен плейър.

Докато въртеше волана, за да намести колата в една улица без изход, мъжът се разсея по многото обяви за приближаващия празник Хелуоин: жълта тиква, зад която девойка криеше своите гениталии. Беше чел някъде, че Хелуоин е древен езически празник, на който се правят оргии, но вече видоизменен, както всички други днес. Мъже, маскирани с рога от елени, прелъстени от богинята Диана. „Богини и рогоносци“, помисли си. През това време активира с махване на ръка телефона в автомобила. „Колеж. Директор“, изрече. Чуха се две пиукания, преди да прозвучи гласът на секретарката и след нейния този на господин Брук. Разговорът бе кратък, но независимо от това мъжът намери време да си мисли за разни неща, докато директорът на колежа се мъчеше на своя си испански да угоди на влиятелния баща.

— Разбира се, господин Леман, щом това е вашето желание, ние сме съгласни да...

— Благодаря.

— Трябва все пак да отбележа, че Деми е доста начинаеща и все още не е запозната с...

През главата му минаха всички неща, които му оставаха да свърши. Да се обади на Кристина, за да ѝ насрочи нова среща. Да поръча да му донесат цветя. Да купи ония обици за секретарката си, дългите и посребрени. Срещата с Ребека, системната анализаторка, която искаше да работи за елитната му компания, беше насрочена за единайсет в четвъртък, значи за утре сутринта. Не бе планирал да обядва с нея, защото предполагаше, че ще дойде заедно с още някой и не му бе приятно този някой да го наблюдава, докато се наслаждава на зелените ѝ очи. Освен това трябваше да вземе мерцедеса от сервиза, където в понеделник го бе закарал да му оправят онази драскотина, дето ония апашчета му бяха...

Усети обаче, че да се отвлича от разговора е грешка. Вкопчи се във волана и кокалчетата на ръката му побеляха.

— ... тя е добра учителка, ала все още е много зелена като педагог...

— Разбирам, господин Брук — отрязва го мъжът нетърпеливо. — Но повече не желая да говоря по този проблем. Просто не желая повече синът ми да присъства в часовете ѝ. Фактически не желая да я виждам повече. Дори и случайно да ми се мярка. Все едно ми е дали е зелена, или синя. Ако я видя още веднъж, господин Брук, само ако я видя, дори и отдалече, включително и в гръб, господин Брук, ако я видя във вашия колеж, ще разговарям с ръководството и ще си взема детето. Само че преди това ще поприказвам с шефовете, за да стане ясно кой управлява в това училище... Както искате.

— Разбира се, господин Леман, разбира се... Само исках...

— Както искате, господин Брук.

— Да, ясно ми е, господин Леман.

— Благодаря ви, довиждане, господин Брук.

Прекъсна връзката и стисна зъби. Съществуват жени, които си мислят, че всички мъже са мазохисти, каза си. Можеше и да е вярно, например и за него самия, но до известна степен. Припомни си, че имаше *някои* работи, които... (научните названия го смуцаваха)...

една „филия“, наречена Леополд, свързана със Захер-Мазох^[1] и неговата собствена „филия“, както и с театралното произведение „Веселите уиндзорки“, където жените безнаказано се подиграваха на мъжете. Да си мисли, че една жена му се подиграва, действително го възбуждаше, но не го отдаваше на някаква особена предразположеност, а просто на моментното им, и то искрено отношение. Когато една жена се подиграва на мъж, тя просто е искрена, разсъждаваше. Понякога и той самият ги караше да се смеят. Заставяше ги да седнат на тоалетна чиния, да го гледат и да му се смеят. Още от малък дебнеше майка си, като влезеше в тоалетната, а после и сестрите си, които останаха да живеят заедно с баща му. Винаги, когато го разкриваха, му се подиграваха. *Знаеш ли какво си ти?*, го стряскаше в такива моменти майка му. Жените бяха опитни в подигравките, учеха се на това още като малки и станеха ли възрастни, май с друго спираха да се занимават.

Усети, че се е качил на магистралата, и като стигна до първото отклонение, зави по него и се върна в града. Беше сигурен, че е пипнал някакъв грип, бе започнал да се поти.

— Можеш ли да си загасиш плейъра, моля те? — каза. Тоя шум ме подлудява.

Детето го спря и го прибра обратно в джоба.

— Като се приберем, първото, което ще направиш, е да си вземеш душ. Воняш на тиня.

— Ами тогава да се прибираме — предложи момчето.

— Естествено, че се прибираме. Направих само едно кръгче.

— Мога ли да погледам холовидеото, преди да се изкъпя?

— Не.

— А после?

— Ще видим.

Даде си сметка, че габаритите са угасени, и веднага ги запали. Колата си ги палеше автоматично, но той бе изключил цялата автоматика, защото го безпокоеше фактът, че някаква си машина мисли вместо него. Освен това предполагаше, че по тоя начин пести пари от амортизация.

— Какво каза?

— Вагина — повтори детето. — Нару твърди, че е все същото дали ще кажеш това, или „по дяволите“.

Мъжът се изхили и осъзна, че лошото му настроение е преминало.

— Кажи му на индийското си приятелче, че никога не е виждал истински дявол... Или по-добре нищо не му казвай. Беше шега.

— И това ли е „заплетена“ лъжа?

— Не, само грешка на езика. А в същото време е и заплетена лъжа.

— Да — съгласи се малкият. — Ще избираме ли? — попита, извъръщайки глава към страничния прозорец, зад който група девойки се кикотеха на тротоара.

— Не. Направихме само едно кръгче и толкова.

— И тая вечер няма да ходим в другата къща?

— Да, тоест не. Ще ида аз сам.

Мъжът ухапа устната си, за да откъсне някаква кожичка. Въпросът на детето току-що му напомни, че трябва да отиде в къщата, за да измъкне трупа. Климатикът на втория подземен етаж щеше да го запази за известно време, но не беше нужно да рискува. Тази последна фаза започна да става всеки път все по-сложна и по-сложна и фактът, че се бе отказал да й извади сърцето, изненада и самия него. Остави я да живее цели три...

— Татко.

— Да.

— Чу ли какво те попитах?

— Не — отговори мъжът.

Последва пауза и той не разбра това нов въпрос ли е, или старият, който не беше чул.

— Пак ли ще ти помагам, татко?

Едва забележимо се усмихна. Знаеше много добре откъде идваше това съмнение: от неделя вечерта — нищо. Той отказваше всяка една, която детето посочваше. Или защото бяха прекалено ниски, или прекалено млади, или пък стари. Това подкопаваше доверието в детето, въпреки че поне сто пъти му беше обяснявал, че трябва да се харесват и на двамата. И даже на два пъти бе правил отстъпки пред детинския вкус на малкия Пабло, та даже и пред капризите му. Но не можеше да продължава така.

Все пак трябваше да го окуражи по някакъв начин, за щото в края на краищата той бе неговата застраховка живот. Тогава, когато

детето се намесваше в избора, той ставаше неуловим за ония капани.

И изведнъж се почувства по-добре. Продължаваше да се поти, но вече не мислеше, че е болен. Хвърли поглед към часовника на таблото, бе осем и трийсет, все същата вечер в сряда, и си каза защо пък не, имаха нужда от още една, така че можеха поне да пробват. Току-виж тая нощ съдбата им се усмихне.

— Разбира се, че ще ми помагаш — отвърна и сви по съседната уличка. — Ти си най-добрият помагач, който съм имал някога. И знаеш ли защо? Промених намеренията си... Отваряй си хубаво очите, тая вечер ще се опитаме да изберем.

[1] Леополд фон Захер-Мазох (1836–1895) — австрийски писател и журналист, от чието име произхожда понятието „мазохизъм“. — Б. р.

↑

Когато отвори очи, наоколо цареше единствено мрак.

Казваш се Едуардо. Сега ще се посмеем, девочка.

И тогава разбрах от какво съм се събудила: звъненето на телефона.

Протегнах нагоре ръка и една от лампите се запали. Първо видях камъшитения стол, после разпознах стаята си. Чаршафите бяха събрани в краката ми, като че ли бях водила битки през нощта. Дигиталният часовник показваше четвъртък, 6:50 сутринта. Казах на висок глас: „Отговарям“.

И се приготвих да чуя лоша новина.

Малко по-късно си спомних какво бях сънувала. Видях мама, татко и Вера на пет години. Аида Домингес, последната жертва на Воайора, за която знаехме. Видях Клаудия Кабилдо, последната пък на Ренар. И още много такива. Всички ме гледаха с безжизнен поглед, като на образ, случайно отразен в огледалото, или на ония мръсни осакатени куклички, които Ренар увесваше около труповете. Викаха ме... Защо? Да въдворя справедливост ли, не. Отмъщение? Да се принесе в жертва? Или просто да се направи нещо.

Жертвите на тази безкрайна война ме призоваваха да им съдействам, да се превърна в една общовалидна маска без отличителни черти, за да намерят покой в отвъдното.

Предния ден, сряда, деня след разговора ми с Дженс, го прекарах в леглото с ноутбука си на скута, разучавах маската на Изложението и се наливах с кафе. Дженс бе казал, че мога да я упражнявам вкъщи, в продължение на няколко дни, връщайки се към „нормалния живот“, и просто изпълнявах инструкциите му. Щях да изляза за малко, да отида до супермаркета, фитнес залата, щях да погледам телевизия.

И да оставя смущаващото ме посещение в студиото за четвъртък.

Маската на Изложението бе дефинирана от френско-алжирския психолог Дидие Кора, но Дженс бе открил корените ѝ в жестоката

сатира на Троянската война „Троил и Кресида“ от Шекспир, пълна с перверзни войници, вулгарни сводници и неверни любовници, където стойността на човешкия живот и достойнството се измерват единствено с мнението на другите. Мъжът цени само онова, което все още не е получил. *Щом иска — роб е, щом го има — цар!*, казва Кресида и жестовете в маската се състояха именно в това да бъде изложено тялото, което би трябвало да задейства подсъзнателното, ала в същото време да се потисне желанието и неговото проявление. Като по този начин бъде запазена дистанцията. „Подобно на бижу, изложено във витрина, видимо, но недостъпно“, добавяше Дженс.

Като сметнах, че съм готова, отворих творбата. Костюмът, който Дженс предлагаше, бе прост и аз го имах. Черни обувки с токчета, черни прашки. Съблякох се, сресах току — що измитата си коса и я вързах на опашка. Надянах прашките. Дженс твърдеше, че сме в състояние да задвижим подсъзнанието посредством спомен или неприятно травматично преживяване. На нас, ченгетата, подобни неща не ни липсваха ни най-малко и аз използвах собствената си трагедия. Опитах се да си спомня, както предния ден, когато бях при Дженс, онова, което бяха причинили на собственото ми семейство и лично на мен Човека кон, Оксана и другата жена. Спуснах завесите в хола и запалих лампата, осветявайки празната стена, която ми трябваше като декор в сценария. Това бяха неизбежни неща за представянето на Изложението. Но онова, което никога не бях правила, бе да играя без публика.

Докато се движех с лице, обърнато към стената, и рецитирах пасажите от „Троил и Кресида“, докато се опитвах да се заровя в спомените си и да извикам ония картини и усещания, се чудех дали всичко това може изобщо да послужи за нещо. „Тук ли си? Чувстваш ли ме?“, питах тишината. Представях си своята *тайна любов*, представях си целите и живота, представях си, майната му, какво ли не, както седях сред мрака и наблюдавах внимателно собствените си жестове, заслушана в гласа си...

След около половин час телефонът звънна и ме прекъсна. Ядосах се, че не го бях изключила. Но като видях в дисплея, че се обаждат собствената ми сестра, и то по секретна линия, се зарадвах. Не се бяхме чували от онзи ден, преди седмица, когато се ступахме, и фактът, че ми звънеше, за мен беше облекчение. Задъхана, прекратих

етюда, нахлузих прашките, които бях изула, и се приготвих да говоря, предварително приемайки, че е напълно възможно да се случи какво ли не: Вера да ме нагруби, да се разреве, да ми поиска прошка. Или, и това се плашех да си го помисля, че ставаше дума за нещо по-съществено. Но първото, което каза, бе, че все още няма ни вест, ни кост от Елиса.

— Загуби цяла седмица... — Носовият й, треперещ глас изпълваше хола. — Цяла седмица... Ако бе имала късмет, вече щяхме да знаем нещо, нали така?

— Може би да, може би не.

— И все още си мислиш, че би могла да го премахнеш?

— Елиса е добра. Всичко може да се е случило.

Мъчно ми бе да залъгвам Вера. Бях сигурна, че Воайора я е заловил. Елиса или вече бе мъртва, или беше извадена от строя завинаги. Вера го знаеше прекрасно. Но бе захапала лулата на мира, а това за нищо на света не исках да проваляя.

Използвах почивката да отида до тоалетната и да изсуша потта си и в същото време слушах Вера през говорителите.

— Падиля е като подлудял... Сложил ни е подкожни джиписи, знаеш ги... на всички новаци...

— Това е... — казах и се спрях овреме. Думите, които напиреха в устата ми, бяха „тъпотии“, „идиотщини“, „абсурди“. Но се сетих, че Вера просто искаше да одобря подобно поведение. — Това не е чак толкова глупаво — отвърнах.

— Разбира се.

„Внушава ти, че си в безопасност, глупачке — си мислех. — Като носиш апаратчета, ще си по-спокойна и действията ти ще са естествени.“ Това не беше разговор за Вера, въпреки че всячески исках да бъде максимално защитена.

Върнах се в хола, където все още светеха лампите, заставах на колене, скръстих ръце и зачаках да затвори, за да продължа упражнението.

— Падиля ме вика в студиото всяка вечер, знаеш ли? Доста тренирах и вече се чувствам готова...

— Ще излезеш ли довечера? — попитах и се постарях да скрия притеснението си.

— Излизам всяка вечер от понеделник, Диана. Искам аз да бъда тази, която ще спаси Елиса.

Трябваше да ухапя езика си, за да не почна да я моля да си остане вкъщи. И бе толкова трудно, колкото да се сдържиш да не повърнеш.

— Ти какво правиш в момента? — попита.

— Нищо. Почивам. — Придърпах ластика на прашките към бедрата си.

— Чувам, че си се върнала на работа.

— Не, не съм.

Зададе ми още няколко въпроса, сякаш се мъчеше да подразбере разни неща от личния ми живот. Добави:

— Исках да ти се обадя, за да ти се извиня за оня ден. Чувствах, че умирам...

Тогава вече я отрязах.

— Няма за какво да ми се извиняваш. По-добре да го забравим. — И докато говорех, телефонът отново примигна, друго повикване и името, което се изписа, бе „д-р Валие“. — Трябва да затварям. Пази се — казах, като се надявах, че гласът ми има магическа сила и думите ми сами по себе си бяха в състояние да ѝ осигурят закрила. „Или тя, или аз — помислих си и бях абсолютно сигурна, — той *ще избере* една от двете.“

— Ти също — отговори. — Целувки.

Затворих след тези банални реплики. Вече знаех, че за успешния завършек на всеки наш бъдещ разговор трябваше да се преструваме.

— Благодаря, че пожелахте да ме видите — казах на Валие, като пристигнах при него още същия следобед.

— И по какви причини да не желая да те виждам?

Валие ме гледаше косо. И ме подозираше.

— Не знам — отговорих му. — Мислех, че в този момент вече сте си стегнали куфарите и сте се покрили в някоя затънтена страна под чуждо име... Шегувам се. Наистина ми е приятно, че ме повикахте — добавих.

— Аз също съжалявам, че бях груб оня път. — И на свой ред се пошегува: — Ти си странна птица, но ако не ми харесвах странните,

какво ли правя тука?

— И аз се питам същото.

След това предисловие и дежурните усмивки Валие стана сериозен.

— Аз също се радвам да те видя. Искаш ли да поговорим малко?

— Давайте.

— Питам се... Какво ще кажеш да отидем някъде другаде? Вече е късно. И последният пациент за днес си тръгна... Мога да те поканя на кафе или... да вечеряме.

Тонът му постепенно губеше увереността си, докато се превърна в шепот. Неочаквано си помислих, че ще ми е особено забавно Валие да ме придружава тази нощ. Учуди се повече и от мен, когато приех, надяна елегантна черна жилетка върху бялата риза и пренебрегна протестите ми, че съм облечена надве-натри, с това яке, блуза и по джинси. Заведението, което предложи, се намираше на завоя на улицата, казваше се „Касандра“ и вътре беше изрисуван Буда, имаше позлатени маски, старогръцки шлемове и снимки на Далай Лама в причудливо съжителство. Към това прибавям и комбинацията от индийска и гръцка кухня в менюто. Огромен телевизионен екран без звук, настроен на новинарски канал, наскоро залата с фурна *тандури*, напомняше, че това място се намира в Европа. В тоя ранен час имаше единствено чужденци.

И докато разгръцахме менюто, донесено от сервитьорка със съответна екзотична външност, благодарих на Валие за поканата.

Моля те, ако искаш, можеш да ми говориш на „ти“-каза, разгъвайки салфетката. — Наричай ме Марио.

— Знаех, че името ти е Аристидес.

— Аристидес-Марио, ако предпочиташ, обръщай се на първото ми име.

— Марио ми харесва.

Решихме да прескочим предястията и да минем направо към обезкостено пиле с къри и бутилка вино. Щом сервитьорката си отиде, Валие се огледа наоколо, за да се увери, че сме съвсем сами. Тогава той се наведе към мен и по това разбрах, че е дошъл мигът да ми каже, каквото си бе наумил.

Отговорих утвърдително, като ме попита дали съм готова да проведем разговора за „моята работа“.

— Доста мислих за любопитната ти професия, Диана — подхвана. — Струва ми се, че съм виждал предостатъчно саможертви в живота си, хора, готови да дадат какво ли не заради другите... Но твоето надминава всичко. Ти си много специален случай.

Завъртях отрицателно глава.

— Не съм специална, а и не съм съгласна с това за саможертвата. Всички се подчиняваме на своя псином. Правим онова, което ни харесва, въпреки че не съзнаваме защо е така. И в края на краищата то се оказва единственото, което сме в състояние да направим.

— Прекалено строга си към себе си. Сигурно е ужасно да гледаш на нещата от този ъгъл... Защо се смееш?

— Смешно ми е да слушам един психолог да говори по този начин.

Валие вдигна рамене.

— Приемането на съществуването на псинома не означава, че не разполагаме със свободата да избираме. Моята терапия винаги се е основавала на това да покажа възможните пътища и да предложи на своите пациенти начините да променят себе си. Всички можем да се променяме. И има достатъчно приемливи способности нещата да се получат.

— Какъв е моят случай?

— Доста тежък.

— Предполагах. — И се усмигнах.

— Да се посветиш на наказанието на виновните и в същото време самият ти да си невинен е тежък случай.

— Виждам нещата по по-прост начин, доктор... Марио. Намазах си една препечена филийка с нещо, което приличаше на сметана. — Всички имаме нужда от храна, нали, едни от зеленчуци, други от повече месо, трети се изхранват с хора. Моята работа се състои в това на третите да им бъде прекратен порционът. Виновни ли са? Или са невинни? Чак дотам не стигам.

— Добре, но аз да. Ти и твоите хора сте невинни. Единствените виновни са гадовете, които са те подмамили да го вършиш. И професията ти не може да бъде законна.

— Професията ми е точно толкова незаконна, колкото и тая на килърите, нали, така е по време на война.

— Аз съм най-големият пацифист на света, Диана. Но в същото време не мога да отрека, че има войни, които са непредотвратими.

— И тази например каква е? Гледай.

Обърнах глава към телевизионния екран, където дефилираха хора, покрити с качулки, заложници в някакъв атентат.

— И кой е в състояние да се противопостави на това? Как можем да го спрем?

— Искаш да кажеш, без такива като вас?

— Именно. Какво друго би могло да се направи? И полицията, и армията, вследствие на напредъка в технологиите, са вече без значение, самите технологии престанаха да изпълняват ролята си, защото всички имат достъп до тях. Как можем да се противопоставим на неща като 9-N например?

Валие ме наблюдаваше особено сериозно.

— За бога, Диана, стига с тая 9-N, всеки я вади като довод за всичко... Не можем да пожертваме един невинен, за да неутрализираме някакво чудовище. Това е варварско и нечовешко.

Пилето, приготвено в *тандури*, до известна степен потуши енергията, която влагахме в тоя спор: никога не отдаваме необходимото значение на глуповатите на пръв поглед неща. Чукнахме се, почнахме да ядем и като че ли напрежението, натрупано между нас, се изпари.

— В интерес на истината, чел съм разни неща за псинома — каза Валие вече с друг тон. — Няма нищо общо с криминалната психология...

— Има, но това няма къде да го прочетеш. Разпространява се по специални пътища.

— Да, допускам. Прегледах и някои „официални“ текстове от Виктор Дженс. Наистина много често се позовава на Шекспир. Защо смяташ, че му отдава чак толкова значение? Ти ми каза, че в неговите произведения са ключовете на видовете псиноми, защо? Например... Добре, той е гений, ала Омир, Сервантес и Кафка също... Защо именно той?

— Знаеш ли кой е Джон Дий?

— Прилича ми на марка едрогабаритна машина.

От смях щях да изплюя виното, което бе в устата ми. Уточних, че е „Дий“, а не въпросната марка „Диър“.

— Ааа, не беше ли един астролог от времето на кралица Елизабет?

— Да, предполага се, че е бил магьосник и астролог от двора на кралица Елизабет. В онази епоха е имало много противници на официалната Англиканска църква, наложена от баща ѝ, Хенри VIII. Внушавали са, че народът ще въстане и ще се върне към „чистата“ средновековна вяра. Някои от тях са били паписти, но повечето са се стремели да установят собствената си представа за християнството и Джон Дий е бил един от тях. Основал е тайна секта и я нарекъл „Лондонско гностично общество“. Събирали са се по къщите на знатни господа и са устройвали театрални представления с помощта на поддръжниците си. Дий е искал социални промени...

— Представления?

Вече бях включила автопилота. Знаех теорията на Дженс наизуст и се опитах да я резюмирам. Това, че Дий е наблюдавал из Европа ритуали, които оказват въздействие върху психомата, но и че го е отдавал на магическото им естество. Че когато се е върнал в Англия, ги е приложил в заниманията на своите хора и е доказал ефикасността им в пораждането на определени емоции. Че с цел да се внушат бунтарски настроения, е било необходимо тия ритуали да се наблюдават от народа. Поради което са решили да се възползват от официалния театър и да „инструктират“ млади автори за ключовете към осъществяването на тази психоза. Че Шекспир не е бил единственият автор, член на Обществото: Марлоу, Джонсън, Уилкинс и Мидълтън също са принадлежали към него, но най-известният е Шекспир. Неговите произведения възплащават онези ритуали.

— И какво са постигнали?

— Нищо. Дженс твърди, че само са предизвиквали безразборни емоции, защото не е съществувало днешното разбиране за психомата и необходимата класификация. Дий е умрял години, след като кралският двор е успял да отклони Шекспир от тия занимания. Театърът се е върнал към „официалната“ си същност и всичко отишло на кино. Край на историята.

— Интересна теория... Кое от нея е доказано?

— Нищо. — Засмяхме се. — Всичко около Шекспир е прекалено тайнствено. Дженс казваше, че е най-енигматичният автор едва ли не

измежду всички останали. Както и да е, но е особено полезен в нашата работа.

Отново последва пауза, след която и двамата заговорихме едновременно. И пак се засмяхме.

— Какво? — рекох, чувствах се леко пияна.

— Не, ти кажи, каквото имаше да казваш.

— Струва ми се, че вече знам какво си мислиш за „нашата работа“...

— И какво е то?

— Че съм една перверзничка. — Очаквах, че ще се изчерви и ще отрече такава обида, но усмивката на Валие ме изненада.

— Вероятно няма да имам право... Само че в момента ти се опитваше да разсъждаваш като психолог, а аз като ченге под прикритие...

— Така ли? И какво разсъди?

Валие си отрязва парче от сочното пиле и го потопа в къри.

— Че ако разполагах с възможността да предизвиквам у останалите емоции, каквито пожелаеш, никога не бих изоставил работата си. Защото това е като дрога.

Оказа се, че повече не мога да се смея. Взрях се в него. Валие продължи да говори с очи, наведени над чинията.

— Знаеш ли? Хората са свикнали да наричат „дрога“ единствено веществото, което вече е станало известно с това название, но една кола, идеология или вид спорт могат да се превърнат в същото. В детството си в Богота и после, през целия си живот, съм се сблъсквал с много подобни наркомани, Диана: мъже, дрогирани с жестокост, жени, дрогирани с насилие, деца, дрогирани с любов, старци, дрогирани със страх... Все неща, които ти наричаш „задоволяване на псинома“, предполагам. Както и да е, моята задача винаги се е състояла в това да освобождавам хората от зависимостта им от дрога. — Вдигна салфетката към устата си и добави, все още загледан в чинията: — Мисля, че дойде при мен, за да ти помогна да се откажеш от своята дрога. Искаш ли да напуснеш тая ужасна работа? Възнамеряваш ли да престанеш да страдаш?

— Искам да живея с мъжа, когото обичам — отговорих вкаменена. — Не бих го нарекла „да престана да страдам“, а смяна на

наркотика. — За миг забелязах някакъв срив в изражението на Валие, мигновена поява на неопределено чувство. — Какво ти става?

— Не, нищо... — Усмихна се глуповато и тоя път наистина се изчерви. — Ти вече ми разказа... че си влюбена в някого... Радвам се за теб.

И пак настъпи тишина.

— А ти? — Реших да променя темата. — Имаш ли си някого?

— Жена ми ме заряза преди две години, ненавиждаше да бъде обсъждана по време на вечеря.

Засмяхме се и това съвпадна с репортажа по телевизията за жертвите на Воайора. Сърцето ми прескочи, защото ми се стори, че става дума за открита нова жертва, но после се оказа, че кадрите са архивни.

— Питам се какво ти пречи да напуснеш... — каза Валие. — Какво те принуждава да вършиш нещо, след като с цялото си същество го ненавиждаш...

— Имам висящ случай — промърморих, без да ме интересува дали Валие ще долови напрежението ми и ще се обърне по посока на погледа ми, вперен в екрана.

В тоя момент репортажът свърши и неочаквано докторът ми се стори особено изнервен.

— Диана, просто зарежи от раз... — Не му отговорих. Той силно се наклони към мен, гласът му стана молец. — Нали ми разказа за прекеждията си... Не беше ли страшно? Или за теб е било просто „задоволяване на псинома“? Била си само дванайсет-тринайсетгодишна... Било е трагедия, от която други са се възползвали да те превърнат в какво? Във вид оръжие? — Устните му се свиха презрително. — Заслужават просто да умрат, Диана. Позволи ми да ти помогна. Това ме засяга, разбираш ли? Засяга ме много...

И изведнъж вече не бях в този ресторант, а на едно мрачно място, в присъствието на образа на Валие, с облото му успокояващо лице с очила без рамки, и оттам идеше единствената светлина.

— Знаеш ли? — казах. — Вчера си го спомних. Онова, което все не успях да си спомня. Какво сториха на родителите ми, на сестра ми и на мен. Какво ми направиха...

Окса, върви за момичетата.

Продължих да говоря, без да се притеснявам за времето, което с всеки образ, който се появяваше в спомените ми, ме доближаваше малко по малко към светлината, която се казваше Аристидес-Марио Валие.

— Изкачих се пълзешком до стаята на Вера, тя спеше. Събудих я, доколкото можах, и я накарах да се пъкне под леглото. Обаче Окса ни откри веднага. Опитах се да защитя себе си, но тя заплаши Вера и аз разбрах, че бих могла да помогна на сестра си единствено ако ѝ се подчинявам. Оставих се да ме отведе. Захвърли ни насред хола на партера и там завързаха Вера по същия начин, както и родителите ми, ала като дойде време да вържат и мен, той... мъжът, когото нарекох „Човека кон“, съобщи, че му е хрумнало нещо забавно. „Изглеждаш якичка, девочка“, каза. Така ме нарече. „Хайде да видим дали наистина е вярно.“ И ми разпореди да правя всичко, което ме накарат. Да се смея, да кашлям или да лая като куче. Да целуна по устата него или Окса, или пък да си сваля гащичките и да му потанцувам... А ако не се стараех да го правя, както трябва, щяха да бият подред някой от моето семейство...

Настъпи пауза. Сълзи бликнаха от очите ми, и парещи, и свидни, като думите ми.

— Опитах се. Влязох в играта. Бях на дванайсет и си мислех, че само това можеше да отърве родителите ми и Вера... „Сега ще се посмееш, девочка“, нареди мъжът, и ако не успях да го правя, както той го искаше, биеше мама. Накара ме да танцувам. Да пея. „Вижда се, че се преструваш, хайде пак.“ Когато сърцето на татко не издържа и той умря, мама, въпреки намордника, започна истерично да крещи. Мъжът сложи нож на гърлото ѝ и заповяда да спре или ще я заколи. И аз му казах: „И мама се *преструва*, моля те, майко.“ Само че мама не спря и той ѝ преряза гърлото... — След пауза продължих: — Един съсед бе чул писъците и повикал полиция. И това ни спаси, Вера и мен... Онези ги арестуваха няколко дни по-късно. Мисля, че още са в затвора, не знам. И не ме интересува.

Усетих ръка върху своята, сякаш за да ме отведе обратно в действителността. Отворих очи и видях покривката, чашите и чиниите. Валие бе вперил поглед в мен и не преставаше да ме милва. И докато си мислех, че ще почне да ме утешава, отново ме изненада.

— Оня човек е имал право — каза. — Преструвала си се неумело.

Полазиха ме мравки, разбрах, че точно *това е*, което трябваше да чуя, което през всичките тия години съм се надявала някой да ми каже.

— Никога не си се стремяла към това да се преструваш, Диана. Правиш го заради спомена за родителите и сестра си, само че си слаба актриса. Не си родена за театъра. И сега ми с напълно ясно какво искаш от мен, искаш да ти помогна да престанеш да се преструваш. Да се върнеш към собствената си искреност.

Заплаках отново, но тоя път се чувствах по-добре. Не взехме десерт.

Изчаках го, най-накрая се появи на изхода и един от сервитьорите най-после се накани да се вдигне и да отвори пред нас стъклената врата, за да излезем. Вечерта бе студена и ръмеше. Марио Валие се забави повече от очакваното, докато се обличаше, и за първи път тази вечер забелязах уморения му поглед, вече си бе дал почивка, плъзна се по блузата ми — бях без сутиен, защото бях решила да изляза с костюма на маската на Изложението, — по обувките, задържа се върху тях и отново се върна върху лицето ми. Но докато внимателно го наблюдавах как се изчервява, осъзнах, че не същинският ми образ го смущаваше, а „дрогата“, споменът за етюда, който оня ден му изиграх.

— Ще ми е особено приятно да се видим пак — каза.

— На мен също — признах си. — Благодаря за... всичко.

Потърсих бузата му. Той мръдна глава точно в тоя миг и устните ни случайно се срещнаха. Усмихнахме се с неудобство, внезапно се вгледахме един в друг и продължихме да се целуваме. Всяка следваща целувка ни се струваше непозната и нова, а последната — все едно никога не се бяхме целували.

Изведнъж си помислих, че не мога да остана с него нито секунда повече.

Не можех да си позволя никаква слабост. Все още не. Поне докато сестра ми я грозеше опасност.

Воайора дебнеше и аз бях длъжна да продължа да съм актриса.

— Трябва да тръгвам — казах, ала Валие ме спря с ръка.

— Диана... Каквото и да е онова, което *вършиш*, моля те, пази се.

Оставих зад гърба си Валие загрижен и доволен да ми маха с ръка за „сбогом“, застанал на тротоара, и се отдалечих към спирката на

автобуса. Стигнах до къщи чак в единайсет, но все още срещам забързани минувачи по улицата. „Тук ли си? Чувстваш ли ме?“ Огледах се наоколо. Спрях алармите на апартамента, съблякох се по прашки и обувки и започнах с маската на Изложението. „Пожелай ме — мислех си. — Преструвам се, че съм твоя. Ела в мен. Искан да те *измам*.“ Точно това ми бе препоръчал Дженс. „Той подозира, че си ченге, не го премълчавай пред себе си, не се опитвай да го криеш.“ Но след два часа, като свърших, вече бях обезсърчена. Как можех да му привлека желанията по този начин? И предположих, че Дженс просто се е вдетинил.

Почти заспала, се сринах върху леглото, ала противно на очакванията си не сънувах нито Марио Валие, нито целувките му, нито специалната вечеря, на която разказах онова, което не бях доверявала никому, нито пък на мен някой някога ми бе разправял подобни неща. Още по-малко сънувах Воайора. Сънувах всички жертви, които някога бях виждала. Целия този измъчен народ, за когото работех. Онези, които искаха да остана и да отмъстя.

И когато телефонът ме събуди в 6:50 сутринта, в четвъртък, бях готова за лошата вест.

— Диана...? — гласът на Мигел. Слушах го от леглото, бе още тъмно. — Искан да го научиш, колкото се може по-скоро... Молах се поне да е, че са открили Елиса Монастерио, но още преди да каже каквото и да било, вече знаех, че е друго.

„*Вера* е — помислих си с пълна и ужасяваща убеденост. — *Избрал е нея.*“

Вечерта в сряда, докато си слагаше червило пред огледалото в банята, на Вера Бланко ѝ се стори, че чу шум.

— Стоп — изрече високо, плейърът, който монотонно повтаряше едни и същи стихове от „Добрият край оправя всичко“, спря.

Ослуша се. Нищо. Като че ли беше превъртане на ключалка. Може би някой от съседите. Откакто Елиса я нямаше, нервите ѝ бяха опънати като стоманени струни, зазвъняваха и по най-банални поводи. Спомни си как само преди минути същото ѝ се случи, когато изпиука телефонът. Вдигна, нямаше никой, помисли си, че е грешка, но това не попречи да се почувства безпричинно напрегната.

Не бе свикнала да стои сама вкъщи, а точно това се случваше в момента.

Въпреки всичко се показва на вратата на банята. Това бе доста наивно, защото единственото, което можеше да види оттам, бе спалнята, маломерна, както всички останали помещения в апартамента. По леглото, неоправяно от седмица, където преди спеше с Елиса, бяха разхвърляни части от служебни костюми: чорапи, екзотични ръкавици, мрежести клинове, прозрачни блузи. Лампата върху нощното шкафче бе запалена, в коридора също светеше. „Глупачка!“, помисли си. Поклати глава и усети бузите си по детски да пламват от срам.

Приключваше с разучаването на една статия от Кьониг за важността на самоконтрола на чувствата с цел потискане на желанието при филията Жертва. И сега и най-незначителният шум я отвличаше и възбуждаше. Реакция на абсолютна новачка в занаята.

Въздъхна примирено пред потискащата липса на опит и продължи с тъмносиньото червило. Зелени нокти и сини устни. Измислените комбинации увеличаваха вероятността маската на Жертвата да се получи успешна. Щеше да облече блуза с портокалов цвят, проблясваща на светлината, стигаща до над пъпа, и полупрозрачен клин до средата на бедрата в светлосиньо. И двата цвята ѝ бяха препоръчани от наставниците като подходящи за етюда

Жертва. Отгоре щеше да сложи лъскаво мушамено яке с множество токи и закопчалки за привличане на Жертвоприносителя. Наведе се към огледалото и оранжевото проблесна в очите ѝ.

Идеята да смеси цветовете и формите на Жертвоприносителя и Жертвата бе лично нейна, с цел по-силна притегателност за наблюдателя. Олга Кампос, научи впоследствие, го бе изпробвала и това я изпълваше с гордост. Освен това при нея се получаваше естествено: възхищаваше я, още от дете, да комбинира цветове, да грабва вниманието, като се облича по най-невъзможен начин. Чичо ѝ Хавиер, братът на баща ѝ, я наричаше „цигането“, задето се кичеше с всичко, което изравяше от сандъците в старата сарагоска къща на бащиното ѝ семейство, където живееше тя и Диана, след като осиротяха. Отзад имаше чудесна градинка, там Вера обичаше да си играе с Фантомас, котката с тигрова шарка, и да се прави на принцеса от далечна планета. Опита се да си припомни какво бе станало с Фантомас и се досети, че леля ѝ, единствената жива от рода, която двете с Диана посещаваха в един старчески дом за Коледа, ѝ бе казала, че е умрял.

Стисна устни и провери резултата в огледалото. После погледна ръчния си часовник, монтиран в дебела кожена гривна: 9:22 вечерта, имаше още много време. Като свършеше грима, щеше да наметне нещо, без да бие на очи, за да не прави впечатление на съседите, щеше да отиде с метрото до Цирка и долу в тоалетните щеше да се преоблече и да скрие раницата с „нормалните“ дрехи.

Все още не бе решила дали да вземе някаква дрога, преди да се впусне из ловните полета. Олга Кампос нито препоръчваше, нито забраняваше, но Елиса понякога вземаше...

Мисълта за приятелката ѝ за момент я вцепени. Пръстите, хванали молива за устни, потрепериха. „Не. Сега няма да мислиш за нея. Контролирай чувствата си.“

Само че не успя. И как да пропъди спомена за близкия човек до себе си? Бе живяла с нея, заедно се обучаваха, бяха правили любов. Дори в един незабравим следобед преди две години я бе водила в старата къща на бащиния ѝ род, където не бе ходила с никоя друга приятелка. Все едно я бе развела из душата си, защото именно Сарагоса, където бяха израсли с Диана, преди да я вземе Виктор Дженс, бе *нейното си място*, а не Мадрид. В Мадрид изживя само

една кратка отломка от детството и желязната решимост да въдворява справедливост, първо в името на родителите си, а сега и заради Елиса.

„И това говедо да си плати за онова, което й *прави*. Или вече й е *направил*.“

„Спри да мислиш.“

Завъртя се пред огледалото, дръпна блузата надолу и огледа как клинът се бе опънал по бедрата й и начина, по който светлината падаше върху белия й корем с обица на пъпа.

Щеше да му разгони фамилията на това животно. И повече нищо никому нямаше да бъде в състояние да причини.

Имаше нужда от още малко сенки около очите. Взе четката и избра много тъмен цвят. След като премисли, реши да не пуска повече плейъра, вече предостатъчно бе слушала тоя текст и можеше да си послужи с него, когато се наложеше. Идеята да се запишат стиховете, свързани с маската, принадлежеше на Елиса и Вера точно помнеше деня, в който приятелката й разказа за това и изслуша мнението й. Елиса имаше предостатъчно самочувствие, но когато се допитваше до Вера, винаги се съобразяваше със съветите й. Не настояваше, само мълчеше и чакаше. Това особено се харесваше на Вера, тя знаеше, че се дължи на профила й Молба. Както и да е, за разлика от сестра й, Елиса винаги зачиташе нейното присъствие.

Диана. Това бе целият й свят. Собственото й небе и аз. Понякога си мислеше, че отвъд сестра й няма нищо. Каквото и да правеше, не успяваше да се отърве от непреодолимото й влияние, и за добро, и за лошо. Диана не си ли даваше сметка, че сестричката й е напълно *зависима*? Не забелязваше ли, че й *се възхищава*? И точно заради това, заради сляпото възхищение, което я владееше, Вера бе уверена миналата седмица, че е в състояние да я *убие*, в мига, в който разбра, че Елиса бе изчезнала и че великата Диана бе направила така, та точно в тоя момент да я изхвърлят от играта. Бе се обадила на сестра си да се извини, но господ знаеше, че продължаваше да кипи от яд.

Привърши със сенките на клепачите. Ала нищо по лицето й все още не бе окончателно. При агентите гримът трябваше да стои като току-що положен. „Все едно си на сцената и в същото време — *извън нея*“, й бе казала Диана по някакъв повод. На сестра й беше много трудно да преглътне това, че тя също искаше да работи в полицията, но в края на краищата се примири. Помнеше свършено ясно деня, в

който Диана отиде да учи в „специален колеж“, бе само на десет и много плака, като остана сама с роднините. Пет години по-късно мина през същия кастинг и ѝ стана ясно за какъв колеж е ставало дума. Диана вече работеше там и стори необходимото, щото да попречи на Вера да върви по същия път, ала единственото, което постигна, бе да я настърви още по-амбициозно да го следва.

Направи сенките по-плътни, докато си мислеше за Диана.

„Тя ти е като господ, прекалено много я оставяш да ти влияе“, ѝ подмяташе Елиса. Знаеше, че те двете не успяха да станат добри приятелки. И причината не беше в Елиса. Сестра ѝ, това не бе тайна, не будеше симпатиите на околните. Вера не познаваше друг човек толкова сдържан и с повече задни мисли от нея. Сигурно заради това бе едно от най-добрите ченгета на света: Диана *бе родена*, за да има непрекъснато на лицето си маски. Но нещото, което Вера в никакъв случай не можеше да търпи, бе някой обикновен смъртен (включително и Елиса) да се съмнява в качествата на боготворената от нея икона, за която бе тъй горда, че ѝ е сестра. „Аз съм сестра на Диана Бланко“, казваше винаги, когато се запознаваше с нов колега. По нейно мнение дори и огромният опит на Клаудия Кабилдо можеше да се сравнява с този на сестра ѝ.

Ето защо остана толкова учудена, когато Диана ѝ съобщи, че напуска.

„И всичкото това, за да отиде при оня чичко Мигел Ларедо“, помисли и стисна устни. *Жиголото* в службата, хубавецът, който зарязва истинската си работа, за да запази, *о, мили боже*, прекрасния си вид на ветеран. Изобщо не я интересуваха постъпките на Ларедо, нито пък ревнуваше, както Елиса веднъж се опита да я подразни, че сестра ѝ спи с него, а това, че Диана предпочита да *живее* с тоя човек, вместо да продължи с работата си. В какво се състои поумняването в тоя живот, да избереш обикновеното живуркане и примирението? Да се дръпнеш, та просто, *о, господи*, да не се случи с тебе така, както е Клаудия Кабилдо (*или както с Елиса, но за това сега няма да мислиш*)? И щом толкова те е страх, защо изобщо си приела да работиш това? Защо си казала „да“? А, сестричке? Не е ли било по-разумно първо да се огледаш и тогава да скачаш? И от какво по-точно *се страхуваш*? От Воайора? И не трябваше ли Диана да поиска съвет от Елиса, да я попита: „Какво да направя, за да бъда като теб, да изляза

на арената и да хвана бика за рогата, вместо да се свивам в миша дупка от страх...”

Забеляза, че очите ѝ са се напълнили със сълзи и целият ѝ труд щеше да отиде на кино. Пое дълбоко въздух и реши да свършва с подготовката. Среса на път по средата дългата си тъмокестенява коса за последно. Сложи на ушите си посребрените обици. Събра на купчинка гримове и червилата и ги постави в страничния джоб на раницата, която беше в спалнята. Върна се в банята и натисна клавиша за изтриване на плейъра, за да махне стиховете от „Добрият край оправя всичко“. Това бе сигурно най-слабо познатото произведение на Шекспир, въпреки че на нея много ѝ харесваше историята с Елена, главната героиня, една „Пепеляшка“, която преследваше истинската си любов независимо от различията в произхода, независимо даже и от това, че мъжът я отблъскваше. Според собствената ѝ професия образът на Елена се тълкуваше като профил на Жертвата, но Вера се възхищаваше от вътрешната ѝ сила и кураж: *Коя е силата, която тласка сърцето ми да търси нежна ласка в така издигнати за него сфери...?*

Отиде в спалнята и сложи плейъра в кутията върху масичката, без да погледне какво друго има вътре, за да не предизвика отново спомените за Елиса.

Лаптопът ѝ лежеше включен на леглото. Затвори текста на „Добрият край“ и отвори картата с разпределението на зоните между агентите, които работеха по Воайора.

И докато чакаше страницата да зареди, се усмихна. Господи боже, колко много ѝ харесваше тая работа! Не можеше да ѝ устои, и я плашеше, и я възбуждаше едновременно. Предишната нощ се справи с пиян младеж, който се опита да прекрачи тънката граница между досаждането и агресията. Още ѝ бе смешно, и колко лесно беше, една инсценировка съгласно Вон и импровизация по Улрих за освобождаване на подсъзнателното и Укротяване на желанието. *Само* толкова. Достави ѝ *удоволствие* да погледа лицето му, олигавено от страст.

Ориентира се в очертаните територии и си избра, за кой ли път, Цирка, там, където Елиса бе изчезнала. Даваше си сметка, че беше малко инфантилно, но искаше да го хване на същото място, където той бе заловил Елиса.

Сви голата си лява ръка, като остави камерата на лаптопа да улови сигнала от поставения под кожата над лакътя нанопредавател. Получи се нещо като карето с баркодовете, маркирани върху стоките в магазина. Екранът я разпозна и отбеляза мястото ѝ в пространството. По този начин системата я запомни за цялата нощ. Знаеше как може да анулира сигнала, „само че няма да ти помагаме насила, нали, животно мръсно, щом искаш да ядеш риба, ще си намокриш задника“.

Най-после бе готова. Затвори и тази страница, изтри всичко, което беше правила в мрежата, и блокира влизането. Не мислеше да мъкне със себе си компютъра, а и освен това беше задължително да постъпи именно така, защото никога не се знае кой би могъл да влезе в жилището ти, когато си навън. На практика беше невъзможно при всички мерки, които бяха взети, но една повече не пречеше...

Остана вкаменена.

Тоя път чу съвсем ясно: проскърца врата.

От усещането устата ѝ пресъхна. Тръгна към хола. С крайчеца на окото забеляза очертанията на странна и несъразмерна фигура върху стената и по-дълго от допустимото се чуди дали това не е собственото ѝ отражение в огледалото в хола.

На пръв поглед всичко си стоеше, както бе оставено: малката масичка на средата, фотьойлите, постерите с любимите ѝ певци, които и Елиса харесваше, остатъците от вечерята набързо по голямата маса. По-нататък коридорчето пред входа, отляво кухнята, която не можеше да разгледа оттам, където бе застанала.

Спомни си, че именно вратата на кухнята скърцаше: Елиса на няколко пъти бе споменавала, че трябва да извикат техник, защото не се получи със смазване.

Кухнята.

Това не можеше да бъде само от течение, а и всички прозорци бяха затворени.

Имаше *някой*. Даже беше в състояние да се опита да проследи движението му от влизането в апартамента: „Проникнал е, докато съм се гримирала... И това бе първият шум, който чух. Скрил се е в кухнята и е затворил вратата...“

Сърцето ѝ туптеше силно, докато пресмяташе какво първо трябва да направи.

Помисли да извика полиция, но веднага отхвърли тази идея. По дяволите, та полицията беше тя. Нито пък цял взвод полицаи можеше да се окаже толкова опасен, колкото бе тя, освен това гримирана. Няколко жеста на Жертвата щяха да приковат на място евентуален крадец, независимо от собствената му принадлежност, стига да имаше достатъчно време затова.

Не се страхуваше, а и нямаше от какво: натрапникът трябваше да се притеснява.

Пристъпи напред. Тишината бе безкрайно дълбока. Пресече хола и установи, че вратата на кухнята стои отворена. Спомни си, че я бе оставила така, но инстинктът ѝ на млад воин заби тревога, че все пак вътре има някой, който *иска* да ѝ внуши, че няма никой.

„Воайора“, изведнъж ѝ мина през главата и почувства как ледена вода облива гърба ѝ. Само че той никога не залавяше жертвите си в домовете им. А и компютризираната система не позволяваше жилищата да стават терен за подобни действия, *доколкото ѝ бе известно*. Беше абсурдно да допусне, че...

Тогава прозря, че не е направила първото, което трябваше да направи.

Хвърли поглед към клавиатурата до входа. Нямаше никакъв крадец. Въобразяваше си.

Въздъхна с облекчение. Без съмнение шумът бе дошъл от съседно жилище. „Господи, наистина не съм добре с нервите...“

Поуспокоена, измина разстоянието до кухнята и сянката ѝ падна върху долната част на вратата. Побутна я, вътре беше празно. Но тя бе с формата на буквата Г, в тясното, все още невидимо боксче бе мивката, обаче то бе достатъчно широко да скрие човек. Отвори още малко вратата и отново чу същото проскърцване. *Невъзможно* беше да се е задвижила от само себе си. И страхът я обзе отново.

— Кой е там? — попита по посока на празното пространство.

Почувства се глупаво да говори така, застанала на едно място, без да се осмелява да влезе в собствената си кухня.

„Не влизай — ѝ подшушна изостреният ѝ инстинкт. — Бягай. Махни се оттук.“

Но беше невъзможно. Вътре не можеше да има някой. Не можеше да е влязъл, без да се задейства алармата. За бога, беше празно, без всякакво съмнение!

Или почти.

Реши се да влезе. Преди това, като всяко добро ченге, се подготви вътрешно да представи етюда, който щеше да предотврати всяка евентуална агресия.

С маската на Жертвата протегна ръка, запали лампата и влезе.

Едно нещо бе сигурно: никога не бих се върнала в подземие то на службата, ако не беше заради Вера.

Все още таях някакви резерви по отношение на инструкциите на Дженс, но съобщението за изчезването на сестра ми помете всичко. Беше като леден душ: прочисти ме напълно, останах гола, лишена от всякаква чувствителност.

Точно думата „изчезване“ не исках да чуя, свързана с името на Вера, и то се случи. Малко преди това е била в апартамента си и се е готвела да излезе на работа, а минута по-късно сякаш земята се бе разтворила и я бе погълнала. Бе се изгубил и сигналът от подкожния предавател. На тъпанарите, които извършваха следенето от Лос Гуардесес, това изобщо не им било направило никакво впечатление, сметнали, че Вера го е „пробвала“, изключила го е сама, като е възнамерявала да го включи отново, когато се озове в своята зона. Само че това не се бе случило. Нито имаха никакви доказателства, че изобщо е стигнала до Цирка. Звъненето по всичките й телефони не даде резултат. Бързият оглед — също. Вратата не е била насилвана, алармата работеше, белези от борба нямаше. Цялата сутрин търсиха следи и дискретно разпитваха съседите.

— Падиля разпореди тотално издирване — добави Мигел и още: — *то-тал-но*, господи... Само чакат зелена светлина от Алварес и започват... Някъде е в движение... Говоря за Алварес, опитват се да го открият... Слушаш ли ме?

— Да. — Слушах го откъм леглото с поглед, забит в тавана.

— Питаме се... дали Вера ти е казвала нещо за... Дали е възнамерявала да ходи някъде, не знам... Тя е толкова непредвидима... Спомняш ли си нещо?

— Не, нищо не ми е казвала.

Мълчание.

— Господи, ти добре ли си? Искаш ли да дойда да те видя?

— Добре съм. Недей да идваш, по-късно ще те потърся.

Мигел не се беше отказал от отчаяните си опити да ме окуражава.

— Профайлърите смятат, че е *възможно* това да не е Воайора... Квартирата под прикритие не е място, което той би посетил, нали?

„Само че може да я е проследил дотам, ако я е бил набелязал още предната вечер в Цирка“, си помислих. Освен това не е изключено да е сменил тактиката или полето на действие, предвид асистенцията, за която Дженс спомена, сина му. Както и да е, бях уверена, че Мигел се мъчи да ми даде напразни надежди, точно както и аз на Вера, вчера сутринта. Просто седях и го слушах.

— Освен това дори в най-лошия случай Вера би била най-идеалният агент за залавянето му... Вярвай ми, и всичко би било точно...

— Точно така. Благодаря ти.

В продължение на цялото ми обучение много от препятствията, през които бях преминала, не изискваха нито интелигентност, нито памет, нито сръчност, нито физическа сила, нито дори воля, за да ги преодоля. Изискваха уменията да *се сдържам*. Напълно безизразна, времето вървеше, тик-так, тик-так, и тази болка или удоволствие, или и двете заедно, усилието да ги накарам да отстъпят. Докато Мигел ми говореше, постъпих точно по същия начин. Не се и опитвах да спекулирам със случилото се. Не се удавих в скръб. Не стиснах зъби, нито се вцепених. Просто *се сдържах*, с поглед, забит в тавана.

И сега какво, девочка? Сега ще се посмеем, девочка.

Пътуването ми до подземията стана част от същото упражнение: да натискам газта и да се сдържам. Излязох по обед, след като вложих доста време да изиграя за последен път Изложението. Изкъпах се, приготвих всичко, което възнамерявах да взема, слязох до паркинга на блока, качих се в колата, натиснах педала за газта и мисля, че не го пуснах, докато не стигнах там. Нищо не помнех от пътя. Сивото небе от време на време и без особено желание пропускаше по малко дъжд, а аз си мислех за Вера. Един час, колкото горе-долу трая пътуването с колата.

Чифликът се намираше на около осемдесет километра на югоизток от Мадрид в една местност, обезлюдена от атомната бомба 9-N. Самото място не бе пострадало от директната експлозия, но правителството бе решило да евакуира хората поради опасността от

радиация. Цели предградия, индустриални предприятия и земеделски терени бяха опустели. И когато опасността отмина, собствениците не пожелаха да се върнат. Последваха обезщетения, даже и един много амбициозен проект за реконструкция, финансиран от Европейския съюз, и след него безконечни дебати и предизборни дрънканици. В резултат няколко години по-късно тия земи се превърнаха в призрачен град със сгради и заводи в руини, едно място повече от удачно за институции като нашата, на Дженс, и явно и едновременно с това секретно — свършения манастир за млади ентузиастки.

Дори и днес говоря за чифлика с нежелание. Предполагам, че съм приключила с един необходим етап от дейността си, а и е безспорен фактът, че беше работа, която ми харесваше. Предполагам също така, че професионалните агенти като нас умеят да отделят смисленото от желаното и че ако между двете се отвори пропаст, то през нея единствено волята е в състояние да прокара мост. Но разумната част от мен, всичко онова, което съставляваше собствения ми псином, въставаше срещу спомена за експериментите по време на нашето обучение. Винаги съм била благодарна, че от един момент нататък заниманията се провеждаха вече в отсъствието на Дженс и че моята сестра не мина през ония недостойни преживелици.

Дженс презираше конвенционалния театър. Повечето от маските, твърдеше, трябваше да се упражняват в абсолютна изолация и с известно чувство за беззащитност. Много пъти ни е карал да го правим при вълнение на борда на яхтата му, във враждебна обстановка или пък в неговата къща в Барселона, където той еднолично диктуваше нормите на поведение. Но не разполагахме с едно определено място, отделено и в същото време близо, където ние, „ченгетата“, да се чувстваме и уязвими. Така че, когато изнамери тоя порутен чифлик в призрачната зона, много гърбове набързо се преклониха пред идеята и много ръце се протегнаха, за да разпишат документацията. Тогава всичко беше друго. Времена на безкрайно учудване и паника пред омразата и лудостта на общия враг. Да се преотстъпи отдалечена сграда и групичка деца на д-р Дженс в името на безопасността на страната струваше на отбраните кръгове, за които Алварес работеше, точно толкова, колкото на нацистките ръководители да предоставят на д-р Менгеле няколко лаборатории и малко еврейчета. В края на краищата виновни измежду анонимните бюрократи, които с течение на

времето се местеха като пешки върху шахматна дъска, разбира се, нямаше. Ако съществуваше някаква вина изобщо, то тя принадлежеше на Дженс, останалото се наричаше „политическа отговорност“, която се преразпределяше посредством оставки. Колкото до онова, което наистина ни сториха на това място на нас, неукрепналите юноши, които Дженс бе подбрал за специалното обучение, било е квалифицирано, убедена съм, като „странични последствия“.

Джипиесът се погрижи да ме изведе през шосето за Естремадура — изходи, отклонения, преки пътища, крайградски квартали. И накрая я съзрях сред пустите поля на Ла Манча, както толкова много пъти, като ни караха с рейсове дотам, в края на едно шосе, потънало в кал от скорошните дъждове, виещо се сред храсти и разни недовършени урбанистични начинания. И усетих съжаление и мъка, което обаче ми действа като чист адреналин: такъв бе декорът на суперпродукциите на собствените ми кошмари.

Колата потанцува още малко върху калта, докато най-последно спрях на паркинга пред входа. Останах вътре и огледах още веднъж заобикалящия ме пейзаж. Два съседни покрива с вълнисти керемиди, стени от каменни блокове с прозорци без стъкла и стара мелница без кула и без криле, превърната единствено в част от декора. През лятото, или поне когато Дженс постановяваше, че вече е лято, въпреки че беше посред зима, играехме на фона на това ужасяващо място, което сега се стелеше пред очите ми. В останалите случаи се упражнявахме в мазетата, затоплени от климатици, но въпреки това там заниманията бяха къде-къде по-мъчителни.

И докато разглеждах всичко с глуповато любопитство, си задавах въпроса какво ли би казал Дженс, ако сега бе заедно с мен. Може би: „Радвай се, Диана Бланко, радвай се, това гадно място те направи едно от най-добрите ченгета в страната.“ Кое то можеше и да е вярно, ала ни най-малко не ме радваше. Освен това не се бях върнала от някаква носталгия по собственото си минало.

„Тук ли искаш да те чакам? — казах безмълвно на този, за когото продължавах да живея, на своята жертва, на тайната си любов. — Ще дойдеш при мен, жалък и олигавен, с детето си или без него.“ Не си вярвах, но не ми оставаше друго, освен да се осланям на Дженс. И прозрях, че ако руините около мен, примесени с префинените

страдания, на които се подлагахме, са в състояние да послужат за спасението на сестра ми, бях готова да се доверя на всичко.

И тогава можех да кажа: „Разбира се, че се радвам да се върна отново, да изпитам *радостта* на омразата.“

Погледнах часовника на таблото, оставах три часа до мръкване. Трябваше да се приготвям.

Затръшнах вратата на тойотата и тя изтрещя като смъртоносен залп, това още повече подчерта дълбоката тишина. Тук бе по-студено, отколкото в града, но това вече го знаех. Миришеше на влажна пръст, на прогнило дърво. Взех от задната седалка спортния сак и се отправих към сградата.

Главният вход представляваше затворена с огромен катинар врата, което бе направо смешно, имайки предвид, че можеше да се влезе през всеки от разбитите прозорци. Изтърсих прахта от джинсите си и прекосих етаж. Ставаше дума за едно-единствено помещение с чупки. Отвън все още проникваше светлина, която вече крееше и оформяше сивкави петна пред празните отвори във фасадата. В средата стълбището водеше надолу към подземие. Стигнах до него, но, разбира се, не пожелах да сляза. Чух оня познат шум от тичащи плъхове, колко пъти ни бяха стряскали, особено като се появявахме след по-дълго отсъствие. Потръпнах, когато си спомних, че Дженс ги включваше като действащи лица в етюдите.

Боклуци, олюпени стени, стояха даже и дюшеците, които използвахме (бяха изправени до стените), навити на кълбо мухлясали пердета, всичко си беше, каквото го помнех, но овехтяло и мръсно. Дадох си сметка, че две години пълно занемаряване бяха в състояние да повредят дори руини като тази.

Случайно погледнах през една от дупките към прозорците на втория етаж и видях силуета на мъж.

Бе се навел напред през касата и опрял крака си в неизвестно какво. Тялото му образуваше невъзможен ъгъл с празното пред него. Тая картина всяваше ужас или поне беше обезпокояваща, но като че ли я очаквах. Бе един от манекените. Дженс ги използваше като безсловесни партньори и маскарадите или сцените от Шекспир. Обличахме ги и ги наричахме с имена от рекламите и уличните обяви, когато етюдите изискваха такива декори. Тоя беше напълно гол и плешив, изрисуваните му очи изразяваха учудване. Зад него забелязах

и други, безразборно нахвърляни в обща гробница. Наругах оня, дето бе поставил манекена на прозореца, за да уплаши до смърт всеки, който го види. Знаех, че из призрачната зона 9-N блуждаят бездомници, и се помолих (за тяхно добро) да не им хрумне да ме безпокоят.

В края на краищата нито клошарите, нито плъховете бяха главната ми грижа в момента.

Върнах се обратно при дюшеците, оставих сака на пода и го отворих. Нямах причини да крия, че съм дошла да чакам. „Направи го без каквито и да било преструвки, така, сякаш театърът е част от собствената ти действителност“, ме беше посъветвал Дженс. Извадих два, увити в целофан, сандвича, термос с кафе, бутилка минерална вода и фенер с акумулатор. Проснах на пода един от дюшеците и го изтупах с ръка от прах. Въпреки че миришеше на мухъл, вършеше идеална работа. Седнах върху него, извадих ноутбука си, отворих го на маската на Жертвоприношението, така както бе описана от профайлърите, и се зачетох, докато ядях и отпивах от водата.

Като се почувствах готова, започнах. Свалих си якето и обувките, за да се усещам свободна, но не и жълтата блуза с презрамки, джинсите и чорапите. „Никакви измишльотини и не се събличай гола. Изиграй маската, все едно той е пред теб“, каза Дженс. Първо я направих по класическия начин, а после по тоя, който бяха указали профайлърите. Според Дженс бе все едно кой от двата ще избира. „Най-важното обаче е да не се стремиш към перфекционизъм. Така, както никога не би го направила на сцената с мисълта да изглежда естествено. Намисли си някакъв декор и през цялото време си го представяй и не забравяй, че това е единствено театър, които играеш с определена цел. Не се опитвай да го мамиш. Преди всичко *бъди напълно неискрена*.“ С други думи, не забравяй защо и за кого е представлението. „Не се мъчи да скриеш собствените си съмнения“, бе добавил, това ми допадна и ме успокои. Фактически, докато стенех и се извивах в невъзможни пози върху дюшека, не преставах да си мисля, че това са все едно кадри от филм. И че е невъзможно да го приписка от разстояние, на километри от обичайните места в града. Въпреки че на теория една маска можеше да привлече определен психом, без дори да си дава сметка за това. Принципът действаше повсеместно. Наричахме го „мрежа на обсега“, в нея попадаха и

невинни, разбира се. Конкретният човек обаче изискваше и конкретно разстояние. По тоя въпрос Дженс имаше много здраве.

Продължих, без да се обезкуражавам, нататък. Задачата ми бе не да проумявам действията си, а да ги осъществявам, без да прилагам воля, без какъвто и да било предначертан път. Не беше нужно дори и да се подчинявам, както във войската, на някой по-висшестоящ. Аз „искам“ или аз „действам“ беше погрешно. Единственият начин да се самозабравя в буквалния смисъл на думата, бе да престана да подражавам на себе си и да се превърна само в „онова“, което се потеше и пъшкеше със зачервени бузи върху гнусния дюшек. И само тогава, след като вече изгубя себе си, можех да се надявам онова животно да ме намери само и да се наведе над мен, *лигаво и озъбено*.

И моят капан щеше да щракне върху гърлото му.

Когато свърших, си облякох якето, обух се и все още седнала върху дюшека, си изядох втория сандвич, изброявайки наум всички инструкции на Дженс. Без да ги разбирам без да ги различавам, просто буквално. Независимо дали бяха никаква лудост, или не, аз ги прилагах, както винаги, и нищо повече от това.

Стръвта бе сложена, сега оставаше жертвата да я надуши и да се появи.

Стръвта бях аз.

Не помня точно в кой момент усетих, че се случва нещо странно.

Ноцта бе започнала да се спуска, това си го спомням, видях го в дупките на прозорците, в тоя час небето сред полето винаги става мътносиньо. Ъглите на помещението, в което се намирах, вече бяха потънали в тъмнина. Бях седнала с подвити крака, загърната с шал, загледана в сгъстяващия се мрак, заслушана в тичащите плъхове, и в миг си дадох сметка за това. Заприлича ми на случаите, когато изгубим нещо и после го намираме, а то през цялото време е стояло непосредствено пред нас, току пред очите ни, и казваме: „Как е възможно? Било е под носа ми...“

Плъховете.

И изведнъж се усъмних дали шумът не идваше от тях.

Заслушах се. Повтори се. Тишина. И отново. Доколкото си спомнях, това не бе преставало, откакто бях дошла в чифлика, ала чак

сега осъзнавах, че не приличаше само на сноването на гризачите. По-скоро, както когато дишаш върху стъкло и чуваш собствения си дъх, глух, неравен, хриптящ. Откъде идваше?

Заинтригувана, се измъкнах изпод шала и се показах през най-близкия прозорец, но вече почернялото поле и разрушената кула нито се виждаха, нито се чуваха, само вятърът вееше в храсталаците. Тихо бе и на горния етаж, дето лежаха манекените.

Оставаше и една трета вероятност.

След няколко секунди опипване наоколо заради тъмнината, открих плоския фенер, който бях донесла, и го стиснах в ръката си, като полицейска значка за легитимация. Светлината от него, обемна и прозрачна, предизвика сенки върху стените наоколо. Отправих се към тясното стълбище в центъра на помещението и слязох по него бавно, вярвайки, че вратата към подземието е затворена, но не се оказа така. Халката за катинара бе празна. Бутнах я с лявата си ръка, докато с дясната вдигнах високо фенера, остарялото дърво изскърца като във филмите на ужасите. Зад нея нямаше нищо освен тъмнина. Протегнах ръка към ключовете за лампите, помнех ги къде бяха, обаче те само изцракаха. Разбира се, държавата нямаше да плаща тока в необитавани, ненужни сгради. И тогава разсякох вътрешността с лъча на фенера.

Сякаш нещо ме блъсна. Спрях вцепенена пред смайващото множество от видения. „До тази стена на Лилиан й... В ъгъла отсреща аз и Клаудия... Господи, това е високата метална табуретка... червеникавият стар диван, на който...“

Външен човек не можеше да забележи нищо, естествено, само черно, влажно, студено пространство без изход, с грохнали мебели. Може би щяха да му привлекат вниманието няколкото манекена, облежнати на стените, и необяснимото присъствие на душкабина в единия от ъглите. Но нямаше да е в състояние да си представи вечната оргия от млади тела, театралните реплики в детинските ни гърла, мотаенето напред-назад на самия Дженс, който обясняваше, сочеше, ръководеше цялата лудница.

Не беше лесно да премина през това поле, минирано със собствените ми спомени. След крачка напред ме обзе и срам. Тук завинаги престанах да съм момиченце. Тук Сесе и аз, както и всички останали, се превърнахме единствено в лъжа и омраза. Театърът,

избухнал вътре в нас, ни бе опустошил. Само че не упражненията в театрална или действителна жестокост причиняваха униженията, които си спомних, а празният поглед на Дженс, вперен в телата ни, опипващ ни подробно и внимателно, както оръжейникът разглежда частите на произведения от него пистолет.

Разбира се, нито тъмнината, нито състоянието на помещението представляваха за мен пречка да се оправя: съхранявах точен план, очертан в главата ми като с нажежено желязо, на това свърталище. Шумът отново ме застигна, все по-близък, и като превъзмогнах първото впечатление, тръгнах бързо напред.

Знаех, че подземието се състои от две сцени отляво и отдясно на тесен коридор, който водеше до други пометения: склад за инвентар и костюми, столова и още едно в дъното, което понякога ни служеше за спалня. Всичко бе предвидено да можем да прекараме дълго време забравени от бога и хората. Шумът идеше от някъде малко по-нататък, след коридора. Так-так, хлоп-хлоп. Подминах първата сцена и насочих светлината към стаите натам, черни като паст на звяр. Махнах няколко дъски и се озовах на втората сцена. Различих голямото, колкото човешки ръст, огледало и тежката червена завеса, спусната пред дървения подиум.

Двама или трима души стояха прави в мрака.

Не се впечатлих особено, но ми се стори, че кръвта ми се е превърнала в газирана напитка и някой ме тръска, преди да ме отвори. Едно бе да заваря манекени в странни пози, друго — фигури с жаба, бели нагръдници, ботуши и наметала, както в стари времена. Останалите, почти дузина, се въргаляха голи и мръсни по пода. Като че ли някой бе подбрал *именно* тия, бе ги почистил от прахта и ги бе нагласил специално заради мен.

Двете мъжки кукли бяха опрени на стената срещу огледалото, женската бе сложена до завесата. Доближих първите и с учудване забелязах, че върху костюмите им бяха поставени етикети, такива, каквито им слагахме по време на етюдите. „Анджело“, „Князът“. „Анджело“ с черно горнище и шапка, „Князът“ — в одежда от брокат. Едното от очите на „Княза“ бе изядено от плъховете или изпаднало, „Анджело“ беше без коса. И двамата бяха вдигнали нагоре ръце, сякаш молеха за милост. Бяха смущаващи, притихнали така на това място в мрака.

Знаех кое произведение на Шекспир искаха да ми напомнят: „Мяра за мяра“, една от най-перверзните му комедии. Анджело, човек със строг морал, комуто Князът оставя властта по време на своето отсъствие, бива обзет от похотливо желание спрямо една монахиня, която в същото време се моли за живота на брат си, но Князът го разкрива и наказва. Според Дженс тази комедия, чиято основна идея е неумолимото правосъдие — „мяра за мяра“, — съдържа ключовете към маската на Непорочността.

Най-впечатляващото бяха надписите на листчетата: разгледах отблизо мастилото, то блестеше, сякаш бяха писани преди малко.

Мислех по въпроса, когато шумът изведнъж се повтори отляво, съвсем близо до мен. С един поглед разбрах какво го произвеждаше.

Дебелата завеса пред стената в дъното, която се спускаше от тавана до дървения подиум, поляка се поклащаше и жената манекен, опряна на него — също, без обаче да пада. Звукът идеше от движението на завесата и пластмасовите стъпала на манекена, почукващи върху дъските. И шумът се повтаряше. Помислих за вятъра навън, който свиреше в храстите. Но бе невъзможно, зад завесата нямаше никакъв отвор, просто стена от тухли, тапицирана с брезент. Беше замаскирана така нарочно, служеше ни за декор при някои от маските.

И отново. Так-так, хлоп-хлоп. И после спираше.

Манекенът кимаше одобрително с русата си глава. Беше с перука, а не със забрадка на монахиня, поради което не представляваше образа на Изабела, монахинята от „Мяра за мяра“. На нея нямаше никакъв надпис. Бе облечена с омачкана рокля на червени цветя, а вдигнатите ѝ нагоре ръце разкриваха голия ѝ гръб. С жеста си сякаш ме подканяше да се приближа.

С чувството, че това е сън, стъпих върху подиума, който жално изскърца. Внимателно отместих манекена и го поставих полулегнал на пода. После огледах завесата. Без съмнение го движеше *вятърът*. И като го поотместих, разбрах защо.

Имаше врата. Врата в стената. Дали винаги е била там, без да зная, не беше съвсем ясно, но така изглеждаше. Беше отворена надясно, по нея се виждаха остатъци от тухли. Затворена бе много трудно да бъде открита. Към това се прибавяше, че винаги е била

покрита с брезент, който някой бе отпрал от стената и сега висеше провиснал надолу.

По-нататък тесен коридор, като в изоставена мина. Въздухът бе млечнобял от мъглата, явно идваше директно отвън, но нещо по пътя му го превръщаше в зловоние. Сякаш някакъв труп с разбъркани коси дишаше право в лицето ми и се опитваше да олиже потта ми. Осветих добре всичко наоколо, за да разгледам обстановката. Подът бе от пръст, а стените бяха обшити с фини дъски, като ламперията във вътрешността на стар кораб.

Какво бе това? Не изглеждаше да е правено скоро, но аз лично нямах никакъв спомен. В продължение на години тренирах тук на сантиметри от тая стена и тя не бе нищо друго освен брезент, залепен върху тухлите. Никой не ми бе показвал този тунел или каквото беше. Запитах се за миг как трябваше да се почувствам от това, доволна или онеправдана.

Какво означаваше, че го откривам чак сега, и то с помощта на манекените, които го сочеха? Стоеше ли някой зад тая постановка? Дали не е Дженс и тогава дали не ставаше дума за улика, която ми подхвърляше, или пък следа, ако обаче бе така, към какво водеха те?

Направих крачка, после втора. Още преди да се реша да вляза, вече бях вътре, поне духом. Стъпих върху пръстта и погледнах нагоре от страх нещо да не се срути върху ми, но таванът — въпреки че беше нисък, можех да го пипна с ръка — бе изграден солидно с кръстосани греди. Върху някои от тях имаше изписани с тебешир цифри и букви, запазени по тайнствен начин досега: „2А“, „2В“, „3С“, „4D“... Само от мисълта да проследя този архитектурничен ред ме полазиха тръпки.

Коридорът беше прав, ала в един момент дървената облицовка отляво изчезна и на нейно място се появи отвор. Това, което на пръв поглед изглеждаше разклонение, не бе нищо друго освен малка стаичка без друг изход, с дъски по стените, покрай които стояха изправени празни метални рафтове. Обърнах се към коридора и спрях.

Скърцане. Чукане. Стъпки.

— Здравей — казах на висок глас. — Кой е там?

Тишина, отново шум и в края на краищата отдадох всичко това на плъховете. *Или на манекена, който липсваше. Вероятно Изабела, която минаваше с монашеската си забрадка.* Почувствах се глуповато при тая мисъл, знаех, че призраците съществуват в действителност, но

че винаги принадлежат на живели хора. Може би е моята тайна любов? Само че как Воайора е открил този тунел?

Попаднах на още една стая, малко по-голяма, вдясно, с маса и сгъваем стол, метални електрически контакти, монтирани в земята. В дъските на стените забелязах пирони, забити на различна височина. По-нататък по коридора открих още две стаи. Всички бяха с врати и брави, но отворени. На последните две дръжки имаше само отвън. И ако първата ми заприлича на склад, а втората — на малка канцелария, предназначението на последните ми убягваше: пирони по стените, висящи от тавана вериги, контакти...

Разбира се, давах си сметка за какво можеха да служат тия неща. С моята биография може би нямаше да мога да си намеря почтена работа, но тя бе изпълнена с опит, който, реално или не, бе придобит сред подобни декори. В паметта на професионалните ченгета под прикритие винаги има една тайна стаичка, като на Синята брада, която никому не препоръчваме да отваря. Ако пантите на моята скръцнат и поне малко се откряне, могат да се видят сцени, които никога не бих искала да си припомням: психарят, който ме държа увиснала на ръцете си часове наред, преди да успея да го преодоля, садистите, които ме бяха оковали на стената и се бяха забавлявали с мен, докато накарах единият от тях да убие другия... Мазета без въздух, намордници, мрак — всичко това бе неотделима част от живота ми. По тялото ми имаше белези от мъчения, които обаче винаги съм съумявала да прекратя овреме. Въпреки това обаче тия мъки не можеш да забравиш, както карането на велосипед.

И вече се досещах за какво е служило това затворено разклонение, но не и в чия полза и срещу кого. Нашето обучение включваше и такива експерименти, като това да ни завържат, да ни затворят някъде и да идват да ни видят единствено за да ни бият. Не проумявам какво означава „легалната страна“ на образоването и превръщането ни в това, което сме... Какво ли се е случвало тук?

Няколко колко метра по-нататък подът на коридора започваше да става стръмен. Някъде там, на другия край, трябваше да има изход, съдейки по течението, което се усещаше в тунела. Възможно е да съществуваха допълнителни отвори на входната врата, които не бях забелязала, за усиление на проветряването. Там в края имаше още една стаичка, вонящо помещение с ръждясал, покрит с плесен нужник и

разложен плъх на пода. Отстъпих отвратена и съзрях и още една стая в стената отсреща, която не бях успяла да видя, защото вратата ѝ бе затворена, въпреки че резето не беше спуснато. Побутнах я с върха на обувката си и чух удар. Бе се блъснала в нещо отзад, което ѝ попречи да се отвори. Натиснах със свободната си ръка, но не поддаде, така че нямаше какво друго да направя, освен да надникна през процепа.

Ужасът превърна светлината на фенера ми в театрален прожектор, движен от някакъв луд.

Не извиках, или поне не помнех да съм го направила, но и не зная колко време съм останала така, вдървена, да съзерцавам онова, което се разкри пред очите ми, и да се опитвам да го възприема. Както винаги ми се случваше, когато се хвърлях надолу с главата в ледената вода на басейна от паника, не успях да осмисля нищо от това, което ме заобикаляше, и себе си сред него: от личността ми остана само организъм, а онова, което всъщност бях, се разтвори в гледката пред очите ми.

В действителност тази стаичка не беше с нищо по-специална от останалите. Нещо като дрехи, метнати в единия ъгъл, мухлясали дървени и влага. Разликата бе в тавана.

Ставаше дума за четири кукли, обесени на гредите с въже. Три от тях бяха плешиви, без ръце, мръсни и голи. Четвъртата бе голяма, в естествен ръст, и именно тя пречеше на вратата да се отвори докрай. Също бе гола, но не ѝ липсваха крайници, и изпъкналите ѝ очи изразяваха много повече страдание, отколкото тези на останалите. Люлееше се и лесно, и тежко, в краката ѝ имаше обърнато столче и оставени елегантни мъжки дрехи.

Бе Алварес.

— Не е идвал на работа през цялата сутрин — ми обясни Мигел, когато му се обадох за втори път тази нощ. Спокойният му глас изпълваше купето на колата, докато с максимална бързина се връщах към града. — Отначало си мислех, че пътува, но нито в Министерството, нито вкъщи знаеха нещо за това... По обяд официално обявиха изчезването му... И сега казваш, че си видяла колата му?

— Да, на излизане от... тунела. Има малко прозорче, кое то гледа към кулата. Там е паркирал и затова не съм го забелязала на отиване.

— Да. — Мигел правеше паузи, като че ли си водеше бележки. — Сигурно е било ужасно, когато си го видяла, господи. Съжалявам.

— Не беше особено приятна гледка. — Хапех устни, докато задминавах останалите на магистралата, които изглеждаха неподвижни. — Мигел, убеден ли си, че не знаеш нищо за този тунел в подземиято?

— Нищичко. Колкото и ти самата. Помниш, че се подвизавахме на това място заедно с тебе, нали? Освен това съм изчел много внимателно онова с малките букви отдолу за класифицираната информация...

Не разполагах с прекалено търпение в момента, за да изслушам докрай тая лекция по акуратност, но се опитах да се овладеея.

— Помня, помня и всички останали приказки. Питам се какво беше...

— Не знам. До края ли стигна? Пипала ли си нещо...? Мисля, че там има вече цяла армия светулки с бронирани жилетки на оглед.

— Не, не съм пипала нищо... Очевидно Алварес го е знаел това място.

— Очевидно — повтори Мигел и зашушука. — Ясно ти е, че ще искат да говорят с тебе. Имам поне дузина пропуснати повиквания и още пет чакащи. Две от тях са на Падиля... Звъни ми от два различни телефона, за всеки случай — добави и все пак успя да подхвърли кратка шегичка, която ме накара да се усмихна. — Виж... Наистина ли посети подземиято... единствено за размисъл?

Бях му казала това с цел да избегна евентуални обяснения за Дженс. Дори и да беше наясно, че Дженс е жив, надали и че аз съм ходила при него. Изобщо никак не ми беше до изповеди в момента. Така че още веднъж повторих версията, че съм особено изнервена заради изчезването на Вера и че съм имала нужда от малко размисъл, и то точно на онова място, където съм станала това, което съм. Обаче внезапно ми мина през ума, че въпросът на Мигел може да съдържа друг подтекст.

— Слушай, това с Алварес ще мине за самоубийство, нали? — казах, докато стоях пред първия светофар на влизане в Мадрид. Ушите ми бучаха.

— Естествено. — Стори ми се, че Мигел е изненадан от моята увереност в противното. — Като се обадох на Падиля, за да го информирам, ми съобщи, че са намерили прощално писмо в кабинета му... И в интерес на истината, това се очакваше, напоследък в работата никак не му вървеше. Убеден съм, че е избрал подземие, за да го направи на изолирано място...

„О, глупако! Не му е вървяло... Изобщо не го интересува какво ни е положението на нас, редовите агенти, нито пък...“, помислих си, до известна степен бясна, и си спомних последния път, преди две седмици, когато го уведомах за оставката си. Всъщност ми беше мъчно за него (*за това ужасено лице, сякаш се беше бесил в продължение на часове*), но не чак толкова.

Имаше някои стъписващи подробности. Исках да ги коментирам с Мигел.

— Тия манекени, предварително подготвени по „Мяра за мяра“... Малко е странно. Напомням ти, че Алварес нямаше никакво понятие от нашата работа...

— Напоследък бил прочел някои неща за псиноми и маски. Падиля ми го каза.

— Само че защо е вързал останалите кукли за тавана...? Толкова приличаха на... — Замълчах, защото ми беше ясно, че си дава сметка какво искам да кажа.

Ренар.

— Разбирам какво намекваш, за бога — прошепна Мигел. — Напомням ти обаче, че Ренар е мъртъв.

— Знам, но защо Алварес е направил едва ли не същото като него?

— Ами направил е това, което е направил, понеже е откачил, не е ли така? — каза Мигел. — Вероятно си е имал причини, въпреки че никога няма да ги узнаем... Господи, трябва да затворя, защото Падиля ще ми прати оперативните да ми изкъртят вратата.

— Добре. Опитай се да спреш лавината, поне тая сутрин. Аз съм изтощена. Не искам да разговарям с никого повече... Утре сутринта ще приказвам с Падиля, по своя инициатива обещавам. И ще подготвя доклад.

— Няма проблем. Поне се надявам. — Чух в слушалката смях. — Стана почти единайсет. Ще им кажа, че искаш да поспиш и че ще

им отговаряш на въпросите утре сутринта. Най-важното е да си починеш... Първо Вера, сега това... Трябва малко да се съвземеш, господи...

„Трябва ми не да се съвзема, а вече да съм го хванала“, помислих си. Само че нищо подобно на Воайора не ме посети в това подземие. Чувствах се виновна, че бях обърнала такова сериозно внимание на един стар откаченяк. „Или ми трябва просто компания?“ И още докато влизах в моята уличка и се спусках към паркинга, си се представих легнала в празното легло, дете ме очакваше, това студено гнездо, което приютяваше моето безсъние. И ми се прииска да се обадя на Мигел, бях готова да го моля да дойде. Но знаех, че е невъзможно. Той трябваше да задържи атаката от мое име поне до утре сутринта.

— Обичам те, не го забравяй — прошепна и прекъснахме връзката.

— Обичам те — извиках високо, въпреки буцата, заседнала на гърлото ми. — Обичам те, обичам те...

Паркирах, загасих двигателя, но не слязох от колата.

Мислех за Мигел, за Вера, за моя провал като ченге под прикритие, за Дженс и за оня тунел, в дъното на който Алварес, какъвто и да е бил, бе решил да сложи край на собствения си провал. Но най-вече за Мигел, за желанието си да намеря утеха в топлината на неговото присъствие.

Секунди по-късно, когато успях да се съвзема, Диана Бланко се възправи наново в собственото ми съзнание и ми разпореди: „Изтощена си, глупачке, заминавай в леглото. Утре всичко ще ти изглежда различно.“

Подчиних се и излязох от колата. По средата на пътя през препълнения паркинг се сетих, че съм забравила сака на задната седалка, обърнах се и почти се сблъсках с детето, което ме следваше. Бе облечено с виолетово яке, особено привличащо погледа, лицето попадеше в сянката на козирката на бейзболната му шапка, изпод която се спускаха дълги коси до раменете. Това безбожно красиво личице, вдигнато към мен, отстоеше на сантиметри от моето.

— Знаеш ли какво си ти — ми каза напълно спокойно.

В този миг нещо падна пред лицето ми с непреодолима сила, все едно завеса се спусна пред очите ми.

II. АНТРАКТ

*Спусти се, ноц, и...
Зашиј и ти окото жалостиво
на деня...*

*„Макбет
“, III, 2*

Мрак.

И два снопа светлина го разсякоха.

По това време на нощта, и то в четвъртък, северната магистрала почти винаги е празна.

Дълбоката седалка, автоматичното управление, лекият волан, мелодията на саксофона се носеше тихо и кадифено галеше ухото: всичко помагаше на човек да се отпусне. Бордовият компютър от време на време примигваше, за да покаже, че наоколо няма трафик.

Наближаваше отклонението към подножието на планината и старата ловна хижа. Половин час, не повече.

Светлините на таблото осветяваха лицето на мъжа в синьо. Забелязваха се следи от умора, клепачите му бяха подути, но, общо взето, изглеждаше добре. От време на време някоя кола го задминаваше и фаровете ѝ като светлинна завеса минаваха през него, примигваше и отново мрак.

Нямаше защо да бърза.

Детето бе на съседната седалка, необичайно притихнало. Мъжът хвърли поглед натам, към вдигнатата нагоре брадичка и главата, отметната назад, така че козирката на шапката скриваше част от лицето му. Леките подрусвания на мерцедеса клатушкаха тялото му, препасано с колана като кукла. И това не му хареса.

— Ей, помощника — каза с усмивка.

Момчето прокара крайчеца на червения си език по устните, сякаш ги опипа. Козирката се обърна отново към шофьора. В тоя момент някаква кола го задмина и сънливите му очи запримигаха от светлината.

— Недей да заспиваш, момче. Уморен ли си?

Въпросът беше неуместен, но мъжът съзнаваше, че на детето нещата трябваше да се казват ясно, защото за малкия и очевидното костваше усилия.

— Малко. — Неувереният отговор бе последван от прозявка.

— Добре, спи. Ще те събудя, като стигнем.

Всъщност го дразнеше, че момчето задремва, въпреки че му съчувстваше. Последните шест часа бяха напрегнати. Самият той бе изтощен.

— Още много ли има? — попита детето.

— И аз искам да стигнем, Пабло, колкото се може по-скоро.

— Само питам.

Мъжът въздъхна, след като реши, че да се ядосва е безсмислено.

— Горедолу половин час... Не ми се ще да карам бързо, пълно е с полиция... И движението... — добави с усмивка, като забеляза, че детето го наблюдава. — Не искаш да ни глобяват, нали? Защо не си махнеш якето? Като излезеш навън, ще ти е студено...

— Добре ми е.

— Само питам. — И се изсмя кратко.

— И защо има толкова много полиция?

— Отде да знам. Няма значение.

Лъжеше, разбира се. По празния път на няколко пъти бе забелязал не само пътна полиция, но и коли на жандармерията, които го задминаваха без сирени, без запалени буркани, сякаш нарочно, за да не правят впечатление. „Спокойно, преди всичко не бива да се привлича вниманието. Следи внимателно таблото, да не те спрат заради изгоряла крушка например“, си повтаряше. Дори и още в града бе забелязал патрулни коли, които дебнеха паркирани или се движеха. Предположи, че търсят нещо определено.

И за да станат нещата още по-сложни, както обикновено се случва, на излизане от Мадрид се наложи да спре, защото на момчето му се пикаеше, а и бе забравил да зареди с някои необходими неща багажника на мощния си мерцедес. Сети се за една бензиностанция, стопанисвана от филипинци, знаеше я, имаха и магазин за хранителни стоки. Защото вкъщи нямаха нищо за вечеря. Докато си наливаше бензин, видя още две полицейски патрулки, паркирани на изхода, пълни с хора. Стори му се, че го изгледаха необичайно подозрително. После, вътре в супермаркета, докато избираше опаковани сандвичи, пържени картофи, шоколадчета, разхладителни напитки за Пабло и бира за себе си, му направи впечатление, че малкото клиенти, включително и някаква дрогирана проститутка с воднисти очи, го наблюдаваха по един и същи недоверчив начин. *Ето го! Ето го!*, като че ли си мислеха. Беше наясно, че както бе гладен и уморен, не беше

трудно да му минат именно такива неща през ум, но въпреки това ръката му потръпна, докато държеше банкнотите, за да плати в брой покупките и бензина.

Монотонното шосе след това разсея безпокойството му. И сега се чувстваше прекрасно и даже замисляше да хапне нещо още преди да пристигне, когато детето попита:

— Утре не съм на училище, нали?

— Не, утре не. Аз ще отида до офиса към десет, но веднага ще се върна. И искам малко да поучиш, докато ме няма.

— Нямам никакви домашни.

Мъжът изгледа детето, бе се изтегнало разкрячено на седалката като счупена играчка, с дългите кичури до рамене те и коженото, яркочервено яке, което му беше голямо.

— По математика и испански — добави мъжът. — Дробите и глаголите. Вече имаш домашно. И после можеш да си играеш горе. А и за малко да слезеш долу.

— Какво мога да й направя?

Бе наясно, че детето предварително знаеше отговора на тоя въпрос, и не мина незабелязано нарочното внимание, с което го зададе. В неговия случай то означаваше началото на раздразнение. Реши обаче да не се задълбочава и отвърна кротко:

— Никакво рязане, удари по главата и пускане на машини, докато не се прибера... Това е първият ден, ясно ти е... Виж какво, Пабло, писна ли ти?

Момчето не отговори. И тогава каза:

— Знам, че тоя път изборът ни е малко по-различен, но ти продължаваш да си моят помощник, нали, и аз ти обещавам, че много ще внимавам, много...

— Тя не ти харесва — каза детето, сякаш констатираше нещо толкова очевидно, колкото нощната тъмнина, сред която се виеше пътят.

Мъжът за миг се умълча.

— Прав си, но не кой знае колко — призна си накрая и усети устата си пресъхнала.

— Нито пък на мене.

Бе плашещо това, че хлапето на тази възраст попадна в десетката, не че тя не беше привлекателна, съвсем не, а че не

отговаряше на вкуса му. Беше опасно. Девойка с джинси, яке като на просякиня и толкова доволна от себе си. Такава, дето не си заслужаваше да се обърнеш след нея на улицата...

Много странно.

Взе завоя малко по-бързо от необходимото и се наложи да вдигне крак от газта. Дланите на ръцете му бяха изпотени и косата му залепнала на челото.

Не проумяваше какви бяха всъщност истинските мотиви за тоя избор. Четеше всичко по въпроса, и то от години. Знаеше, че съществуваха и начини да се почувстваш задължен да предпочетеш дори и онова, което те *отблъсква*. Или по-точно казано, да го избереш *именно* защото те отблъсква. Спомни си, че една от тия техники бе описана в „Хамлет“ и се наричаше „маската на Изложението“. Цяла постановка, за да бъде пленено едно съзнание, за да му бъдат щракнати белезниците, *капан*. Дори ще ти се предложат и *най-ненавистните сцени*, именно поради което няма да си в състояние да откажеш да присъстваш. *Туй се казва да ловиш на стръв лъжлива истински шаран*.

Трябва да се премисли, наистина. Нужно е нещата да се изяснят. Ще я разпита, разбира се. Много предпазливо, както се пипа течен експлозив, на всяка цена предизвикателството трябваше да се посрещне, ставаше дума да спаси собствената си идентичност и свободата на тоя черен вихър, какъвто представляваше самият той.

И най-неочаквано му се стори, че върви пипнешком напред тъмнината, че е изгубен и не знае къде се намира. Въздъхна дълбоко, вслуша се в саксофона и това усещане безследно изчезна. Отдаде го на умората. „Спокойно... Сред мрака е *тя*, този, който е загубил всичко е *тя*, *тя* е, която ще крещи... Хайде да й дадем един подходящ...“

— Какво? — долетя откъм детето.

— Какво какво? — погледна го стреснат.

— Чух те да си говориш, татко.

Сети се, че е изпуснал нещо гласно, и се разсмя. Това го накара да се почувства отново зле, като виновен пред малкия.

— Каза, че ще й дадем един подходящ ритник в задника... — изпя момчето. И после, още по-високо, добави: — Че ще й дадем един подходящ ритник в задника на тая курва.

— Дали не е от ония... *капани*? — Детето произнесе това по такъв своеобразен начин, с всички страхове и колебания, които мъжът му бе внушил във връзка с тая дума, че реши да го окуражи и му отвърна обнадеждаващо:

— Бъди сигурен, Пабло, че дори и да е, скоро ще си даде сметка, че и ние също сме два здрави *капана*, от които трудно можеш да се отървеш... — Мониторът на таблото внезапно се оживи и бяла светкавица освети лицето му — Майната му.

— Какво става?

Мъжът не отговори, между другото и защото не знаеше какво: появиха се мигащи светлини на по-малко от километър напред, според компютъра беше задръстване. А можеше да бъде всичко.

Докато убиваше скоростта, се надяваше да е обикновена катастрофа.

Мрак.

И вътре, и вън.

Не само не виждах нищо, все едно очите ми не служеха за нищо.

Сън ли е? Не бях сигурна.

Допреди малко се намирах върху нещо като носилка. Виждах над себе си светлини като в операционна зала, долавях тиха музика от саксофон и едно бръмчене сякаш от мотор, което без съмнение идваше от някакъв медицински апарат. Човека кон се бе навел над мен и се готвеше да ме оперира. Беше сложил парче гума в устата ми, което ми позволяваше единствено да дишам. Ръцете и краката ми бяха вързани. За да възпроизведа някаква маска (Изложение, по техниката на Бауман), успявах само да си извъртя главата и тогава, на съседната носилка до моята, виждах голото и сгърчено тяло на Алварес с очи като чужди парчета, набити с чук в орбитите му, и с издут език като на настъпена жаба. Човека кон го съзерцаваше с удоволствие, целият омазан с кръв и в ръката с нож.

Сега ще се посмеем, девочка.

В тоя миг музиката спря, спря и шумът на мотора, угаснаха светлините. Всичко потъна в гъст и тежък мрак.

Опитах се да дишам с отворена уста, но въздух нямаше, което ме ужаси, а през носа си успях да вдъхна остър розов аромат. Всъщност

той идеше от онова дълго парче гума, което, като предъвквах, миришеше на рози. Не бе чак толкова трагично, само че аз желях просто да дишам.

И изведнъж проумях, че това не е никакъв сън, не бях в състояние да се движа, да говоря, да виждам и се задушавях. Тия неща наведнъж означаваха „паника“, но по време на моето обучение бях научена, че всяко нещо трябва да се разглежда само за себе си, без към това, в никакъв случай, да бъде прибавян какъвто и да било страх.

В началото липсата на въздух не беше толкова ужасна. Дишах ли през носа, без да се опитвам да вдишвам през устата, успях да се справя, колкото да не се задуша. Носът бе едно от малкото неща, които при мен работеха както трябва. Другото бяха ушите ми: онова, което чувах, бе все едно някой беше отворил прозорец към улицата, но шумът идваше приглушен, сякаш бях увита в памук. Преминаваха автомобили. Гласове. Рязък глас на военен:

— Ако обичате... на колата и вашите... моля?

Не се насилвах да разгадавам какво се случва наоколо: това щеше да стане рано или късно. Единственото, което щях да постигна, дори и да успея, бе излишно да се натоваря. Вместо това се напънах да проумея отвътре навън положението си в дълбочина. „Аз бих могъл да седя затворен в орехова черупка — цитираше Дженс — и пак да се чувствам владетел на безкрайни простори: спомни си Хамлет, Хамлет и винаги Хамлет.“

Бях жива, наистина, но в тоя начин на съществуване нямаше нищо за завиждане. Бях легнала настрани върху някаква твърда повърхност с ръце, извити назад, и завързани на гърба китки с нещо като гума, което стигаше до краката ми. Когато ги мърдах, а те бяха по-силни от ръцете ми, това ме дърпаше назад и ми причиняваше невероятна болка. На лицето си усещах омотан бинт и нещо като намордник. Това последното беше също от гума, завързано на тила ми, а в устата, по средата, удебелено парче изтласкваше езика ми назад. Можех да го хапя, това и правех. Успях да стена, но звукът, който издавах, се приглушаваше от широка лепкава лента, която щипеше страните ми. Тя запушваше напълно очите ми и не бе залепваща, а бодлива, кръстосваше се много пъти по главата и надолу стигаше до средата на носа ми.

Бях облечена, без обувки, но с чорапи. Усещах белъто върху себе си, джинсите и блузата върху едното си рамо, което беше по-нагоре, смъкната до средата на другата ръка. Сетих се за тая жълта дреха, която ползвах за Жертвоприношение и Изложение. Бях я облякла поради причина, която в момента не можех да си спомня, всичко ми беше смътно. И някакво платно ме обгръщаше, нещо като смачкан чаршаф.

Само че не беше чаршаф. Движейки главата на всички страни, накъдето можех, срещах същата преграда, която напипвах с пръстите си дори върху пода.

„Сак. Намирах се вътре в сак.“

Това обясняваше липсата на въздух и влудяващата топлина, от която леех пот като река, също и приглушените шумове, стигащи до мен, все едно бях залепила ухо до дебело стъкло: от коли, далечни гласове, подвиквания:

— Движете се, моля!

Отново нетърпящият възражение глас отпреди малко, по-наблизо:

— Можете ли да отворите... багажника...?

И друг, по-кротък и още по-наблизо:

— Какво се е случило, сержант?

— Нищо... проверка, господине. Отворете...

Опитах се да се съсредоточа, въпреки че вече бях замаяна и думите ми се губеха като вода, изтичаща между пръстите:

— Вижте, синът ми... имаше... рожден ден и го водях... Но се почувства зле... Дали ще можем... да продължим нататък... Не се знае какво му е...

— Няма да се бавим. Багажникът, моля.

Какво се случи с мен? И как стана така да съм тук в това положение? Образи на манекени и обесени кукли се щураха из нещастната ми глава като въртележка. Явно са ме дрогирали. *Дъх на рози*. Начо Пуентес, един от профайлърите, ми бе казал, че има такъв опият, който...

И тогава кроткият глас добави нещо като: „Сега се връщам... Спокойно, хлапенце...“, а другият, също наблизо, му отвърна:

— Добре. — Детски, остър, без да влага нищо, като на лош актьор, каквито обикновено са децата, когато преиграват.

Дете. Кичури изпод бейзболната шапка. Виолетовото яке. Красивото личице.

И отведнъж ми стана ясно.

Причакали са ме на паркинга. Детето ми е отвлякло вниманието, докато той е покрил носа и лицето ми с нещо...

От нерви стомахът ме присви и с ужас си помислих, че може да повърна и ще се удавя в собствената си... Единственото, което ми се полагаше да направя, бе да се съсредоточа и да продължа да разсъждавам. „Не спирай да мислиш. Който престане да си задава въпроси, моментално попада в примката на страха“, ни казваше Дженс. *Хамлет, Хамлет, винаги Хамлет*, и при всички случаи мисли, мисли, мисли!

Какво става с мен? Къде съм? Допреди малко се чуваше шумът от мотор, вероятно на кола. „Водят ме някъде.“ Но бяхме спрели. Защо?

Нещо, което не очаквах, което изкънтя като изстрел в главата ми. Ламаринен капак, отвори се съвсем наблизно. „Багажникът. Аз съм в сак, сложен в багажника на колата му. Защо го отваря?“

Спомних си онова, което преди малко чух: *Какво се е случило, сержант? Нищо... проверка.*

Разбрах. Проверяха наслуки. Полицията спираше всяка десета кола на определено място от магистралата, преглеждаха багажниците с джобен скенер. Вероятно това бе една от мерките, взети от Падиля след изчезването на Вера. Опитах се да предвидя какво щеше да се случи нататък. Щяха да попаднат на подозрителен сак. Даже нямаше да поискат да бъде отворен. Скенерът щеше да ме открие. И щяха да го арестуват.

По тая схема оставаха не повече от пет секунди до края.

Само че се случваше нещо странно.

Сакът трябваше вече да е отворен и вътрешността му да е пред очите на полицията. Чувах съвсем ясно автомобилите, които нарядко преминаваха, та дори писукането на онова, което вероятно бе скенерът. И защо проверяващият не правеше нищо? Опитах се да изстена, но се получи само едно слабо гъргорене. И заговориха отново:

— Какво има в тия кутии?

— О, резервни части за градински машинки. Искам да свърша малко работа в края на седмицата.

— Отворете една.

— Разбира се. — Чаткане на металически предмети току до главата ми, думи, които не дочувах. — ... хоби. Моля ви, сержант. Свършихме ли? На детето му е зле...

„Кутии“, стараех се да мисля бързо. Знаех, че не се намирам в кутия, а в нещо меко. Или може би е скрил сака отзад? Или да, или не. Без съмнение работата е предварително подготвена: става дума за голяма кола, чийто багажник е нарочно пригоден с преграда между кутиите и мен. И полицаят гледаше в някакво двойно дъно. В една кутия с резервни части лесно можеше да бъде скрит електронен деформатор. Естествено, *той* бе предвидил и това.

Много хитър номер, с една-единствена грешка.

И тази грешка бях аз.

На детето му е зле. Долових безпокойството в тоя глас. „Детето не е зле, ти си тоя, който е зле, приятелче. Съмняваш се, че ефектът от опиятите е преминал и може да вдигна шум, нали?“

Продължаваше да ми липсва въздух, всичко ме болеше, до корените на космите, и малко да се мръднеш, ми се приискваше да умра и почваше да ми се повръща, но ми беше ясно, че ако се опитвах да се движа, щяха да се случат доста неприятни неща, само ако побутнеш тоя сак с ръце или крака, или пък още по-добре, ако се помъчех да се извъртя някак си. Пространството, в което се помещавах, беше прекалено тясно и най-малкият опит за движение от моя страна щеше да предизвика обрат в нещата.

Полицаят отново взе думата:

— Като се чувства зле това дете, заведете го на лекар... — Може и да стане, но първо трябва да ме пуснете да тръгна...

Реших да мръдна наляво. Въпреки че нямаше да успея да бутна преградата, щях да предизвикам шум и полицията можеше да ме открие. Оставаше ми прекалено малко време до приключването на проверката. Поех колкото се можеше повече въздух и се подготвих. Направих кратка равносметка на всичко, което се бе случило до тоя момент.

— Приключихте ли, сержант?

„Три... две...“ И изведнъж престанах.

Помислих за нещо друго.

Запитах се какво ли щеше да се случи, ако го арестуват сега. „Съд... Присъда... Десет години, петнайсет...?“ Запитах се колко ли време щеше да мине, преди да постановят намаляване на срока за добро поведение или докато безпаметното правосъдие забрави отрязаната глава на Аида Домингес и остатъците от нещастните му жертви и демонстрира милост към нещастния виновник. Наред с това, че можеше и да не бъде арестуван. Защото това бе един престъпник по рождение, точно толкова добър в своята работа, колкото и аз в моята. Не беше невъзможно да се качи в колата и да избяга още преди полицаите да се осъзнаят и да реагират. И дори и да го застигнаха половин час по-късно, какво щеше да стане със сестра ми?

Да вдигам ли шум? Или да не вдигам? *Хамлетовско съмнение.*

— Добре, добре — отговори гласът, — можете да тръгвате, благодаря.

— Аз също.

„Значи, продължаваме...“

Страшен трясък, сякаш захлупиха гроба ми със стоманена плоча. ... *по моя начин.*“

Най-накрая, за свое облекчение, захлопна багажника, но без да подозира — и *за мое*. Почти се усмигнах изпод намордника. „Завинаги заедно, ти и аз.“ Нямаше да го изпусна, сега беше мой. О, разбира се, че нямаше да ми избяга. „Не съм дошла, за да те пращам в затвора, курвенско изчадие, а за да те *смачкам.*“

Колата потрепери, тръгнахме отново. Бях замаяна, гладна, почти задушена, разпаднала се от болки, исках колкото може по-бързо да свърши това мъчение, но и бях сигурна, че съвсем скоро ще пристигнем някъде, където и да е. „Няма да ме убие по пътя. Сигурно вече сме наблизно.“

И се запитах, даваше ли си сметка какво му се пише, като останем двамата с него?

Ето че пристигнахме. Всяко нещо, разбира се, си има край. Клатушкането спря. Някоя от вратите се отвори. След нея и друга.

Но се забавиха да дойдат за мен и надеждата ми да бъда освободена премина в отчаяние. Все едно бях принудена да играя класически балет във вана: трябваше да овладея всичките си болки. Ако се опитвах да изпъна колене, гръбнакът ме пронизваше. Когато усещах, че припадам от болка, жаждата ме връщаше в съзнание. За да не мисля за нея, изобретих да вдишвам по съвсем малко въздух, което ме принуждаваше да стоя съвършено неподвижно и пестеливо да го изразходвам. Ала после пак отпусках коленете си и всичко почваше да се върти отново в порочен кръг. Дженс казваше: „Понякога ще се наложи да се преструвате, че сте ужасно зле, но не се безпокойте за успеха, защото *наистина* ще е така.“

И след като мина цяла вечност, се разнесоха познатите ми шумове: багажникът, кутиите... Нещо издърпа сака и се усетих натоварена в нечий ръце. Не говореха, нито той, нито детето, но чувах пъшкането им. Носеше ме както младоженец булката в сватбената нощ. *Дездемона, да тръгваме! За ласки... оставен ни е, мила, само час.* Отпразнувах тоя миг с мърморене изпод намордника. Почувствах се във въздуха, после притисната към гърдите му като пепелянка и това зареди батериите ми, жертвата внасяше в дома си отровата, която щеше да го свърши. „Носи ме, носи ме и не ме изпускай...“

Остави ме, но много внимателно. Естествено, излязоха ми свитки и докато го правеше, изпохапах намордника от болка като бясно куче.

Чух гласа му:

— Пабло, отвори вратата.

Не смятах, че се намирам пред входната врата на къщата. Подът беше абсолютно равен и отекваше ехо като в празно помещение. Вероятно бе гараж. Замислих се за името: Пабло. Повторих го няколко пъти като мантра: *Пабло, Пабло*. Името на детето. „Загадката“, както го нарече Дженс. Какво бе това, какъв беше тоя Пабло? Бе важно да се разбере, защото очевидно на него маските не можеха да му подействат.

И в тоя миг сякаш се родих наново: цип, разтърсване, сакът се разтвори и се свлече надолу. Най-последе благословеният свеж въздух. Само че направих всичко възможно да се овладея. По време на страданието моментът, когато проявяваш най-голяма слабост, е мигът на облекчението. Садистите го знаят добре и се възползват от това, точно тогава да ти набият още повече обръчите... Така че продължих да се гърча и да вия върху ледения под, демонстрирайки обичайното отчаяние и кошмар на ужасено момиче, изпаднало в подобно положение, което толкова много се харесва на копелетата.

— Дръж оттука, Пабло.

Измъкнаха главата ми. Останалата част се показва след ново теглене. Чух разгъване на полиетиленово фолио и затваряща се метална врата. Отблясък светлина минаваше от долния край на бинта през лицето ми, но аз не можех да видя по-далече от носа си, в най-добрия случай. Чух изсвистяване и още преди да разбере, нещо сръза каучуковата лента между китките и краката ми.

Не последва облекчение, а най-острата болка, която бях изпитала от началото досега. Дивашкото изпъване в сухожилията бе като мъчение на оня средновековен уред, дето са разтягали нагоре и надолу телата на жертвите, изкрещях или поне се опитах, защото се получи нещо като животинско мучене. Ново рязане и глезените ми се отделиха един от друг. Усетих два пръста да притискат лявата ми китка и погрешно реших, че ще последва освобождаването на ръцете ми. Но очевидно беше единствено за да се увери, че са здраво вързани. „Иска да е сигурен, че съм добре, че не се нуждая от належаща помощ“, помислих си. Опипа пулса ми, хвана ръката ми и ме издърпа. Опита се да ме изправи, само че, кавалере мой, краката ми бяха като протези, току-що монтирани на таза.

Последва смяна в стратегията: ръката пусна моята и хвана кичур от косата ми. Вдигна ме нагоре за косите. Лепенката върху устата се изду от виковете ми. Помъчих се напосоки да се хвана за нещо, оказаха се краката му, тялото ми се тресеше като от електричество и ме лазеха тръпки. Отново дърпане и тръгнах, препъвайки се. Когато чичо Хавиер получи удар и остана парализиран, ми казваше, че най-лошото нещо е да усещаш колко са ненужни краката ти, като не можеш да си служиш с тях, „част от тялото, която единствено ти пречи“. Аз не бях вдървена като него, но все едно, че сега се учех да ходя. Политвах на една или

друга страна, коленете ми се огъваха, изправях се наново и всичкото това едновременно, като в някаква комедия. Най-после движенията полека-лека започнаха да се координират и скубането попрестана.

— Мръдни се, момче, да мина.

Влязохме. Разбрах го по промяната на светлината, която успяваше да проникне през превръзката. И това ме спаси да си навехна крака, предусетих стълбата, преди да стъпя на нея. „Към мазето, разбира се. Води ме към подземие.“ Никак не ме жалеше. Не ми даваше да си отдъхна, блъскаше ме надолу непрекъснато, както бях наведена, с вързани очи и ръце на гърба. Не го интересуваеше, че ще се нараня или че ще си счупя нещо. Като всеки представител на Жертвоприношение, желаше самата аз да контролирам целостта си.

На последното стъпало, където очевидно имаше малка площадка и стълбите правеха завой, изгубих равновесие и усетих ръка да ме улавя през кръста. Така че въпреки всичко не ми беше напълно безразлично. Но в следващия миг отново бях захвърлена на случайността.

Още по-остър студ и миризма на лекарства — това бе първото ми впечатление от подземния етаж. И второто — болезнен удар на дясното ми бедро в нещо металическо, като маса. Подскочих и завих от болка, усетих сълзи и се напишках. За което бях възнаградена с ново силно дърпане, но малко след това застанахме на място. Очевидно част от техниката, с която показваше какъв мъж е и властта, дето упражняваше над мен, бе да ме кара да върша всичко, без да ми говори. В момента например очевидно искаше да коленича. Издърпване, блъсване и коленичих. Опипах някаква стена с ръце и крака. Металическа скоба изцрака около потния ми врат и зад гърба си чух заключващия механизъм. Не можех да седна, не можех да се изправа, това ме потисна, защото знаех какво е да стоиш на колене часове наред.

Отново опипа пулса ми, тоя път на гърлото. И долният край на превръзката се повдигна. Пръстът му изглеждаше като червей под лявото ми око. Различих острие и превръзката се разкъса отдолу нагоре.

Останах заслепена от внезапно изригналата белота в насълзените ми очи и лицето на мъжа, който се наведе към мен, ставаше все по-ясно и по-ясно.

Той.

— Здравсти — каза.

Не може да се сравни с нищо усещането при срещата с чудовището.

Не говоря за снимките, които полицията предоставя на телевизионните канали, за да ни внушава колко гадни са лошите или че изглеждат като всички останали нормални хора, и да ги видиш наяве, сред собствения им свят, между вещите им, на сантиметри от лицето си.

Това ми се е случвало неведнъж и колкото и да са били различни, има едно нещо, което ги обединява. То е също толкова очевидно, колкото и устите, очите и носовете им. И нито един актьор в нито един филм за психопати не е успявал да го пресътвори, защото не е възможно да се имитира.

Става дума за следното: чудовището никога *не те забелязва*.

Може да те гледа или не, да мълчи пред тебе или не, да те ненавижда или да се интересува от теб, да се смее на шегите ти и дори да плаче заедно с тебе. Без значение какво върши или накъде е отправил погледа си, *никога* не те забелязва. И когато за първи път се озовеш очи в очи с чудовище, това е първото, което ти прави впечатление. За чудовището си *невидим*.

Не зная каква е причината. Не съм учен. Според Дженс е така, защото са отдадени докрай на собствения си псином. Живеят вътре в себе си. Все едно очите им са поставени наобратно, черните зеници са обърнати навътре към мозъците им, към мрачното съдържание на белите им черепи. Отнася се за нещо особено странно и аз се вцепенявам винаги, когато ставам свидетел на това, защото наивно вярвам, че всеки, който е носител на лице и те гледа, говори и се усмихва, е човешко същество.

Само че има и изключения.

Взрях се в лицето му най-много за секунда и го познах. Беше *той*. Останалото са банални подробности. Около четирийсетгодишен, масивно телосложение, ъгловато лице, тънки устни, тъмнокестенява коса. Можеше да бъде стар почитател на рока или университетски професор, от тия, дето подсвиркват на студентките. Беше облечен в черна риза, черни панталони и кафяви обувки. Носеше по един пръстен на палеца и безименния пръст на лявата си ръка.

Пукаше ми как изглежда, беше Воайора.

Долових желанието му. Ужасното желание, което таеше към мен. Беше сравнимо единствено с моето да го размажа.

Двамата, жадни един за друг, стояхме и се гледахме.

След като ми каза „здрасти“, вдигна ръка и изтръгна лепенката, поставена на устата ми. После пъхна между гумения намордник и бузата ми ножа, наострен от двете страни, и го срязва. Почувствах електрошок. Доближи стоманата току до лицето ми, но без да го докосва, натисна, усетих въздухът да се размества, каучукът изсъска и се свлече.

Устата ми бе суха, не излезе никаква слюнка. Устните ми бяха напукани, пресъхнали и езикът залепен за небцето. Изстенах и се закашлях. Видях пластмасова бутилка да се накланя пред очите ми и пих жадно, водата се разля върху брадата и джинсите ми. Беше толкова студена и чиста, че съприкосновението с нея бе все едно да целунеш за първи път мъжа, за когото мечтаеш. Но докато пиех, забих ноктите на ръцете си, вързани отзад, в стената зад гърба ми, та да ме заболи. „Никога не позволявай да те манипулират — ако се опитват да ти доставят удоволствие, направи възможното да се почувстваш неприятно“ ни съветваше Дженс.

Щом шишето се изпразни, Воайора го отдръпна и се усмихна.

— Кой сте... вие? — изскимтях съгласно ролята си на жертва.

— Е, вече знаеш. — Махна с ръката с пръстените. И аз знам коя си ти. Да не губим време. Какво се опита да ми направиш, искам да знам какво е то?

Погледнах го през кичур коса. Воайора го отмахна почти нежно, докато с другата си ръка бръкна в джоба и ми показа личната си карта. Уплаших се.

— Казвам се Хуан Леман Годой, а компанията, която управлявам, се нарича Az-Сес. Имам само трийсет служители, но ние сме охранителна компания, лидер от второ ниво в Европа. Знаеш ли какво означава това? Ще ти обясня. Създаваме софтуер за информационна сигурност. Работим и с частни, и с публични институции, между тях са испанската полиция и Европол. Не искам да кажа, че контролирам секретната документация, а че аз я *правя*. Знам предостатъчно за ченгетата под прикритие, не знам само коя точно си ти. Знам също така, че си специално подготвена за мен. — Тънките му устни се

разтегнаха в усмивка. — Дошла си да помогнеш на своите колежки? Живи са, долу, вързани за „струга“.

Кимна към една затворена врата в другия край на помещението до стълбите. Изражението ми остана непроменено, макар че усетих стомахът ми да се вледенява.

— Предполагам ти е известно какво върши тази машина продължи Воайора. — Представяш ли си ги как изглеждат? Сега съм добавил нови възможности. — Вдигна ръка, сякаш показваше къщата си пред гости. — Ето тази малка камера, дето мига, това е датчик за поведение. Има още една на лавицата. Не вярваш ли? Записват те. Сигнал съм до заключението, че са необходими няколко квантови компютъра, свързани в мрежа, за разчленяване на маската на едно ченге, но не разполагам с такива. Обаче съм *хакнал* системата на Центъра по криминална психология, от години работя по това. Така че го ползвам, все едно е мой. Продължавам, долу има друг компютър, който приема сигнали от датчиците. В момента, в който започнеш да играеш някаква маска, „стругът“ се завърта и... — Събра двата си юмука пред лицето ми и полека ги раздалечи. — Така, на твоите колежки това ще им се отрази като руски балет, краката им полека-лека ще се разтворят, после още и... Разбираш ли ме?

Не, не му вярвах. Никак. Знаех, че интерпретира собствената си роля, това чудовищата правеха най-добре от всичко, един мним осъден, като мен, и един манипулатор, Яго и половина. Информацията, с която разполагаше, не можеше да послужи за нищо и тия апаратчета нямаше как да бъдат датчици за поведение, защото не бяха нищо повече от видеокамерки, свързани в мрежа.

Въпреки това обаче студ сковаваше вътрешностите ми. Стана ми ясно, че той не се надяваше да му *повярвам*, желаше да си поиграе със съмнението ми, да се възползва от него, да го превърне в свой съюзник.

Продължих да го наблюдавам притихнала, само дишайки дълбоко.

— Ти и аз ще се разбираме чудесно — рече. — Изглеждаш ми умно момиче и ще схванеш всичко: казваш ми онова, което ме интересува, и ви убивам веднага. Тебе и твоите момичета долу. Никакви „стругове“, болки и извращения. Просто изстрел в главата. Заклевам се. Полицайте не ми доставят удоволствие, не ми служат за

нищо. Но ако не ми отговаряш, ще ви държа колкото се може повече... Месец, два и все на „струга“. Ще ви направя на мармалад. Телата на каша и главите ви по средата. Мога го. Ти избираш.

— Не... не знам доколко ще съм ви... — промърморих, естествено, внимавайки за маската.

— Престани да се преструваш. Каж ми какво си ми направила.

— Не съм ви правила нищо. Даже не разбирам за какво говорите...

Воайора прехапа езика си и го показа. Изглеждаше отчаян. Улови, но му беше трудно, защото ръцете му бяха потни, една от презрамките на блузата ми, тази, която се бе смъкнала от рамото ми, и я вдигна внимателно точно върху презрамката на сутиена. Изстенах, показах му, че ме е страх. И продължи да говори почти нежно, без да ми обръща внимание.

— Слушай — играеше си с бръснач, — вчера беше сряда, следобед взех сина си от колежа. — Показа момчето, което бе седнало върху една от масите и люлееше краката си, все още опаковано в якето и с шапката, нахлупена върху дългата коса. — Възнамерявах да се прибера къщи, ала вместо това започнах да обикалям из града без каквато и да било причина. Не исках да го правя, но и не знаех какво всъщност искам. И тогава те забелязах, най-случайно, или поне така си помислих, вече бе станало тъмно, да влизаш в някаква врата, завих по едно кръгово и за малко не се сблъсках с друга кола. Запомних номера на входа. Смятах, че вече съм те забравил, и реших да хвана твоята приятелка, която идва при теб, бях я проследил при друг случай и знаех къде живее. Като свърших, се върнах в жилището си в Мадрид и въпреки че бях много уморен, включих компютъра и влязох в гражданския регистър. Не те видях сред снимките на собствениците там, но предположих, че квартирата под прикритие е под наем. Прегледах договорите във входа и те намерих. Елена Фуентес. Възраст: двайсет и пет. Професия: телефонистка. От тук на там беше лесно и се добрах до останалото. Спах много лошо. Затворех ли очи, виждах тебе. Бях сигурен, че си *шибана примамка*, не знаех обаче как си го направила. Как си се докопала до мен, без дори да си се показвала. Само за секунди...

Млъкна за миг, бе на колене, както и аз, на пода. Пространното му изложение ни най-малко не ме интересуваше, то показваше

единствено смайващия успех на техниката на Дженс. Онова, което ме ужасяваше обаче, бе фактът, че Вера, все още жива, е вързана долу и че моята маска вероятно бе в състояние да задвижи „струга“. И, естествено, въпреки че не знаеше, че Вера ми е сестра, разчиташе на това да ме притиска. „Говори ли ти, значи те манипулира — казваше Дженс. Това е добре за жертвата, защото между него и нея не съществува на практика нищо друго освен железата му.“ Но доколко можех да рискувам? Така, както стоях пред него на колене с халка на врата, Жертвоприносителят би могъл да си позволи да бъде откровен. „А Вера...“ Пресметнах възможността да осъществя най-бързата маска: не беше изключено някои от тях камерите да не могат да ги уловят, като например тази на Агонията, основаваща се върху способите, с които Яго измъчва останалите персонажи в „Отело“, но можех ли да бъда сигурна?

Воайора явно усети моята главоблъсканица, защото се усмихна и продължи:

— Тая сутрин отидох в подземния паркинг на твоя блок, открих колата ти, поставих датчик за проследяване под задния калник и така можех да те виждам през целия ден на компютъра... Оставаше да те изчакам. Излезе по обед и тръгна по шосето за Естремадура към зоната 9-N, където вече не живее никой. Престоя там през целия следобед. Предположих, че си отишла да се упражняваш, знам, че ползвате изоставени сгради за тая цел. Синът ми и аз оградихме мястото ти за паркиране с бодлива тел, а, Пабло? — Детето кимна с глава. — Бяхме уморени и изнервени и в един момент реших, че цялата нощ ще прекараш навън, но най-накрая точицата на екрана помръдна. Сакът, лепенките и намордникът дойдоха после. Искях пътуването да мине колкото се може по-мъчително за тебе. — Неочаквано вдигна бръснача и го прокара пред лицето ми. Дръпнах се назад. — Сега ще ти кажа какво мисля. Познавам техниката на маските. Не я разбирам напълно, но съм чел много за тях... Е, това не е едно и също, нали? Като да пиеш алкохол или да пушиш опиум. Не ми допадаш, не си от моя тип девойчета... Можеш и да бъдеш привлекателна, ако се облечеш малко по-иначе... само че така никога, никога не бих ти обърнал внимание. Кажи ми какво ми направи. — Започнах да пелтеча, но гласът му, превърнал се в шепот, ме прекъсна. — Знаеш ли, играеш много лошо.

Погледнах го за миг.

Хайде пак, девочка.

И тогава му казах твърдо:

— Нямам и грам идея за какво ми дрънкате.

Воайора въздъхна.

— Колежките ти са все още добре... но може и да пусна „струга“.

— Не знам за какви колежки става дума — отговорих ми по същия начин.

Полека-лека започна да се съгласява, погледна към ъгъла на стаята, прехвърли бръснача от едната си ръка в другата, сви дясната в юмрук, вдигна я и го стовари върху челюстта ми. Но аз го наблюдавах внимателно, успях до известна степен да избегна удара, като извърнах глава, ала, така или иначе, ме заболя. И двамата изкрещяхме. Усетих халката да ме задушаваша и се опитах да се изпъна нагоре. От края на устата ми потече кръв.

— Добре, пращаш екипа си по дяволите — каза, като разтърка кокалчетата си. Или поне така ми се стори, че казва, защото след удара за миг ушите ми заглъхнаха. — Добре — повтори и се обърна към детето. — Пабло, гладен ли си?

— Да.

— Отивам да извадя нещата от колата. Измий си ръцете. — Отправи се към стълбата и тръгна нагоре.

Момчето остана загледано след него дори и когато вече го нямаше.

Пабло.

Огледах го. Синя шапка, виолетово яке, джинси, жълти обувки, кестенява коса, обица на устната. Като пъстро папагалче с изражение на замислен ангел. Скъпи дрехи, самотен живот, прекалено разглезен, затворен в себе си. Предположих, както беше казал Дженс, че е на десет-единайсет години. Кожата на ръцете и лицето му бе болезнено бяла. „Никога не вижда слънце.“ Представих си как животът му минава по мазета, на изкуствено осветление, посветен на... на какво? Потръпнах при мисълта за това, на което бе присъствал или което бе правил.

Реших да го преслушам. Преглътнах малкото слюнка, която успях да събера.

— Моля те... — помолих го. — Помогни ми...

Погледна ме, повторих молбата си, но не се и помръдна, което бе положителен знак. Означаваше, че не ми се изплъзна. В очите му обаче отсъстваше всякаква емоция. Премигна, сякаш две бели камъчета попаднаха насред локва вода, предизвикаха кръгове и после нищо.

За мен бе важно да знам до каква степен то можеше да бъде манипулирано. Не чрез маските, разбира се. Псиномът на децата е много нестабилен и при тях нашият арсенал не работи. Някои маски, като например Унищожението, биха могли донякъде да им *подействат*, но не можех да поема риска да пробвам. Заплахата на Воайора, истинска или не, ме спираше.

Мъчех се да отгатна какво имаше зад тия големи тъмни очи.

Започнах отново, по-кратко, като се опитах да включа и името му.

— Пабло... Казваш се Пабло, нали?

Слезе от масата и се отдалечи, без да ми отговаря. Това също ми хареса. „Изпълнява роля“, реших. Прави се, че не ме забелязва, но като пръв опит нещата стояха обнадеждаващо.

Проследих го с поглед. Спря пред един идеално чист умивалник, пълен, като в лаборатория, със стъкленици, застана с гръб към мен и аз чух шума от шуртенето на водата. После си съблече якето, ала чак след като си изми ръцете, нещо типично за децата, може би се досети, но късно, че може да си намокри ръкавите. Отдолу носеше тениска, също с натрапващ се цвят, между портокалово и лилаво.

Докато се миеше, се възползвах да поогледам, да се ориентирам в какво място се намирам.

Това не можеше да се сравни с представата, която думата „мазе“ би могла да предизвика. Бе обширно четвъртито помещение с климатик и мигащи аларми против пожар. Бях прикована към една от дългите стени, срещуположна на стълбището и затворената врата към втория подземен етаж. Регулиращи се лампи на тавана хвърляха светлина, подобна на тая по магистралите, върху две маси, едната с перфориран плот и в средата със сифон за оттичане. Край тях бутилки с нещо като физиологичен разтвор за системи висяха на металическа закачалка. По стените — стъкленици с течности. Пълно оборудване за поддържането на живота в играчката, която си си докарал от града, докато се забавляваш с нея. И всичко чисто, прозрачно и блестящо. Очевидно бялото бе любимият им цвят. Бели лавици и по тях стоманени инструменти с бели дръжки, даже камерите, насочени срещу мен, бяха бели. Спомних си един стар виц, на който, като го разказваше татко, с Вера много се смеехме: бял мъж пада от бял балкон върху един бял тротоар, идва бяла линейка и го откарва в една бяла болница. В кабинета влиза лекар, облечен в зелено, и казва: „По дяволите, май съм сбъркал вица.“ И въпреки че вече знаехме как свършва, винаги се заливахме от смях. Вера тръскаше бебешките си ръце, докато татко казваше: „По дяволите, май съм сбъркал вица.“

„Черен мъж и черно дете те водят в бяла стая...“

Изми си ръцете, бръкна в якето и извади преносима електронна игра. Не разбирах много от такива неща и за мое съжаление не можех да кажа какви точно игри го привличаха. Отвори, включи я, без да сваля шапката си, и ми заприлича на муха. В черния дисплей на играта се отразяваха светлините. Това не ми хареса, защото го отвличаше от присъствието ми. За щастие скоро му омръзна или се уплаши, че ще влезе баща му и ще го завари, затвори я и си и прибра обратно.

Повторих молбата си.

За мое невероятно учудване ми отвърна спокойно, като ме гледаше с огромните си очи:

— Не мога да ти помогна: Страх ме е от татко.

Отговорът му бе толкова изненадващ, че занемях. Кимнах с глава и докато пресмятах какво да кажа, откъм стълбището до мен достигнаха стъпки.

Воайора се появи. Носеше голям кашон, който скриваше лицето му.

Предположих, че е от ония с „резервните части“ от багажника. Бе натрупал отгоре различни покупки от супермаркета. Остави кашона на масата с перфорирания плот, а останалите неща върху другата: пържени картофи, сандвичи и целофан, сушени плодове, разни сладкиши и кутии с напитки. Едно от тях му се изплъзна и падна на пода и като се наведе, за да го вземе, забелязах, че косата на темето му е оредяла. Момчето се приближи като патенце, пригответило се да бъде нахранено.

— Нямаше пепси, съжалявам — каза бащата с извинителен тон, подавайки му друг вид газирана напитка.

Ядоха и пиха на няколко метра от мене, Воайора, опрял се на масата, а детето — право. От време на време таткото нещо обясняваше и то кимаше с глава: „Бадемите бяха чудесни и много по-евтини от ония, дето купуваме.“ Тениската на Пабло бе изцапана с пастет от гъши дроб и трябваше да се изпере. Всичко се развиваше толкова естествено, че приличаше на предварително репетирано, сякаш моето присъствие, коленичила на пода и прикована към стената, изобщо не им правеше каквото и да било впечатление.

Опитах да променя тактиката. Спомних си какво ни казваше Дженс за „Крал Лир“. Гордият крал заповядва на трите си дъщери да му декларират колко силно го обичат и онази, чийто отговор най-много му хареса, щяла да получи облаги. Двете по-големи се надпреварвали да възхваляват любовта си, а най-малката, Корделия, която, предполага се, и най-силно го обичала, си мълчала. Обяснението на Дженс бе: „Лир, негодуващ от нейното мълчание, отначало я лишава от наследство, но докрая на произведението я търси, притеглян от тайнствеността на мълчанието ѝ, той е бил обсебен от дъщеря си Корделия, която го привлича, пленява и накрая го унищожжава.“

В тази творба от годините на зрелостта му Шекспир показва ключа към маската на Унищожението: мълчание и безхитростно отдаване. Не желяех да правя каквато и да било маска, ала не се отказвах да се възползвам от защитата, която беше в състояние да ми предостави. Продължих в духа на ролята си да моля и стена, докато те се хранеха. Но отведнъж спрях да вдигам шум и двамата се обезпокоиха. Воайора на няколко пъти ме погледна с любопитство. Върнах му погледа обратно, не прекалено настойчиво, облизвайки крайчеца на устата си, където ме бе ударил. Искан да изглеждам двойствена, а не еднопланова и лесна. Колкото и да си мислеше, че знае това, че съм агент, не биваше да си въобразява, че пътят към мен е прекалено гладък. Вече вярвах, че Вера наистина е жива, че животът ѝ зависи от моите действия, при това положение трябваше да мълча и да престана да играя, за да се превърна в нещо необяснимо и пленяващо. Какво съм аз? Какво си мисля? Ето така, с такива въпроси щях да го измъчвам.

В един момент Воайора, изглежда, вече изгуби търпение. Обърса ръцете си със салфетка и посочи празните опаковки върху масата.

— Събери това, Пабло. Отивам долу да донеса нещата.

Щом изчезна през вратата в дъното, след като набра кода за сигурност върху таблото, аз насочих вниманието си към детето. Коленете ме боляха от позата, в която се намирах от самото начало, болеше ме дясното бедро от удара в масата и бях убедена, че кърви. Бузата долу до устата бе започнала да се подува, бях жадна, а сега и гладна, и ми се пикаеше. Опитах се да преобърна всичко това във вид емоция. Бяха чисто физически болешки, но ги трансформирах в една-единствена дума:

— Пабло.

Детето събираше остатъците от вечерята. Погледна ме.

— Пабло, ти ще помогнеш на мен, а аз ще помогна на теб, става ли?

Не отговори. Хвърли поглед към вратата в дъното. Воайора я бе оставил притворена, след като се бе отправил към долния етаж. Колко ли щеше да се забави, преди да се появи „с нещата“? Не мислех, че много. А и навярно ме наблюдаваше със скрити камери, така че нито печелех, нито губех, ако се опитах.

Дженс по този повод казваше: „Възможно е ключът да е в детето. Малко вероятно е да те смята за свой съюзник, но дори и така да е, опитай се да го привлечеш.“

Пабло не преставаше да събира нещата в кошче за хартиени отпадъци, метално и, естествено, бяло. Една кутия изпадна, ала, без да бърза, той повтори операцията търпеливо, не му хареса и продължи, докато не успя да затвори капака на съда. „Упорит в онова, което върши“, запомних го. Опитах се да го пробвам в друга посока, дали е достатъчно практичен.

— Ако ми помогнеш, ти обещавам, че баща ти няма да ти направи нищо лошо. Обещавам ти го. Ще станем двама.

— Никой не е в състояние да победи баща ми — отговори бързо. — Той е много силен.

— Можем да се измъкнем.

— Ще ни хване. Страшно е бързо.

— Ти познаваш тия места. Ще се скрием някъде в полето.

— Не, аз не знам как мога да се скрия.

Щеше да е грешка да го натискам. Правеше нещо с ръцете си и аз смених темата.

— Какво е това?

Вдигна рамене. Някаква малка играчка, която извади от един прозрачен плик, вероятно бе купена заедно с пържените картофи или бонбоните: черна тиква върху еластична пръчка. Като се мърдаше пръчката, очите на тиквата святкаха и се чуваше един призрачен вой. Спомних си, че оставаше по-малко от седмица до Хелуин. След като я разклати няколко пъти, огъна пръчката, като че искаше да я строши. Бе толкова увлечен от това ново занимание, че ми дойде наум да го използвам, за да спечеля доверието му.

— Така няма да успееш да я счупиш — му казах. — Не виждаш ли, че се огъва.

— Един от моя клас може отговори. — Казва се Нару и е индиец, не индианец, а индиец.

— Хубаво. Какво искаш да направиш, да извадиш тиквата?

— Не, само да я счупя.

Настъпи я с жълтата си обувка, после отново я заопъва напразно и я поднесе към зъбите си. Забелязах, че върху масата бе оставен бръсначът. Внимавах да не му насочвам вниманието натам. Не ми

приличаше на дете, което би пропуснало да се възползва от нещо съвсем очевидно, ако то му попаднеше пред очите. Замислих се как да му помогна.

— Слушай, ако дръпнеш силно, можеш да си счупиш някой зъб. Това не ти е дъвка. Захапи я и започни да я въртиш. Усучи я, колкото се може повече. — Детето ме послуша. — Точно така, сега дърпай на всички страни...

— Все тая. — Прекрати, погледна изпохапаната пръчки и я изхвърли в кошчето. Тиквата пропя и млъкна.

— Пабло, знаеш ли как се отваря тая скоба? — Вдигнах нагоре глава, за да ме погледне.

— Да, аз мога да я отворя, не е трудно.

— И после да разрежеш тая гума на ръцете ми с оная машинка, а... — И посочих с очи към бръснача. — Как смяташ? Наистина ли можеш да го направиш?

Явно се замисли. Стоенето на колене започна да ме мъчи действително. Отпуснах се върху другото си коляно.

— Ти ченге ли си? — попита ме, след като хвърли поглед към бръснача и после към мен.

— Не, не съм ченге, Пабло.

— Ако ти помогна, татко ще иде в затвора.

Разсъждавах бързо.

— Не, ще отиде в болница. Там ще го излекуват.

— Татко болен ли е? — Лицето изпод синята шапка изобщо не промени изражението си.

— Първо ще го прегледат. Може и да не е, но се налага докторите да го кажат. Трябва по някакъв начин да му помогнем... Ти не искаш да продължи да ги прави тези работи, нали? — Бях нащрек, наблюдавах отсрещната врата и внимавах за евентуален шум.

— Какви неща?

— Тия неща... Дето ги прави на момичетата...

— Вие не сте момичета, вие сте проститутки...

Не го изрече с отвращение, а все едно съм сбъркала думата и ме поправа. Престорих се, че не чувам, и се усмихнах.

— Пабло, ако ме освободиш, преди баща ти да се върне, ще го убедя да иде в болница...

— А ако не иска?

— Ами тогава ще направя каквото поиска. — Лъжите трябваше да са прости и да не го насилвам да разсъждава върху тях. — Защо не опиташ да го направиш?

Погледна бръснача, после мен.

Наострих слух, но не чух друго освен тишината. Вратата, през която Воайора бе излязъл, си оставаше затворена.

Детето взе бръснача и застана до мен.

— Така, Пабло — окуражих го. — Не, чакай... Махни преди това халката...

— Не, първо гумата. — Повдигна ме за мишниците и ме издърпа нагоре и назад, халката се впи в гърлото ми. Помъчих се да му съдействам и раздалечих ръцете си, за да му помогна да бръкне между тях. Но онова, което направи, бе да хване здраво с ръка малкия пръст на лявата ми ръка и да го изтегли. Бръсначът изсвистя кратко и го преряза.

Писнах, скобата сякаш прекърши гърлото ми, ужасната болка ме накара да скоча напред. Това ме задуши напълно, но после се извих назад и поех въздух. Разбрах, че ако припадна, просто ще се самообеся, което предстоеше да се случи, защото кръвта ми шуртеше от отрязаното място. Не я виждах, усещах обаче как мокри краката ми през джинсите. Прималя ми, не можех повече да стоя на колене така, с изправен торс. А и скобата започна да ме души.

Нещо ме удари в лицето. Беше моят пръст, момчето го бе хвърлило по мен.

— Умри — каза безчувствено.

Опитах се да му се подчиня. Обзе ме съжаление за Вера и образът ѝ се появи пред мен, докато притварях за кратко очи. В тоя миг настана мрак и се усетих просната на пода с вдигната нагоре лява ръка. Воайора се бе навел над мен и одобрително се смееше.

Чух вик. Отворих очи. И видях кръст.

Бе огромен, затискаше дясното ми око. Помръднах глава и се превърна в крило на вятърна мелница. Докосваше миглите ми и драскаше клепачите ми с острите си ръбове. Бяха конци, жилави и здрави. Усещах ги и в устата си, можех да прекарам езика си по тях. Опасваха лицето ми и бяха вързани някъде отзад, на тила ми. *Завързва лицата им*, ми бяха казали.

Бях замаяна и потна. Виждах играчката с черната тиква да се подава подигравателно от кошчето за отпадъци. Но положението, в което се намирах, вече бе различно.

Лежах по корем на пода, а и току-що си дадох сметка, че съм напълно гола. Бяха ме завързали отново, така както в оня сак в колата: глезените за китките, но тоя път с някакви тънки върви. Болката в изпънатите ми ръце ме караше да ги изпъвам още повече. Като се опитах да движа китките си, усетих нещо върху малкия си пръст. Вкоравена превръзка. Спомних си, че ми го бяха отрязали. Вече не ме болеше и предположих, че са ми сложили някаква упойка. Вероятно инжекция. Беше трудно да дишам така по корем, защото гръдният ми кош бе притиснат върху плочите. Колко ли кръв съм загубила? Много, без никакво съмнение. Изпитвах ужасяваща жажда и усещах кожата си лепкава от гъста пот и засъхнала кръв.

Викът се повтори, по-скоро писък, жалостив и оглушителен. Влезе в ушите ми и изтръпнах. Това вече не беше никаква играчка, а живо същество, което непоносимо страдаше. Помислих за Вера и се опитах да помръдна, както бях замаяна. Качили са я на моя етаж? За да я изтезават редом с мене?

С мъка извъртях глава, но след това изтощително усилие успях да видя единствено краката на масата. Ламите на тавана ме заслепяваха.

Две малки гладки лапи, опръскани с кръв, спряха пред лицето ми. Нещо падна на пода до кошчето, удари се в него и се изтъркаля по плочите до мен. Чух гласа на детето.

— Наакал се е.

Стоях като хипнотизирана. Забравих всичко, собствените си болки, та даже и безпокойствата за сестра ми минаха на заден план. Бях виждала стотици ужасии в живота си, това обаче ме впечатли по начин, който не бих могла да опиша.

Куче. Може би лабрадор, но дори и да бях специалистка по кучешки породи, това никак не е сигурно. Надали някой щеше да е в състояние да определи произхода на онази топка тъмна козина, обезобразена по безжалостен начин, с отрязани и омотани в бинтове крака и на мястото на очите кървави дупки. Не толкова раните, стари или пресни, бяха това, което ме зашемети, а неговото себеотдаване, смирение, мъката, желанието му да присъства на мястото, където го

осакатяват, като орган, отделен от тялото, който продължаваше все пак да съществува в очакване на края си.

Момчето се наведе. Бе си сложило къси панталони и тениска на гърба с номер на баскетболист, но бе все още с шапката върху дългите си коси. Дрехите му бяха изпоцапани с кръв, кръв имаше и по ръцете. Грабна ядосано кучето си и изчезна от погледа ми. Чух животното да квичи и после нищо.

В този момент лампите угаснаха и детските крака се появиха отново. Погледнах нагоре. Замигах, докато студена струя се изля върху ми. Мина ми през ум, че може да е всичко, киселина, урина, но бе вода.

— Пий — каза момчето.

Бях ужасно жадна и извих глава нагоре, ала тогава струята се отмести. Протегнах врат, доколкото ми бе възможно, но тя остана извън ограничения ми обсег.

— Пий — повтори.

Водата падаше на педя разстояние. Опитах се да припъзля милиметър по милиметър. Ръцете и краката ми се клатушкаха във въздуха и неравностите по плочите дъряха гърдите и корема ми.

„Мърдай и пий“, бе единственото, което чувах заедно с шума от водата винаги на сантиметри от лицето си. Успях да пийна все пак малко, облизвайки пода, като част от пръските сами попадаха в устата ми. Но накрая, отчаяна, се отказах.

И водата престана да тече. Една малка детска ръка ме хвана за бузата и нещо влезе в дясното ми ухо. Можеше да бъде шило или бургия. Острият му край проникна през канала и спря преди тъпанчето. Бях парализирана от страх. Лицето на това дете изпълни целия ми свят: съвършено като на малък бог с втренчен поглед. Но изражението му беше празно, дори не се и забавляваше.

— Мърдай или го забивам — каза.

Лицето изчезна, ала желязото остана в ухото ми. Водата отново затече и не ми оставаше друго, освен да продължи да се гърча като обладана от дявола. Накрая се досетих какво иска от мен и се постарях да го получи. Нищо различно от онова, което би пожелало всяко момче: играеше му се. Играеше с мен по същия начин, както би играл с онова куче от преди малко, а и щеше да ми отреже още един пръст или да забие шилото в ухото ми, стига да го забавляваше повече от онова, което самата аз бих била в състояние да му предложа. Не бе

нужно да достигна водата, необходимо беше да го забавлявам. Това се очакваше от играчката от плът и кръв, в която се бях превърнала. Така че вече не се стремях да пия, нито пък да се влача наистина, а просто да го *играя*. Играчката, която грухтеше с показан език и гърчове по пода, каквито вероятно искаше да наблюдава. Скоро загуби интерес, извади шилото и се отдалечи. Продължавах да съм жадна, но ухото ми бе спасено.

По време на отсъствието му се опитах да се концентрирам. Не бе минало особено много време, откакто се бях озовала в това подземие. Въпреки че стоях през цялото време вързана, спазмите и схващанията не бяха кой знае какво непоносимо нещо, а и упойката или дрогата до голяма степен неутрализираха болката от пръста, дето вече го нямаше. И това ме караше да мисля, че става дума за няколко часа. Трябваше да е петък сутринта. Може да бяха отишли малко да поспят, момчето да се е събудило по-рано и да се е заиграло с кучето. При това положение таткото нямаше да се забави.

Фактът, че Воайора бе дошъл от долния етаж навреме, за да спре кръвоизлива и да превърже ръката ми, показваше, че ме следи не само с неговите датчици, но и с нормални камери. След което ме бе съблякъл и бе вързал китките на ръцете ми за стъпалата на краката. Не вярвам да бе злоупотребил сексуално с мен, докато бях припаднала, по-скоро бе свалил дрехите ми, за да ме подготви за онова парче развалено месо, което по-късно да доразмаже. Чувствах се мръсна, вонях на пот, урина и кръв, което подсилваше впечатлението, че не представлявам нищо повече от животно, готово да бъде пожертвано. Въпросът бе кой ще почне пръв. Той или детето?

Сред тишината, която бе настанала около мен, проклинах грешката с момчето. Бях опитала да го прикоткам *рационално*, без да си давам сметка, че е далеч от моя обсег. В края на краищата то ме измами. Вероятно се подчиняваше на списък от правила, в училище — едни, пред баща си — други, но с мен, както и с кученцето, си беше *чист псином*. „Сляпа материя“, щеше да го нарече Дженс, създание, направено единствено от желаниа и без всякакви задръжки. С мен щеше да стигне дотам, докъдето диктуваше необходимостта му да се забавлява, и нищо в мен самата не бе в състояние да го възпре да ми пробива дупки, да ме премачка, да изпразни тялото ми като термит, докато се насити. Нищо не можеше да се направи с него на човешко

равнище. Жалкият му кратък живот редом с Воайора го бе превърнал именно в това. Трябваше да го предвидя.

Бях допуснала сериозна грешка и това се дължеше на притесненията ми за Вера. И я платих прескъпо.

Помислих за вариантите, които ми оставаха. И не ми хрумна нищо. Дженс ме бе предупредил: „От момента, в който те съблече и ти върже лицето, ще започне броенето назад. Възможностите да го обсебиш от този миг нататък ще бъдат минимални.“ Беше ясно, както Дженс, а и аз бяхме предположили, че създаването на маски при тия реални обстоятелства би било *възможно*, и бях подготвена по единствения *възможен* начин за един агент под прикритие. Но не бях успяла да предваря неговите собствени действия. Надявах се да видя сестра си жива или мъртва, а не тоя рекет с датчици за поведение, било то истински или просто шантаж. Това ме объркваше, възпираше ме повече от въжетата, с които бях омотана. Бях почти сигурна, че лъже, че детекторите му не са в състояние да различат една светкавична маска. И за да разчитам дори и на минимална вероятност да спася сестра си или да оживея аз самата, трябваше да планирам нейното изпълнение. Рано или късно.

Но се нуждаех от време и спокойствие за вземането на решение, а бях сигурна, че Воайора нямаше да ми ги предостави.

Не го чух да идва. Детето бе пуснало някакъв оглуши телен рок.
— Махни това — каза Воайора.

Внезапно настъпилата тишина ме стресна толкова, колкото и музиката преди това. При тия обстоятелства всяко нещо бе в състояние да ме смути.

— Даде ли й вода? — В един момент вече не знаех на момчето ли говори, или на мен.

Не последва отговор. Воайора повтори въпроса и детето каза „да“.

— Пабло, отговаряй ми, когато те питам.

Аз продължавах да лежа на пода, контролирайки ръцете и краката си, за да облекча напрежението от връзването. Когато отмалявах пък, стягах мускулите на краката си. Болката в ръката заради отрязания пръст бе като гладно куче, което непрекъснато се дърпаше, за да се отвърже. Всичко беше безизходно, но знаех, че най-лошото тепърва предстои.

Почувствах ръката му върху себе си и си пожелах потта ми да е киселина, за да го изгори. Провери пулса на гърлото ми, прегледа въжетата и усетих инжекция в дясната си ръка. Някакъв подкожен аналгетик вероятно. Не желаше да припадна от болка преди самия спектакъл. Виждах единствено коляното му, опряно в пода току до лицето ми в чист, изгладен панталон. Долових нещо като миризма на мъж. Дръпна ме за ръката и ме захвърли настрани. Затворих очи и почувствах как напъхва в устата ми, между вървите, пластмасова бутилка. Пих колкото можах. Част от водата повърнах. Воайора виждах като мъгляв силует в контражур под светлините от тавана.

— Починахте ли си, госпожице? — И запуши шишето. Гладна ли сте? Има едно нещо, което можем да направим за вас.

Нито един от тия въпроси не бе зададен, за да му бъде отговорено.

Забелязах, че от време на време поглеждаше назад и се местеше наляво и надясно. „Вероятно, за да не пречи на камерите“, помислих

си.

Отново се разнесе виенето, тоя път по-слабо, и бащата строго вдигна глава.

— Пабло, закарай кучето долу.

— Не може ли да стои тука?

— Чу ме, нали? И си вземи един душ, преоблечи се и се обуй.

Настъпи тягостна тишина, нарушена от нещо, което издрънча върху масата зад Воайора — момчето, ядосано, преди да излезе, бе запокитило бръснача, който преди малко държеше в ръцете си. Погледна ме и се усмихна, като че ли се извиняваше на съседката заради поведението на сина си.

— Признавам ти, че понякога самият аз се страхувам от него — каза. — Много свястно дете е, но си живее в някакъв собствен свят. Мисля си, че това е цената, която плащам за собствената си сигурност. Успях да убедя майка му в Брюксел... Много години съм живял там. Работех като преподавател по информатика, докато организирах тази компания за информационна сигурност... Тя ми беше ученичка, от Щатите. Успях да я убедя да роди. И като стана тази работа, я премахнах. Имах нужда именно от дете. Доста съм попрочел за вас и знам, че едно дете е най-добрата защита. Капан срещу капан. Вие мамите, аз също мамя. Нали има логика? — Докато говореше, непрекъснато ме галеше, махаше косите от лицето ми, плъзгаше пръсти по ръцете, задника, бедрата ми. С другата си ръка ме пипаше между краката. Миришеше на шампоан и си бе сложил нова риза, лилава, и черни елегантни обувки. — И знаеш ли кое промени живота ми? 9-N, бомбата. Дотогава фирмата ми беше малка, почти семейна, но после всички правителства взеха да се обръщат към нас, към моя бранш. И предпочетоха мен, като испанец, смятаха, че съм идеалният човек, който да им обезпечи сигурността. 9-N ме доведе в Испания. — Усмихна се. — След това изчаках Пабло да навърши единайсет и да започна серийно. — Провери превръзките. Или може би ги смени, не знам, тази част от тялото ми бе напълно безчувствена. На всичкото отгоре и болеше, като ме разбутвах. Изръмжах изпод въжетата. — Онова, което не искам да се случва най-вече, е да ме мамиш. Разполагаш с някаква власт. Вие сте вещици. Работите с психиката на другите, както едно време са си служели с отварите. Знам, че има още като тебе, дете обикалят Мадрид и ме дебнат. Веднъж, убеден съм,

мярнах една, хвана ме и не можах да спя цяла нощ. Затова винаги предоставям избора на Пабло. Той няма как да бъде праметнат. Само че, докато видях тебе.

Изведнъж ми стана ясно: него го бе много повече страх от мен самата. И то, защото ме желаше по-силно от когато и да било друг в живота си. Техниката на Дженс бе нахлула в псинома му като пролетно наводнение и бе отнесла всичките му средства за защита, дори и добре обмисленото, чисто рационално доверие в сина му.

— През целия си живот аз убивам — продължи, като доближи лицето си до моето. — Не само жени, но преди всичко жени. Из разни градове в Европа. Когато открих, че мога да заличавам следите си и да променям информация само чрез моя компютър, ми стана много лесно да върша, каквото си поискам. Единствената разлика е, че сега го правя за слава, и по тая причина действам в един и същи град — това едно, и второто е, че започнах да използвам Пабло. Ти си мислиш, че съм някакъв звяр. Разбирам те напълно. Само че, ще те попитам, за това не е ли отговорен моят, както го наричате, „псином“? — Пипна главата си. — А ако правя нещо, което вие, агентите под прикритие, ми внушавате да правя? Тогава кой е виновникът? Ако съм те докарал тук само защото *ти* си ме подмамила? Кой е виновникът? Мога ли да не върша това, което върша? Веднъж в Брюксел се справих с един германец, психолог в полицията. Накарах го да ми каже към кои ме причисляват. И названието ми хареса: Жертвоприношение. Така че не мога да сторя нищо срещу това. Жертвоприносителят съм аз. По-рано психологическата наука смяташе, че ние сме болни или че сме преживели травми. Докато сега знаем, че това си е вид псином. Все едно си се родил със сини очи или с черна кожа. И искаме да изпитаме съответните удоволствия в живота, така както всички останали. Шекспир го е казал още преди някой да се досети за това: Макбет не е по-виновен от Лир, нали така? Поднесено по този начин, не изглежда зле, а?

Бе се захванал с раната ми. Бършеше я с марля и ми причиняваше все по-силна болка. Продължавах да лежа на пода, извита назад, лявата ми буза опряна върху плочите, лицето опасно с възета, ръцете и глезените вързани на задника. Бях принудена да търпя това изпитание абсолютно неподвижна. В един миг си

помислих, че ще припадна, и захапах вървите, минаващи през устата ми, за да го предотвратя.

— Съжалявам за всичко — каза Воайора, докато ме превързваше отново. — Карам се на Пабло, трябва обаче да се има предвид и че го глезя, нали? Това ти се отрази и на теб, но превръзките са добре и ти сложих упойка. Боли ли те?

Не отговорих. Продължих да стоя с отворени очи, примигвайки.

Наведе се още към мен. Дъхът му миришеше на кафе.

— Кажи, какво ми направи? Само това, *само толкова*, и ще те убия веднага, заклевам се.

Опитах се да го напсувам през въжетата в устата си.

Не изглеждаше изненадан, нито пък ядосан. Потупа ме по рамото и продължи по своя чудовищен начин:

— Ти си силна. Но ще ти причиня повече страдания, отколкото можеш да си представиш. Толкова, че ще ме проимаш за господ и ще ме молиш да престана. Ще почнеш да си мислиш за смъртта като за оргазъм; когато се преселиш на оня свят, още ще помниш какво съм ти правил. И след като се преродиш, всяка нощ, през целия си нов живот, ще сънуваш, че същото предстои да ти се случи, ще крещиш и ще се събудиш. Ще полудяваш през всеки свой следващ живот заради това, което ще ти се случи тук и сега, ето в тоя момент...

Говореше, сякаш го беше репетирал. Класическият начин психарят да изпитва удоволствие, бях го чувала и друг път. Тоя театър на ужасите в главата му вече се е бил случвал многократно. След това ме целуна по косата, стана и както преди, изглежда, забрави за мен и започна да се занимава с детето, което се бе върнало, обуто в бермуди и яркожълти обувки.

Ядоха пак някъде в стаята, където не можех да ги видя. После поставиха триножник точно пред мен и известно време се забавляваха с малка холокамера, като настройваха светлината и цветовете на образа. Занимаваха се рамо до рамо с това, без никаква проява на сърдечност, без видима нужда от нея. Бяха в симбиоза, както би казал Дженс, нищо повече, просто взаимно си помагаха. Макбет и лейди Макбет правят нещо заедно, приятно и за двамата. Искаха да нагласят камерата така, че плътта ми най-добре да контрастира с бялата стена зад мен, после автоматично да се завърти и да ме хване в едър план, когато ме преместят върху масата да ме „работят“. Преценяваха ме:

Пабло смяташе, че краката ми са прекалено дълги и кльоцави. Бащата, като по-зрял, посочваше други мои черти, очевидно с възпитателна цел и с удоволствието, че наставлява сина си. А аз бях нещото, което щяха да проникват, режат, горят, чупят и прочее. Не мислех, че тоя разговор имаше друга цел, освен да нажежи духа им. Очевидно бяха навикнали да го правят.

Накрая, след като махнаха триножника, изключиха камерата и я отложиха *за после*, Воайора пристъпи към мен.

— Трябва да отида до офиса за половин час, Пабло. Но днес, така или иначе, ще я почнем.

От това изречение сякаш през мене мина ток, усетих как стомахът ми се свива. Ставаше невъзможно да ги обсебя и двамата. Можех да осъществя някаква светкавична маска, за да спра за известно време Воайора, но без да знам какво се случва на долния етаж, това не влизаше в плановете ми. Пак захапах въжетата и застанах, за да не позволя тоя градивен страх да ме напусне, когато Воайора се наведе над мен.

— Знаеш ли какво си ти? — попита запъхтян. Предположих, че става дума за ритуална фраза, че ще ми предложи бонбон от кутията с гнусотиите си, и тогава момчето каза:

— Кашонът със стъклата.

— Не си ли го донесъл? Качи го.

— Не мога сам.

Бащата изпъшка едно „добре“ и се изправи. Чух ги да излизат и да се спускат по стълбите.

Планът, който бях намислила, бе почти абсурден, но трябваше да се направи нещо, а точно сега ми се удаваше възможност. Вероятно последната, която щях да имам.

Основаваше се на едно-единствено нещо. По време на цялата идиотска реч на моя палач аз нито за миг не бях престанала да мисля за него. Наблюдавах го, когато ме остави на пода и отиде да яде, и после да оправя камерата. Имах предвид бръснача, който момчето хвърли в яда си върху масата, той се бе претърколил и сега лежеше на ръба ѝ.

На ръба.

Не го бяха докосвали. Стоеше си там с плашещото острие, обърнато към мен. Под него кракът на масата бе досами бедрата ми.

Планът бе отчаян, но толкова, колкото и положението, в което се намирах. „Дай ми няколко секунди“, молех се и напълних дробовете си с въздух. Захапвайки възетата, които опасваха устата ми, толкова силно, че щях да ги скъсам, започнах да пълзя, както когато момчето си играеше с мен. Стигнах съвсем близо до масата, ала ми беше ясно, че в тая поза нямаше да мога да го избутам. Трябваше да се обърна по гръб. За щастие можех да се превъртя надясно, без да притисна ранения си пръст, който туптеше с пулса ми и ме болеше все повече и повече.

Стегнах мускулите си, за да го направя на два пъти. Нагласих се така, че възетата да минават през мен като юзди, и се оставих да падна настрани. Това бе лесно. Само че, когато пробвах да се докатурна по гръб, излезе, че не мога. Не го бях пресметнала точно и се оказа, че кракът на масата е прекалено близо. Нервите ми не издържаха и заръмжах по пода, досами целта си, но и безкрайно далеч от нея. Образът на осакатеното куче ме потисна толкова, че за един момент забравих за сестра си и не можех да мисля за нищо друго освен за самата себе си, за това как ще бъда измъчвана именно по такъв начин. Само че ако продължавах по тоя път, много скоро щях да стигна до дупката, където щяха да изхвърлят обезобразената ми плът. „Не, така не. Преди всичко трябва да запазиш спокойствие.“

Поех въздух дълбоко, веднъж, втори път, трети. Чувах далечни шумове. Все едно. Нямаше да се предавам, най-малко пък аз.

Огледах разположението. Бях обърната надясно, с рамене почти опрени на пода, така че имах възможност да ритна масата с петите си. Не силно, защото краката ми бяха вързани за китките, освен това бях прекалено близо и не беше нужно изобщо да ритам. Можех да ползвам и лявото си бедро. Бръсначът беше на ръба и дръжката му бе кръгла. Можеше да се *претърколи*. С малко повече шанс, ако масата откликнеше на животинските ми усилия.

Поставих ръката с бинта под задника си, наклоних се назад, опрях петите си на крака ѝ и почнах да я клатя. Освен бръснача и няколко пластмасови опаковки друго нямаше. Беше празна и успях да я размърдам. Шумът при това не бе и силен.

Не мислех какво щях да правя, когато бръсначът паднеше долу, ако изобщо стигнех дотам, или пък ако се изтъркаляше навътре. „Бъдещето е призрак, който ние самите си измисляме, за да се плашим

— казваше ни Дженс. — Макбет се ужасява от онова, което *би могло* да се случи, и тоя страх му пречи да се огледа добре за това, което в действителност *се случва*.“

Продължих да ритам по масата.

— Виждаш ли я, Пабло, госпожицата се е отегчила да ни чака и е заспала... О, бъркам, будна е. Много ли закъсняхме, сеньорита? Само няколко минути... Какво нетърпение. Искане й се колкото се може по-бързо да почваме... Остави го тука, Пабло...

Еlegantните обувки се движеха насам-натам и хвърляха отблясъци: от масата за аутопсии до другата, после спираха и пак обратно, с върховете, насочени към мен.

— Уморен ли си, Пабло? — Отговорът потъна сред чаткането на метални предмети. — Спокойно, ще го направим по нашия си начин. Няма значение дали е агентка, или е обикновена проститутка... Дошла е сама, сама е, няма кой да я защитава тука, както и никой не е защитавал останалите... Ще правим с нея всичко, което ни хрумне... Помниш ли колко пицця, като й отрязва пръста? — Утвърдителен отговор. Обувките помръднаха. — В края на краищата спират да пицят, колкото и силни, горди и твърди да изглеждат... Без дрехи и вързани са единствено месо. Така си е. — Шумовете секнаха. Само върховете на обувките.

И изведнъж се обърнаха. Сега пред мен бяха токовете.

— Така, оставяме това тука... Този кашон отива на лавицата.

Вдигнах поглед. Воайора бе с гръб, докато говореше.

— Госпожицата можеше да прескочи тази манипулация, но предпочете да мами... Жалко. Липсата на откровеност съкращава живота. Жените никога не са откровени.

„Сега.“

— А колко бих искал да срещна истинска честност, не тоя театър...

Започнах да изпъвам ръцете и краката си... Обувките се обърнаха и чух изщракване. Погледнах нагоре.

Очите на Воайора бяха съвсем малко по-жизнени от дулото на пистолета, което бе насочил към мен.

— Но искам прекалено много, нали? — И се усмихна. — Сега поне, ако не искрена, ще си добричка, остави, моля те, бръснача на пода, ако обичаш.

Останах неподвижна. Бащата и синът стояха пред мен. Едно двучленно семейство с четири очи, заковани отгоре ми. Пет, ако се смяташе и пистолетът.

— Хайде, не ми казвай, че това е било само *театър*... — Воайора изглеждаше разочарован. — Тоя фарс, дето ти го разиграхме с камерата и триножника, те накара да повярваш, че тук нямаме други камери, които да те наблюдават, нали? Мислех, че си малко по-хитра. Разбира се, колкото до физическата ти страна, забележки нямам. Във форма си: движиш се вързана, бутна бръснача от масата, успя да го вземеш... С удоволствие го наблюдавахме, и Пабло, и аз. А и ти предоставих време да повярваш, че си успяла. Ето, обяснявам ти, не си мисли, че ще те убия, недей да гледаш тоя пистолет с толкова надежда... Но ще броя до пет и ако дотогава не пуснеш бръснача, ще ти пръсна едната ръка. После ще те полекувам и ще направя с тебе същото, което възнамерявах и преди, само дето ще си с една ръка по-малко. Ти избираш. Едно, две...

Изпънах, колкото можах, краката си и въжетото, което бе омотано около стъпалата ми, падна на пода. Изплюх връзките от устата си, които също бях прерязала. Показах бръснача в дясната си ръка и го оставих на плочите до себе си.

— Много добре. — Воайора изглеждаше удовлетворен. — Сега полека-лека започваш да ставаш и искрена...

Засмя се и без да сваля оръжието, направи крачка към мен.

Като видях застиналото на лицето му изражение и напрегнатия пръст върху спусъка, разбрах, че, така или иначе, ще стреля.

— *Знаеш ли какво си ти?* — попита с дрезгав глас.

— Да — отвърнах му откъм пода. — Аз съм една преобана примамка, един капут омърлян.

Даде си сметка какво се случва, но секунда по-късно от необходимото.

Разбира се, моят план не бе *единствено* да се освободя. Обучаваха ни, че винаги трябва да имаме в резерв и втори, наричаха ги „алтернативни пътища“. След като разрязах въжетата, забелязах, че сензорът за поведение отдясно бе засенчен от масата, и, вече

освободена, изчаках тялото на Воайора да препречи и другия отляво. Знаех, че това няма да продължи прекалено дълго, но тази възможност бе повече от достатъчна.

Нямаше време за Тайнство, за Омраза обаче — да. Тази маска можеше да се направи по два начина: бърз и бавен. Бързият бе предназначен за внезапни нападения и беше приложим при най-различни профили. Състоеше се в представянето на едно „обещание“ и неговото внезапно отричане чрез емоционални жестове и изражения. По примера на вещиците в „Макбет“: да съблазниш посредством оброк, който ще се случи в бъдеще, ала впоследствие се оказва измама. Не бе необходим специален декор, светлина, поза, цветове и отражения, можеше да се осъществи в ресторант, в концертна зала, а и наскре полето. Аз го направих на пода за две секунди. Размърдах се, усмихнах се, останах сериозна, затворих очи и ги отворих. Ефектът трая много кратко, но разчитах на него.

Нищо не ни прави по-беззащитни от удоволствието, та даже и страхът. Ако искаш да обезоръжиш някого, не го заплашвай: достави му удоволствие. Воайора свали ръката си с пистолета и продължи да ме гледа, докато аз се изправих отново с бръснача в ръка. За зрителя, който наблюдава, сцената би приличала на театрален етюд. „Актрисата става, господа, актьорът оставя пистолета играчка.“ В следващия момент настъпва развързката.

Само че преди да се случи това, насочих всичките си сили върху него.

Прицелих се, но не точно в средата. Не изпитвах нито капка жалост.

Бях стояла вързана в продължение на часове, мускулите ми се бяха вцепенили и самото ставане от пода ме замайваше. Усетих как острието потъна от лявата страна на чудесната лилава риза безпрепятствено. Какво имаше там? Далак? Предположих, че това не е точното място, но пък и не беше пропуск. Воайора изохка, ала по-важното бе, че изпусна оръжието.

Направих обаче грешка, искайки да измъкна бръснача, за да му го забия отново. Бе загуба на време. Извадих го, само че го изтървах, защото ръката ми бе потна. Отговорът от негова страна не закъсня, още повече че аз не бях достоен противник. Бях замаяна, болеше ме всичко, единият ми пръст бе отрязан и бях гола. Имах шанс с първия

му удар, отбягнах го, като дръпнах главата си назад, но пък коремът ми остана беззащитен пред коляното му. Заби ми го два пъти и после ме удари в лицето. Спря дишането ми. Отстъпих и усетих със задника си твърда повърхност, изпищях от болка и паднах по гръб върху разни разпилени предмети. Беше масата. Без съмнение Воайора видя върху нея нещо, което можеше да използва срещу мен, защото дори и не се наведе да вдигне пистолета. Хвърли се отгоре ми като паяк с разперени крака. С лявата ръка притискаше раната на корема си, с другата се протегна да вземе онова, което бе набелязал, а то се намираще някъде близо до главата ми. Хванах протегнатата му ръка и я притиснах с коленете си. И двамата се напрегнахме. Инстинктивно проумях за какво става дума — скалпел, нож. Ако Воайора успееше да се докопа до него, борбата щеше да приключи.

Полека-лека ръката му преодоляваше силата ми. Физическата ми подготовка не бе занемарена, но той бе далеч по-силен, а и бе в по-добро състояние. Видях лицето му да се усмихва досами моето, една зачервена муцуна на бясно мъжко куче, победител в битката. Без съмнение агентите под прикритие не бяхме биячи, а по-скоро капани. „Вещица“, не помня, май така ме нарече. И тогава реших да го изненадам.

Вместо да го отблъсна, седнах отгоре му и сплетох крака върху гърба му, сякаш се съвкупявахме. По токата на колана виждах къде е пенисът му, лицето му, плувнало във вряща пот, се залепи за моето.

Тогава пуснах ръката му и го оставих да вземе каквото си поиска.

За миг ме погледна разсеяно. Бе вложил цялата си енергия да постигне нещо и изведнъж аз му казвах: „Заповядай, вземи го, а ако пожелаеш, и мен самата. Две в едно.“ И докато ме гледаше, се прицелих с левия си лакът, което най-малко очакваше, в лицето му.

При масивните телосложения лакътят е нещо меко, но при кокалестите хора, чиито китки могат да бъдат обхванат с една ръка, той представлява чифт заострени кости, нещо като праисторически нож, издялан от кремък. И бях го използвала успешно при различни обстоятелства. Изстрелях го към дясното му око, сварих го отворено от учудване, самия него беззащитен като бебе в люлката си. Признавам, че се възхитих от това как окото му се спуска в орбитата си и течността, която съдържаше десетки образи на осакатени момичета, опръска ръката ми.

Воайора изкрещя. Не беше просто „о“ или „а“, а нещо като „ме“ или „ма“. Вероятно призоваваше майка си. Падна назад, аз отпуснах краката си, за да му го позволя, и после с ритник учтиво го залепих за стената. Протегнах ръка и хванах първото, което ми попадна, металическата закачалка с окачената бутилка физиологичен разтвор.

Не бе кой знае какъв избор, беше тежка и когато успях да я повдигна, ме обхвана паника, защото видях, че моят противник бе съумял да се докопа до пистолета и се гласи да го използва. Очевидно бе ударил лявата си ръка в стената и сега тя се поклащаше безконтролно в усилието си да хване оръжието за дръжката. Но бе до такава степен обзет от собствения си плач и загубата на окото, че не сполучваше да го уцели.

Без да се самозалъгвам, си дадох сметка, че тоя рунд ще е за него.

Беше като в играта камък, ножица, листо: аз можех да използвам метален прът, а той огнестрелно оръжие. Колкото и да бе успешен ударът ми с лакът, ако в момента не успеех да го приведа в безсъзнание, щеше да стреля, и дума ме можеше да става да го усмиря посредством светкавична маска. Срещу глупавото ми желязо пистолетът печелеше. Да рискувам ли? Реших, че няма.

Хвърлих закачалката към главата му с надеждата, че бутилката ще се пръсне в лицето му, и тръгнах да бягам, доколкото ми бе възможно.

С крайчеца на окото си различих силует, детето, по то се отдръпна от пътя ми и повече не му обърнах внимание. *Крачка, още една.* Босите ми крака се тътрузеха трудно по пода, където бяха разпилени разни неща. Пресметнах времето, което бе нужно на Воайора, за да се прицели и мен и да стреля. *Трета крачка, четвърта.* Отпред бяха витите стълби за нагоре, които не предоставяха никаква защита, но също така и вратата към сутерена, тя бе отворена, виждаше се стълбището за надолу. *Пет, шест крачки. И две възможности.*

Избрах втората, винаги е по-бързо да слезеш, отколкото да се изкачиш, и не сбърках. Вмъкнах се през вратата, прозвуча гръм и свистене над мен. Друг куршум се заби в касата на вратата и трети в гладката стена над стълбите, посипа ме облак прах от мазилката. Прескочих последните две стъпала.

Насреща ми имаше късо коридорче с бели стени. Тази територия ми беше непозната и това бе предимството, на което той сигурно разчиташе. Видях изход отляво и още един в дъното. Тоя отляво водеше към малка задна стаичка, влязох вътре без особени надежди и задъхана се заоглеждах. Имаше бидони и тенекии с разни течности, както и безброй сечива и резервни части, окачени по стените. *Всичко* можеше да бъде оръжие, поради което тая миша дупка беше съблазнителна. Един цял свят от шила, остриета, метал и бензин, предназначени за обезобразяване на човешки тела, но за да се превърнат наистина в това, бяха необходими и батерии, и огън или не знам още какво. Нямахше нищо полезно като например пистолет, чук или гаечен ключ.

Бях загубила ценно време в тая шоколадена къщичка, пълна с ненужни вещи, за да приключа с откачения си преследвач. Чух тежките му стъпки по стълбата. Куцаше, ала най-вероятно пистолетът му не се притесняваше от това.

Върнах се обратно в коридора и натиснах вратата в дъното.

Имаше код за отваряне, но не беше заключена. Като прекрачих прага, ме посрещна пронизителен студ и смрад на развалено. Затворих след себе си и останах като парализирана.

Стаята на Синята брада. *Беше там. Сестра ми.*

Помещението бе по-тясно от това на горния етаж. Лампите жужаха и излъчваха студена светлосиня светлина, като в хладилник. Лавици с шишета на едната стена. Имаше и маса, опряна до две мръсни клетки за кучета, и компютри със защитни стъкла. Всичко това обаче го видях впоследствие. В първия момент успях да различа единствено голямата машина в центъра, напомняща крилете на вятърна мелница, поставена хоризонтално. Това трябваше да е „стругът“. Върху него — подуто тяло, сложено по корем. Вените на краката, оковани в краищата на въртележката, бяха посинели. Оттам, където бях застанала, можех да видя ужасните разкъсвания между краката.

Бях толкова смаяна и разтреперана, от устата ми излизаше пара и студът ме сковаваше, изобщо не се интересувах от бесните кръсъци на Воайора, който се задаваше по коридора.

— Сега си *затворена*, курво нещастна! Не можеш да се измъкнеш!

Останах спокойна в очакване на смъртта.

Нищо не направи, девочка.

И излязох от това състояние. Вече не се надявах на спасение. Просто исках да го ликвидирам.

Отидох в дъното на малката стая, като прескачах кабелите, опънати по пода. Нямах намерение да се вглеждам в лицето на трупа, но не успях да го предотвратя със страничното си зрение. Отведнъж ми стана ясно, че това не е моята сестра. Дадох си сметка, че не е възможно да е Вера: това момиче бе от много дни мъртво и единствено температурата вътре поддържаше целостта на трупа ѝ. Не беше и Елиса Монастерио. Непозната. Подобно откритие нито ме обезсърчи, нито ми вдъхна повече сили, но ме потресе.

Цялото ми същество в един миг се превърна в оръжие за нападение.

Стъпките спряха пред вратата. Проклех се, задето не заключих отвътре. Вече бе късно. Не се опитах да го отвличам с нова маска, той щеше да стреля още щом ме види, пък и вкочанена от студ, никога нямаше да успея да я направя бързо.

Забави се. Сетих се защо. Държеше пистолета с единствената си ръка, която можеше да движи, а трябваше да отмести сложното резе на вратата. Това ми даде малко време. Върху масата, до компютрите видях стоманен прът, дълъг колкото човешка ръка, тежък, но бе възможно да бъде използван, както и широките пластмасови бутони по таблото с изрисувано върху тях предназначение, дотам стигаха кабелите на машината. Вдясно от себе си забелязах нещо като ниша, в която имаше малка пещ и нощно гърне, над което без съмнение ги е карал да клякат и да се облекчават в негово присъствие. Свих се там с железния прът в ръката си и в тоя момент вратата се отвори.

Крачка, втора и неговият глас:

— Знам къде си... *Знам къде си, курво...*

Оставих го да влезе. Не можех да го видя, но бях в състояние по куцукането да отгатна докъде се е добрал. Чаках сред жуженето на лампите като в морга, вкочанена от страх и бяс, стиснала стоманата и издишваща пара като змей през ноздрите и устата си. Косата ми бе полепнала на челото и потта по тялото ми, все едно току-що бях взела душ, беше замръзнала върху ми. *Крачки. Крачки. Знам къде си. Още една.*

Видях сянката му в монитора на компютъра. Най-последно бе влязъл в обсега на желязото. Трябваше да мине през тая зона, за да стигне още по-близо до мен. И тогава протегнах лявата си ръка, колкото се може по-бързо. Болеше ме ужасно, но не използвах пръстите си, а само палеца и месестата част на дланта, за да натисна бутона за задвижване на „струга“. Предполагах, че нямаше да тръгне отведнъж, надявах се обаче движението му да го обърка.

Чу се изскърцване. Едновременно с това излязох от скривалището си, хванала желязото с две ръце като играч на бейзбол. Целех се в главата му, ако замахнех слепешком, рискувах да не улуча. Попаднах в лявото му, вече ранено, рамо. Извика и вдигна пистолета, но въртележката на „струга“ го повлече, изгуби равновесие и падна. Ударих го по ръката, обезоръжих го, после пак в корема и капачките на коленете, за да съм сигурна, че няма да се изправи. Като приключих, спрях „струга“, приближих се до тялото му, което се гърчеше на пода, и опрях стоманения прът и крака си до гърлото му.

— Къде са? — казах.

Като че ли въпросът ми го развесели и за миг здравето му око ме погледна подигравателно. От другото бликна кръв.

— Няма ги... И никога не ги е имало... — И на лицето му с усилие се появи усмивката на победител. — Аз не съм отвличал твоите колежки... Сензорите също бяха лъжа, никога не са успявали да хванат нищо... Ето, исках да те контролирам... по тоя начин, и се получи... Вие лъжете, аз лъжа... Важното сега обаче е...

Прекъснах го, като притиснах гърлото му с пета.

— Само че никой не е обявявал тяхното изчезване, говедо. А и не си в положение да ме лъжеш, сине майчин...

— Не лъжа... — изгруктя с мъка. — Нали ти казах, че имам достъп до полицейските доклади... В събота разбрах как е изчезнала първата и вчера — втората... Само че слушай какво ще ти кажа, защото те интересува: *някой* е променил вероятността и в двата случая...

— Какво имаш предвид?

Изсмя се кисело и кухо. С лявата ръка продължаваше да притиска раната си на корема. От устата му излизаше бяла пара, докато говореше.

— Компютрите в твоя отдел изчисляват вероятността при всяко отвличане дали е извършено от мен, или от някой друг... Първо правят предварителен анализ набързо и после подробен. Първият за твоите колежки показва почти един процент вероятност да съм бил аз... Това ме заинтригува и реших да се поровя... Не ми трябваше много време, за да разбера какво става... Знам кога се подменят факти *отвътре*, аз съм експерт в тия работи и те уверявам, че *някой* е натъкмил нещата, за да ме изкара виновен... Някой от вашите ви мами, тъпанарке... И може би аз ще мога да ви помогна, но трябва да ме предадеш на полицията. Никога не знаеш какво ти се крои...

Погледнах към трупа, вързан върху машината. На възраст беше колкото Вера.

— Не мисля да те предавам на полицията — му отговорих.

Единственото му око се отвори напълно, докато въртеше глава в знак на отрицание.

— Не... няма да ме убиеш така, беззащитен... Няма да посмееш да ме убиеш...

Махнах крака си от шията му и оставих желязото на пода. Като разбра какво се готвех да сторя, престана да се прави на възрастен.

Без да обръщам внимание на плача и молбите му, разтворих крака и стъпих от двете страни на тялото му. Започнах да движа ръцете си. Това бе класическата техника на Ашбърн за Жертвоприношение. Фактът, че бях гола и че ме наблюдаваше отдолу нагоре, усили ефекта. След петнайсет секунди беше мой. После се отдалечих от него, за да не ме вижда и да му отнема обекта на върховно удоволствие точно в момента, когато е бил толкова близо до мен. Това предизвика мъчителен срыв и агония.

Оставих го да вие и съзерцава трупа върху „струга“, да мисли за остатъците от жертвите си. Адът е измислен за хора като него. Но само един не бе достатъчен. Воайора вече беше там. Письците му ставаха все по-остри и това го диктуваше идиотският му псином. Поради невъзможността да ме притежава се връщаше във все по-примитивни етапи на своето развитие. Пищеше заради всичкия страх, самота и мъка в миналото си. Пищеше заради неща, далеч от същността му на човек. Пищеше от *желание*. И започна да удря главата си в каменния под дивашки и равномерно, като механичен чук, после усили темпото, сякаш биеше тъпан на някакъв злокобен ритуал, и не спря, докато

плочите не се обляха с кръв. От устата му излизаше пяна и тялото трепереше.

Напомняше зъл демон, който искаше да напусне чуждата плът посредством екзорсизъм. „Ще изгоря душата ти... Сега *изгарям душата ти...*“, помислих си.

Накрая реших, че все пак трябва да проявя милост, и ритнах пистолета към него, но беше вече късно да може да го използва. Вратът му се изви неестествено, чу се изхрущяване и главата му остана да лежи безжизнена.

„Хареса ли ти *моят спектакъл?*“, го попитах наум. Това мъчение не продължи повече от минута, а онова на неговите жертви е траяло дни наред. Бях уверена, че на този свят няма равновесие.

Тогавя нещо ми се случи. Бях наблюдавала края на Воайора без никакви сътресения вътре в себе си: бях бясна и с едно усещане за победа, което пламтеше като главня на клада: ту тлееща, ту раздухана от вятъра. Но щом всичко свърши, се почувствах изстискана, увехнала, сякаш тази последна минута бе продължила петдесет години. Не можех повече, дори и не помислих да изляза от ледената стая и да се облека. Свлякох се на колене. Проклех живота и работата си, но най-вече живота си. Останах така превита на две, като остатък от човешки труп, и ревах, без да мога да се овладеея. През главата ми минаваха образите на родителите ми, на Вера, на Мигел, на д-р Валие... Не исках да си мисля, че всъщност плачех и за Воайора, че дълбокият ми бесен плач представляваше невъзможността да проумея смисъла на нещата и *чия бе вината за това*.

Като успях да се съвзема, се сетих, че напълно съм забравила детето, и реших да го потърся. Само побутнах вратата и го видях. Чакаше ме право в коридора, върху лицето му падаше сянката от шапката и дългите коси. Държеше нещо и в същия момент го обърна върху мен: мазна течност, която ме обля от главата до петите. Миришеше на бензин. И като проумях, че вади от джоба си кутийка, ужасена протегнах ръце.

— Не, Пабло...! — извиках.

Безизразното му лице се вдигна нагоре, за миг присветна на пламъка на запалената клечка.

И я хвърли към мен.

Псиномът.

Математическото изражение на нашето удоволствие.

Сега изглежда, че откритието е направено преди векове, а всъщност няма и петдесет години. Сун Ю, Джакомо Палатино, Дейвид Алън, Чарлс Блис, Натали Паркс: тия имена не говорят нищо, но са доказали съществуването си. А експериментите на Дейвид Сън вкараха познанието в практиката.

Синя стена, червен чаршаф, черен елек, голо тяло, жест или глас предизвикват в различна степен удоволствие. И то е толкова променящо се и трудно уловимо, като формата на облаците във ветровито небе, но независимо от това неизменно стига до теб. Квантовите компютри успяха да го уловят и класифицират в папки. Всяка папка представлява генетичният код на желанието на личността: записан е с цифри. И е наречен „псином“. След това бе доказано, че псиномите могат да се групират по общи признаци. Всяка група бе назована „филия“. Съществуват петдесет и осем филии. И те характеризират цялото човечество.

Изненада. Излиза, че на еднакви стимули, способни да предизвикат у човека удоволствие, всеки от дадена филия откликва по един и същи начин: чеше крака си, повдига вежди, кашля, казва „обичам те“, плаче, получава оргазъм. И *не е в състояние* да направи друго.

Още една изненада. Ако стимулът е по-силен, бива обсебен от него. Значи, че се превръща в негов роб. И започва да прави *какво ли не*: самоубива се, убива другиго, измъчва, изнасилва.

А кое е най-забавното? Че тия стимули могат да се провокират нарочно. *Да се играят*. Като в театър, е подходящи костюми, жестикуляция, осветление, тембър на гласа. Това се нарича „маска“. И няма никакво значение дали си сляп, глухоням, умствено изостанал или гений: ако маската е изпълнена добре, тя стига до теб по един или друг начин, удоволствието те обзема и вече си обсебен.

Оттук нататък могат да се правят всякакви догадки. Като например, че съдбите ни са предрешени, а впоследствие чистата случайност отсява богоизбраните от маргиналите. И че един сериен убиец се отличава по своя психом, но и края на краищата ни най-малко не е станал такъв единствено поради това, че по време на развитието си е получил повече стимули за доразгръщането му. На закрито заседание на Конгреса на Съединените щати д-р Натали Парк предложи да се извърши ревизия на всички закони. Тъй като, ако именно тази причина ни принуждава да постъпваме по един или друг начин, защо да пълним затворите със себеподобни, защо да ги съдим, защо да ги екзекутираме? Тя пледираше за пълна амнистия.

Не ѝ обърнаха внимание. Предпочетоха да обучават агенти за примамка.

— Разбирам — отговори Сесеня.

Естествено, че нищо не разбираше, но то беше и нормално.

Гонсало Сесеня, млад и почтен адвокат с учудващо посивели коси, привлекателно лице и учтиво поведение, бе новият комисар за връзка на мястото на мъртвия Алварес. Бе назначен по спешност в края на седмицата, както обикновено става в тая страна, и временно дупката беше запушена. Така че на господина изобщо не му бе ясно в кой свят се намира. Първата задача, която трябваше да изпълни, бе да ме посети в КСЗ, Клиниката за специална защита — помпозно наименование на онова място, където ни откарваха, щом нещо гадно се случеше с нас, и което ние наричахме „Сервиза“. Бе неделя сутринта и Сесеня не се бе избръснал, не носеше вратовръзка, сивото му сако бе омачкано и сънливо примигваше. Бодигардовете му, по-елегантни от него самия, се въртяха предано наоколо, като кокошки, с цел да внушат на новото пиленце в курника, че е особено важна личност. Но пък на Сесеня му бе добре и в ролята на чирак.

След като официално ми се представи, не спря да задава технически въпроси, на които се опитвах да отговоря и заради това, че ми беше симпатичен.

— А Шекспир? Какво общо има с тая работа?

— Това е теория на Дженс, но много хора я приемат... — И обяснявах ли, обяснявах.

— Разбирам — все повтаряше Сесеня, изслушвайки ме. Бе седнал на леглото, в краката ми, наред обширната болнична стая.

Беше наистина красавец, но за разлика от Начо Пуентес, не бе от ония, дете непрекъснато се гледат в огледалото. — Тогава какво мислите, коя е моята филия? Можете ли да кажете още щом ме видите? — Отговорих му, че принадлежи на Аура, и той остана много учуден. — И какво означава това?

— Значи, че очите ви непрекъснато шарят наоколо, преценяват декора в по-голяма степен, отколкото мен самата. Това го правите още от първия миг, щом влязохте в тая стая. Огледахте се и после ме поздравихте. И докато ви говоря, непрестанно мърдате. Не желаете да стигнете до мен, конкретно, извън онова, което ме заобикаля... Искате да вкарате околните в собствената си, предварително подготвена среда. Произведението на Шекспир, което илюстрира тази филия, с „Антоний и Клеопатра“. Героите не са влюбени един в друг според Дженс а в образа и контекста, който всеки представлява за другия. И двамата са от тази филия.

— Мога да стоя мирно, докато ми говорите. — Усмихна се.

И аз добавих в потвърждение на собствената му наивност.

— Да, само че... Гледайте сега, като казах „да“, премигнахте два пъти, това е част от симптомите на Аура... Не е възможно да направиш каквото и да било срещу псинома си... По-лесно е да спреш по своя воля сърцето си да бие.

— Разбирам.

И в тоя момент се намеси Падиля по обичайния си грубиянски начин.

— Извинявай, Гонсало, искаш ли да отложиш за друг ден втората част от анкетата „Всичко, което желая да знам за псинома и никога не съм се осмелявал да попитам“? Моето момиче е изтощено...

— Моля, моля, Хулио — отрязва го Сесеня по неговия си и твърд, и галантен маниер, — само че съм нов и ме чака цяла армия адвокати, които настояват да получат обяснение защо техният клиент, известният директор на AZ-Sec, се е самоубил по тоя зверски начин, като си е блъскал главата в пода... Ако предпочиташ да им дам твоя телефон за отговор?

— Господи, Гонсало! — измърмори Падиля. — „Известният директор“ носи вината за повече от двайсет момичета само и Мадрид! И ако вкараме в сметката брюкселския му период, ще влезе в списъка на най-големите чудовища заедно с Чекатил и компания.

— Е, не искам да кажа, че...

Само че Падиля вече я беше подкарал и нищо не можеше да го озапти.

Както и любимото му момченце, дето сега лежи вързано и са му прикачили цяла свита психолози! Знаеш ли какво щеше да направи това ангелче?

— Диана *знае*, аз също — отвърна Сесеня.

Наистина. Не само знаех, но и всеки път, като се сетех, тялото ми се възпламеняваше. Аз изгорях поне двайсет пъти, докато кибритената клечка летеше към мен. Онова, което ме спаси, беше, че моят нападател бе дете. Възрастен никога нямаше и да си помисли да ме удря с клечката, щеше да я пусне в локвата бензин на пода. Ала Пабло бе дете и изстреля своята ракета към мен, сякаш бях лошият в неговата игра: „Умри, чудовище“! Клечката угасна като падаща комета на сред пътя си към мен и даже не успя да ме докосне. Случи се чудо. Това ми позволи да го хвана и обезвредя, без да му нанасям каквито и да било щети.

Само че щетите вече бяха нанесени и бяха много по-големи от отрязания ми пръст или вероятността да бъда изгорена жива. И това бе онова нежно и мило личице, което се превърна в озъбило се куче, лишено от всякаква интелигентност, хапещо въздуха около себе си, докато усмирявах телцето, притискайки го със своето, подгизнало от бензин. Най-съществената жертва беше Пабло. Воайора заслужаваше доживотна присъда само заради нея. Защото, за разлика от осакатените момичета, момчето не бе имало *друг живот преди това*. Нито пък щеше да има занапред. Завинаги оставаше в ада, който баща му беше завещал.

Когато ураганът Падиля утихна, Гонсало Сесеня възстанови спокойствието.

— Исках само да разбера как става всичко това, Хулио... Най-опасният престъпник в Мадрид от години бе заловен посредством, да ги наречем, недотам конвенционални методи... Все пак трябва да знам на каква почва стъпвам... — Стана от леглото и се озърна наоколо („оглежда плаца“, би дефинирал това поведение на филията Аура Дженс). После ми се усмихна. И след като ми пожела скорошно оправяне „от името на министъра и президент“, изчезна заедно със своите вардияни.

Падиля поклати плешивото си теме, щом останахме сами.

— Тоя Сесеня, има повече лайна в него, отколкото в градска тоалетна на празника на боба — измърмори. — Но, за жалост, го разбирам, животното Леман бе един от експертите по информационна сигурност, който консултираше нашите хора... Излиза, че сме си държали пепелянка в пазвата, без да го знаем... Понякога се питам дали да не вкараме някой от вас в Конгреса на депутатите, да им направи маска и да убеди политическите партии, че имаме и нужди във връзка с това, което вършим. Как си?

— Уморена съм, но, общо взето, съм добре.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-рано. В петък, като те докараха, хич не беше за посещения, а вчера свикаха спешно събрание в Министерството по приключването на случая с Воайора... — Отговорих му, че го разбирам, и Падиля се оживи. — И в края на краищата какво, принцесо? Ще те почерпят една чорба и паница, пълна с мръвки? — Скръсти ръце на корема си и прошепна: — Сега, като си тръгна тоя капут, ще ти кажа, че Мартос е решил да ти даде медал, орден, нещо такова... И ще е правилно от тяхна страна, нещастници. — Намигна ми и се усмихна. — Знаеш ли, супер и изглеждаш, сладурана! Очаквах да те заваря, да не казвам...

— Съжалявам, че те разочаровах.

— Не се прави на идиотка. Поздравявам те, наистина. Светкавична работа. *Свалям ти шапка.*

— Благодаря ти.

Хулио Падиля, винаги малко непохватен, когато трябваше да бъде мил, изпадаше в неловко мълчание. Беше як мъж, почти толкова висок, колкото и широк, с напълно гола глава, сиви очи и движения на ловджийско куче с бодли против вълци по нашийника. Притежаваше безспорен талант да хвърля балони около себе си, докато истинският му характер бе леденостуден, но покрит умело с емоционална глазура. Говореха, че това се дължало на злополуката, след която дъщеря му бе останала парализирана. Принадлежеше към филията Молба, като Вера, и му харесваше да се чувства необходим, да откликва на молби. В тоя момент му съчувствах.

— Нямам нужда от медали — казах тихо. — Само искам да зная къде е сестра ми.

— Майка му стара, кралице, ако знаехме. Сканираха всеки сантиметър около тая шибана къща на сред гората. Утре сутринта продължават, разширяват периметъра. Кълна ти се, че...

Прекъснах го кротко, гледах го право в очите от леглото.

— Воайора не я е отвличал. Нито нея, нито Елиса Монастерио.

— Какво? Откъде знаеш?

— Той ми го каза — отвърнах замислено.

— Хайде бе! Какво още ти каза? Че иска да се ожени за тебе? Той беше ненормален. Да не ти е казал, че си фараонка на Египет? Само това оставаше...

— Нямаше причина да ме лъже. И последните момичета не ги е отвличал той. Нито пък ги е убивал за един ден. Унгарското момиче още е в мазето му...

— Румънско е — поправи ме Падиля и се почеса по плешивото си теме. — Ева Рутлу, на двайсет и две. Властите тъкмо са обработвали документите ѝ и затова никой не е забелязал, че я няма...

— Румънка или унгарка, Хулио, това беше единственият труп. Последната, която е отвличал.

— Диана, анализът показва с деветдесет и девет и девет процента вероятност, че Елиса и Вера ги е похитил тоя чичко...

Слушах го, без да го прекъсвам. *Някой е натъкми нещата, бе казал Воайора. Някой от вашите ви маме.* Ала беше ли вярно?

Падиля се насити да спори и млъкна за малко, умислен.

— Преуморена си, Бланко. В стрес си от отвличането и изчезването на сестра ти. Тоя дивак и отрочето му са ти... взели акъла. Но ти осъществи безупречен лов. Най-добрата си. И винаги си била. — Това признание, което повече подхождаше за Клаудия Кабилдо, ме изненада, и мен, ала и него самия, защото започна да се обяснява: — Което успя да направиш и така, както си го направила, това вече е... Нямам какво повече да добавя, напротив...

Разбирах за какво намеква. Бях разказала за срещата си с Дженс на психолозите, които ме разпитаха в болницата, също и за техниките, дето бях използвала. Не последваха огромни изненади. Високопоставените знаеха, че е жив, и редовно му изпращаха доклади. Фактът, че Дженс разкриваше номерата си на една бивша своя възпитаничка, преди да ги съобщи на тях самите, ги дразнеше, но пък това подхождаше на гордия характер на стария психолог.

Мислех си за друго. И реших да поставя въпроси по съвсем естествен начин.

— Хулио, какво стана в края на краищата с Алварес?

Като че ли в стаята бе влязъл министърът. Падиля се изправи напълно сериозен.

— Самоубийство. Оставил е писмо, типично е... Това, че ти си била в чифлика, е чисто съвпадение, нищо повече.

Повдигнах чаршафа със здравата си ръка и се съгласих.

— А какъв беше този... тунел? Прекарала съм години там и никога не съм го забелязала...

— А, разширение, построи го Дженс, за да отвори нови студиа, но изобщо не ги е използвал. — Влизането на един фелдшер му предостави претекста, който търсеше. Стана нерешителен, загледа се в мен. — Ще мина утре. Опитай се да си починеш.

Не отговорих. Мислех за тунела с дървените стени и извитите греди на тавана.

И затова колко неумело лъжеха всички от филията Молба.

Сервиза отвън нямаше никакви надписи, за да не се знае какво е, наоколо — пресъхнала градинка, където ние можехме да се разхождаме по болнични халати, като престарели патриции, предали на потомците онази част от света, която са притежавали. Беше построен сред индустриален квартал по-близо до Сеговия, отколкото до Мадрид, господ знае защо, имаше хирургия и терапевтично отделение с двайсет легла за по-дълготраен престой. Обзавеждането ми навяваше неприятни спомени от „гостуването“ ми при Воайора: бели стени, бели мебели, метални дограми по прозорците. От таваните ме дебнеха детектори за поведение и холовидеокамери.

Но не беше затвор, поради което в неделя реших да си тръгна.

Бе след посещението на Падиля. Мигел, който бе идвал в събота, ми бе донесъл целувки, цветя и прочее от старите приятели и колеги, както беше обичаят, когато някой от нас изпълнеше важна мисия, а и малко дрехи от къщи. След като обядвах, станах и се преоблякох в банята.

Чувствах се отслабнала и замаяна, болеше ме цялото тяло. Навсякъде имах следи от гумените ластиси и въжетата, от ударите на Воайора, на гърлото ми остана червена резка от металната халка и още хематоми по корема, гърба и бедрата. Разбира се, и въпреки че

настоявах, не успяха да зашият пръста ми. Бяха го намерили още в петък, след като за кой ли път бяха претърсили всичко, заедно с откритията в стъклениците на по-долния етаж, в които Воайора съхраняваше колекция органи от жертвите си. И макар че температурата там не бе над пет градуса, пръстът ми е бил поставен веднага в консервиращ разтвор, което бе направило операцията невъзможна. Да си кажа истината, не ме интересуваше особено: сбогуването с малкия пръст на лявата ми ръка беше несравнимо със загубата на толкова неща в собствения ми живот и най-вече на Вера. Ако по някакво чудо срещнеш сестра си здрава и читава, спокойно можех да пратя в ада и цялата си ръка.

В Сервиза всички бяха мъже, до един облечени в бяло, и всички ме опипваха: преглеждаха ми гърлото, стискаха ми китките на ръцете, мереха ми пулса или ми сменяха превръзката. Моят фелдшер се казваше Алфредо, момче с ъгловата долна челюст, много усърдно, което се появи в стаята ми още преди да успея да си завържа обувките. Казах му, че си тръгвам, той повика един от лекарите, който от своя страна извика друг. Посъветваха ме да изчакам, раната на пръста се бе затворила, но можеше отново да се отвори, особено ако правя усилия с ръката си. И след поемане на отговорността за всичко това от мен самата и полагаането на подписи под разни декларации ме пуснаха. Представлявах нещо неестествено за тях, като внедрена, героинята на деня. Та даже почнаха и да ме ухажват: понеже в неделя автобусите бяха разредени, Алфредо специално ми предложи да ме откара до града.

Като се върнах вкъщи, се обадох по телефона. Приготвих си сандвич, изпих един аналгин и включих телевизора. Повтаряха новината, която видях и в болницата: смъртта на „предполагаемия“ убиец на проститутки в Мадрид вследствие намесата на „специален полицейски екип“. Детайлите не били изяснени напълно, но засега се допускало евентуалното самоубийство на жертвата, „виден предприемач в областта на информационната сигурност“. Репортерите разпалено рецитираха на фона на оная отблъскваща къща на сред гората. Присъствието на детето се споменаваше бегло, без да се прави каквато и да било връзка между него и останалото. Знаех, че понастоящем се намира в психиатричен център за малолетни и че се опитваха да влязат във връзка с някой негов роднина.

Да, но възцарилият се мир е лош медиен търговец, продава по-малко реклами, така че търсенето на изчезнало момиче в Барселона и откриването на трупа на поредната жертва на Отровителя заемаха по-голямата част от новините. Беше жена на около шейсет години, починала в дома си в Монклоа. До тоя момент, разбира се, нищо не беше сигурно, та дори и съществуването на самия „Отровител“, както и химическите анализи, които не бяха готови. Последваха снимки на изчезналото момиченце. Тъжни очи, руса косичка, около шестгодишно. Присви ме стомахът, загасих телевизора и отидох на срещата, която си бях уговорила по телефона.

Беше чудесен есенен мадридски следобед, с много синьо небе и залязващо, но все още топло слънце. След дните, които бях прекарала сред неописуеми кошмари, би трябвало да се почувствам добре в тая мека и златиста атмосфера. Затова пък на мен ми беше нервно, ръцете ми се потяха на волана, докато излизах от Мадрид по посока на Лас Росас. Това, което ми предстоеше, не бе по вкуса ми и не успях да преодолеея напрежението. За разлика от всичко онова, което беше вътре в мен, улица „Тесео“ представляваше нещо като безметежно островче, обсипано с цветя. Нели Рамос излезе да ме посрещне още щом докоснах звънеца на дворната врата. От ушите ѝ висяха огромни кръгли обици.

— Колко хубаво направи, че се обади! — Засмя се. — Знаеш ли как ще ти се зарадва... Но... какво ти се е случило?

Отговорих ѝ, че съм имала „малък инцидент“ с колата, нищо повече. Освен това бинтът не позволяваше да се забележи отсъствието на пръста. Тръгна пред мен по посока на къщата, ала не влязохме вътре, заобиколихме я и отидохме в градинката отзад. През цялото време Нели приказваше с дрезгавия си и в същото време мил глас с канарски акцент.

— Пече се на слънце като гущер, много ѝ харесва, когато времето е хубаво... И все повече идва на себе си, да знаеш. Оня ден поиска градинарят да окоси тревата в градинката със старата косачка от едно време... Човекът ѝ обясни, че това е антика, дете вече никой не използва, че сега има електрически, но тя настояваше ли, настояваше... такава е глезна по някой път... И накрая, той какво да прави, цял ден се занимава да я сглобява, да я чисти, да купува

бензин... Сигурно бръмченето на мотора извиква някакви спомени от детството й... Трудно може да й се угоди, миличката!

Там беше, изтегната на един шезлонг пред току-що подрязан градински плет, боса, тънките й коленца се подаваха изпод простичката рокля. Жълтата й като слама коса блестеше на слънцето подобно на църковна митра. Изглеждаше заспала, беззащитна и в същото време величествена.

— Клау, виж кой е дошъл... Отвори си очите, глупаче! — Нели вдигна одеялото, паднало на земята, и я загърна. Бяха трогателни майчинските й грижи, а бе къде-къде по-млада от Клаудия. — Не спи, само че е много лоша и сега се преструва... Харесва й да играе, нали? — И Клаудия се изсмя като малко момиченце. — Така ли се отнасяш към своята приятелка? Диана е. Диана Бланко!

За да стигна до нея, трябваше да стъпя в тревата и обувките ми потънаха в калта от последните дъждове. Докато Нели я глезеше, скръстих ръце и я поздравих.

— Здравей, Сесе.

— Ау, Жирафката. Номер едно.

Изрече го, без да отвори очите си, което ни разсмя. Изведнъж на гърлото ми застана буца и от очите ми бликнаха сълзи. Не можах да чуя какво каза Нели, преди да ни остави сами: мисля, че отиде да ми донесе стол. Останах права, загледана в Клаудия Кабилдо, и се напънах да преглътна вълнението си.

— Ти си номер едно, Сесе — отговорих й, — и винаги ще бъдеш.

Отвори страхотните си сини очи. В действителност изглеждаше много по-жива от друг път, но съобразих, че слънцето грее в очите й и надали ме вижда. Бяха като ония кръгли прозорчета на таванските стаички, зад които се виждат напълно празни, от години, помещения.

— Какво ти е на ръката? — попита.

Оглеждаше бинтования ми пръст с усмивка. Отвърнах й:

— Хванах го, Сесе. Тоя петък. Помниш ли, че ти разказвах за него и ти ме уверяваше, че ще успея? Е, направих го. Беше дълга змия и ме клъвна по пръста, но го улових за гушата. Вече не може да навреди на никого.

— Браво, *superwoman*.

— Е — добавих, сякаш да омаловажа случилото се, — всичко беше нормално. Няма нищо общо с твоята история с Ренар.

Хвърли ми поглед и извърна главата си встрани, без отговор и без усмивка.

Знаех, че това не е вярно. Клаудия не успя да направи нищо с Ренар и полицията беше тая, която ѝ спаси живота, като откри леговището му в Южна Франция, дето я бе наврял. Не ѝ бе нанесъл никаква рана, но бе използвал глад, жажда и електричество ден след ден, в продължение на месец, докато тя полудяла, без нито една от маските, които бе приложила, да му подейства. Клаудия представляваше назидателен пример за всички нас, който винаги щеше да ни напомня, че и най-добре обученото ченге под прикритие може да се провали.

Идването на Нели със стола ни прекъсна. Седнах, тя предложи да ми налее нещо, но аз отказах и я изчаках да се отдалечи. Доколкото можеше да се съди по вида ѝ, Клаудия спеше. Изглеждаше толкова невинна, че едва преодолявах вътрешното желание да изоставя жестокия си план. Ала именно покъртителният образ, който бе пред очите ми, сравнен с онази Клаудия, която помнех, ми вдъхна увереност да продължа.

„Трябва — убеждавах себе си. — Правя го и заради нея.“

— Ренар — настоях, доколкото можех нежно. — Ти ли го хвана?

— Той хвана мен — отговори неочаквано стегнато.

— Не е вярно. Той успя да те затвори и ти причини това, Сесе, само че отровата му я пусна ти, ти изгори душата му... Помниш ли, веднъж си говорихме за това?

— Ренар — промърмори, загледана в една точка в градината, сякаш бе видяла там самия него, изникнал иззад живия плет.

— Ти го хвана, Сесе, ти изгори душата на това чудовище. Въпреки че стоя затворена цял месец в онова... леговище под земята до Тулуза, в Южна Франция... — Бях се навела напред, говорех ѝ бавно, втренчена в нея, както наблюдаваме тънката коричка лед, върху която се готвим да стъпим. — Помниш ли оная дупка, дето ми я описа, със стени от камък...

— Животът ми, Жирафке... — И отвори очи. — ... ми се губи като пикня на слънцето.

Все пак настоях нежно.

— Оная пещера, Сесе... Не я ли помниш? Където беше затворена...

— Бяха дървени... Стените бяха от дърво...

Млъкнах, огледах я много внимателно и не долових в нея нищо по-различно от потъналия сред слънцето покой на зеленината зад гърба ѝ. Но вече знаех, че мога да се добера до паметта ѝ. Макар прекрасно да си спомнях всичко, което ми бе разказвала преди за мястото, където е стояла окована, исках да го чуя още веднъж, и то от самата нея.

— Да, дървени, така е... — повторих бавно думите ѝ. — Беше ми разправяла как дълго време си можела да гледаш единствено тавана... Сигурно добре си го спомняш... той таван... Май беше гладък, нали?

— Така се радвам да те видя, Жирафке... — каза. — Ти си *superwoman*.

— И аз тебе, Сесе.

— Толкова неща сме преживели заедно...

— Разбира се, вярно е, но това с Ренар го направи сам-самичка.

— Да, самичка — съгласи се.

— Цял месец те държа вътре... — И усетих, че не съм в състояние да продължа, трябваше да млъкна поне за малко. Разговорът изгаряше гърлото ми. Въздъхнах дълбоко, преди да взема думата отново. — Цял месец на онова отвратително местенце с дървени стени, с тъмни коридори... и таванът.

— Само един.

Притаих дъх.

— Какво?

— Най-напред си помислих, че са няколко, после открих, че коридорът е един, и прав... — Вдигна към лицето кокалестия си пръст и показа белезите от веригите, с които Ренар я бе държал прикована. Сърцето ми заби толкова силно, че си помислих как Клаудия го чува, но бързо се досетих, че дори не ме и вижда: гледаше, сякаш някой бе проникнал в очите ѝ и в момента съзираше единствено него. — В началото не знаех... Превързваше ми лицето, за да не виждам нищо, като ме местеше от килия в килия... А после ми свали превръзката. Трудно е да направиш маска с вързани очи... — Съгласих се, за да се почувства поощрена. — Аз обаче я бях направила още преди това... Не съм спирала, Жирафке... Опитах всичко... „Не сваляш оръжието, не се предаваш“, все това ми повтаряше...

— Кой? — прекъснах я.

— Какво?

— Кой ти е казал, че не сваляш оръжието и не се предаваш?

Усмихна се и поглади одеялото върху себе си. Градината бе потънала в мълчание. От време на време се дочуваше как някоя кола преминава там зад храстите.

— Доктор Дженс нали все това ни казваше, Жирафке.

— Да, ама ние говорехме за Ренар.

— А Ренар? — Премигна няколко пъти и изражението ѝ се промени, сякаш слънцето залезе и бе изгряла луната. Реших да опитам друга тактика.

— Няма значение. Спомняш ли си помещенията?

— Килиите.

— Точно така, килиите.

— Без жезла... Дървени врати, затварят се отвън... Куки по стените... Понякога ме оставяше да спя на пода... Толкова ми е вярвал и на толкова неща ме е научил...

Устата ми пресъхна, сякаш влечуго полази по гърба ми.

— Сега ми говориш за Дженс ли, Сесе?

— Не, за Ренар... Цял месец ме държа вътре...

— Но си мислеше за доктор Дженс. Каза, че е вярвал в тебе и на много работи те е научил...

— Да, Дженс. Доверяваше ми се. Държа ме цял месец там, но аз му изгорих душата...

— За Дженс ли ми говориш, Сесе, или за Ренар?

Симпатичният глас на Нели се разнесе откъм къщата и този път прозвуча не толкова радушно, както обикновено.

— Чуваш ли ме? Мисля, че е по-добре да спреш... Натискаш я и...

Не ѝ обърнах внимание, тя се приближаваше към нас и аз погалих Клаудия по рамото.

— Сесе, моля те, напъни си паметта... Виждала ли си Дженс на онова място? Виждала ли си доктор Дженс *в ония килии там*? — Никаква промяна в очите ѝ, останаха празни. Но устните ѝ помръднаха. — Клаудия, чуваш ли ме?

И едно чуждо тяло застана между нас.

— Достатъчно! — постанови Нели и прегърна своето бебе. — Виждаш ли на какво е заприличала! Няма нищо, няма нищо... Тук

съм... — И ме стрелна с две мълнии в очите си. — Най-добре е веднага да си тръгнеш, Диана...

Извиних се, взех си „довиждане“ с двете и се запътих към дворната врата. Докато вървах нагам, чух гласа на Клаудия:

— По дъските имаше номера и букви... Запомнила съм ги... Две А, три В, четири...

„Моля, връзка с Мигел.“

Позвъних му вкъщи, после на мобилния, но не получих друг отговор освен на секретаря. Спомних си, че като ме посети в Сервиза, ми каза, че в края на седмицата ще ходи в Лос Гуардесес и ще подготвя агенти за операцията срещу трафикантите на бели робини. А и знаех, че има навика да си изключва телефона, докато работи. Реших да му оставя съобщение с молба да ми звъне. Записах се със съвсем естествен глас, за да не остане с подозрението, че някой ме слуша.

В такъв момент през главата ми можеше да мине всичко.

Вече бе след осем, когато влязох в града. Свечеряваше се и не можех да понеса перспективата да се върна обратно в самотното си жилище. Не и след онова, което узнах, или поне така си мислех, по време на посещението при Клаудия. Изпитвах нуждата да поговоря с някого. И ненадейно се досетих.

Дори не му се обадох, за да го предупредя. Беше неделя и кабинетът щеше да е затворен, но той ми бе обяснил къде живее, а и бе прибавил, че мога да го навестя винаги, когато поискам.

Беше луксозна сграда, въпреки че изглеждаше като построена на самотен остров и зад крепостен зид. Известен нощен клуб на партера започваше да привлича клиента. Натиснах копчето на неговия звънец с намерението, ако не го намеря, да се опитам да отида до Лос Гуардесес. Но след като две камери изпиукаха, вратата се отвори.

Чакаше ме десет етажа по-нагоре, на прага на апартамента си.

— Боже мой — възкликна, като ме видя.

Д-р Аристидес-Марио Валие бе, както винаги, нагласен и парфюмиран, с елегантна зелена риза, по домашному извадена навън, и панталони с цвета на сукното на билиардна маса. Белоснежната му коса бе грижливо сресана и стъклата на очилата без рамки блестяха.

— Добре съм — казах му, преди да ме попита, защото си давах сметка, че външният ми вид говори за обратното. — Ясно ми е, че в момента съм натрапница, но ако преча на нещо, веднага си тръгвам. Съвсем сериозно.

— Не, не прекъсваш нищо.

Покани ме да вляза без особена изненада. Жилището му, обширно и комфортно, бе осветено индиректно и украсено с произведения на индианското изкуство, така както и кабинетът. Издаваше пари и добър вкус. Огромен екран на стената в хола показваше без звук последните новини. Валие седна, по-скоро се отпусна върху една табуретка, и ми предложи удобно анатомично кресло.

— Предчувствах, че си ти — каза, докато оглеждаше със състрадателен поглед раните ми по лицето и ръката. — Надявах се. Предположих го още в петък, като видях новините, но не исках да ти звъня от уважение към... твоята работа.

— И хубаво си направил. Благодаря.

— Как си? — Говореше нарочно тихо, като че ли звуците бяха в състояние да ме раздробят на парчета.

— Добре, наистина. Мина добре. — Погледна бинта на ръката ми и се усмихна. — Можеше и още по-добре, но и обратното също така.

— Говори ли ти се за това?

— Няма много за разказване. Успях и това е важното.

Валие пое въздух, докато кимаше с глава, а аз внезапно се изчервих, като че ли ставаше дума за сексуално преживяване.

— Извинявай — каза след кратко мълчание. — Седнал съм тук като някакъв идиот... — Стана и махна с ръка във въздуха. Телевизорът угасна и лека джазова музика изпълни пространството. — Какво ще пиеш? Ако не ти е много късно, мога да направя кафе.

— Нещо разхладително ще е добре.

Огледах се около себе си, щом Валие отиде за напитките.

Цареше известен безпорядък сред безупречната чистота, която ме заобикаляше. Принтирани страници с подчертан текст, книга, оставена отворена, ноутбук на голямата маса, сложена до диван, чиято намачкана повърхност показваше скорошни следи от ползване. Книгата беше испански превод на „Тимон Атински“ от Шекспир. По стените имаше племенни маски и цяла серия холографии, някои от които движещи се. Доближих се да ги разгледам. Представляваха очерк за живота му, с приятелите, с краля на Испания, с братати

всезнайковци. На други той бе сниман като младеж, източен, потен, със сламена шапка, наред туземци в Амазония.

— Живях няколко месеца при тях, преди да напусна страната си — ми обясни, като ми поднесе чашата. — Там научих стойността на себеуважението, което те поставят далеч над стремежа към материални блага. Модерното общество ги е обсадило от всички страни, но тези хора решително продължават сами, горди със себе си и с вековната си мъдрост. Надявам се ти и аз да имаме нещо общо с тях... За твое здраве — добави и вдигна своята чаша.

— Не се чувствам прекалено горда със себе си — казах след наздравецата. — Просто си върша работата и толкова.

— Тая скромност е похвална — отбеляза Валие, — само че теб са те научили да бъдеш оръжие, а не да го размахваш. Ето, няма те в новините, тебе и твоите колеги... — Посочи телевизора. — От часове непрекъснато говорят за смъртта на тоя откачен... И всички почести са за полицията. За тебе нищо.

— Аз също съм полицията.

— Да, ясно ми е, че казах нещо глупаво. Ти си „класифицирана информация“, разбира се. Само че изобщо не стават ясни резултатите от твоята... работа и това ме ядосва.

Мислех да му отговоря, че преди да се запознае с мен, обществото би трябвало да узнае нещичко за жертвите, но реших да сменя темата и да разпръсна тая сантиментална донякъде атмосфера, която мекият тон и настойчивите погледи на Валие оставяха да витае във въздуха.

— Благодаря ти, че ме прие, Марио.

— Не говори глупости. Много се радвам, че дойде. Даже не си даваш сметка колко.

Посочих масата и се усмигнах.

— Домашните си ли пишеше?

— Вече съм „представен“ на Великия Уилям, но сега го чета много по-внимателно. — Опита се да имитира моята усмивка и взе в ръцете си книгата. — Познаваш ли тая творба?

— Познавам ги всичките, те са част от моята работа. Тимон е богат, щедър и разумен човек, който, оставайки без пари и след като изгубил всичките си приятели, решава да си отиде... — Направих пауза и погледнах лошовато. — ... в Амазония?

Смехът на Валие за първи път, откакто го познавах, прозвуча оглушаващо.

— Напомням ти, че психологът съм аз. — Посочи ме с книгата. — Ала отчасти си права. На моменти се идентифицирам с него. Не съм мизантроп, но не и краен човеколюбец. Хуманното в нас и взема, и дава. Любопитна е интерпретацията на Виктор Дженс... Извадих негов текст от интернет... — Взе листовете с подчертаните редове. — Не говори за маски, но казва, че Тимон, във втората част на пиесата, от момента, в който започва да презира всички, е по-щедър от всякога. Толкова, че е готов да се отдаде напълно, и телом, и духом, да изпият кръвта му и да изядат плътта му... Като Христос... и агентите примамки. — Погледна ме. — Много дързък и интересен коментар.

— Всъщност става дума за филията Жестокост — поясних. — За да успееш да обсебиш принадлежащия към този профил, трябва да му внушиш, че колкото и злини да се заканва, че ще ти причини, никога няма да успее да те нарани наистина, защото ти желаеш да страдаш, и то много повече от това. Което го блокира... Ключът, според Дженс, е в презрението от страна на Тимон.

Валие ме слушаше и едва-едва поклащаше глава.

— Скъпа Диана, позволи ми да ти кажа, че твоята професия е...

— Шибана работа, знам го.

— Да, общо взето.

Захвърли листовете и книгата върху масата. Възползвах се, за да прибавя:

— Дошла съм да ти разкажа нещо, Марио.

— О, това пък е *шибаното* на моята професия. Всички идват, за да ми разкажат нещо... — Млъкна и се изчерви. — Съжалявам, за момент си помислих, че... Че си минала просто така.

Настъпи тягостна тишина, която не се досещах как да прекъсна. Валие спря музиката. После се облакът на коленете си и подпря брадата си с показалците на ръцете, заемайки професионална поза. Все още бе засрамен и бузите му бяха червени като череши.

— Реша ли да приличам на идиот, нямам равен — заключи.

— Не, моля те. Аз съм тази, която се появи без предупреждение.

— Не помня кой беше казал, че мъжете спират да употребяват главата си, когато някой почне да им я целува — измърмори и двамата

малко накриво се засмяхме. — Май че беше Ерих Фром — добави, като на шега.

— Когато ви целуват... чия глава? — настоях и се изкикотих прекалено гръмко за изисканите му обноски.

— Е, *не* на Ерих Фром! — И отново се засмяхме. Вече се почувствах достатъчно отпусната, готова да проведа разговора. Валие ме подкрепи с жест и изписалата се върху лицето ми сериозност се прехвърли и на неговото.

— Да приемем — започнах, — че съм измамена. В работата си.

Бързо се изправи на крака като ужилен, сякаш обвинявах него.

— За какво намекваш?

Обясних му. Разказах за Клаудия Кабилдо и за Ренар. По някое време ме прекъсна, за да ми помогне да съблека якето си, защото лявата ръка ме болеше. Отдолу бях по тъмночервена тениска, на цвят горе-долу като моите хематоми. Валие се надигна и учтиво го пое.

— Не си спомням такава новина — каза, като се върна на табуретката.

— Не са й давали гласност. Считаше се, че Ренар е средна риба, чрез него трябваше да стигнат до един мафиотски шеф на марсилска банда, но се чудеха как да стане. Беше психар, от добрите...

— Какъв е бил?

— Психар. Лично измъчваше жертвите си и имаше навика да поставя парцаливи куклички, обесени покрай труповете. Принадлежеше към профила Жестокост, точно! — Посочих „Тимон“ — Неприятният проблем бе, че знаеше за нас, и това бе опасно. Натовариха със случая доктор Дженс и той избра моята колежка Клаудия да се внедри при него... Сценарият беше класически: Ренар, рано или късно, щеше да се досети каква е и щеше да направи възможното да я разпита. И в тоя момент тя трябваше да го залови. Но нещо не сработи. Ренар я затвори в някаква дупка в Южна Франция, обработва я в продължение на цял месец и Клаудия не успя да постигне нищо. Какво ли не е опитвала. И нищо. Затова пък... Ренар — да.

Докато му говорех, не помръдваше очи от ранената ми ръка, положена върху джинсите. Като вдигнах глава, ми направи впечатление, че Валие е побледнял.

— Едно от първите неща, на които ни учат, е да се затворим напълно вътре в себе си в мига, когато болката дойде. Ренар обаче разрушил всички защити на Клаудия една след друга, докрай, докато тя нямало повече накъде да отстъпва. Френската полиция откри скривалището, преди той да успее да я убие, но Клаудия вече бе паднала в дупката... Тоя израз при нас значи, че човекът е изгубил разсъдъка си. Продължава да живее, ала не е същият.

— И какво стана с този... Ренар?

— Полицията го разстреля.

Валие пое дълбоко въздух и разтри очите под очилата.

— Разбира се, било е ужасно, Диана, ясно ми е, че...

— Това не е *най-лошото* — прекъснах го.

И тогава му разказах за поразителната прилика между тунела в чифлика и мястото, където е прекарала фаталния си месец Клаудия. Не казах нищо за самоубийството на Алварес, нито за обесените манекени, колкото и да ми говореха за угризенията на предполагаемия виновник. Валие ме слушаше все по-изнервен и по-изнервен.

— Искаш да ми кажеш, че Ренар е *работил заедно* с шефовете ти ли?

— Искам да кажа, че Ренар може би *изобщо не е съществувал*. — Сега вече ми стана трудно да говоря. Всичката умора и цялата болка се изсипаха върху ми като лавина. Разтърках голите си беззащитни ръце. — Искам да кажа, че вероятно е бил някакъв експеримент, проведен върху нас самите... И е много възможно подобни опити да продължават да се правят. Сестра ми и другото момиче са изчезнали от дни... Информационният анализ потвърждава, че са били жертви на същия убиец на проститутки, само че има нещо... — Като стигнах до тоя момент, започнах да заеквам. Защо? Думата на Воайора срещу тая на хората, на които се доверявах? Но отведнъж ми стана ясно, че вече нямам доверие никому. — Съществуват данни, които ме карат да подозирам, че анализът е бил манипулиран — завърших, гледайки Марио Валие право в очите.

Осветлението превърна стаята с бели стени в празно пространство, а лицето на доктора се сливаше с него.

— Трябва да отидеш и да ги издадеш... — промърмори.

— Нямам никакви доказателства. Единствено спомените на една болна колежка. — „И дадената дума от един масов убиец“, помислих

си.

— Ще ги събереш. Аз ще ти помогна!

— Помагаш ми и само като ме слушаш.

— Само какво...? Я не приказвай глупости.

Стана внезапно и покри устата си с ръка, като че за да попречи оттам да излязат слова, които не биваше да бъдат чувани. И закрачи от единия до другия край с неподозирана и от самия него страст.

— Слушай сега, казвам ти го и не искам да повтарям. Спри да разсъждаваш като войник по време на война, моля те! Уверявам те, че тази твоя работа е донесла много ползи на обществото. Уверявам те! Но *вече* точка. Толкова. Ти повече не му дължиш нищо. Не дължиш нищо *никому*. — Не преставаше да снове. Аз го следях с очи. — Какво повече искат от тебе? Дали онова, което вършиш, ти харесва, или не, е друг въпрос. Какво още е необходимо да направиш? Погледни се! Погледни се цялата. Борила си се с тоя, накълцал те е здравата, сторила си всичко, което се е очаквало от тебе, нали...? И с какво ти плащат? Като те премятат? Това е балансът на твоята сметка. Стига, Диана! Каквито и вълци да са, тяхната работа, но ти пък да не си пържола?

На стената бе окачено огледало във формата на ацтекско слънце. Неочаквано Валие се спря пред него.

— Срещал съм доста страдания в тоя живот — продължи вече спокойно. — Неправдите имат много лица, както и опиатите, за които ти говорих... Виждал съм деца да продават телата си, за да преживяват, и въпреки това не успяваха да го направят. Мизерията е главната психопатия на тоя свят и най-жестоката. Ти ми говориш за Ренар, за убиеца на проститутки, за терористични организации и отвличания... Това е все едно да погледнеш някоя снимка с евреи в нацистки концентрационен лагер и да възкликнеш: „Ах, какво зло, ако не се бе случило, тоя свят щеше да е по-добър“, например. Само че именно това е театърът на западната цивилизация, развитите страни да си затварят очите пред най-чудовищното престъпление на всички времена. Имаш ли представа колко деца със същия външен вид като тия еврейчета съм виждал, Диана? Знаеш ли колко ги има по концлагерите из Третия свят? Всички те са агенти под прикритие като тебе. Трепят се, предлагат плътта си, за да бъдат разкъсани. А през това време ние, цивилизованите, инсценираме престъпления, терористични акции, убийства... и, естествено, не ги и забелязваме,

решавайки своите проблеми. — Обърна се и ме погледна. Очите му иззад стъклата на очилата блестяха, като че ли и те самите бяха стъклени. — Диана, зарежи ги тия сценки... Задраскай ги от сценария, спри да играеш по свирката на подличките дребни господарчета... Моля те, като приятел.

— А ти не играеш ли същата игра?

Въпросът ми сякаш го обви целия в пашкул от тишина.

Вдигна вежди и доби болезнено изражение.

— Не, аз не участвам — отсече накрая. — Животът с тези обитатели на джунглата ме научи да бъда тоя, който съм. Без маска. — Пристъпи към мен. — Веднъж те помолих да го направиш, още докато не те познавах. Сега те моля отново: остави маските настрана и бъди себе си.

— Вече не съм ти пациентка — отвърнах донякъде и озлобена. — Излекувана съм.

— Не ти приказвам като психолог, а като... като мъжа, когото целуна оня ден на тротоара.

Изрече това много тихо, но и съвършено ясно. Станах. Стояхме един срещу друг.

— Мисля, че с теб допуснах грешка... — промълвих и ми се стори, че всяка отронена дума ми причиняваше болка. — Като научи, че не се казвам Елена, трябваше да се махна... Беше необходимо да напусна кабинета ти и да не се връщам. А аз какво направих, намесвам те все повече и повече! — Валие — отричаше с глава, ала аз го засипах с още думи и хълцане. — Изложих те на опасност, като ти разправих всичките тия работи! И продължавам! Знаем какви са рисковете, но мисля само за собствената си утеха!

— Е, утешавай се — каза нежно, разтваряйки прегръдката си пред мен.

— Възползвам се... за да бъда *самата себе си*!

— Това не ми се струва чак толкова лошо...

— Само че си в опасност! — И добавих тихо: — А ти... ме интересуваш.

— И ти мен, Диана.

Хвърлих се в обятията му, в мрака на неговата прегръдка, сред уютата на фамилното му име^[1], топло убежище, обвеяно от дъха му.

Затворих очи, но сълзите преминаха през миглите ми и се посипаха като дъжд.

— Позволи да ти помогна... — мърмореше Марио Валие, притискайки ме към себе си, и без да ще, ми причиняваше болка по синините и раните, но това ми харесваше. — Спри да се правиш на баща и майка на самата себе си и остави и някой друг да ти *окаже помощ*.

При първата целувка не си и помислих, че на тоя свят има и друго освен устата му. Вдигнах ръка и свалих очилата му, както по време на бал можеш да дръпнеш маската на своя партньор. Не спирахме да се целуваме и изведнъж си дадох сметка за влечението, за това непреодолимо спускане на тялото към тялото на другия, откъдето вече няма връщане, защото не можеш, а и не желаш, и продължаваш докрай.

Осъзнах, че още държа в ръка очилата му, докато ме водеше към спалнята.

Марио Валие любеше и страстно, и нежно, с една изненадваща мекота, която от Мигел не получавах, но постепенно пъшканията му се превърнаха в хлипане, сякаш го болеше от собственото му удоволствие или пък от това, че ми го причиняваше.

Накрая двамата, хванати за ръце и легнали по гръб, изглеждахме като едно цяло, готово да полети нагоре към тавана.

Спалнята представляваше полутъмно пространство, преградено със завеси в оня землист цвят, напомнящ реките, браздящи Амазония.

— Това ти ли... беше? — ненадейно ме погледна. — Не беше ли... нещо друго?

Не успях веднага да разбера какво искаше да каже, но после се досетих. Вероятно мислеше за оная маска, която му изиграх в кабинета. Не бе забравил удоволствието, което бе изпитал тогава. Отговорих му, че съм била самата себе си.

— Искам да живея с теб — промърмори.

— Ти си луд — отвърнах му.

— Да.

Още докато бяхме в леглото, ми направи „лечебен индиански масаж“. Положи дланта си, обърната надолу, и поглади безкрайно леко хематомите по корема ми. Те почти не ме боляха, но остатъкът от

пръста току ме прерязваше, въпреки че не желяех да му се оплаквам. Прокарваше известно време ръка по моето тяло и после прошепна:

— Диана, знам, че си влюбена в друг... В свой колега, ти ми го каза... Слушай... Само те моля... едно решение. Работата ти. Това себеотдаване на този свят, който те използва... пък и аз със своя свят... а насреща — ти, гола, без маска. Предлагам ти да се преборим заедно, за да възтържествува истината, ще открием сестра ти и ще пратим в съда всичките тия боклуци... Мисли и решавай. Не бих понесъл да те гледам как страдаш. Не *приемам* страданието. От мен можеш да поискаш всичко освен това. Но ако избереш да продължиш както досега, тогава... — Вдигна едната си вежда, обърна се неочаквано към мен и ме целуна. — Тогава, по дяволите. Няма да се отървеш от мене... — Засмя се нежно. — Не, наистина, решавай. Ще ти помагам, какъвто и да е твоят избор, ако обаче предпочетеш наново стария си път, аз... заклевам се, повече няма да те безпокоя.

— Благодаря — казах.

— Обещаваш, че ще помислиш, нали?

— Обещavam.

Телефонът е изобретен, за да разваля подобни моменти. Бе моят, някъде из разхвърляните дрехи по пода. Помъчих се да позная кой е и взех апарата с чувство на срам.

Но ужасеният глас, който молеше за помощ, не принадлежеше на Мигел.

— Не знам какво й става — изхлипа угрижена Нели, очаквайки ме на вратата. — Заклевам ти се, би трябвало да зная, но не знам. Съжалявам!

— Бъди спокойна, миличка. — Влязох вътре като в гробница. Цареше мрак и тишина. — Защо не си запалила?

— Не дава да паля. Настръхва като лъвица. Откакто ти си тръгна, е страшно нервна. Диана...! — Съпроводи ме като сянка по тъмните коридори. — Не знам за какво сте си говорили, но вече не е същата...! Не иска да яде и като понечих да я изкъпя днес следобед, каза „не“... Направо съм уплашена!

— Викала ли си някого?

— Не ми позволява! — проплака Нели. — Нито лекар, нито Падиля! Само повтаря: „Искам да видя Диана, викни я, кажи да дойде Диана“...! Отначало си мислех, че мога да се справя сама, само че е вече единайсет и продължава все същото! Извинявай, че те обезпокоих...

— Добре си направила, мила. — Бях уверена, че Марио Валие нямаше да е на моето мнение. Бях излязла набързо от тях и го оставих напрегнат и притеснен.

Нели разтвори порталната врата в дъното на хола. Клаудия стоеше права в другия край на стаята, полуосветена от отблясъците на уличните лампи, които проникваха през отворения прозорец. Бе със същата рокля и изглеждаше толкова мъничка и слаба, че почти не се забелязваше сред мебелите вътре. Извъртя лицето си към мен, побеляло като на мъртвец.

— Аз... си спомних, Жирафке... — каза, щом ме видя. — Разни работи.

— Успокой се, Сесе, тук съм... — Погледнах към Нели, тя отстъпи. — Мога ли да запаля лампите, Сесе?

Клаудия не обърна внимание на въпроса ми.

— Видях доктор Дженс... Видях го в килията, където бях затворена. Гледах нагоре. Не беше лесно да се гледа нагоре: всичко ме болеше, даже и очите... Някога болели ли са те очите...? И не бях в състояние да говоря, нито да мърдам, но можех да гледам и го виждах. На Ренар... никога не успях да му видя лицето. Носеше маска...

— Сесе, слушай...

— Не можех нито да мърдам, нито да говоря. Ренар не разрешаваше. Нямаше нужда да ме връзва. Беше много *убедителен*. — Засмя се с дрезгав глас. — Знаеш ли какво направи един път? Поля ме с бензин и ме накара да държа запалена клечка кибрит със зъбите си, докато... Такива работи... Не ме биеше... И *най-интересното*, както щеше да каже Дженс, *най-интересното*... Знаеш ли кое беше? Че исках да я изпусна тая клечка. Исках да изгоря, като едно лайно, там, на сред полето. — Направи гримаса и потрепери. Сега, като стоях близо до нея, забелязах капчиците пот върху лицето ѝ. — Да умра хиляди пъти... Не, много повече. Ти колко пъти си пожелавала да умреш?

— Вече всичко мина, Сесе... — Полека пристъпих съвсем близо и протегнах ръце.

— Но не изпусках клечката. Предпочетох да живея като лайно. Доктор Дженс ми направи голям подарък... Струва му много усилия, но го постигна. Най-накрая успях да повърна всичко. Тогава разбрах. За какво става дума, искам да кажа. Повърнах го. Ти не си, Жирафке. Имаш нужда от Ренар, да те накара да повърнеш... Аз обаче знам какво сме. Присвиване на мразен стомах, даже не и жлъч. *Бълвоч*. Това сме. Ченгета под прикритие.

— Да, Сесе, това сме, сега ще ни помогнеш ли да не стоим около тебе? — Обърнах се към сгушената в тъмното сянка на Нели. — Нели, обади се в отдела...

— *И паднах в дупката!* — отсече Клаудия и ни погледна като стресната. — Нали така се казваше? Дупката... И знаеш ли какво е то, Диана...? Огледало. Най-страшното е, че гледаш в него и не виждаш нищо...

— Нели — настоях внимателно, — обади се в отдела или, ако искаш, мога и аз...

Най-после Нели се помръдна. Но онова, което направи, бе да ме хване за ръката.

— Беше лоша идея да те викам тебе. Става още по-зле! — Започна да ме дърпа. — Отивай си, Диана, отивай си, ще се погрижа за всичко сама! — Не исках да излизам от стаята, ала най-накрая отстъпих. Изведнъж състоянието на Нели ми се стори по-сериозно и от това на Клаудия. Минахме в хола и я улових за раменете.

— Нели, съвземи се. Клаудия е болна и има нужда от нас. Трябва да ѝ помогнем!

— Не мога повече! — Нели въртеше главата си наляво и надясно. Начинът, по който оглушително хълцаше, я правеше отблъскваща. — Прекалено дълго я гледах, не съм в състояние повече...! Много я обичам, кълна ти се, че не мога повече...!

Прегърнах я и я оставих да плаче на рамото ми. Тогава и двете чухме: шума оттатък, някой отваряше кашони. Дръпнахме крилата на порталната врата, тъкмо навреме, сварихме Клаудия с остатъка от пластмасовото шише, което бе изляла на главата си. Усетихме позната силна миризма. За миг се разсеях, но веднага след това прозрях каква е тази течност. *Моторната косачка...*

И съзрях пламъчето в ръцете на Клаудия. Пред очите ми лумна една друга сцена, със сина на Воайора, отпреди два дни.

Не помня колко пъти извиках името ѝ или го чух в крясъците на Нели, докато тичахме към нея.

И внезапно ослепителният взрив, в който се превърна Клаудия, ни спря.

[1] Vallee (исп.) — долина, котловина. — Б. пр. ↑

Понякога ми се струваше, че нямам вътрешности. Все едно бях направена от шепи кал, оформени като жена. Бях толкова навикнала да играя, да представям всякакви състояния, че вече не можех да си дам сметка какво всъщност самата аз усещам.

Но на траурната церемония за Клаудия беше различно.

Клаудия Кабилдо не бе моя приятелка. Никога не бях ходила с нея на кино или на купон, никога не ѝ бях честитила рождения ден. Ала за мен бе нещо като символ, символ на борбата ни, на страданията ни, на нашите провали. А сега и на измамата, сред която живеехме, на ужасяващия фарс, на чиято сцена ни караха да играем.

В тоя миг не се чувствах изпразнена. Някъде вътре съхранявах дълбока болка, но тя оставяше достатъчно място за едва сдържана ярост. Тялото ми бе напрегнато, от очите ми течаха сълзи като лава от вулкан. Все едно наново се готвех да се боря с Воайора.

Състоянието ми единствено можеше да навреди на ритуала, който предстоеше.

Предният ден бе изтощителен. След като пожарникарите спасиха каквото бе останало от къщата на улица „Тесео“ в Лас Росас — четири опушени фасади и едно овъглено тяло, — дойдоха подробните полицейски разпити. Вече не помнех колко пъти бях разказала как се бе поддала на спомените си, как дълго и непреодолимо бе предчувствала края си, изсипвайки върху себе си бензина от старата косачка. Как ние с Нели търчахме от единия до другия край на къщата напразно, търсейки каквото и да било, с което да угасим търкалящата се с писъци топка в пламъци, изпепеляваща всяко нещо, което срещаше на пътя си, и как, рухнали пред неизбежното, със сила изтиках Нели вън от къщата. За щастие Падиля дойде в комисариата достатъчно бързо, за да ме измъкне от ролята на свидетел. Щом се върнах вкъщи, изключих телефона и се проснах с дрехите на леглото. Оттам нататък не помня почти нищо. Като че ли тоя понеделник бе изчезнал от календара ми.

През нощта се мобилизирах и намерих достатъчно сили да прегледам съобщенията, имаше едно от Мигел: на следващия ден бяха организирани отдаване на почит на „една от най-великите“. В тесен кръг, разбира се, в някакъв параклис в Лас Колумнас, северната магистрала. Бях поканена. Реших да отида, най-малкото, за да говоря на четири очи с Мигел, ако се представеше подобна възможност.

Вторник, последния ден от октомври, не валеше, когато стигнах в Лас Колумнас, въпреки че сивите облаци се бяха скупчили в небето над нас. Твърдението, че събирането ще е в тесен кръг, бе пресилено. Беше едва ли не нелегално. Години непрекъсната борба с най-гадният престъпен свят и още няколко, прекарани в лудост, приключваха с два служебни автомобила и десетина отзовали се: Падиля, Гонсало Сесеня, координаторката по обучението Олга Кампос, профайлърите Начо Пуентес и Рикардо Монтемайор, неколцина бивши агенти, Мигел и аз. И най-странното, майката на Клаудия, висока, в траур, с посивяла къса коса, която никога не бях виждала. Учудих се, че около Клаудия все пак е имало някакви близки хора, но и спрях да се учудвам, когато видях лицето на дамата, застанала в първата редица на опечалените. Бе дошла, защото приличието го изискваше, очевидно, както Падиля и Сесеня: големци, омесили се с плебса, за последно „сбогом“ с Клаудия Кабилдо.

Параклисът — глуповато артистичен, отвътре се чуваха наивистични химни, изпълнявани от тъпо детско хорче. Млад свещеник, плешив и нисък колкото дете, се запъна, докато произнасяше името ѝ, а после направи няколко паузи, изчитайки останалото за покойната. Ковчегът бе сложен върху подпори, които повече приличаха на столове, и още преди да почне службата, Начо Пуентес тихо подхвърли с шеговит тон, придавайки си важност: „Няма бюджет.“ Но не се засмях. Стана някак изведнъж, чувствах се освободена от театъра, а той изчерпваше всичко.

Или почти. Мигел ме прегърна и искрено, на няколко пъти, ми каза „обичам те“. В един момент, след като церемонията започна, бедната Нели истерично се разплака. Беше събрала косата си и изглеждаше състарена с поне дващест години. „Сега тя ще има нужда някой да я гледа“, си помислих. Мъката на Нели, единствената истинска приятелка, която Клаудия бе имала в живота си, неочаквано ме впечатли. Може би защото ѝ завиждах. Искях да мога да изразя

онова, което изпитвах към тия политици, агенти и профайлъри, които се правеха на ужасно опечалени. Парадоксално, но факт, единствено Нели, зрителката сред толкова актьори, даде воля на чувствата, които я душаха.

Никой не пристъпи напред и не взе думата, както в погребенията по американските филми. Ние в Испания нямаме подобни навици. Освен това не беше лесно да се каже каквото и да било за Клаудия. В биографията ѝ нямаше, за разлика от болшинството от нас, големи семейни трагедии, разведени родители, дори не бе и родом от Валенсия, трудно детство и разни такива. Дженс си я беше подбрал да си я направи точно каквато искаше, по своите мерки, и това бе единственото, което в края на краищата остана.

И също така, доколкото аз вече знаех, я бе съсипал без остатък.

Моята ярост обаче не бе насочена единствено към Дженс или хората, под чието крило той бе съществувал, мразех и себе си.

Беше ми трудно да си го призная, но бях причината за изравянето на кошмара Клаудия, след дълго забвение. Ала и не намирах утеха в мисълта, че истината е за предпочитане, защото истината бе пред мен и се състоеше в мизерен ковчег, пълен с купчина обгорели кости на едно момиче, предадено от своите началници. („О, скъпа — щеше да изрече Начо Пуентес, — *ти изгоря действително в своята работа.*“) Чувството за вина бе непоносимо.

Вероятно именно на него се дължеше онова, което впоследствие се случи.

— Амин.

Кратката церемония приключи, свещеникът излезе от олтара през една странична врата и първата редица опечалени се изниза. Падиля, по черно сако и черно поло, съпроводен от Олга Кампос и още някакъв служител, чието име не си спомних, мина покрай мен, погледна ме бегло и въздъхна. Всичко се свърши — заключи тъжно.

Докато го казваше, останалите от свитата, в това число и госпожата, която изпълняваше ролята на майката, обърнаха гръб на ковчега още преди да го изнесат, което не можах да издържа.

Всичко се свърши.

Освободих се от ръката на Мигел и със зачервени очи под черните очила, които си бях сложила, извиках:

— Не, не се е свършило всичко. — Гласът ми трепереше. — Едва започва. — Падиля се закова на място, въпреки че изглеждаше далеч по-малко изненадан, отколкото би бил, ако бе невинен. Кръглото му лице бе избледняло и състарено. Предположих, че го мъчат угризения, както е било и с Алварес, и това ме окуражи да продължа. — Ще стигна до дъното, Хулио. Това ще е последното, което ще направя, преди да зарежа тази шибана работа, и ти се кълна, че оттук нататък няма да можеш да седнеш в шибания си кабинет, без да се сетиш за мен... Ще съм като трън в дебелия ти задник...

— Нищо не разбирам, извинявай — изрече, премигвайки, Падиля.

За нещастие никак не успявам да се владеея, когато давам свобода на *истинските* си чувства. Винаги губя контрол, като Кориолан, гордия воин от произведението на Шекспир. След тая престрелка с точни изстрели започна някаква абсурдна караница:

— Още не знам дали тая история със сестра ми има нещо общо с Клаудия... Смятам, че да... Мисля, че съм сигурна... Ще събера доказателства, предупреждавам те...

— Диана, господи... — мрънкаше Мигел зад гърба ми.

Не говорех високо, но въпреки това вече имахме публика. След като се увериха, че майката на Клаудия е излязла, Сесеня, Олга, Начо и Монтемайор се бяха извърнали и ни гледаха.

— По-добре си иди и си почини — каза кратко Падиля. — Изтощена си.

— Искаш ли да ти я разкажа цялата тая игра аз? — Бях се доближила до него толкова, че синята ми блуза се опираше в самото му. — Да им разкажа ли на Сесеня и на Олга как Клаудия падна в дупката, или те вече знаят? — Падиля завъртя глава, сякаш за да покаже, че дори не е необходимо да ми отговаря, и се отдалечи, следван от гласа ми. — Клаудия умря, аз обаче не съм! Чуваш ли ме? А и още не съм паднала вътре! Остави ме... — Отблъснах ръката на Мигел, но като видях лицето му, ме обзе срам. — Съжалявам.

— Диана, искам да говоря с теб, само че не тук.

— И аз искам да говоря с тебе — заявих му решително. — Да си тръгваме.

Празната църквичка ме задушаваше с мириса на погребални венци и букети, но мрачният студен октомври навън ме освежи.

Служебните коли си заминаха и останалата част от недотам официалната публика мудно се отправи към паркинга. Вътре вече нямаше никой.

Или почти никой.

Познах го веднага. Тъмен силует, който се движеше, накуцвайки, към изхода. Привидно бавно, но бе достатъчно далеч, за да се досетя, че е присъствал на церемонията още от самото ѝ начало, седнал някъде на последните редове, така че при първа необходимост да напусне.

„И напълно дискретно, нали? О, да, най-вече *дискретно*.“

Взех светкавично решение, разговорът ми с Мигел можеше да почака, а нямах представа кога щеше да ми се предостави подобна възможност. Целунах го, обещах му, че още същия ден ще го потърся, и без да се задълбавам в отговори на въпросите му, се завтекох след призрачната сянка.

— Господин Пийпълс! Тръгвате ли си? Ще пропуснете тържеството? Падиля ни е поканил всички да честваме успеха на операцията с Ренар...

Виктор Дженс едва забележимо забави крачка, макар че споменаването на името на Ренар го накара да се вдърви. Бе облечен целият в черно от главата до краката: шапка, палто, ръкавици. Гледан в гръб, само бялата му коса се развяваше между шапката и яката на палтото. Лакираното дърво на бастуна му просветваше в мрака.

— Диана... — промърмори, като че ли произнасянето на името ми му причиняваше болка в слабините. — Нямам желание да разговарям с теб, мила.

— Именно. Така ще разберете какво е да правиш нещо без желание. — Препречих му пътя. Бях готова и на повече, ако станеше необходимо. — Искам си сестрата, Дженс.

Последва кух смях.

— Никога не съм се и съмнявал, тя е слабото ти място. Как е Вера?

— Ще ви кажа, след като ми кажете къде е. — Опитва се да ме заобиколи, но аз заставах точно срещу него. — Моля ви, върнете ми я и имате думата ми, че няма да ви издам, докторе...

Тая молба го стъписа. Погледна ме за миг. Носеше очила с толкова черни стъкла, че върху белезникавото му и кокалесто лице изглеждаха като празни орбити. Все едно ме наблюдаваше череп с нахлупено бомбе.

— Големият проблем на всички професионалисти — каза — е, че смесват чувствата си с работата. Наистина, скъпа, нямам намерение да разговарям с тебе. Уморен съм...

Можеше да му забия един юмрук в старческата физиономия и не уважението ми към него ме спря, а жестът, който направи със свободната от бастуна ръка, сякаш повика някого. Намирахме се до един страничен изход, а малко по-нататък в бялата стена на църквичката имаше отворена метална решетеста врата и до нея паркирана тъмна кола с двама мъже, които чакаха отвън. Единият, як, приличаше на шофьор на камион, другият, хилав и млад, с войнствен вид, се доближи до нас, пъхнал ръце в джобовете на якето си.

— Да, докторе? — Източният му акцент се набиваше. — Госпожицата ли ви притеснява?

— Да, Васили — потвърди Дженс. — Изхвърли я, моля те.

Очаквах, че ще се опита да сложи ръцете си върху ми, и се подготвих. Но вместо това разтвори слабичките си крачка, вдигна ръце към гърдите си и разпери пръсти, а в същото време се преви в кръста и започна да премества тежестта на тялото си от единия крак на другия. Разпознах първите стъпки по Басиани в маската на Тайнството. Тия жестове и декорът на белия зид накараха кожата ми да настръхне и усетих тръпки, причинени от смътно удоволствие. Тая техника бе много, много ефективна за даване на отпор на агресии и осъществяването ѝ от страна на младия човек бе сравнително добро. Само че бе допуснал една-единствена грешка. Малка, но фатална.

Аз нямах намерение да нападам никого.

Все едно да те целуне някой по време на съня ти: Събуждаш се отведнъж, забравил, че си спал. На моя псином му допадна етюдът на младежа, ала не бе достатъчно, за да ме блокира. В замяна аз пък опитах друго. Бях забелязала изражението на Васили, докато изслушваше заповедта на Дженс, и ми се стори, че е от филията Оратор. Приложих една техника на Орвил: преобразих желанието да разпитам Дженс във фалшиво чувство, събрах ръце на главата си, промърморих „колко много съжалявам“ и се възползвах от гардероба,

който носех на гърба си: черното яке с вдигната яка и черните кожени панталони, с цел да изобрази едно властно, но в този миг умоляващо същество. Оратор, осъществен набързо, си е чиста случайност да пожъне успех, не върши работа като маските, предназначени именно за светкавична реакция, ако уцелиш обаче, печелиш джакпота, така че си струваше да се рискува.

И попаднах в десетката.

Щом въпросният Васили се ухили като идиот и заряза представлението си, се усмигнах:

— Значи, сега си хващате надничари да ги правите агенти, а, Дженс?

Засмя се. Смехът беше като упражнение, което са ни карали всички да повтаряме до втръсване, а очевидно на Дженс му беше за първи или втори път.

— Бедният Васили! — изграчи. — Той е предан помощник, научил е някои номера, обаче... Ти сбърка, не е Оратор, а Невинност, но двете филии се преплитат и успя да го объркаш... Не се сърди, момче, направи възможното, само че това е Диана Бланко. Мое произведение — добави гордо. — И сто като тебе не могат да я удържат. — Васили спря да ме съзерцава, след като се бе изцъклил, сякаш се бях появила гола нощем между него и жена му, и се отдалечи, тътрейки се като зомбиран. Дженс ми се усмигна отново. — Добре, ти печелиш. Има много хубава пътечка тук, да си направим една есенна погребална разходка...

Наименованието Лас Колумнас^[1] идеше от виец се нагоре към път, около който нечия развинута фантазия на скулптор бе изваяла половин дузина високи гранитни стълбове... Обикновени цилиндрични форми без никакви орнаменти, но явно в съзнанието на Дженс те присъстваха като естествен декор на филм за римската класика. Спря пред един от тях и много внимателно ме огледа. Почувствах се като замаяна, участничка в някакъв етюд.

— Казаха ми, че си осъществила невероятна операция — подхванана. — Е, не е нужно да ми поднасяш благодарности... Беше си чиста размяна: ти ми направи една приятна сесия на Красотата, аз ти предоставих необходимата техника... Спечелила си по точки, както виждам. Не те е наранил много, така ли? Само няколко драскотини по лицето, малко удари и... — Посочи ръката ми с бастуна. — Това какво

е? Малкият пръст? Сигурен бях, че детето ще направи нещо такова... Като машинка е това момченце: гледах холовидеото, заснето в психиатричния център, и написах доклад да си го върнат обратно в колежа и да го нарекат „Артур на новото време“. Притежава всички качества да стане като теб: красавец е, ловък, може да му се въздейства, харесва му да мами, та даже не си и дава сметка колко много лъже... На това отгоре му е нанесена точно необходимата семейна травма. „Син на Кориолан“, чиста проба, разкъсва живи пеперуди. Ако се обучи добре, ще стане страхотен агент...

— И вие ще проведете експеримента с него, така както направихте с Клаудия? — прекъснах го. Дженс повтори името ѝ с известно неудоволствие, явно показваше, че каквото и да си кажем за нея, щеше да му бъде безразлично, но аз не отстъпих. — Може ли да ви попитам нещо? Защо днес дойдохте тук, докторе? Искате да удостоверите финалния резултат от своите опити, или все още сте способен да изпитвате угризения?

Отвърна на погледа ми.

— Доколкото виждам, се намиращ в морална криза и ще ти задам също един въпрос — отговори. — Успявала ли си да отстраниш някого като Воайора само с угризения? Угрязения ли изпита пред този... диамант, предназначен за удоволствие?

— Искате ли да знаете какво изпитах? Отвращение. От себе си и от собственото си занятие. Все едно да си мислиш, че си същото такова насекомо, каквото в момента мачкаш с обувката си.

— Изпитала си отвращение, защото си изпитала удоволствие, не е моя вината, че от малки ни възпитават, че удоволствието от подобна постъпка трябва да предизвиква отвращение. Той е изпитал удоволствие от това да те съблича и връзва. Синът му е изпитал удоволствие, че ти реже пръста. Ти си изпитала удоволствие, премахвайки ги и двамата. Никога не можа да възприемеш смисъла на това какво е да си агент-примамка, затова и си толкова добра.

Аз отричах с глава. Защото нямах желание да навлизам в диалектическата му игра.

— И какво си мислите, че изпита Клаудия, като си даде сметка, че Ренар никога не е съществувал? Или като си спомни, че вие също сте присъствали там, докато са я измъчвали?

— Диана. — Дженс прокара ръката в ръкавица по лицето си. — Имам онлайн среща с лекаря точно след час... — Показа ми медицинската гривна на китката си. — Нали знаеш, сърцето, кръвното, тия старчески подробности... И бих желал да си отида вкъщи. Така че кажи ми какво точно искаш от мен...

— Искам да зная защо съм работила през всичкото това време досега.

— Никой не е твърдял, че работата ти е нещо лесно — отвърна студено.

— И никога не е била — съгласих се. — Но нито Клаудия, нито пък аз допускахме, че най-голямата ни пречка сте вие.

Над нашите две глави, в заоблаченото небе, започна да се разразява буря, проблесна светкавица. Черните поли на палтото на Дженс се вдигнаха нагоре от вятъра. И двама ги проследихме с очи, но аз сведох поглед първа.

— Беше заради маската Йорик, нали? Вашето лично удоволствие, вашата отвратителна амбиция да я овладеете... Тайно сте изградили онова свърталище, измислили сте оня психар или просто сте изровили образа му от архивите и сте внушили на Клаудия, че участва в действителна мисия. Тя е опитвала на няколко пъти да постигне маската на филията на Ренар, но не се е получило и сега аз знам защо. Каза ми го самата Клаудия, без да го разбира. Ренар винаги е криел лицето си. Просто са били *различни* хора, или бъркам? Всеки ден я е измъчвал различен човек, а тя се е напъвала да обезвреди *всички* по един и същи начин. И това е бил вашият метод да постигнете псинома на Йорик. Нали, докторе? Много умело решение.

Бях убедена, че съм права, но Дженс нямаше да го потвърди.

В този момент дори не ме и слушаше: бе повдигнал лицето си гордо нагоре към буреносното небе или към върховете на гранитните колони наоколо.

— Псиномът — каза, и то така, сякаш с тая дума бе възможно да бъде обяснено всичко, което се случи — е най-важната крачка, която човечеството направи от момента, в който успя да се самоосъзнае. Ние, разбира се, не бяхме първите, които заподозряхме неговото съществуване. Древните кабалисти говорели за нещо средно между човешкото тяло и духа, наричали го *зелем*, което някои отъждествяват с *голем*, образ по човешко подобие, олицетворяващ рая, предназначен

да доставя удоволствие. Не щастие — допълни. — Удоволствие! Кое то може да ни доведе до върховно щастие или страдание. Джон Дий е бил кабалист и е приложил познанията си, създавайки Гностичното общество. Вероятно Шекспир е бил от малък възпитаник на това Общество и произведенията му са сценично пресъздаване на онова, което е научил. Псиномът... Просто фактът, че движенията на едно тяло, звученето на един глас могат да докарат друго до лудост или до екстаз... Смисълът на разума и чувствата. Възможността да бъдат контролирани масите от една-единствена личност... И какво, ще се противопоставим на това да бъде проучена тая вселена от плът и дух с фалшиви морални доводи? — Обърна към мен черните дупки на сред лицето си, напълно излишни в сивата самота на този ден. — Естествено, че Падиля и Алварес се съгласиха! И ти щеше да направиш същото на тяхно място! И не можеше да се постъпи по друг начин. Вашето обучение бе много тежко, но вие *знаехте*, че то е само обучение. С Йорик обаче беше нужно агентът да вярва в *истинността* на това, което се случва. Имаше кръв наистина, ала както казва Кориолан „крвопускането е целебно“... Разбира се, че се съгласиха и го одобриха... И после го покриха напълно... А глупакът Алварес го изтърси от прахта...

— Той поне има доблестта да се самоубие — прибавих.

Изглежда, не ме чу, лицето му се изкриви от злоба.

— И знаеш ли защо направиха всичко възможно да го скрият? Ще ти кажа. Защото се провалих. Ако бях постигнал филията на Йорик, сега щях да управлявам профайлърите в цяла Европа. А аз какво направих? Алварес и Падиля обявиха официалната ми „смърт“, испанското правителство дезинфекцира всички места, през които бях минал, и за капак, си спечелих омразата ти. Защото не успях. Или казано по-точно, защото Клаудия *не успя*.

Тоя път обаче го направих.

Секунда след това погледнах ръката си, като че ли не можех да повярвам, че съм ударила един старец. Очилата на Дженс бяха паднали безшумно на земята, той се подпря с бастуна на колоната и тихо се наведе да си ги вдигне, треперейки повече от необходимото с цел да подсили чувството ми за вина. Но не усещах вина, нито пък отвращение, само една безкрайна, неизчерпаема тъга.

— Винаги съм се питала защо приех да стана това, което ме направихте — казах, опипвайки алеята с крака като слепец. — Сега вече знам: за да освободя земята от хора като вас.

Не проговори, докато не постави очилата на мястото им, шапката наклонена точно както желаше и бастуна в ръката с ръкавица. После потърка бузата си, следите от пръстите ми се червенееха още и си дадох сметка, че това бе единствената червенина, следа от живия живот, която човек като Дженс би могъл да допусне. Първите дъждовни капки започнаха да падат по едно и също време със сълзите ми.

— И защо Клаудия? — проплаках. — Тя толкова ви обичаше, обожаваше ви... Защо трябваше точно *нея*? Господи, Дженс, защо *нея*?

— Точно поради тази причина. Защото ми бе предана и знаех, че няма да се предаде. Клаудия беше част от мен. Тя бе напълно отдадена. Тя щеше да ми подари Йорик...

— И в замяна вие я предадохте... И после я унищожихте.

— Не в мое присъствие се заля с бензин — измърмори, връщайки ми по свой начин шамара. Понрави ми се този вид жестокост, спрях да рева. А той се отърси от спомените за своите неуспехи и поне привидно показва съчувствие. — Но има нещо, което искам да знаеш, Диана: не съм отвличал Вера, ако продължаваш да си го мислиш... Нелегалните опити приключиха с постановката по ликвидирането на Ренар. А аз съм извън играта от години...

— Само че имате телохранители, обучени като агенти. Защо? Това не ми говори, че сте извън играта...

— Мисли каквото искаш. Колкото до мен, повтарям, не съм провеждал обучение никому, нито по официален, нито по неофициален начин. — Дъждовните капки все по-нагъсто се удряха в бомбето му. — И сега, ако си приключила с разпита, трябва да се прибирам вкъщи: тоя дъжд е вреден за моя псином... — Тръгна с накуцващата си походка, но преди това, както винаги го правеше, подхвърли, без да се обръща: — Трябва да питаш Падиля... Ако има нещо покрито, той е човекът, който знае.

Гледах го как се отдалечава и бях сигурна, че ме лъже.

[1] Las Columnas (исп. — Колоните. — Б. пр. ↑

Хулио Падиля бе изнервен.

Явно не ставаше дума за конкретна заплаха, а за смътна опасност от нещо неопределено, но особено неприятно.

Не подозираше причините за това усещане, само допускаше предстоящи проблеми. И дипломата на криминален психолог, която висеше на стената в кабинета му, не беше необходимо условие, за да проумее, че самоубийствата на Алварес и Клаудия могат да върнат на повърхността заритата надълбоко помия, а като връх на всичко, Диана Бланко се ровеше именно в нея.

Но не отдаваше лошите си настроения на тия размисли. Това бяха познати неща и подлежаха на контрол. А и нямаше как да се издигнеш на висок пост в областта на криминалната психология, ако подобни опасения бяха в състояние да те объркат.

По-скоро причината бе атмосферата на промени, смъртта на колеги, която витаеше наоколо, също и силното главоболие и неспокойният сън от известно време насам. Нещо, което можеше да се излекува с една хубава почивка в края на краищата.

Докато си разсъждаваше, усети ръката на Олга Кампос върху коляното си и инстинктивно хвърли поглед към шофьора, който ги караше от параклиса към Лос Гуардесес. Той обаче си гледаше платното на пътя. Извърна се към Олга и се взря в месестите ѝ и чувствени устни.

Възхищаваше се от тази Олга. Преди беше забележителен агент, сега — чудесен сътрудник. А от време на време и изключителна любовница. В един момент отношенията им се разклатиха поради това, че Падиля беше женен и не бе привърженик на идеята да изостави жена си, но, така или иначе, след серия от късания и сдобрявания бяха постигнали една сърдечна дистанция и успяваха да се уважават взаимно.

Олга беше много дейна, доста по-млада от него, амбициозна. Падиля бе наясно, че тя се възползва, за да драска нагоре, но и той —

също, като посещаваше апартамента ѝ. Според него бяха квит и докато всичко си вървеше така, не се безпокоеше.

— Как си? — попита Олга.

— Добре — излъга. — Оцелявам.

— Съжалявам за случилото се. — И продължаваше да гали коляното му. — Не биваше да каниш Диана на церемонията.

— Не бях аз, а Сесеня. Реши, че трябва да присъства.

— Във всеки случай не каза нищо, което Сесеня още не е научил. Падиля се съгласи.

— Диана ходи като откачена след случката с Воайора — прибави Олга нещо като обяснение. — А и това, дете изчезна сестра ѝ, идва отгоре. Като че ли е паднала в дупката. Нужно е да се наблюдава отблизо. Не мислиш ли, че нещо трябва да се организира?

Тоя тон на Олга не мина незабелязано за Падиля.

Беше му известно, че и бившата агентка се опитваше да го манипулира, понякога успешно, с реторични въпросчета, които впрочем особено пасваха на профила му Молба. Стисна ръката на девойката, но онова, което преди всичко направи, бе да махне дланта ѝ от коляното си.

— Хубаво, чуй ме сега, Олга...

— Казвай.

— Уморен съм. Мисля, че съм и грипав. Ще се заемеш ли с остатъка от делата за днес, а аз да спусна кепенците и да си отида вкъщи?

— Естествено, разбира се.

— Благодаря ти. Ще се видим утре.

— Утре аз също спускам кепенците, празник е. — Не се засмя, но бе готова да го направи, отвори уста, показва зъбите си и лицето ѝ засия. — Забрави ли?

— Да, бе. Първи ноември. Смехория.

— Кое му е смешното?

Реши да не отговаря, защото нищо от онова, което си мислеше в момента, не можеше да мине за смешно. Като пристигнаха в Лос Гуардесес, си взе ноутбука и някои документи, сложи ги в куфарчето и си тръгна със собствената си кола. На връщане различи образите на зловещи тикви и космати гноми, напомнящи за Хелюин. Точно така. Бе се случило в *тази* нощ. Празникът на маските. Трийсет и първи

октомври, разбира се. „Тази вечер преди три години започна историята с Ренар — помисли си. — Случайностите в шибания живот.“

Малко преди да стигне до дома си в Артуро Сория, дъждът се усили. Чистачките се въртяха отчаяно и колата се нареди в предпразничното мадридско задръстване. При нормални обстоятелства Падиля щеше да изпсува и да натисне клаксона, но сега тия мисли и това проклето *безпокойство* го разсейваха.

„Трябва да бутнем тоя чифлик до основи... Само че всички се надявахме, че може да бъде ползван отново... Какви абсурди...“

Струваше му се невероятна постъпката на Алварес, който отвори кутията на Пандора с това самоубийство. И защо се обеси точно в тунела? Поради угризения на съвестта, беше го написал в прощалното писмо. И какви угризения три години след това? Дженс беше единственият, който носеше отговорността за тоя опит, и, което бе още по-лошо, в края на краищата се беше провалил. Колкото до Клаудия Кабилдо, тя бе агент, нали така? Агентите са, за да бъдат изпробвани и да влязат в употреба. Угрязения? „Съчувствие към жертвите, към всички страдащи...“

Очите му се навлажниха и усети, че поради някакво странно съчетание на мисли в съзнанието му изникна дъщеря му Каролина. „За всички невинни, чийто живот е бил завинаги пропилян, по дяволите, съчувствие за...“

В тоя миг видя, че е пристигнал в Артуро Сория и е отминал къщата си.

И изпсува високо. Завъртя волана на следващото кръгово, за да смени посоката, и почувства ръцете си потни. Нищо чудно действително да е пипнал някой проклет грип.

Къщата бе от последните, които построиха след обновяването на тази стара улица, и притежаваше най-съвършените системи за сигурност. Имаше типичния вид на малка резиденция от богаташки квартал. Падиля набра кода от разстояние, вратата на гаража се отвори и той влезе с колата, докато навън дъждът не спираше да плющи. Зарадва се, като видя хондата на сина си паркирана вътре, защото това предполагаше, че се е прибрал рано. После се досети, че Алваро щеше да ходи на някакъв купон тази вечер и най-вероятното бе всеки момент да излезе. Това го потисна, понеже означаваше, че синът му ще тръгне с мотора и ще се прибере чак утре сутрин подгизнал от алкохол.

Колкото и младежа да беше разумен, тая перспектива не му се понрави и се приготви за битка още щом прекрачи прага.

Алваро бе осемнайсетгодишен хлапак, висок и добре сложен, вадеше и слагаше музикални дискове в компютъра, за да си ги прехвърли на лаптопа, с цел да ги вземе със себе си. Бе на колене с гръб към вратата, дългите му крака стърчаха изпод бермудите. Видеоето гърмеше.

— Намали го, Алваро — викна Падиля.

— Много рано си идваш, татко. — Едва-едва извъртя главата си, докато изпълняваше нареждането.

— Взех си почивен ден. Къде е мама?

— Не си е дошла. — Тоя път Алваро го изгледа и се усмихна. — Рано е.

— Да.

Жена му Ребека беше адвокатка и работеше в една кантора. Бе се запознал с нея навремето в Юридическия факултет, където и той самият бе изкарал няколко семестъра. Алваро понякога се шегуваше с него, като казваше, „че е учил всичко, което после в живота не е правил“: право, мениджмънт...

Всъщност иронията му бе намясто, защото нито една от тия дипломи не се изискваше, за да бъде назначен, а и психологията беше следвал, след като бе поел шефския пост в Центъра по криминална психология. Вътрешният глас обаче му бе подсказал, че това е необходимо, и вероятно не беше сбъркал.

Свали сакото си, закачи го в гардероба в антрето и провери дали всички датчици на системата за сигурност, включително и сензорите за поведение, са включени. Беше неспокоен. Дори и тук достигаше шумът от плющенето на дъжда, който се изливаше като от душа в банята.

— Тая вечер ще излизаш ли, Алваро?

Синът му отново се обърна и го изгледа подозрително.

— Днес е Хелюин, татко, имаме празник, какво ти става?

— Нищо, нищо. Какво реши в края на краищата за сестра си?

Алваро въздъхна дълбоко, а Падиля вътрешно се закле да не се интересува повече от личното му мнение.

— Татко, имаме среща с Мишел на площад „Кастиля“ в десет. Ще ходя с мотора. Нали ти казах, не мога да водя Карола.

— Можеш — отрязва го Падиля по най-гадния начин, който смете за подходящ. — Ще вземеш колата на майка си, ще я заведеш в девет и ще ти остане достатъчно време да се върнеш за проклетия мотор и своята Мишел... После ще си я прибера аз. Сестра ти има право малко да се позабавлява.

— Чудесно, тогава си я закарайте вие.

— Не желая да споря. — И наистина нямаше никакво желание, но доту момчето да му отговаря:

— Миналата седмица каза, че ще направиш всичко възможно да я заведеш ти!

Беше го забравил. Тоя удар под кръста го накара да почервене и като мина покрай огледалото в антрето, видя плешивата си закръглена глава. А иначе не бе такъв. Какво му ставаше? Безпокойството, без никакво съмнение. Само че безпокойство от какво?

Реши да сложи край на спора и се запъти към спалнята, за да се съблече, тогава видя домашната помощница да излиза от стаята на Каролина и се досети, че дъщеря му се е прибрала от колежа и си е вече вкъщи.

Падиля ѝ направи път и влезе при момичето с надеждата тук да си поеме въздух. Стаята бе светла и многоцветна. Каролина бе седнала на своя стол с електрическо задвижване пред статива с тънка четчица в ръка. Около нея, а и из цялото помещение миришеше на акварели. Стопли му се сърцето, като я зърна, и се изпълни както винаги с гордост: дългата права руса коса, наследена от Ребека, сините очи и кръглото лице — от него. Бе облечена с онази оранжева блуза и черното трико, дето ѝ го препоръчаха рехабилитаторите. Един обективен наблюдател би решил, че това не е най-красивата девойка на четиринайсет в Испания, но Падиля смяташе, че красотата извира и от душата на човека. А Каролина, както отвън, така и отвътре, бе най-красивото нещо, което някога бе виждал.

— Здравей, тати, дошъл си рано.

— Здравей, душичке. — Продължаваше да му е нервно, миг покъсно обаче си даде сметка, че прекалява: гушна я с големите си ръце, целуна я по косата и я накара да престане да рисува.

— Какво има? — веднага го попита Каролина. Не спря да се усмихва, но с прокрадващо се съмнение. — Случило ли се е нещо в работата?

— Не, нищо. Радвам се да те видя.

Никога не говореше за работата си. Даже и Ребека не знаеше много-много, единствено, че ръководеше звено, което правеше психологически профили на криминални престъпници. Светът на всичките тия хора, агентите под прикритие, трябваше да бъде държан далеч от домашното огнище.

„Не, нищо. Нищо ми няма — се помъчи да си внуши, докато прегръщаше дъщеря си. — Днес погребяхме колега и това ми опъва нервите. Но нищо не може да се направи.“ Да се приеме за правилно онова, което Виктор Дженс причини на Клаудия Кабилдо, би било грешка, и какво от това? Алварес също се беше съгласил, така че горедолу ръцете му бяха чисти. И ако тоя глупак си бе намерил друго място да се беси, сега проблемът нямаше да стои на бюрото на Сесеня. А погледнато реално, и това не беше повод да се ядосва. Олга имаше право: правителството в момента знаеше, но не реагираше срещу онова, което се бе случило с Клаудия. Гледаха само как по-скоро всичко да бъде забравено. Колкото до Диана, ще се заемем с нея, ще ѝ запушим устата с пари, както винаги се постъпва, или пък ще я оправим чрез Мигел Ларедо. Никой не се интересува от стари работи, камо ли от такива.

„Успокой се. Всичко е наред. Просто някои неща трябва да се доведат докрай...“

— И аз се радвам да те видя, татко — сърдечно каза Каролина. — Как ти се струва? — Посочи рисунката. Падиля я освободи от прегръдката си, но остана наведен над рамото ѝ, за да я целуне по свежата буза, докато оглеждаше картината.

— Гениална е — заяви. — Само че ангелът е прекалено сериозен.

— Понеже е ангел. Нито се смее, нито плаче. Ще я нарека „Възкресение“.

— Страхотна ще стане, принцесо.

Падиля стоеше, загледан във фигурката, цялата в бяло, с разперени ръце и криле над морските вълни. С мъка си даваше сметка, че Каролина неизменно рисуваше морета или езера, сякаш по тоя начин се стремеше да преодолее спомена за онова нещастие на ръба на басейна в стария колеж, където по най-нелепия възможен начин падна и счупи гръбнака си. Ребека, жена му, бе уверена, че съпругът ѝ вече не

е същият, макар и да не бе в състояние да каже в какво. И точно тогава той пое поста в Центъра по криминална психология, чувстваше се достатъчно изпълнен с енергия и хлад, за да изпрати една девойка, вероятно на възрастта на дъщеря му, да залавя бандити с цената на това да бъде осакатена. Агентите затова са агенти, затова се захващат с тая работа, за да могат други момчета и момичета да живеят спокойно. По дяволите. Това е, което си мислеше, а и така бе мислил винаги. Злополуката с дъщеря му нямаше нищо общо.

И гледайки картината, си каза: „Възкресение“.

Момичето нещо му говореше:

— ... да направя, но накрая реших да го оставя така...

— Какво?

Каролина изпръхтя полу на шега.

— Татко, мразя те, като не ме слушаш.

— Извинявай.

— Казвах ти, че исках да сложа Таиса в ръцете на ангела, но се отказах. Знаеш ли коя е? Таиса е жената на принца от оная книжка, дето ми я даде...

Спомни си. Беше ѝ подарил едно книжле с разкази по драми от Шекспир, между тях и „Перикъл“. Това бе една от последните му пиеси, в нея имаше и приключения, и магии, и любов. Именно в този текст Дженс намираше ключа към неговата, на Падиля, филия, Молба, във впечатляващата сцена на срещата между главния герой и дъщеря му. Това последното, разбира се, не бе го разказал на Каролина.

— Чудесно е станало. — Опита се да не обръща внимание на неприятния спомен за този откачен мошеник. — Не е нужно да правиш каквото и да било повече...

— Татко, знам какво ти е.

Сериозността ѝ го накара да я погледне отново. На двора Пирата, голдън ретривърът, лаеше в дъжда по минавачите.

— За празника тая вечер, нали? — каза Каролина. — Чух ви да се разправяте с Алваро и наистина не искам да ме води. Няма защо да се притеснява заради мен...

Извън телефонът, бе далече, някъде извън стаята, и после се чу гласът на Алваро: „Татко, телефонът!“ Падиля целуна отново дъщеря си и тръгна към вратата.

— Ще говорим — рече, докато излизаше, — но ще отидеш на тържеството с класа, Карола, все едно кой ще те заведе. Сигурен съм, че ще си изкараш чудесно.

Дъщеря му се съгласи. За разлика от Алваро, тя не спореше никога.

Вероятно защото, както твърдеше брат ѝ, „така или иначе, винаги постигаше своите намерения“. С тия весели мисли в главата и чувствайки се по-добър, се отправи към спалнята, където бе най-близкият телефон. „Непознат номер“, прочете на дисплея.

— Да — каза в слушалката.

И след няколко конфузни секунди я окачи обратно. Без съмнение ставаше дума за сгрешен номер.

Обърна се и отиде в кабинета.

„Няма нищо. Имам работа за вършене...“ Включи компютъра върху бюрото и отвори пощата. Влезе в една папка и веднага я затвори. „Не всичко, не...“ Върна се обратно в спалнята, тананикайки си някаква песничка, и се сети, че куфарчето с документите бе останало в колата. Но за това имаше време. Много време. Преди всичко трябваше да си почине. Взе слушалката.

— Телефоните — каза — изключени.

Проследи развеселен как диодите на отделните канали един след друг изгаснаха. После влезе в хола, където Алваро продължаваше да прехвърля дискове, които огласяха цялата къща, и изключи и сензорите за поведение. Измърмори, питайки се, загледан в сина си: „Не, още не. Всяко нещо по реда си...“

Отиде в кухнята. Амелия, домашната помощница, се взираше в таблото на микровълновата фурна. Падила се наведе зад нея, издърпа един кашон и измъкна дълъг нож за рязане на месо. С него се насочи към момичето.

„Всяко нещо по реда си...“

Пусна Амелия на пода в червена локва, която изпоцапа обувките му, върна се в хола през другата врата и се приближи до сина си, обърнат с гръб към него, улисан в своите занимания.

Каролина Падила доизпипваше тук-там картината, когато шум от нещо, изпотрошило се на парчета, идващ някъде от вътрешността на

къщата, я накара да потрепне.

— Какво стана? — възкликна.

Не последва отговор. Или не я бяха чули, или инцидентът не е бил съществен, заключи, защото музиката на брат ѝ продължаваше да се носи откъм хола. Отвън Пирата се дереше от лай, както никога, а дъждът не бе спирал да плющи.

„Амелия, разбира се, някой от нейните специалитети, пак праща нещо на боклука“, си помисли с усмивка и се съсредоточи върху рисунката. Само че се почувства уморена, остави четката в малкия съд с вода при останалите и избърса ръцете си. Бе много внимателна, обичаше чистотата, подреждаше си вещите и стаята ѝ блестеше. Преди години, когато родителите му се караха заради вечния безпорядък около него, брат ѝ се бе подиграл: „Карола не разхвърля, защото не мърда от мястото си.“ Последва грандиозен скандал, викове, мама дори се заплака. Но тя жестоки думи изобщо не успяха да я засегнат. Много обичаше Алваро и беше убедена, че чувствата им са взаимни. „Лошото е, че е момче — разсъждаваше. — Момчетата са такива, тъпанари.“ Разбира се, че нямаше да бъде тя тази, която щеше да му провали празника тази вечер.

Хвърли поглед към часовника и се досети, че Амелия всеки момент щеше да чукне на вратата, за да ѝ каже, че вечерята ѝ е сервирана. На нея винаги ѝ казваха, докато на брат ѝ — не. Но Каролина не харесваше родителите ѝ да се отнасят към нея по „специален“ начин. Понякога ѝ се струваше, че за инвалидността ѝ се грижеха повече, отколкото за самата нея: отделяха и време, и пари за най-различни средства за възстановяване и безсмислени терапии. Защо не можеха да я приемат такава, каквата бе? Това ѝ досаждаше, както и онова, че не знаеше как да им го каже, без да ги обиди.

Стори ѝ се, че някой стои пред вратата на стаята ѝ. Сигурно Амелия. Който и да беше, не се осмеляваше да влезе. Запита се дали не е Алваро, дошъл да ѝ пробута поредната си шегичка.

— Чувам те — викна на висок глас и с усмивка.

Отново не последва отговор. Включи управлението на стола и отиде до вратата, когато неочаквано нещо в картината привлече вниманието ѝ.

Татко имаше право, ангелът наистина беше прекалено сериозен. Освен това се бе вторачил право в очите ѝ.

Каролина, виж ме.

Защо го бе нарисувала такъв? Вече не й харесваше.

Дръжката на вратата бе започнала да се завърта.

Най-вероятно беше уморена, защото образът на ангела внезапно взе да я плаши. Прогони от главата си мисълта, че му е направила ръцете толкова дълги не за да й предложи убежище в прегръдката си, а за да я хване. Пръстите му бяха разтворени като на граблива птица.

Моя си, Каролина.

Какво имаше там в неговия поглед, вътре в тия очи?

Потиснатата от собствената си рисунка, тя не схвана в първия миг, че мъжът, който, накуцвайки, влезе, бе оцапан от главата до петите с кръв, нито пък забеляза ножа, също целия в кръв, но се взря в лицето му, по-скоро в очите. И секунда след като бе вдигната от стола й на колела и захвърлена върху леглото, и то с такава сила, че не успя дори и да извика, откри две неща.

Колкото и *невероятно* да изглеждаше, тоя мъж бе баща й.

Забеляза и друго, и то бе точно същото, което бе доловила в очите на ангела.

Удоволствие.

Остатъка от деня прекарах в догадки. И защо имах чувството, че Дженс крие нещо? Може би знаеше къде е Вера? А отвличането на Елиса? Не бяха ли свързани двете събития със случая Ренар?

Опитах се да говоря с Падиля, но в Лос Гуардесес ми казаха, че си е взел почивен ден, а с личните му телефонни номера не разполагах. Последната ми надежда бе Мигел. Ала той не отговори. Предположих, че се е върнал на работа, и оставих съобщение. В един момент, вече бе почнало да се смрачава, телефонът звънна, беше Мигел. Изглеждаше доволен, извини се, че не се е обадил по-рано, и предложи нещо, което не ми вършеше никаква работа. Да се видим в един мексикански ресторант, където бяхме ходили и друг път и ни бе харесало. Аз нямах никакво желание да излизам да вечерям, но той започна да ме уверява, че само иска да седнем на някое приятно място да си поговорим. В края на краищата се съгласих, сложих си якето и пристигнах преди него, след като прекосих целия дъждовен и студен Мадрид. Бе препълнено и трябва да си призная, че атмосферата вътре в навечерието на празника, спомените от други вечери, прекарани тук, както и няколкото глътки от коктейла „Маргарита“, който си поръчах, ме съживиха. И така, докато разглеждах менюто със снимки на ястията, една сянка над мен ме накара да вдигна поглед. Бе дошъл.

— Здравей, мила.

— Здравей.

Беше впечатляващ, с черната копринена риза и белия вълнист перчем. Усмивката наред подстриганата му брада, подобно на напитката, ме стопли. Дадох си сметка отведнъж, че бе добра идея да се срещнем тук.

Мигел се оправи набързо с поръчката и се посвети на мен. Бяха ни сложили на маса близо до кухнята, отдето се чуваха гласовете на персонала, но пък бяхме далеч от смеховете и възклицанията на клиентите. Така или иначе, докато говорех за Ренар, за срещата с Дженс и съмненията си около отвличането на Вера, светът изчезна напълно. Мигел галеше превързаната ми ръка, което ми напомни

подобна сцена в един друг ресторант с Марио Валие, сякаш векове назад. Като свърших, въздъхнах дълбоко.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Да, както навремето в „стаята на откровеността“.

— Мисля, че ти самата се набутваш в улица без изход, мила.

— Хубаво. Сега ми кажи ти знаеше ли истината за Ренар?

— Не. — Гледах красивите му очи и съзирах в тях единствено искреност, отражение на моята. — Не знаех нищо, кълна се. Но ще бъда напълно откровен, Диана. Не съм изненадан. Опити с такива като нас са правени в целия свят... Чакай, остави ме да говоря... Ако ме попиташ как го вменявам всичко това в собствената си етика, ще ти кажа: достойно за порицание, става ли? Така, а дали мисля, че трябва да се вдигне скандал, да се извикат вестниците, да се разкрие истината? Не, категорично не. Също така и че онова, което се случи с клетата Клаудия, няма нищо общо с Вера... Фалшифицирани компютърни данни? Извинявай, но бръцолевенията на един психар, минути преди да пукне, не ми се струват особено достоверни...

Тия думи до такава степен ме смутиха, че не отвърнах нищо. След малко казах:

— Мигел, професор Дженс инсценира залавянето на нашата колежка Клаудия и я измъчва цял месец в името на някакъв научен експеримент. И това според теб е единствено „достойно за порицание“?

— Всички сме минали през жестоки изпитания по време на нашето...

— Само че онова не е било от твоите *смотани* „изпитания“.

Околните обърнаха лица към нас. Предположих, със сатанинско удоволствие, че сред персонала има внедрени служители от тайните служби и че утре вестниците ще излязат със заглавия „Двама агенти арестувани в столично заведение, задето са разговаряли на всеослушание по поверителни проблеми пред порция начос с гуакамоле“. Погледа ми улови една девойка, която пробваше на ръката си гривна, и извърна глава, а аз си спомних, че в това заведение в края на вечерята подарявах на дамите по някоя дрънкулка от уж ацтекски произход.

За щастие Мигел ме познаваше достатъчно, за да не ми направи забележка от сорта „не викай“, „гледат ни“ или някакви подобни

тъпотии, които щяха да ме раздразнят и да се развикам още повече. Просто замълча и хапна от предястието. После се избърса със салфетката и отпи вино.

— Диана, миличка, нищо от онова, което правят ченгетата под прикритие, не е нормално, нали?

— Не е необходимо да ми го напомняш.

— Нашата работа се състои от фантастика, театър и измами...

— Да, само че има неща, които са си пълна истина. Чувствата ни са реални. Всичко вътре в нас е действително, нали?

— Да, така е — призна, гледайки ме.

— А и нашето лично достойнство, не на последно място.

— Извинявай, замисляла ли си се за своето лично достойнство, докато се подготвяше за акцията срещу Воайора? И не си желала ни най-малко да му се отдадеш, така ли? — Изведнъж усетих стаената емоция под привидната му сдържаност. — Момичето, което обичам, което бе решило да зареже тази работа, за да се посвети на съвършено друг живот с мен? И внезапно, какво прави? Затичва се към палача и изпъва шия на дръвника. — Поклати глава. — Искам да кажа, че онова, което вършим, е напълно ненормално, само че сме го приели. На всичкото отгоре ни харесва. А когато спре да ни се нрави, както ми се случи на мен, тогава се оттегляме. Не задължават никого да остане.

— Клаудия я задължиха.

— Не, просто я измамиха. Пък и тя бе готова да се отдаде на Ренар, обаче Дженс я избра за нещо повече от това да ликвидира един-единствен кретен: опита се чрез нея да излови всички. А ако някой можеше да му помогне да дефинира маската Йорик, това бе тя. Клаудия бе едно от най-добрите ченгета не само в тая страна, но и в цяла Европа. Както и ти впрочем.

Последната фраза се завъртя наоколо и насити въздуха като силна миризма. Погледнахме се.

— Само че Дженс избра нея — вметнах аз.

— За което вътрешно се радвам.

Занемях след това ужасно просто заключение. Мигел добави:

— Мъчно ми е за Клаудия. Чувството е същото, каквото бих изпитал към убит войник, сражавал се рамо до рамо с мен. Състрадание... и облекчение, че не си била ти. „Благодаря на бога —

казвам си, — благодаря на бога, че е била тя, а не Диана.“ — Повдигна рамене. — Любовта ме прави такъв... егоист.

Бяха донесли второто, но аз стоях неподвижна, втренчила поглед в покривката.

— Впрочем исках да ти кажа друго — продължи Мигел с тона си на разказвач на приказки. — Издирването на Вера буксува и в момента проучват вероятността просто да си е отишла. — Вдигнах объркана очи. Мигел ми обясни, че Вера се е възползвала от една от предишните си служебни идентичности, за да си купи самолетен билет за Лондон. Датите съвпадали и сега се опитвали да влязат във връзка с английските колеги с цел да разберат дали не е започнала работа при тях. — И това е типично за сестра ти — допълни. — Ядосала ти се е и ни е зарязала по бели гащи всичките...

— Господи. — Облекчението, което ме заля, бе чисто физическо. — Господи, господи...

— Държах да съм аз този, който да ти съобщи добрата новина.

Стиснах ръката му и реших повече да не го лъжа.

— Вероятно и моята любов ме прави егоистка.

Мигел се наведе да ме целуне по челото, докато аз плачех, и добави с нежен шепот, но и съвършено ясно, сякаш бяхме потопени в горска тишина:

— Искам да го знаеш: каквото и решение да вземеш, ще го подкрепя. Ако ще и масата да преобърнеш заради Клаудия, с тебе съм. Правим го заедно.

— Обичам те.

— Обичам те. Но мексиканските ни манджи ще изстинат.

Оттук нататък нощта премина по коренно различен начин. Не защото си въобразих, че случилото се с Вера е намерило толкова лесно решение, а просто възможността да е жива ме накара да се отпусна. И ми се стори напълно вероятно. Моята сестра неведнъж бе споделяла намерението си да се опита да поработи в Скотланд Ярд. Спомних си, че една от мечтите ѝ бе да се включи в класа на Софи Атанасио, изявена специалистка в маските на подсъзнателните връзки. Изрових от паметта си един съвсем жив спомен: Вера в Лос Гуардесес, бе само по едни ръкавици и упражняваше техниката „Блъш“, правеше Споразумение и каза: „Защо се запъвам винаги на това място? Много искам да си поговоря с професор Атанасио.“

„О, господи, о, господи, Вера! — мислех си, без да мога да спра да се усмихвам. — Проклетата да си. Ще те науча, като се върнеш... Ще ти тегля едно конско...“

Беше прекрасно. И още по-прекрасно, когато сервитьорът дойде да ни предложи десерт, торта с малини. Но Мигел каза, загледан в мен: — Не искам тука да си ядем десерта.

Даже и сервитьорът се разсмя заедно с нас. Мигел понякога изричаше нещата така, че очароваше всички наоколо, и аз осъзнах, че онова, от което имах нужда след тоя ужасяващ ден, бе именно да прекарам нощта с него. Подхвърлих му да отидем у дома и тръгнахме поотделно, защото и двамата бяхме с коли, а на следващата сутрин той рано трябваше да бъде в Лос Гуардесес. Това ми позволи да остана известно време сама със себе си и да размисля, докато карах по широките централни булеварди и следях в огледалото дали неговите фарове ме следват достатъчно предано. Пред колата току пресичаха маскирани младежи, сякаш празникът на Хелюин се бе превърнал в същински карнавал.

Мислех как да постъпя по отношение на случая с Клаудия, но нищо не ми идваше наум. Разбира се, не бе за първи път някой от нашите да се разбунтува и да разобличи друг. Това бе напълно възможно и около тия инциденти не се вдигаше никакъв шум поради две причини. Първо, защото всички бяхме заинтересовани да се запази мълчание, имахме си общи грехове, които трябваше да си останат между нас. Мръсотия, естествено, съществуваше, но бяхме в състояние да я изринем единствено, при положение че не е разпиляна.

А бе налице и още една причина: темата „псином“ беше прекалено сложна, за да бъде вкарана в ежедневната митология. Дори и психолози, които не бяха тесни специалисти, като Валие, имаха проблем с осъзнаването на неговото въздействие в цялата му пълнота. Определен опият може да предизвика халюцинации, но далеч по-различно е да полудееш вследствие на жест, интонация или мярване на част от тяло. Публично съобщение, че ЦРУ прилага подобни методи, би предизвикало много по-слаб интерес от това, че например крие доказателства за посещения на извънземни.

И какво щеше да се случи, ако проговорех? Дженс официално бе мъртвец, а скандалът нямаше да върне живота на Клаудия. Щях да се превърна в черната овца, в предателка и това щеше да застраши

кариерата на Мигел, та дори и живота ни, и тоя на Вера. Агентите принадлежахме на един изключително деликатен свят, на „гениталиите на системата“, които са по-уязвими от много други органи: можеш да изпратиш в затвора министър, да свалиш президент, даже и цяло правителство, но я се опитай да хванеш системата за „гениталиите“...

Когато пристигнах у дома, вече бях обзета от съмнения, ала реших да оставя размислите си в колата на паркинга. Копнеех единствено да бъда с Мигел. За първи път, откакто моята сестра изчезна, се чувствах отпусната и не желяех да загубя нито миг. Без предисловия, от милувките преминахме в леглото. Мигел ме люби с едно нежно удоволствие, съзерцавах лицето му, още по-красиво с потта по него, широките рамене, които ми позволяваше да милвам, и мускулите на ръцете му. Усещах как с всяка следваща целувка отлитаха различията помежду ни и оставаха само добрите спомени. Стенех, докато извивах тялото си под неговото върху тясното легло вкъщи, и се молех това да не свършва никога. Когато свърши, и на двамата ни се струваше, че блаженството продължава, защото все още бяхме възбудени, а нощта бе наша и можехме да си дадем почивка. Предложих да се изкъпем заедно, но той се усмихна и каза: „Иди ти първа, нека си поема дъх.“ Смях се сама в банята, защото го обичах, защото исках да живея с него, и все това си мислех и като излязох изпод душа, и докато се бършех с кърпата сред горещата пара, и когато усетих студеното дуло на пистолета, опряно в тила ми, и видях в огледалото, което полека-лека бе започнало да се прояснява, Мигел Ларедо, приготвил се да стреля.

— Не мърдай, Диана. Нито жест.

Не помръднах, разбира се. Не бих и могла, дори и без заплахи. Заковах се, втренчена в огледалото, с хавлиената кърпа в ръка и с мокра разрошена коса.

— Сега искам да покриеш главата си с кърпата.

— Кърпата — повторих глуповато.

— Да. Върху главата. И никакви приказки. Направи го бързо и без да се обръщаш.

Прииска ми се да прихна, не знам защо. Може би защото всичко изглеждаше комично. Току-що бяхме правили любов, преди миг се

целувахме и си шепняхме мили неща. Той продължаваше да си е Мигел Ларедо и макар и напрегнат, гласът му беше същият, който толкова пъти ме бе успокоявал след моите кошмарни сънища.

— На главата, Диана — настоя. — Кърпата. Или стрелям.

Подчиних се. Светът се превърна в нещо влажно с миризма на гел. И усетих една ръка около кръста да ме притегля, оставих се да бъда отнесена като балерина в шеметен валс. Босите ми крака настъпиха неговите и дори и не обърнах внимание на това, че се бе облякъл, докато съм си вземала душ. За щастие апартаментът ми бе малък, нямаше дълги коридори между стаите, които, общо взето, бяха преходни.

Преди да стигнем до спалнята, получих още инструкции: застанах на колене до леглото с вдигнати ръце, кърпата бе все така омотана на главата ми. Призрак, излязъл изпод душа. Припомних си един етюд по „Цимбелин“, който бях изпълнявала в чифлика, наметната единствено с чаршаф.

И пак дулото на пистолета, опряно в слепоочието ми. И гласът в ухото ми. Докато говореше, уви лицето ми с хавлиената кърпа, без да ме докосва.

— Знам на какво си *способна*, Диана. А и ти знаеш, че знам. И двамата сме от занаята. Можеш да ме подчиниш със светкавични маски, но те предупреждавам, че трябва да действаш наистина със *светкавична бързина*. Ако опиташ и не успееш, няма да съм в състояние да избегна изстрела. Вярвай ми, тая кърпа предпазва повече теб, отколкото мене. Ясно ли е? Отговори с „да“ или „не“.

Избъбрих едно бързо и безпристрастно „да“. Разбира се, че да, филията на Мигел бе Споразумение, а слабото му място — тънката граница между полицаи и престъпник. Маската изискваше тялото ми и най-вече лицето ми да са видими, така че кърпата бе предпазна мярка срещу евентуалния ми опит да го обсебя. Това ме накара да си мисля, че всичко се случваше на сериозно. Уплаших се.

Ръката му се отдели от мен, но пистолетът от главата ми не. Стоях неподвижно, като вдишвах собствения си дъх. Не виждах нищо пред себе си, единствено светлината от лампата върху нощното шкафче, която успяваше да проникне през тъканта. А погледнех ли надолу, съзирах задъханите си гърди и горната част на бедрата.

Държах ръцете си вдигнати нагоре, така както ми бе заповядал. Ръката с бинта ме болеше.

Внезапно каза:

— Какво прави днес след церемонията?

— Видях се с Виктор Дженс в параклиса и говорих с него... Вече знаеш... После се прибрах вкъщи. Търсих те няколко пъти, ти не отговаряше и най-накрая се обади...

— И беше тук през цялото време?

— Да.

— Можеш ли да го докажеш?

— Да го докажа? — задъхах се. — Не... Не знам... Бях сама... Какво става, Мигел...?

Настъпи тишина. Трая толкова дълго, че си помислих да не би да е излязъл от стаята. И пак чух гласа му, заговори беззвучно, сякаш произнасяше молитва:

— Падиля е мъртъв. Днес следобед, като се прибрал от параклиса. Взел кухненски нож, прерязал гърлата на домашната помощница и на сина си, отишъл при парализираната си дъщеря и убил и нея. После си извадил очите и накрая си забил ножа в гърлото. Жена му не си е била вкъщи и това я спасило.

Представих си ужасната сцена и кожата ми настръхна.

— Той е... полудял — промърморих.

— *Накарали са го.*

— Какво?

— Напълно сигурен съм, че знаеш какво искам да ти кажа — добави.

Цялата влага от душа за миг се изпари от тялото ми.

Сякаш някой бе отворил вратата на огромен хладилник зад гърба ми.

— Разбира се, анализите ще са готови след дни — продължи, — само че огледът на мястото не допуска никакво съмнение: бил е обсебен. И вече притежаваме квантовия анализ на „самоубийството“ на Алварес, самият Падиля ни го прати. Познай сама: изражението на лицето, начинът, по който е оставил нещата и дрехите около себе си, възелът на въжето... Всичко съвпада.

Разбрах какво иска да ми каже и се опитах да говоря спокойно.

— Мигел, не съм го направила аз.

— Ти намери трупа на Алварес в чифлика, Диана — прекъсна ме. — А и трябва ли да ти напомням заплахите срещу Падиля тази сутрин след церемонията? Ако между нас има агент, който да притежава такива способности, то това си ти...

— Само че защо именно аз? Абсурдно е.

— Освен това маската не е била каква да е — продължи твърдо, — ни най-малко... Още не знаем как си я направила, но подобна непозната техника е използвана и спрямо Воайора, нали така?

— Всичко това, което говориш, не доказва *нищо*!

— Свали си кърпата от главата — постанови неочаквано. — Само от главата, бавно.

Уплаших се от тая неочаквана заповед. Какво целеше? Повдигнах краищата на кърпата едва-едва, разтреперана, и я оставих да се свлече върху раменете ми. Лампата от шкафчето блестеше в очите ми и ме караше да премигвам, но това не ми попречи да видя какво имаше върху леглото, а и Мигел ми го сочеше.

— Беше в гардероба ти — каза.

Стара кукла без дрехи, коса и очи. Нямахте ѝ ги ръцете. Около шията беше вързано късо въженце. По пода бяха разхвърляни дрехи, бельо и обувки. Мигел стоеше до стола на родителите ми. Лицето му изразяваше нещо средно между напрежение и ужас.

— Не ме гледай — заповяда през зъби.

— Мигел, какво е всичко това? — изрекох, като отклоних очи.

— До трупа на Алварес имаше три обесени кукли, помниш ли? А след като е избил семейството си, Падиля е окачил една такава на тавана у тях. — Всяка дума произнасяше невероятно твърдо, пистолетът продължаваше да е насочен срещу мен. — *Тази* я открих в дъното на гардероба ти, Диана... За кого си я приготвила? Кой щеше да е третата ти жертва?

И осъзнах, че отделните части на тоя кошмар се свързваха по някакъв начин помежду си. Все още ми липсваха фрагменти от цялото, но започвах да схващам как всичко до този момент е идеално подредено.

Прозрях, че не сме вечеряли заедно, нито сме изричали любовни признания, нито пък сме изпитали каквото и да било удоволствие един от друг в леглото: просто всеки от нас е изиграл *своята* роля. Присъствието на Мигел в ресторанта и после тук в моята спалня е

било сценарий, и сега прекрасно си давах сметка за това, предназначен да въздейства върху собствената ми филия, Труд. Всичко е било детайлно разработено. Както при Якимо от онази сцени в „Цимбелин“, когато той излиза от сандъка вътре в стаята, където Имогена спи, и се опитва да се сдобие с неверни доказателства за това, че се е любил с нея. По същия начин Мигел се опита да ме прикотка, за да проникне в къщата ми и да я претършува. Дженс казваше, че тази сцена в един от последните романи на Шекспир е олицетворение на профила Споразумение, както и обезглавяването на персонаж, облечен в чужди дрехи, или пък травестията на Имогена. За мен лично сцената със сандъка бе литературна метафора на проиграното доверие.

В този случай предателството беше двойно. Помъчих се да му го обясня.

— Това е уловка — казах с цялото спокойствие, на което бях способна, без да го гледам, без да мърдам, за да докажа, че нямам намерение да атакувам.

— Уловка...? — повтори.

— Тая кукла не е моя, някой я е подхвърлил, за да ме натопи.

Чух го как изцъка с език. Стори ми се, че изпитва съжаление.

— Като открих куклата, проверих кодовете за достъп, само *ти* си влизала от месеци насам... Моля те, изслушай ме. Недей да усложняваш допълнително нещата. Изгубих цял следобед, откакто полицията намери трупа на Падиля, да навивам Олга да не те арестува и да ме остави да се добера до някакво конкретно доказателство... Не можем да се доверим на това, в което ти самата *вярваш*, разбираш ли ме? — Гласът му издаваше такава дълбока болка, че потръпнах. — Ако си паднала в дупката, не си отговорна за онова, което вършиш...

Ето какво си мислех. Че вследствие на изчезването на Вера, на усилията ми по случая с Воайора и на факта, че бях научила за историята с Ренар, съм откачила, което ние наричахме „да паднеш в дупката“. Разбира се, „самоубийствата“ на Алварес и Падиля, с тия отворителни саркастични обесени куклички в стила на несъществуващия Ренар, бяха плод на едно и също болно съзнание. Само че кой можеше да стои зад всичко това? За момент, докато слушах думите на Мигел и гледах куклата върху леглото си, ми се зави свят: А беше ли напълно невъзможно това да съм самата аз, без да зная?

— Сега ще се обадя — каза Мигел. — Покрий главата си с кърпата, моля те.

— Мигел, моля, изчакай...

— Прави каквото ти заповядвам.

С крайчеца на окоото забелязах, че използва телефон-гривна, вграден в пурпурен скъпоценен камък на лявата му китка. Бях го видяла по време на вечерята в ресторанта.

И съвършено ясно прозрях: ако Мигел успееше да се обади, ако уведомише Олга или полицията, за мен не оставаше никаква възможност. Агентите, обвинени в престъпления, изчезваха от картата. Бяхме достатъчно опасни, за да ни пращат по обикновените затвори. Щяха да организират, разбира се, процес, но не и преди да бъдат взети всички мерки да ме обезвредят напълно. Дори и принципът *habeas corpus*^[1] не може да бъде приложен тогава, когато обвиняемият е бомба с повреден закъснител.

Напънах се да разсъждавам бързо и, струва ми се, изрових нещо.

— Виктор Дженс — казах.

— Диана, покрий главата си — настоя, но забелязах, че думите ми го разколебаха.

— Мигел, слушай, това навярно е Дженс... — И изведнъж идеята ми се стори съвършено очевидна. — Продължава да обучава агенти, днес станах свидетелка! Много е възможно всичко да е инсценирано от него, още един експеримент...! Сигурно е Дженс! Прати някого у тях. Знаем къде живее.

И чух нещо, което прозвуча като изтървана върху пода чаша.

— *Вече* бяха в дома му, Диана. Днес следобед, след като Падиля се самоуби, от отдела потърсиха Дженс. Само че не го откриха. Събрал си е набързо багажа и се е обадил на шофьора и домашната помощница, че заминава за известно време. Не е съобщил къде. Продължават да го издирват.

— Това доказва, че има какво да крие.

— Или пък го е страх да не свърши като Алварес и Падиля — чисто и просто ме поправи. — Но при всички случаи ще го намерят, Диана, не се притеснявай. А сега за последен път ти казвам, покрий си главата. Не ме карай да използвам това, не и спрямо тебе — добави.

Осъзнах, че тая хавлиена кърпа може да стане сетната, окончателната завеса. Ще се спусне върху очите ми, всичко ще бъде

приключено. Но също така разбирах, че ако не го направех, Мигел щеше да ме застреля. А можеше да ме застреля и ако играех честно. Бях гола, на колене, с открита глава и най-дребният жест от моя страна, поглед, потрепване на устните, едва забележима промяна в стойката биха могли да бъдат изтълкувани от него погрешно. Преди един час ми бе казал, че ме обича, което навярно беше истина, както и това, че в същото време играе роля. Истината във взаимоотношенията между агентите бе само още един щрих в големия театър на живота. Мигел не би допуснал да рискува с мене. Той самият току-що го каза: ние сме от занаята. А аз се бях оказала прекалено опасна.

Взрях се в пистолета. Бе от тия, дето приличаха на играчки от „Лего“, и човек можеше да си го носи разглобен в джоба, без да се забелязва. Мигел явно го беше измъкнал, докато съм била в банята, и го бе сглобил за части от секундата. Имаше и заглушител. Един изстрел в ръката или крака щеше да ме извади от строя за много по-малко време от онова, което ми бе нужно, за да му направя маска и да го накарам да подлудее от удоволствие. Пръстът му стоеше на спусъка и разбирах защо бе толкова нервен. *Убедена* бях, че ще го използва.

Прецених възможността да опитам с някоя маска въпреки всичко, но се почувствах неспособна да атакувам Мигел. Предпочетох каквото и да е, само не това.

Полека заповдигах кърпата.

Гривната.

— Чакай — измърморих. — Има медицинска гривна.

— Какво казваш?

— Виктор Дженс. Има медицинска гривна, за следене на състоянието му онлайн. — Не гледах към него, но съдейки по мълчанието му, проумях, че това не са го знаели.

— Активна? — попита след пауза.

— Доколкото ми е известно, да. Дори и да е изключена обаче, може да послужи, щом е на ръката му.

Подобна гривна съдържаеше и информация за биологичните параметри на пациента: беше като пръстов отпечатък, с предимството, че бе възможно да се открие и от разстояние. Където и да бе Дженс, за компютрите ни тя щеше да е видима като ураган за спътник.

Мигел свали ръката с телефона, но не и погледа си от мен.

— Диана, доколко мога да ти вярвам?

— Единствено те моля първо да се срещнеш с Дженс... Обади се, ако желаеш, на Олга и ѝ кажи, че съм ти дала това сведение... Мигел, сигурна съм, че Дженс държи ключовете към случилото се... Направи поне това, моля те... После ме предай на когото искаш.

Отново мълчание. Покрих главата си и се наведох още повече в очакване. Не бе необходимо да добавям например „Не лъжа“, все пак се надявах любовта му към мен да проговори. Въпреки че бяха подбрали именно него за тая мръсна работа, като че ли нарочно, защото не беше тайна, че възнамерявахме да се оженим. Но аз вярвах, че Мигел ме обича и че това чувство е по-силно от който и да било театър. С други възможности не разполагах. Оттук нататък всичко бе в ръцете му.

— Ще направим нещо — заяви накрая. — Ще се обадя на Олга и ще ѝ съобщя това за Дженс. Ако установим връзка, отиваме при него веднага. Но и ще ѝ кажа какво съм намерил в гардероба ти, Диана. Фактът, че Дженс е заминал, не означава, че си невинна.

Това бе типичното му чувство за справедливост. Приех условията. Нямаше какво друго да направя. Мигел ми заповяда да не мърдам, докато говори.

В тоя момент нещо изпиука. Разпознах домашния си телефон.

— Дано да е Олга — рече той, след като го остави да звънне два пъти.

— Отговарям — викнах, както бях на пода, без да помръдвам.

Без съмнение гласът, който прозвуча от усилвателите в спалнята, не принадлежеше на Олга.

— Здравейте, Диана и Мигел... Познахте ли ме? Наистина? Аз съм Виктор Дженс... — Не бе възможно да сбъркаме неговия дрезгав, надменен, натрапващ се, задъхан, като че ли обладан от бесове глас. — Знам, че сте заедно, мога да ви гледам и да ви слушам какво си приказвате... — Кратка тишина. — Добро попадение, това с гривната, Диана, не се бях сетил, а е вече късно да я унищожавам... — Отново мълчание. — Но е и късно да моля за помощ. Искам да ви видя двамата сега, веднага. Аз съм в чифлика... Знаете пътя... — Прозвуча грапавият му смях. — Предупреждавам ви, че контролирам всичките ви обаждания. Така че, Мигел, не се свързвай с никого, за да не се ядосам. А и на тебе, Диана, не вярвам да ти се нравя, като съм в лошо настроение. Искаш ли да знаеш подробности?

И прозвуча другият, ужасен и измъчен глас:

— Диана... Диана, *помогни ми!*

Още преди да реагирам, Дженс отново изпълни пространството:

— Сестра ти е при мен — допълни.

[1] Habeas corpus (лат.) — букв. да имаш тялото си, началните думи на закона от 1679 г. в Англия за свободата и неприкосновеността на личността. — Б.пр. ↑

— Съжалявам...

— Вината не е твоя.

— Случва се при старите ченгета... Това да паднеш в дупката, искам да кажа... Но не повярвах, докато не открих тая кукла в гардероба... Аз...

Мигел се навеждаше прекалено над волана, докато говореше. Спомних си една техника, която се прилагаше за маската на Играта, където трябва да се наведеш достатъчно, така че да изпъкне декорът. Но в тоя момент бях уверена, че Мигел единствено се старае да е искрен.

— Добре. Ясно ми е — отвърнах.

Нямах никакво желание да подлагам съвестта му на изпитание. Освен това го и разбирах. Знаех какво е усещането пред прага на дупката. Играехме със собствените си чувства, удоволствия, най-интимни истини, и то до такава степен, че в края на краищата границата между маската и собствената ни същност се заличаваше. И все пак бяхме *нещо повече* от онова, което смяташе Дженс: не просто нови маски, подобни на геологични пластове, на чието дъно се люшкаха утайки от неподозирани за останалите удоволствия.

„Дженс“, помислих си. Сега май самият той бе вътре в дупката.

— Исках да ти вярвам, Диана... — Мигел все повече се оплиташе в разкаяния. — Кълна се... Само че това бе работа. Най-трудната в живота ми...

— Зная.

А знаех и до каква налудничава степен Мигел спазваше правилата. Ето това най-малко от всичко ми харесваше у него, поведението на войник с изваден мозък, което Марио Валие даваше за пример. Но не се борех с тази му склонност, всички си имахме начини да понасяме собствения си срам, неговият бе подчинението. Актьорът Мигел изпитваше нуждата да следва стриктно инструкциите на наставника.

Хвърлих поглед към него: с красивото си лице и бялата брада беше като цар от детска приказка. Наистина не ме интересуваше, че се усъмни в мен. Фройд би казал, че се опитвам да се сдобия с бащата, когото съм изгубила. Дженс пък щеше да каже, че първия път, когато съм го видяла, Мигел е направил нещо или просто нещо се е случило наоколо, което ме е обсебило. Все едно. Каквото и да бе, аз го наричах любов. И се запитах дали беше възможно да опазя нашите отношения до края на този кошмар.

— Направи онова, което трябваше да направиш — мъчех се да го успокоя. — И ти благодаря, че не поиска помощ отвън...

— Нямаме право да рискуваме живота на Вера. Това копеле не се шегува. Не зная как го е постигнал, но явно се е включил в полицейските канали... Ако им се обидя, ще го разбере.

И беше истина. Мигел опита да позвъни на Олга, когато, след като се облякох, се завтекохме към колата, ала гласът, който прозвуча в слушалката, бе отново на Дженс. Постанови, че няма да позволи никакво отклонение от заповедта, и ние обещахме, че ще се подчиним.

Светът около нас се превърна в шеметен мрак, когато Мигел натисна газта на автомобила. Бе на зазоряване и всички, които бяха решили да напуснат града или да дойдат, за да прекарат тук празничния ден, вече го бяха сторили. Пътувахме почти сами по магистралата, две лица, от време на време осветявани от нарядко преминаващи коли и камиони. Скоро щяхме да навлезем в призрачната зона, в обезлюдено поле, сред вечната зима на 9-N, и тогава нощта щеше да ни погълне безследно.

Там ни очакваше Дженс. Със сестра ми.

Какво щяхме да направим, щом стъпим в чифлика? Говорихме затова, оказа се, че не сме съвсем наясно, а и Дженс бе в състояние да ни слуша и в момента. Мигел носеше пистолета си, въпреки че, и това го знаехме, най-опасните оръжия бяхме ние. Тоя път не ставаше дума за обикновен психар. Мигел го каза недвусмислено:

— Полудял или не, това е Виктор Дженс, който познава агентите по-добре от всеки друг. Недоумявам какво желае: може би да ни натисне или да ни премахне, за да не обявим истината за Ренар... Но ако е вярно, че държи сестра ти, трябва предварително да вземем мерки...

— Ако е вярно? — повторих и Мигел кимна.

— Недей да забравяш, че чухме единствено гласа й... Дори и да е бил нейният глас, не е сигурно, че тя е там и че му е подвластна. Онова, което ти казах, е възможно, има данни Вера да е заминала за Лондон... Ако пък Дженс и това е успял да фалшифицира, значи е властелинът на света.

— А може би е.

Мълчанието му ме наведе на мисълта, че разбираше онова, което исках да кажа. Случилото се с Алварес, с Падиля, куклата в моя дом говореха за нещо повече от коварство. Даже не бях в състояние да си представя как го е постигнал или пък кого е накарал да го извърши, но интуицията ми подсказваше, че оня, който ни очакваше в чифлика, не бе Дженс, когото познавахме. Испитвах силен страх. Както, като бързаш да направиш нещо, което е от изключителна важност, и се проваляш: объркване и страх. Дори не смеех да си помисля какво можеше да й се случи на Вера, ако наистина бе при него.

Диана, помогни ми.

Предпочитах да не мисля за нея.

Тогава усетих ръката на Мигел върху моята и разбрах, че взаимната ни телепатия проработва отново.

— Няма да му позволя да причини каквото и да било на Вера. Кълна ти се, миличка. Тоя копелдак няма да ви направи нищо и на двете.

Видях очите му, които за миг се бяха отклонили от асфалта на пътя, за да се обърнат към мен — лицето му се очертаваше в мрачното странично стъкло, — и му повярвах.

— Нищо и на трима ни — прошепнах и стиснах ръката му в своята.

Останалата част от пътуването мина в мълчание, сякаш искахме да не се разсейва топлината и светлината от последното заклинание. Малко по-късно спряхме пред огромната черна сграда. Бе започнало, макар и слабо, отново да вали, стана ми студено, като излязох от колата, и разтрих ръцете си през якето. Вятърът обръщаше дъжда в нещо като пръски от вълнолом.

— Виктор! — извика Мигел и гласът му прозвуча не на място сред страховитата тишина. — Тук сме! Чувате ли ме? Защо не излезете да поговорим?

Прави, от двете страни на колата, очаквахме отговор.

— Като че ли няма никой — каза Мигел.

— Може да се мине и от другата страна — отбелязах. — Алварес оня ден бе оставил колата си там.

Бяхме взели прожектори и като угасихме фаровете на колата, ги включихме. Мигел хвана своя с лявата си ръка, а с дясната — пистолета, който хвърли дълга, тясна сянка на земята. Така осветени, стояхме сред тия зидове, които образуваха тъй наречения от нас чифлик. Не се бе променило нищо: двата склада с олюпени стени и прозорци без стъкла, както и вятърната мелница, превърната в нещо като кула, си бяха все същите, сиви и самотни. Дори и храстите наоколо не бяха пораснали, сякаш животът не касаеше изобщо цялата тази мъртва материя.

Готвехме се да заобиколим складовете, когато Мигел се закова на място.

— Стой. — Силуетът му се очертаваше в празното на един прозорец, той осветяваше вътрешността, но аз все още не успявах да видя нищо. Покачи се върху рамката и в следващия миг като че ли мракът го погълна. — О, господи — викна откъм тъмнината.

— Какво става?

Преминах през дупката и заставах разтреперана до него.

Никой от двамата не можа да промълви и дума, въртахме прожекторите и съзерцавахме картината пред себе си.

Докъдето достигаше светлината, подът бе отрупан с манекени, заели най-различни пози, като застинали по време на сатанински бал, състоял се преди векове: кринолини, високи дантелени яки, жакети, чорапи, пелерини, маски. *Ноцта на Хелоун. Заповядай на специалното ни тържество, Диана.* А след като свикнах с мрака, започнах да различавам ампутирани крака, лица без носове и усти, с размазани очи, проядени от гризачи, кукли, покрити с прах. Нямаха надписи, но си спомних за някои от тях, кои персонажи представяха в нашите етюди: Хамлет, лейди Макбет, Отело, Жулиета... Безумната Шекспирова вселена.

Ела на нашето тържество, Диана. Пак ще играем Шекспир, заедно.

— Каква е тая лудница?... — Чух шепота на Мигел.

— Това е негово дело — казах. — Облякъл е манекените.

Беше трудно да стъпваме, без да ги докоснем, без страх, че във всеки един момент тия ужасии ще оживеят: някоя ръка ще се поклати от течението, някоя глава ще се помръдне или изрисувани устни ще се изкикотят в мрака. Една от фигурите се обърна към мен...

Но тя бе на Мигел.

— Там свети — прошепна.

Посочи стълбата в средата на помещението, която водеше към студиата в подземие. Вратата долу бе полуотворена и в процепа се забелязваше много слаба, ала различима светлина. Очевидно Дженс ни подмамваше да слезем долу. Разменихме си предварително уговорени знаци. Още в колата уточнихме план за светкавична атака или отбрана посредством определени маски. Бяхме готови да го осъществим. Тръгнахме надолу, напред вървеше Мигел, държейки в ръце прожектора и оръжието, като че ли едното и другото имаха еднакъв поразяващ ефект. Като го видях да приближава вратата, сякаш нещо в мен се преобърна.

— Внимавай — казах му.

— Виктор? — извика високо и я бутна с крак. — Доктор Дженс? — прибави със съвършено различен тон, който не познавах, но ме накара да изстина.

Настигнах го и двамата застанахме на прага в недоумение. Пространството на първото студио бе осветено с лампа за къмпинг, сложена на пода. Наоколо бе празно, мебелите от наше време бяха наредени до стената заедно с онази душкабина.

И той, седнал с гръб към входа.

Оттам, където стояхме, не можехме да видим лицето му, но бяхме сигурни, че това е той. Бялата му коса нямаше как да бъде сбъркана. Бе се разположил на едно старо, изпочупено и без тапицерия дървено кресло, един от театралните ни „троне“, и, изглежда, бе наметнал някаква пелерина на немоцните си рамене.

Мигел го повика по име още веднъж, ала тишината бе толкова непроницаема, че сякаш сърцето ми престана да бие. Внимателно го приближихме от двете страни, аз бях отдясно. Виктор Дженс, защото бях напълно сигурна, че това е той, се бе смалил под дебелия сиво-зеленикава тъкан, която го обвиваше от врата до обувките. Въпреки това заемаше трона като театрален крал, един стар и изнемощял Лир. Дори и не останах учудена, че именно това бе написано с разкривени

букви върху малката лепенка, поставена на гърдите му: „Лир“. Ръцете му бяха отпуснати от двете страни. Носеше същите черни ръкавици, както в параклиса. Видях лицето му и ме обзе страх.

Бе покрито с маска, от косата над челото до под брадата. Не бе вързана на тила, стоеше като залепена. Бяла като оглозгана кост с дупки за очите и устата, без нищо повече. Бе с наведена глава и коса, паднала върху невероятното лице. Спокойствието му го отъждествяваше с манекените от горния етаж.

— Професоре... — промърмори Мигел. — Виктор...? Погледнах към спътника си и се убедих, че мислехме по един и същи начин. Тази поза с увиснала брада, застиналото тяло... Съзерцавахме труп. Без всякакви следи от кръв или насилие.

— Ще махна това. — И Мигел протегна ръка.

Внезапно, когато почти докосна пелерината, маската незабележимо се отмести и отдолу проблесна живот.

— Позволи първо да говоря!

Бе вдигнал ръцете в ръкавици, все едно искаше да ми пречи на Мигел да му махне маската.

— Защо сте се направили така, Виктор? Какво е всичко това?

— Театър — отвърна Дженс. — Какво, не е ли? Каквото винаги е било. И не само това...

Пое дълбоко въздух или може би се изсмя, не беше много ясно, не успях да видя устните му. Без съмнение ставаше дума за Дженс, въпреки че гласът му звучеше различно от оня, който чухме преди час по телефона. Възможно бе да се дължи на ехото, предизвикано от маската, или му представляваше трудност да произнеса думите през тесния процеп, оставен за устата. Или пък бе дрогиран. Или просто бе на прага на смъртта. Истината обаче беше, че ни най-малко не ме интересуваше собственото му здравословно състояние. А само едно-единствено нещо.

— Къде е? — изрекох го като молба. — Какво сте направили със сестра ми, Дженс...?

Не ми обърна внимание. Изглеждаше, че разговаря с някого, но това не бяхме ние.

— ... което мислим... — Трябваше да се наведе над него, за да разбере какво казва. — И което вършим... Което останалите желаят от нас... Театър. Псином. Маскен бал... И какво остава отдолу? Нищо от мен, нищо от теб... Празни, завинаги. Съдове, препълнени с онова, което ни наливат... — Все още държеше ръцете си като екран, поставен пред маската. Нови, луксозни ръкавици, скъпата кожа отразяваше светлината от прожекторите, а сянката им върху фантазмагоричното лице приличаше на едри паяци, които бавно лаят по този череп. — Виновен съм — добави.

— Как убихте Алварес и Падиля, професоре? — каза Мигел. — Кой ви помогна?

— Виновен съм — настоя Дженс и поклати глава. Полека-лека започна да сваля ръцете си надолу, докато заеха предишното си положение. Говоренето му се удаваше трудно, все едно дъвчеше едновременно с това. — Но няма да кажа „съм“... Съм, защото на тебе така ти харесва, и си, защото на мен... Ще кажа, ще кажем, „съм“, „сме“... Ние сме само едно удоволствие... Отсъствие, изобилие от удоволствие... И въпреки това съм виновен.

— Ще махна тая маска, Виктор.

Заплахата на Мигел го съживи и повтори същия жест за самозащита.

— Не! Винаги съм я носил! Ти си носиш своята, остави ме да си нося моята! Нали вече ти казах: виновен съм! Защото извадих от пепелта тая древна мощ... Нещо, което се таи вътре и е трябвало да умре заедно с нас... Чакайте! Искате ли да научите и друго? Шекспир е знаел за това и го е написал... — Докато го слушах, наведена над него, забелязах една подробност: върху лепенката не бе написано „Лир“, а „Леонт“. Платът се бе нагънал и ми бе попречил да я разчета правилно.

Леонт бе кралят от „Зимна приказка“, едно от последните произведения на англичанина, основата на маската на Играта: ревнив към съпругата си, той я тормози дотам, че тя привидно умира, ала в действителност оживява във фантастичната последна сцена, когато се разбира, че се е правила на статуя. Страхотна творба, изпълнена със символи, но която точно в тоя миг не ме вълнуваше никак, както и проповедта на Дженс.

— Обаче Шекспир най-накрая е проумял, че... нищо не е в състояние да промени чрез своя театър, защото ако ние променим

останалите, кой ще е критерият за тази промяна? И затова е изоставил... Джон Дий, неговият наставник, е умрял в хиляда шестстотин и девета... На другата година Шекспир се оттеглил завинаги и Гностичното общество престанало да съществува, гласовете заглъхнали... и псиномът останал затворен вътре в нас, докато науката не го... възкресила.

Аз изгубих малкото търпение, което имах.

— Достатъчно! Намерете си друга публика, Дженс. — Държейки прожектора с бинтованата ръка, го хванах за дясната, с която все още пазеше маската си. — Играта с нас свърши!

Мигел ми показа с жестове да запазя самообладание, но нервите ми се опъваха все повече и повече и не успявах да се контролирам. Мислех си, че тоя измамник съм го слушала прекалено дълго, и в този миг изобщо не ме интересуваше дали е откачил напълно, или пък е помъдрял: нямаше да му позволя да ми отнеме единственото, което имах.

— Кажете ми какво сте направили с Вера! — изкрещях му.

Дженс отмахна ръката ми и на свой ред я хвана с неподозирана сила.

— Няма да я видиш *жива* — извика.

Това бе достатъчно, за да ослепея от бяс. Посегнах и му свалих ръкавицата.

Застанах неподвижна.

Като че ръката на Дженс имаше и друга ръкавица отдолу, наситено яркочервена. И кожата, и ноктите бяха плътно покрити с това нещо. Вкопчих пръсти в маската, но тя бе като залепнала за кожата. Дженс отдръпна глава, чу се звук от раздиране и дебели червени фъндъци се показаха отдолу, като омазаха и ръката ми. Сякаш лицето му бе течно, разкъсах опаковката и то започна да изтича.

И тогава до ушите ми достигна нещо, което ме накара да забравя тази гадост.

Писькът дойде някъде от подземиято.

— Вера! — Втурнах се към коридора, без да позволя на Мигел да ме спре.

— Диана, чакай! Тук се случва нещо много странно...! Не отивай сама, може да е уловка! — Още един вик и Мигел изчезна и като звук, и като образ.

Пресяхох коридора и стигнах до второто студио. Прожекторът ми освети още манекени, люлеещи се ръце, очертания, стари шапки, безоки лица. И кукли, захвърлени на пода. Червената завеса в дъното бе изтръгната от корнизата и пътьом забелязах, че сега висеше, метната върху огледалото отляво. Платът, залепен като тапет върху стената, бе съдран и разкриваше вратата, замаскирана сред зидарията. Бе широко отворена и тръгнах именно към нея, щом чух виковете отново, като бутах по пътя си манекените, които ми се изпречваха, сякаш тичах през тълпа от застинали тела.

Лъчът светлина, пронизващ мухлясалия непрогледен въздух, превръщаше тесния коридор в тунел на ужаса. Сега освен виковете чувах и удари. И като настана тишина, вече долавях единствено собственото си дишане и гласа си, който повтаряше името на сестра ми. Подозирах къде я е напъхал тоя луд старец, но не смеех и да си помисля какво ѝ е направил или пък какво в този миг ѝ се случваше.

Обгърналата ме внезапно тишина ме смути. Извиках отново, отговор обаче не последва. След като минах през отворените стаи, се насочих към затворените. Опитах се да проникна в първата. Но треперещата ми ръка и клеясалото резе ме забавиха. Пробвах с двете, въпреки че отрязаният пръст бе започнал силно да ме боли. Успях и вдигнах прожектора. Беше празна. Повторих операцията със следващата. Резултатът бе същият. И като се приближих до третата, едва-едва дочух отвътре тих плач.

— Вера! — Застоялият въздух щеше да ме задави, закашлях се. — Вера, аз съм! — Това резе ме затрудни повече от другите. Дърпах го с цялата си сила, докато се разклати, и едва се удържах да не ритна вратата, боях се да не я ударя, ако стоеше непосредствено зад нея. Докато се борех неистово да я отворя, преживях стотици пъти оня миг, когато зад тази или някоя от другите се натъкнах на отвратителната гледка на трупа на Алварес.

Вратата най-сетне поддаде.

Онова, което отново ме впечатли, бе тишината. Дори и хлипанията бяха престанали. Сякаш пред мен зейна гроб.

— Вера! — обходих я с прожектора и си дадох сметка, че и тази стая е празна. Но в следващия миг я видях. Сгушена в един от ъглите, с гръб към мен. Повторих името ѝ и извърна треперещата си глава.

Господи, това не е Вера, помислих за една неопикуема частица от секундата.

Докато я разпознах.

И чак тогава, когато вече не очаквах, се вцепених.

Отслабнала, побледняла, очите ѝ потънали навътре и зачервени, лишени от светлина. Косата влажна, залепнала за слепоочията, с мръсна оранжева тениска и синкав панталон. Променена, изглеждаше изтерзана, но не сериозно наранена. Уплашена, но невредима. Там беше. Тя.

Изстена и протегна ръце.

Прегърнах я.

— Тук съм — прошепнах през рамото ѝ, притискайки я до себе си. — Тук съм.

В тоя момент за мен съществувахе единствено тази прегръдка. Аз я закрилях, в състояние бях да я защитя, завинаги. *Ще се посмеем, девочка.* „Не, няма да се посмеем. Вече не можеш да ме уплашиш. Не си способен нищо да ни направиш. Никога повече. Моя е. С мен е. И щом тя е с мен, и мама и татко са с мен, *всички сме заедно.* В безопасност сме. Всички.“

Попитах я за Елиса, само изхълца. Помислих си, че може да е дрогирана, но и че не е това моментът да проверявам състоянието ѝ, а само че трябва час по-скоро да напуснем тази дупка.

— Ще те изведа оттук — прошепнах.

Дори и не понечих да огледам останалите помещения, държах с болната ръка прожектора, обгърнах с другата сестра си под мишниците, тръгнахме през тунела обратно и успокоявайки я с по някоя дума, се отправихме към изхода. Трябваше да се съобразявам с бавното ѝ ходене, но добре беше, че можеше и толкова, трепереше цялата и разчиташе повече на това да я нося, отколкото да върви сама. Питам се, извън себе си от угризения, какво ли ѝ е правил Дженс.

Ала когато излязохме на площадката пред второто студио, видях Мигел и почти забравих за състоянието на Вера.

Чакаше ни неестествено неподвижен. Държеше пистолета вдигнат.

Целеше се в нас.

— Диана, отдалечи се от нея.

— Какво?

— Отдръпни се от нея... — За момент си помислих, че е полудял, но се вгледах в лицето му: беше ужасен. — Не разбираш ли? Това *не го е направил Дженс*. Не може да е *той*.

Никога не бях го виждала толкова уплашен. Усетих как страхът от него преминава в мен сред това черно подземие и кожата ми изведнъж настръхна.

— Махнах му маската и другата ръкавица... Господи, само да го беше видяла... Цялото му лице... Трябва да се е драл през всичкото време, докато сме идвали, разбираш ли? Кожа, мускули, месо... Издран е до кости... — Показа как вероятно го е правел с лявата си ръка, като едновременно с това, захласнат и с отвращение, полугласно го разказваше. И продължава *да го прави* и сега. *Обсебен е, Диана... И той*.

— Не е била Вера — казах и все още притисках сестра си. — Вера не е в състояние да го стори!

— Тогава *кой*? Дали може, или не, Вера е обучавана. И е присъствала.

— Има още някой — промърморих.

Това не бе особено успокояващо. Огледахме се. Под светлината на прожекторите физиономиите на манекените се хилеха подигравателно.

Неочаквано Вера със сила се изскубна от мен. Това ме изненада до такава степен, че съзрях разум в постъпката ѝ: отстъпи заднишком към стената с огледалото с вдигната ръка, сочейки нещо. Сякаш се опитваше да ни предупреди, да ни предпази от опасност. Съдейки по разкривеното ѝ лице и хриповете от ужас, виждаше привидение.

И аз, и Мигел обърнахме прожекторите едновременно. Потиснах вика си.

В дъното, зад първия ред фигури, един от манекените се движеше.

Бавно размахваше ръце и вървеше към нас.

Бе дребен, слаб женски силует с дълга парцалива рокля, разпознах дрехата с щампи на цветя върху манекена, опрян на завесата, заради който миналия път успях да открия тунела. Идваше с приведена глава, затова не виждах лицето му, но пък разчетох табелката на гърдите му: „Хермиона“. Съпругата на Леонт от „Зимна

приказка“, спомних си, жената, която само привидно бе умряла, но после, излязла от неподвижността на статуя, се бе върнала към живота.

Възкръсналата Хермиона. Манекен от плът и кръв. Оживялата кукла.

Замислих се над това като подлудяла и дори и не мигнах, когато тя мина покрай Мигел и с едва забележими движения отне пистолета му и го застреля от упор, нито когато по същия начин взе от ръцете ми прожектора, вдигна лицето си нагоре, освети се: тялото, шията, главата... Лицето, дошло от сенките, добило плът от мрака на отвъдния живот, сияещо и разкривено.

Хермиона, възкръснала.

— Добре дошла в смъртта ми, Жирафке — каза.

III. КРАЙ

*Вълшебствата ми действат и
тез мои
заклети врагове са в пълна
власт
на лудостта.*

*„Бурята“
, III, 3*

Клаудия Кабилдо разглеждаше Диана Бланко на светлината на прожектора.

— Винаги си била прекалено ловка, Жирафке. И това ти пречи.

„Прекалено всякаква“, призна пред себе си: висока, изваяна, с явни следи от умора и рани, причинени от Воайора, но все така ослепителна.

Диана Бланко, курвата с късмет. Не знаеше, дори и не подозираше какво е да страдаш *наистина* в ръцете на някого. Бе дошъл обаче моментът да го научи.

Изобщо не си и мислеше да използва наново пистолета на Мигел, държеше го още в другата си ръка: бе ги обезвредила и двамата с маска на Тайнството. Продължи само няколко минути и вече Ларедо бе извън строя, сгърчен на пода и вероятно мъртъв след изстрела. Колкото до Диана... Е, добре, не представляваше проблем.

Всъщност присъствието ѝ налагаше възбуждащ обрат в развитието на действието.

Чу стенания откъм един от ъглите и насочи светлината натам. Глупавата Вера Бланко се бе свила и трепереше върху дървения подиум на студиото. От нея нямаше защо да се бои, тя също бе обсебена и преди малко бе крещяла и удряла по вратата на килията си, но през цялото време се бе подчинявала на заповедите ѝ.

Всичко беше под контрол. Останалите бяха фигуранти в мизансцена ѝ: манекени, инвентар от постановката, която самата тя бе измислила и в момента ръководеше.

Хвърли поглед към Диана и ѝ направи впечатление, че въпреки хипнозата успяваше да обърне внимание на купчинката върху пода, в каквато се бе превърнал Ларедо.

— О, стига, престани да го гледаш — изсумтя. — Момчето ти е мъртво, Диана, или ще бъде в най-скоро време... И ти го казах, вината си е твоя. Имах намерение да убия единствено Дженс и тъпата ти сестричка и после да се разкарам оттук, да изчезна, пуфффф... — И показа с ръце във въздуха как щеше да стане това. — И да хвърлят

вината върху теб, да те затворят, а аз да започна от нула. Само че благодарение на твоята идея за гривната на Дженс щяхте да го откриете, преди да съм успяла да се изпаря... Така че бях принудена да импровизирам. И не се получи чак толкова зле, признай. Даже ви организирах посрещане от името на Леонт и Хермиона, убедена бях, че ще оцениш символиката. — Развеселена, посочи табелката върху пращната си рокля.

Забеляза, че Диана помръдва устни.

— Кажй, златна — настоя. — Сигурна съм, че имаш много въпроси към мен...

— Ти се самоуби... Видях те да умираш, изгоря жива...

Клаудия се изсмя.

— Да възкръсват, това е единственото, което маските *все още* не могат да правят. Онова, което наблюдавахте, бе просто театър. Бях го планирала още преди година, но чак тази пролет успях да намеря идеалната партньорка, украинка, сервитьорка в една дискотека в Ибиса. Казваше се Олена. Приятелите й викали Лени, както ми довери, когато я обсебих. Досуц приличаше на мен, удивително. Свързах я с една фалшива агенция за кастинги, казах й, че искам да я наема за модел, и междувременно я изработих. Бе от филията на Властта, беше елементарно: техниката е от „Комедия от грешки“. После впрегнах *специалните* си възможности и я програмирах. В началото бяха прости инструкции. Трябваше да дойде в Мадрид с първия самолет, щом я повикам. След като открихте трупа на Алварес, я накарах да пристигне и я скрих в мазето на къщата. В неделя, когато ти ме посети и постави ония въпроси, ми стана ясно, че моментът на моето „самоубийство“ е настъпил. Щом Нели те повика на телефона, всичко вече бе готово: Олена чакаше, скрита в градината до прозореца, бяхме с еднакви рокли, беше сресана като мен. Бях се постарала на всичкото отгоре вкъщи да има бензин, известно ти е — номерът със старата косачка. Нели трябваше само да те изведе от стаята и... хоп, смяната се получи. Олена се вмъкна през прозореца и аз приключих с ролята на травмизирана девойка, която си бе спомнила всичко, изскочих оттам, откъдето беше влязла тя, и изчаках да я видя как се самозапалва под носа ви. Насред потъналата в полумрак къща, поради моята „нервна криза“, твоето объркване се получи още по-лесно. Бях заповядала на Олена да тича, докато гори, защото, поне така й обясних, съм укривала

различни хора в къщата и сега желяех да унищожа следите им. После отидох до колата, където бях затворила Вера, и изчезнах, преди пожарникарите да се появят.

Докато разказваше, бе започнала да съблича изпокъсаната рокля, която бе изнамерила нейде в чифлика. Направи няколко жеста от маската на Труда, филията, към която принадлежеше Диана: смъкна я през слабите си бедра до глезените. Отдолу бе по костюма, който си беше сложила в онази претоварена от задачи утрин, втората след официалната ѝ смърт, костюм на балерина, целият черен. Виждаше се само силуетът без никакви детайли, а точно това бе нужно за профила Труд.

— „Горещ“ финал, нали — добави весело, — и необходим, с живи свидетели, ти и Нели. Нямахме никаква нужда Падиля да иска тялото за идентифициране и прочее. Край на операцията: Клаудия Кабилдо е мъртва. Освен това Олена желяеше да се прояви като актриса и аз ѝ предоставих тази възможност, не е ли така? И това бе ролята на живота ѝ.

Смееше се, измъквайки първо единия, после другия крак от роклята. Свали си и обувките. Впитият костюм, който носеше отдолу, извайваше формите ѝ, точно както ѝ беше нужно, защото безспир трябваше да привлича вниманието на Диана върху своето тяло. Чувстваше се сигурна, познаваше прекрасно псинома на старата си колежка, бе я изучавала подробно. И като я поглеждаше от време на време, се уверяваше, че е напълно зависима.

„Даже и не подозираш до какво ще се докараш, преди всичко това да приключи“, помисли си.

— За... защо? — промърмори Диана с очи, втренчени в нейните.

— Питаш ме защо го направих ли? — На Клаудия въпросът ѝ се стори глупав. — Как ти звучи думата „отмъщение“, Жирафке? На мен лично ми изглежда прекалено кратка. Цяла година повръщах насън, това знаеше ли го? Затварях очи и пред мен изникваха ония мъже, които се маскираха като един и същи човек, пипаха ме, пускаха ми електричество и се събуждах, защото почваше да ми се повдига... На няколко пъти правих опити да се самоубия, но ми попречваха. Правителството ми бе отпуснало къща и помощница, само че къщата беше осеяна със сензори за поведение, а помощницата бе агент на полицията. Реших, че е по-разумно да се преструвам на откачена по

време на редките ви посещения: на докторите, на Падиля, твоите... Малко по-късно, на следващата година започнах да играя за себе си. Един ден заведох Нели до единственото място в къщата без камери: тоалетната. И там я обсебих. Открих, че след експеримента с Ренар бях придобила нови възможности... От този момент нататък Нели стана главното ми оръжие. Жалко, че и за нея това бе последното действие...

Избута изпомачканата рокля с крак, застана в профил и се увери, че Диана продължава да я гледа. После насочи прожектора надолу към дървения подиум. Там имаше дамски манекен, обърнат с лицето надолу, без крака, но като го освети добре, се оказа, че има, че кожата му е със загар и е тъмни кехлибарени къдрици. Клаудия се вгледа дали локвата кръв до главата му вече е изсъхнала.

— Не съм дала все още име на ролята, която тя изпълни — каза. — Може би трябва да е „Ариел“, не зная... Робът дух. Не се мъчи прекалено. Заповядах ѝ да разкъса гърлото си, преди да пристигнете, само толкова. Не ми се искаше да я убивам, но след повече от година обсебеност псиномът ѝ нямаше да може да се съвземе и щеше да е опасно да я изоставя... Освен това не бива да я свързват със случилото е се и ще разкарам трупа... Съжалявам много, Нели — добави. — Ако това те утешава, ще ти кажа, че останалите ще свършат *къде-къде по-зле...*

Замълча за миг, улавяйки бърз и кос поглед. Беше на Диана.

Внушението на маската на Тайнството бе започнало да отслабва и момичето бе направило крачка към нея. Беше я подценила. Ако желаше да постигне онова, което си бе наумила, трябваше да премине към Труд, колкото се може по-скоро.

Без да помръдне, се усмихна и започна да си играе с ластичния колан на панталона си.

— Какво става, Жирафке? Нервна ли си? Шшшшт... Ще изпуснеш остатъка от цялата история. *Поседни и слушай моя разказ* — продължи, като Просперо от „Бурята“, пресметливо изправяйки се и осветявайки голия си корем под долния край на блузата, точно както би го направил и един осветител в професионален театър. Това бе само светкавичното начало на Труд, не цялата маска, но бе достатъчно Диана да се закове. Клаудия говореше бързо, за да я разсее. — Падиля беше моят „Калибан“, робът животно. Любопитното бе, че първия път, когато го обсебих, исках единствено да го разпитам... Трябваше да

знам какво е станало с Ренар и защо всичките ми маски с него претърпяха провал... И, о, изненада! Чух нещо *неочаквано*. — Направи жест на погнуса. — В тоалетната ми предостави и вътрешностите си... Представяш ли си, само да го слушаш? Да чуеш онова, което са вършили с мене? Тогава ще добиеш някаква идея дали самата ти наистина си била тормозена от разни психари и едва ли ще продължаваш да твърдиш, че това е надхвърляло човешките ти възможности за търпение и издръжливост, а и ще проумееш какво представляват собствените ти началници. — Хвърли привидно бегъл поглед върху атлетичната ѝ фигура. — Ти си едно глезено момиченце. В отдела винаги повече са те уважавали, Жирафке... И като е дошло време да си изберат опитно свинче, са си казали: „По-добре Клаудия, по-дребничка е, значи *по-малко* ще изгубим.“

И реши да мине към Труда. Бе се спряла на техниката на Гонилор. Щеше да отнеме най-много минута. Започна вътрешно да се подготвя.

— Ще ти доверя нещо. Като изслушах Падиля, ми идеше да го накарам да счупи огледалото в тоалетната и да го изяде парче по парче. Но се сетих, че ако го направя, няма да имам възможността да си отмъстя за останалото. Така че подхванах едно по едно. Нашият любим началник бе ключова личност и преди да го разпердушиня, исках да го изстискам до капка. При всяко негово посещение възстановявах връзките и му втълпявах нови инструкции за поведение. Открих, че съм в състояние да програмирам обектите за извършване на определени дейности и те впоследствие да не помнят абсолютно нищо от това. Така се добрах до всичко, което Падиля контролираше: полицейски канали, вътрешни новини и... По тоя начин ми достави кола, регистрира фалшивата агенция за кастинги и успях да привлека Олена, като се възползвах от сезона за балнеолечение в Ибиса... А и да хвана Алварес, разбира се. Случи се в същия ден, когато ти се срещна с Дженс в Нулевата зона, помниш ли? Падиля използва служителите от секретния протокол и му уреди среща на едно забутано място в кола. А аз го чаках на задната седалка. Направих маска на Притворството и още щом влезе, му прибавих „специалитета Клаудия“. Програмирах го да върши всичко, което пожелае... Е, не закачих семейството му. Спрямо него имах милост. До известна степен... Но относно господин Хулио Падиля *ни най-малко*. В края на краищата Алварес единствено

даде зелена улица за Ренар. Докато Падиля подкрепяше Дженс от начало до край. Идеята за тунела беше лично негова, Жирафке, ти знаеше ли това? Искаше да постигне Йорик също като Дженс. И ме посочи за проекта, все едно размазваше муха на голото си теме. Затова при последния сеанс включих и някои забавления със собственото му семейство. И на празника на Хелоуин, на третата годишнина от гениалния експеримент Ренар... Бум! Още като чу гласа ми в слушалката, псиномът му се задейства. И всичко това го извърши с невероятно удоволствие.

Вече бе готова. Спря и огледа вторачено Диана.

— Господин Падиля се оказа много ценен... Но оставаше нещо, което и той не можа да ми даде: третия човек от плана за отмъщението, доктор Виктор Дженс... И точно тук ти излизаш на сцената, Жирафке.

Възползвайки се от впечатлението, което направи с тая директна реплика, Клаудия започна.

Маската на Труда се основаваше на ярки контрасти: мускули в момент на слабост, нежност и деликатност наред с жестокост. Ариел и Калибан, двете странни създания, които служат на магьосника Просперо в романа „Бурята“, са нейните символи: ефирен дух и земен демон. Клаудия помнеше прекрасно теорията на Дженс: че в последното си произведение, което е написал в усамотение, Шекспир е пожелал да остави тайните ключове към профила Труд. Техниката на Гонилонв предполагаше именно подобни контрасти.

Клаудия изигра маската по класическия маниер: наведе се пред Диана, завъртя се под определен ъгъл с точната бързина, колкото да ѝ обърне гръб, погледна я над костеливото си рамо, напрягайки мускулатурата на врата.

Беше достатъчно. Сгърченото лице на Диана и начинът, по който бе отворила устата си, бяха неоспоримо доказателство за това как внушението бе парализирало псинома ѝ.

„Привлечена е“, реши. Важното сега е да не я изпуска.

— Знаеш ли? — продължи, без да променя положението, в което бе застанала. — Не се изненадах ни най-малко, когато подразбрах, че крушението на яхтата е било чиста проба сценарий. Освен това и че Падиля не е бил уведомен за адреса му, въпреки че му е пращал служебните доклади и от време на време се е консултирал с него. Старецът се е скрил, ала не от правителството, от Падиля или от

Алварес, а от мен. Нямах много време да го разпитвам, но явно е съзнавал, че случаят Ренар не е бил безуспешен... Вероятно се е догадил за това в последните дни, непосредствено преди политическите кръгове да вземат решение опитите да се прекратят и да изиграят сценката с моето „освобождение“. Точно така, маската Йорик съществува, Диана. Виктор я е изтръгнал от мен, оставяйки след себе си месо, направено на парчета, като в същото време хем се е страхувал, хем ме е чакал да я демонстрирам. И затова се е скрил, само че в Мадрид, а не някъде далече. Дъртият магьосник ме е дебнел от пещерата си, заобиколен от своите обучени агенти телохранители... И неговият мъничък Ариел не му е изневерил.

Единственото движение у Диана, което ѝ се противопостави, бе, че се обърна с лице към нея и я изгледа. Но бързо се успокои: все още ѝ беше подвластна.

— Старият не се доверяваше никому, естествено — продължи, — само че самият Падиля ми каза, че ти си единствената, която би могла да влезе в контакт с него. Нямам идея какви данни ти беше предоставил за „господин Пийпълс“, или просто е предполагал, че щом става дума за теб, дъртакът ще си покаже носа от дупката. А да се използват маски, за да се осъществи някакъв контакт между вас, беше безсмислено, защото старчето щеше да ги усети начаса. Той представляваше едър улов и спрямо него не можеше как да е. И един ден разрешението дойде. Падиля, на когото нареждах да ми докладва всяко нещо, което се случва с тебе, сподели, че си оказала натиск върху него Вера да не участва в залавянето на Воайора. Дадох си сметка, че именно това е, което чакам: да се появи един велик психар, да е сложен случай, по повод на който да прибегнат до Дженс... Обаче не биваше да губя никакво време. С Падиля можех да се занимавам и цяла година и да го ползвам на части. Сега обаче нещата стояха по различен начин. Ако ти напуснеш работа, щеше да ми е далеч по-трудно да се сдобия с тебе, от друга страна нямаше да мога да се добера до Вера, освен под някакви специални претексти. Знаеш, че всяко успешно представление се нуждае от свестен сценарий. Така че три поредни нощи аз и Нели се посветихме на залавянето на Елиса Монастерио, приятелката на Вера, хванахме я, когато мина покрай колата ни. Натиках я в мазето на къщата и я програмирах. Полицията ще открие трупа ѝ в един язовир на североизток, където тя самичка си се хвърли. Невинна, но полезна

жертва. Поради тая именно причина поведението на Вера вече ти се стори логично. Гениално, нали? Освен това започнах да се замислям дали не бих могла да те ползвам *за нещо повече* от привличането на Дженс. Да хвърля върху теб отговорността за всичко, което предстоеше *да направя*.

Спря. Защо ѝ се стори, че Диана прекалено начесто примигваше? Бе ясно, че не е в състояние да излезе от психозата единствено чрез собствената си воля, но в същото време знаеше и колко опасна би могла да бъде. Втрени се в очите ѝ и мигането престана. Можеше да се дължи и на огромното удоволствие, което това ѝ доставяше. Продължи:

— Направих така, че Падиля да се срещне с Вера още на следващия ден привидно поради изчезването на Елиса. Заведе я до колата, където я очаквах, и я програмирах да проникне в апартамента ти. Вера знаеше кода и не се наложи да насилва вратата. Преди да се появиш, постави в дъното на гардероба ти куклата, която бях сложила в ръцете ѝ, и монтира микрокамери в хола и спалнята ти. По тоя начин вече знаех всичко за обаяданията ти и движението в къщата... После тя се сби с тебе, счупи оня портрет на родителите ти, дето си го държеше в стаята... Всичко се получи много убедително, не е ли така? И ти се превърна в актриса от моя театър. Знаех, че възнамеряваш да заловиш Воайора, за да отървеш Вера, и казах на Падиля да ти отпусне два-три дни. Ето как те притиснах да потърсиш помощ от Дженс, което и направи. Сутринта в деня на срещата ви изпратих Нели в парка в Нулевата зона, докато аз се занимавах с Алварес. Като научих къде е жилището на Дженс, вече можех да контролирам и него, така и разбрах, че те е посъветвал да дойдеш в чифлика да се упражняваш. Помислих си, че ще е забавно Алварес също да се появи тук, да поподреди манекените, да им сложи табелки... Наистина имах нужда да те въвлека напълно в тая въртележка и да те накарам да си подгониш опашката... В основните навици на Ренар, според проекта на Дженс, влизаше и това да оставя обесени кукли на местопрестъпленията и аз реших да сторя същото. Девизът ми стана „Ренар се завръща“. Това исках да внуша на всички. Използвах символа на „Мяра за мяра“: произведение, посветено на справедливостта. Щеше ми се Дженс да се поизпоти малко, преди да го довърша. Много от нещата се подредиха сами. Трябваше да заловя

сестра ти, за да станеш съпричастна, защото нямаше начин да я подчиня предварително изцяло, това щеше да събуди най-малкото някои подозрения. Хванах я вечерта, когато се готвеше да излезе на лов, като я програмирах да ми отвори вратата. Скрих се в кухнята, подготвих се с необходимата маска и щом Вера се появи, ѝ заповядах да изключи подкожния чип и я отвлякох със себе си. Отначало я криех въщи, в мазето, после — тук. Разбира се, следвайки инструкциите ми, Падиля подправи анализите, с цел да стовари върху Воайора вината за изчезването на Вера. С нашия старец се получи далеч по-лесно. След мнимото ми погребение Дженс реши, че няма причини да се страхува от мен, разпусна телохранителите си и се прибра съвършено сам. А аз го чаках в дома му. Една Аура бе достатъчна. Наредих му да си стегне куфара като за пътешествие и го доведох в чифлика. Тук го посъветвах: „Щом за теб е от такава важност собственият ти мозък, ще ти доставя удоволствието да си го пипнеш с ръце.“ Облякох го като Леонт и му поставих маска. Малко след това, като се сетих, че ти и Мигел трябва да дойдете, промених плана и му нареди, че да ти се обади. Той повтори всичко, дума по дума, както му го суфлирах... Виждаш ли, използвах те в качеството ти на агент, за да заловим най-едрия...

Забеляза промяната в Стойката на жертвата си, само че беше прекалено късно.

„Не е възможно — най-напред си помисли. — Не е възможно да се освободи толкова бързо...“

И в същия миг получи силен удар.

Не беше кой знае колко точен, можеше и да го избегне Диана се опита да я удари втори път, но се движеше като боксьор в десетия рунд, беше гроги и единственото, което успя да постигне, беше да загуби равновесие. Клаудия не ѝ предостави повече възможности. Вдигна дясната си ръка, опря обратната страна на дланта върху челото, сякаш бършеше потта си, и в следващия миг започна да я сваля надолу към бедрото и изстена точно както се изискваше при маската на Труда, предназначена за светкавична реакция. Ефектът бе моментален: Диана отведнъж престана да проумява действията си.

— Курва — изсъска Клаудия, след като възвърна превъзходството си.

Само че как стана това, как успя да я нападне, въпреки че беше под въздействието на маската? Освети пода под краката ѝ и разбра. От

развързания мръсен бинт на лявата ѝ ръка капеше кръв.

Поклати глава, дълбоко учудена от приложената от колежката ѝ тактика: нарочно бе разранила мястото около пръста си. С цел да намали удоволствието от това обсебване. Пред нея не стоеше новачка, без всякакво съмнение.

Много е опасна.

Но тя пък беше изключително бърза. И разполагаше с огромна власт.

— Защо... защо правиш това с мен...? — профъфли Диана.

Клаудия се възхити на нейното усилие.

— По-добре попитай: защо не? — процеди през зъби. — Надявам се, не си въобразяваш, че съчувствените ти посещения през тия месеци и потупванията по коляното са те издигнали особено в очите ми, а, *superwoman!* С теб никога не сме били приятелки, така че защо идваше? Ще ти кажа — за да не се чувстваш виновна. А бяхме две еднакво кадърни... Не, аз винаги съм била над теб, винаги... И когато тая дърта свиня реши да накълца мен, осъзнах, че си жива единствено защото те фаворизират, а идваше да ми дърдориш: „О, колко съжалявам, колко съжалявам...“ Разбира се, че съжаляваше. Съжаляваше и усещаше едно *голямо облекчение!* — Докато говореше, протегна ръка към потното лице на Диана и го притегли към своето. Това бе също контролиран жест от маската на Труда. Тогава изненадващо вдигна прожектора и освети отблизо лицето ѝ. Увери се, че не примигва, намираше се в състояние на предобсебеност.

Само че трябваше да е сигурна. За този демон всяка мярка беше недостатъчна.

— Съблечи си якето и ми го дай — заповяда ѝ. Диана се подчини светкавично и Клаудия го захвърли надалече. — На колене. — Диана се свлече надолу. Прожекторът осветяваше обилната пот по лицето, ръцете и врата ѝ, това също доказваше, че е на ръба на пълната обсебеност. Оранжевата блуза, мокра, бе полепнала по тялото ѝ. — Удари лицето си с дясната ръка. — Видя Диана да се свлича след удара от собствената си ръка и да изпружва дългите си крака, обути в джинси. Но незабавно се върна в положението на колене и вдигна лице, сякаш в очакване на следващия шамар. Даже и не изохка. Това бе още едно доказателство в същата посока. — Добре. — Успокой се.

Вече нямаше съмнение: Диана бе изцяло под контрола ѝ и най-ужасната болка не би я накарала да мръдне от мястото си, ако не ѝ заповядаше.

Огледа я с пълното съзнание за властта, която упражняваше върху ѝ: Диана бе в краката ѝ, превила гръб, изложила доверчиво грълото си, готова да изпълнява нейната воля. Както Нели Рамос, Алварес, Падиля и Дженс. *Вълшебствата ми действат*. Единствено я притесняваше фактът, че все още не я притежаваше напълно. Както я бе подредила, в това положение на малоценност, би могла да го постигне само с промяна в тона на гласа, наподобявайки нещо като мелодия, от рода на тайнствените песни на духа Ариел, но знаеше, че това ще попречи на цялостния план. Нямаше да ѝ се размине да стане нейна, така или иначе, ала не и преди да извърши всичко онова, което бе замислила.

Подсили маската с жест, изразяващ очевидна привързаност: наведе глава и се приближи дотолкова, че коленете ѝ опряха в блузата на Диана. Не искаше да бърза. Усещането да властва над такава като нея бе ново и завладяващо. Като виртуозна пианистка удряше клавишите на пианото ѝ с точно премерена сила и наблюдаваше резултатите: тика на клепачите, лекия дъх, отварянето и затварянето на устата... Дълго бе мечтала за този миг. Не мразеше Диана, но откри, че винаги е желала да ѝ покаже коя от двете е по-добрата.

— Ще ти кажа какво възнамерявам да сторя, Жирафке — прошепна, насочвайки светлинния сноп в лицето ѝ като дресьорка към главата на любимия си делфин. — Много е просто. Едно отмъщение никога не е свършено, ако заловят извършителя. Ти и аз сме сред най-добрите агенти в Европа; само една от нас би могла да направи всичко това, така че се нуждая от теб, за да забравят мен... Въпреки че съм „мъртва“, е възможно да почнат обширно разследване, при положение че не открият виновен, което не ми харесва, защото противоречи на намеренията ми, като приключа, да покрия следите си и да изчезна. Ползвах Падиля да получа нова самоличност. Няма да ме видиш повече. Ще отида някъде из Пасифика, на някой остров, като оня на Просперо, където всички ще са ми слуги... Да, в съответствие с плана, ще прекараш останалата част от живота си, скапвайки се в някой затвор или болница, както аз бях три години в ада, Жирафке. Компенсацията е справедлива.

Забавляваше я да гледа как Диана се опитва да докосне с устни ръката ѝ, всеки път щом я протегнеше. И, разбира се, веднага я отдръпваше, което събуждаше у момичето кучешко обожание. Бе важно да не ѝ позволява да се докосва до голата ѝ кожа, защото това можеше да доведе до обсебване, а все още не му бе времето.

— Ще те обсебя — съобщи ѝ. — После ще ти заповядам да убиеш сестра си, ако е жива дотогава, също и Мигел, и ще се предадеш на полицията. — Забеляза промяната в изражението ѝ и си даде сметка, че все още ѝ оставаше достатъчно собствена воля. Не би могла да ѝ разпореди такива действия, преди да я обсеби напълно, и дори заподозря, че ако Диана изгуби за известно време визуалната връзка с нея, можеше да се избави от това си състояние. Само че такова нещо нямаше как да се случи: удоволствието, което изпитваше, щеше да я лиши и от сетната люспа воля, която ѝ оставаше, така както човек лющи изгорелите си кожички на плажа. Падиля бе изнасилл любимата си парализирана щерка и като самонаказание се бе осакатил. Нищо не бе в състояние да се изпречи на пътя на такова всеобемащо удоволствие и Клаудия го знаеше.

Щеше да постъпи точно както се искаше от нея, и толкова.

— Също така — продължи — ще признаеш вината си за смъртта на Падиля, Алварес и Дженс... Никой няма да се усъмни, ти си ветеран, ще си помислят, че си паднала в дупката. Всъщност, ако не се бе сетила за гривната, сега щеше да си арестувана и сигурно щеше да ти бъде повдигнато обвинение. Но така е по-добре, по този начин няма да има никакви съмнения... Ще направиш самопризнания. Естествено, преди това трябва да те обсебя и там е проблемът. Както ти е известно, анализът на микропространствата на едно престъпление може да разкрие и това дали психомът на извършителя е непокътнат, или обработен. Така стана и при смъртта на Алварес и Падиля. Същото ще се случи и с тебе и аз не мога да си го позволя. Интересува ме дали подобни следи от обсебване са останали и при Дженс, но най-вече при теб, понеже твоята роля е да поемеш вината и... Така че сега, как да се справим? Може би има някаква възможност да се измами квантовият компютър? Вероятно да. Пробвала съм с Падиля и компютрите в отдела: маската Йорик не е различна от останалите, тя е нещо като добавка към тях. Наричам го „специалния принос на Клаудия“. Не само служи да подсили до невиждани граници която и да е маска, но и

удоволствието, което доставя, е такова, че псиномът на жертвата потъва в подсъзнателното като ръкавица, поставена наопаки, и в същото време демонстрира напълно рационални действия. Подобно на ония войници, които вървят срещу куршумите не поради смелостта си, а обзети от страх. Поведението на подчинен от маската Йорик остава извън обсега на компютрите, защото няма машина, която да проумее такова удоволствие... Преимущества? Очевидни Недостатъци? Необходимо е много време за подготовката на обсебването, обаче...

Отстъпи назад. Това бе премерено движение. Жертвата изскимтя, като видя как обектът на нейното обожание се отдалечава с няколко сантиметра. Клаудия разчиташе именно на това: да усилва още повече желанието у Диана преди финалната сцена.

— ... обаче имам две новини, едната е лоша, другата — добра, *superwoman*. Лошата е, че вече съм готова...

И беше вярно. Техниката на Йорик изискваше маската да бъде изградена предварително в главата на агента стъпка по стъпка, до най-дребни подробности: не само отделните жестове, но и начинът, по който щеше да бъде възприета в своята цялост от страна на жертвата. Това включваше светлина, декор, облекло, мислите и желанията на субекта. И колкото по-настойтелно се концентрираше в себе си, толкова повече се убеждаваше как маската действа все по-силно и по-силно, като батерия, включена да се зарежда в електрическата мрежа. В някой от следващите мигове всичко щеше да е свършено. Вече бе сигурна, че каквото и да направи Диана, нищо не можеше да промени хода на събитията. Репетициите бяха приключили, публиката чакаше, коленичила, представлението по обсебването на Диана можеше да започне.

Вдигна нагоре ръце като режисьор на спектакъл, давайки сигнал за начало.

— А добрата вест — добави — е онова, което *ще изпиташ*... Отсега нататък винаги, когато се сетиш за това как на сестра ти й изхвъркнаха чивиите, ще получаваш оргаз...

В този миг нещо изотзад я покоси и тя се строполи върху жертвата си. Усети физически как фините нишки, които я свързваха с псинома на Диана, се скъсаха.

И докато падаше, чу измъчения вик на Мигел Ларедо:

— Диана! Пистолета! Вземи... пистолета.

Чувствах се като лепкава, сладникава каша.

Диана...!

Имената вече не съществуваха. Какво е името, ако не форма на разделение между хората? В моите възприятия една ръка представляваше част от нечие тяло и от пространството, сред което се движеше. Декорът и актьорите бяха едно неразчленимо цяло.

... Вземи ѝ...

Образи и звуци се сливаха, наподобявайки дълъг коридор, гледан от различни ъгли, или пък играта на светлината по десетките повърхности на обработен скъпоценен камък. Лявата ръка и челюстта ме боляха наистина, но ставаше дума само за още един ярък щрих, добавен към множеството цветове на фона, като бродерия на дреха. Единственото, което успях да усетя, или единственият ми спомен имаше геометрическо изражение: сякаш не представлявах нищо повече от незатворен кръг, следа от молив, който всеки момент щеше да довърши траекторията си.

... пистолета!

И тогава краката на Клаудия, *кокалестите* ѝ колене, най-слабите, които някога бях виждала, внезапно се завтекоха насреща ми и се блъснаха в мен. Настъпи малка промяна в сценария. Светлината се извъртя като в концентрационен лагер при бягство на затворници. И съзрях публиката, внушителна група трупове в костюмите на своите епохи, прави. Манекени. Един от тях, с глава на мястото ѝ, приличаше на Ана Болейн.

И от този миг нататък действителността се завърна.

— Мигел, жив ли си... — И наострих уши.

И всичко последва светкавично, като при бърз ход на видео. Бях седнала на пода, все още зашеметена от сблъсъка с Клаудия, близо до мен лежеше пистолет. Познах го, беше разглобяемият пистолет, който Мигел бе насочил към главата ми вкъщи. И постепенно си спомних, че

после го държеше Клаудия и накрая бе паднал на земята. Мигел искаше да го взема, без все още да разбирам защо.

Протегнах ръка към него и отново чух гласа на Клаудия:

— Ти май така и не се научи да стреляш през тия години...

Бе се надигнала и направи нещо, което ме изненада. Засили се напред, като футболистите, и възползвайки се от инерцията, изрита с десния си крак Мигел, който продължаваше да лежи сгърчен на пода. Въпреки че бе боса, ритникът с пета бе жесток, Мигел изстена и остави влажна тъмна следа, завличайки се до краката на един от манекените, който се строполи върху него. Двамата, човек и манекен, останаха един върху друг, неподвижни като предмети. Една ръка, бързо и леко като пипало, се мярна в моето зрително поле и сграбчи пистолета.

— Но всяка грешка може да бъде поправена, нали? — каза Клаудия и се прицели в Мигел.

Окса, върви за момичетата.

Това, че Клаудия изрита Мигел, ме накара да се намеся.

Нищо от онова, което ми бе сторила или наприказвала до тоя момент, не ме интересуваше. Знаех, че съм в състояние на предобсебеност и че бе изгубила контрола върху мен, след като Мигел я бе блъснал върху ми. Макар и ранен, беше съумял да допълзи до краката ѝ, докато тя държеше речта си.

Намесих се единствено, за да ѝ попреча да стреля.

Скочих отгоре ѝ точно в мига, когато оръжието гръмна със звук на настъпена кутия от бира и вероятно нещо невидимо и смъртоносно бе излязло от късото му дуло. Не смогнах да се блъсна в нея, преди да успее да натисне спусъка, но моята атака я накара да се мръдне, за да ме избегне, и това промени траекторията на куршума. Докато я захлупвах с тялото си в старанието да ѝ нанесе удар, чух шум от счупване и се помолих да не е нещо сериозно.

Не можех да направя нищо повече от това за Мигел. Сега трябваше да се погрижа за себе си.

Клаудия беше слаба, но жилава като стоманена тел, здрава като корабно въже и с удара, който ѝ забих в корема, причиних повече вреди на себе си, отколкото на нея. Моето нападение обаче поне я принуди да се отмести и двете се превърнахме в нещо като ония летателни приспособления, конструирани от нашите предци. Моторът

представявах аз, а и съумях да я пусна навреме преди последвалия сблъсък.

Но не се ударихме в стената, разбрах го по звъна на стоманена ламарина, а в огромното огледало, което преди бе скрито зад тежката завеса. Не изглеждаше да се е случило, за щастие и аз самата бях невредима.

Пистолетът.

Определено не съм веща във физическите единоборства. Разбира се, бях преминала през основния курс и имах някакви познания и умения. „Първо я обезоръжи.“ Възползвах се от мелето и удара в огледалото и хванах дясната ѝ китка. Трябваше да го направя с дясната ръка, защото раната на лявата ме болеше нетърпимо. С крайчеца на окото си забелязах, че Клаудия се усмихва, усетих дъха ѝ в лицето си, както в ония етюди навремето, когато двете се милвахме. Каза нещо, обаче не го чух. И без особено да се насилвам, пистолетът изхвърча от ръката ѝ и падна някъде в тъмното. Тогава разбрах какво ми бе казала. „Искаш да го вземеш? Добре, заповядай.“

Тя сама го беше пуснала.

Клаудия *също* не беше боец, естествено. Бяхме агенти, бяхме измамнички. При нас важното бе не да си по-як, а по-хитър. И докато отвличаше вниманието ми по посока на пистолета, вдигна дясното си бедро така, че сякаш тялото ѝ политна във въздуха.

Ритникът ме тласна силно назад с разтворена уста. Разперих ръце настрани и куп прашни манекени ме обгърнаха отвсякъде, предоставяйки ми своята фалшива подкрепа като подопечни подмазвачи на паднала от трона кралица. Опитах се да се хвана за тях, но единственото, което успях, бе, падайки, да ги катурна всичките. Клаудия се втурна в атака.

По принцип тя бе губеща в ръкопашен бой: мършава, ниска, кълбо от нерви, кожа и кости, много по-слаба от мен. Без съмнение обаче бе заслепена от дива ярост. А най-ужасното бе, че умееше да променя тактиката си съвършено неочаквано. Предизвикваше ме единствено с поглед: „Искаш да ме удряш ли? Искаш да ме *убиеш!* Давай, Жирафке. Само че дори и не подозираш какво е да страдаш. За разлика от мен.“ Точно тази разрушителна воля ме обезсърчаваше.

Изправих се, за да поема удара на малкото ѝ, но твърдо като скала юмруче. Опитах да се уловя за нещо и паднах върху сгърченото

тяло на Мигел. Предположих, че ще продължи да ме налага, и понечих веднага да се вдигна на крака, ала не последва това.

— Добре, *superwoman*! — възкликна. — Сега стани!

Още веднъж се помъчи да ме удари, но го избегнах. По брадата ми течеше кръв.

— Хайде, мръдни се, Жирафке! — каза, без да бърза. — Удари ме!

Не променяше стратегията: изчакваше, удряше и пак изчакваше. И тогава разбрах защо. Желаше да ме държи на разстояние, да не влизаме в схватка. Целта ѝ бе не да изгубя съзнание, не да победи, а да ме обсеби. *Подготвяше се* за маска. Това ме накара да импровизирам план за действие.

Бе ме натикала в един от ъглите, този, който беше срещу изхода и огледалото. Завесата, която преди го покриваше, се бе откъснала от единия край, беше провиснала и го затулваше наполовина. Удари ме пак и се престорих, че падам, за да застана с гръб към нея, съвсем близо до огледалото. И за десети от секундата се приготвих за своя маска.

Филията на Клаудия бе Кръв. Това нямаше нищо общо с вампири или разни подобни, а с възможността да бъде обсебена от агент, вградил собствения си психом сред особен декор, в който преобладава червеният цвят. Дженс я свързваше с „Хенри VIII“, едно от последните произведения на драматурга, писано в сътрудничество с друг предполагаем член на Гностичното общество, Джон Флечър. Изобилието от специфични сценични решения и костюми, например пурпурното облекло на кардинал Улзи, а също и фактът, че кралят, главен герой в драмата, става известен, като обезглавява някои от съпругите си, бяха скритите символи на тази филия. Яркочервеният цвят и кръвта усилиха ефекта на маската. Дженс ни караше да усвояваме техниката, изливайки бутилка вино върху голите си тела.

Направих бърз анализ на ситуацията: светлината — прожекторът в ръцете на Клаудия, външният ми вид — оранжевата блуза с петна от кръв, и самият фон — червената завеса и до нея огледалото. Реших, че си заслужава да опитам. Поредното „изчакване“ приключи и след всеки неин удар залитах назад, но винаги пред огледалото, и се извърщах към Клаудия със своята маска.

Получи се не зле, само дете бях забравила един детайл. Или два.

Клаудия също бе добра.

И се беше обърнала, дори по-успешно и от мен.

Превърна се в покер. Аз показвах фул, а в усмивката ѝ съзирах четири аса.

И накрая, като за капак, жокерът в колодата. *Йорик*.

Част от моето съзнание, онази, която все още не бе напълно замъглена, си даде сметка, че ставаше дума именно за Йорик, защото профилът Труд, макар да беше изпълнен безупречно (разтваряне на ръцете точно както трябваше, напъгане на бицепсите, насочване на прожектора към корема), *никога* нямаше да успее да се справи сам.

Йорик я бе направил *неустоима*.

Изритях огледалото и с две ръце дръпнах завесата.

— Ах — каза Клаудия, като си пое дъх. — Виж я ти, а малко ѝ остава.

Така и се чувствах: не бях обсебена, ала не можех да откъсна очи от нея. Все още бях способна да разсъждавам, да търся обяснения, но в същото време ме обладаваше отново това мъничко (*и свършено*) тяло. Като че натъпкана с някакъв афродизиак, вече бях пред прага на първите симптоми: учестен пулс, топли вълни...

— Ооо, моля те, Диана. — Малката богиня въртеше късите си сламени коси в знак на отрицание. — Да не би да се опитваш да ме атакуваш с *маска*? Не ти липсва смелост... Нека ти кажа нещо, за тоя миг се подготвям от една година. С теб мога да се справя и без Йорик, Жирафке.

Обсебването минаваше през различни моменти — върхове и мрачни клисури. Насред една от тях се помъчих да разсъждавам трезво. Задъхана, ѝ казах:

— Хапеш ръцете, които ти дават... Опитваш се да убиеш хората, които наистина те обичат, Клаудия...

— Наистина ли ме обичат? — удиви се. — Не разбирам. Кой ме обича „наистина“? Родителите ми? Дженс? Нели? Може би ти? Истински чувства не съществуват, Жирафке. Това не го ли знаеш? Има само псином. Театър. Маски.

— Никога не съм ти навредила с нищо, нито пък Мигел...

— Вече ти обясних, нуждая се от теб, за да изляза чиста. А твоето момче си го доведе ти.

— Болна си... Паднала си в дупката... Нуждаеш се от помощ.

Надявах се думите ми да я ядосат и тогава ефектът от контрола ѝ върху мен щеше да отслабне. Само че Клаудия прие всичко с точно пресметнато спокойствие и подходяща усмивка.

— Мислиш ли? Много е възможно...

От тона ѝ сякаш тръпки ме полазиха от глава до пети. Можеше да се очертае върху тялото ми разпространяването на удоволствието, което все по-неистово изпитвах. Наведох се, вкопчих се в завесата, изпънах бедрата си, така че да ги вижда, и изстенах продължително. Не бях в състояние да произнеса и дума повече.

Клаудия издърпа панталона си надолу и втъкна прожектора в колана, та ръцете ѝ да са свободни. По тоя начин светлината отдолу нагоре създаваше контрастни светлосенки. И тогава погледна към Мигел и Вера, за да се подсигури, че никой от тях няма да я прекъсне. Това изглеждаше малко вероятно: Мигел лежеше в несвяст или мъртъв до отсрещната стена, а начинът, по който Вера се бе свила върху подиума, говореше, че все още е обсебена. И без да бърза, се извърна към мен. В очите ѝ, около които прожекторът рисуваше тъмни сенки, просветваха подигравателни искри.

— Най-накрая сами, една срещу друга, ти и аз. Дойде време да си направя удоволствието, наистина... Представи си Йорик — в тоя миг. Докато те биех, ти го подготвих. Представи си го. Ще бъде нещо като откритие. Никой не е изпитвал удоволствието, което ще изпиташ ти... После ще убиеш сестра си и Мигел и ще се обадиш в полицията... Но преди това ще те издигна до небесата, Жирафке. Така ще прозреш онова, което научих с Ренар, и до каква степен прилича на ада. Две еднакво непоносими противоположности.

Знаех, че това не е самохвалство. Докато говореше, раздалечи тънките си крака, стъпи здраво на пода право срещу мен и започна полека да вдига ръце, осветена от прожектора. Сякаш светлина, извираща от слабините ѝ, озаряваше цялото ѝ тяло.

Усетих как след миг вече нямаше да има път назад. И сетният лъч здрав разум щеше да залезе в главата ми, както градът изведнъж потъва в мрак, щом спре токът.

— И за последно ще ти кажа още нещо — прошепна Клаудия, докато ръцете ѝ пълзяха нагоре бавно, като бръшлян, около собственото ѝ тяло. — Никога не си била по-добра от мен. Беше готина, чаровница... И затова Дженс те запази, ти му харесваше. Но

никога не си била *като мен*. — Слабите ѝ ръце се вдигаха като изгрев: когато стигнеха догоре, слънцето на маската щеше да ме заслепи напълно. Вече почти чувах смазващия грохот на удоволствието, трополенето на тежката машинария, която караше да вибрират всичките ми органи. Разполагах само с няколко секунди. Бе важно обаче да ги използвам правилно, а концентрацията ми костваше все повече и повече усилия. — Предавам ти Йорик, Жирафке... — добави, ръцете ѝ вече се изпъваха нагоре: взрях се в тях, широко разтворени, движещи се свободно и леко като криле на космически кораб. — Но бях аз тази, която го постигна, и това не го забравяй, не ти... Запомни го завинаги.

— На добър час, Сесе — казах ѝ.

И го направих.

Бяхме агенти, бяхме *измамнички*. Надявах се да съм я заблудила с опита си да ѝ приложа маска преди малко. Всъщност, както винаги, имах и втори план за действие, но малко странен. Бях решила да застагна пред огледалото и да издърпам завесата, която го покриваше отчасти. В мига, когато Клаудия довършваше последните движения, сторих единственото, на което бях способна в положението, в което се намирах. Не можех да я атакувам, не можех да избягам, дори не можех да затворя очите си.

Но можех да спра да се съпротивлявам и да *падна* в краката ѝ.

Това и направих: като поклонник пред своя идол. Ръцете ми, все още вкопчени в завесата, я повлякоха надолу. Надявах се да я смъкна от корниза.

Огромното парче тежък плат се свлече заедно с мен. Не изкрещях от болезнения удар в коленете, нито дори от това, че се „събуждам“, както в тъпанарските фантазии за хипнотизатори и хипнотизирани. А от съзнанието, че съхранявам късче собствена воля.

Не знаех дали същото се случва в този миг и с Клаудия.

Продължавах да стоя неподвижна пред огледалото, в което виждах образа си, застинал във финалния жест на маската. Всичко това бе една импровизация, която целеше Клаудия да съзре отражението, да излезе от ролята и маската да отслаби въздействието си върху мен, но резултатът надмина всичките ми очаквания. Какво ѝ се бе случило? Никога не бях чувала за агент, обсебен от самия себе си.

Отдръпнах се и седнах на пода да си поема дъх. Неприятните физически усещания: болката в китката, потта, която се стичаше навсякъде по мен, ме накараха да повярвам, че контролът на Клаудия се разсейва. Бях замаяна, сякаш ме бе преобърнала силна вълна, но се чувствах свободна.

Вдигнах глава. Клаудия остана в същата поза: разтворени крака и изпънати нагоре ръце. Изглежда и не дишаше. Бе толкова особено, толкова ужасяващо, че с мъка извърнах очи, след като гледката за миг ме бе вцепенила до такава степен, та дори не посмях да се взра в лицето ѝ. „Това е Йорик“, помислих си. Моята маска никога не би произвела подобен ефект върху нея, но и си спомних думите ѝ, когато каза, че Йорик е „добавка“, раздуваща до невиджани граници удоволствието, получено от *която и да е* маска. „Наблюдавала е *отражението* на Йорик в огледалото и от това е *обсебена*“, реших.

Ала в оня момент не можех да мисля какво да правя с Клаудия, други се нуждаеха от мен.

Завтекох се към Мигел. Издърпах манекените около него и установих с облекчение, че все още имаше пулс, макар и слаб. Стегнах бинта на китката, за да мога да използвам останалите си пръсти и да спра кръвотечението. После взех прожектора на Мигел, включих го, разкопчах му ризата и разгледах раната му. Куршумът бе влязъл малко по-надолу от лявата ключица. Беше още жив по чудо. За щастие изстрелът бе само един, но бе загубил много кръв, а студеното му тяло и блестящата по него пот ме накараха да мисля, че изпада в шок. Забелязах, че той сам се бе потрудил да спре кръвотечението с ръка, и му помогнах да ползва якето ми. Докато търсех телефона из джинсите си, предположих, че ще е излишно, защото Клаудия вероятно предварително е включила заглушители и той няма да ми бъде нужен. В екрана обаче видях, че има покритие. Стори ми се прекалена увереността ѝ, че и без това контролира напълно положението и не са ѝ необходими други мерки. Или пък я е объркало нашето пристигане в чифлика.

Обадих се в отдела, прецених, че реакцията ще е побърза, отколкото ако звъннех в полицията, легитимирах се и съобщих, че има ранен агент. Когато затворих, Мигел помръдна глава и се опита да ме погледне. Наведох се и му прошепнах, че го обичам. Прегърнах го с желанието да запуша тая рана с цялото си същество, да попреча

последната му капка кръв да изтече, да я запазя. Затвори очи и като че потъна в дълбок сън. „Няма да те оставя да умреш“, си казах.

Клаудия бе все така неподвижна, но чух стенание от другата страна на помещението.

Изтичах до сестра си и насочих светлината към нея: продължаваше да лежи, свита на подиума, въпреки че бе вдигнала глава и гледаше право в мен. Бе толкова прекрасно — в очите ѝ я нямаше онази пелена отпреди час, — че почти забравих за Мигел.

— Диана — промърмори тя.

— Да, аз съм. Успокой се, всичко е наред. — Отклоних прожектора, да не я заслепявам.

Гледаше ме над рамото си уплашена, като че очакваше някой да я удари, само че съществуваше съвършено ясна разлика между страх и обсебеност: Вера излизаше от кладенеца все повече и повече. Тогава видях каква паника я обзе, щом забеляза Клаудия. Опитах се да я успокоя, но като погледнах към нея, подскочих.

Не бе помръднала и на сантиметър от мястото, където бе паднала, ала бе различна. Най-напред привличаше вниманието кожата — поне онази част, която успях да видя, на ръцете и гърба, бе покрита с капчици пот и приличаше на люспесто влечуго. Равномерно разпределени и еднакви, абсолютно навсякъде, капки пот, сякаш порите ѝ в един и същи миг се бяха разтворили и бяха изпуснали еднакво количество течност. Но като зърнах лицето ѝ, отразено в огледалото, трябваше да прехапя устни, за да не извикам.

Очите ѝ представляваха изрисувани каменни топчета, изхвъркнали от орбитите, и също се потяха, без клепачите ѝ да се движат. Псиномът ѝ пречеше да мига, омаяна напълно, удоволствието не ѝ позволяваше да загуби и части от секундата, за да му се наслаждава, а то искаше още и още. На всичкото отгоре лицето ѝ ликуваше. Нещо като късо съединение без източник на електричество. Устата отворена и застинала, езикът залепнал за небцето. Главата ѝ изглеждаше удължена. Тоя образ ми напомни тънката безполова фигура от картината „Вик“ на Мунк. „Това е самият Йорик“, помислих си и ми се доповръща. Черепът на Хамлетовия шут. Костеливото лице с три черни дупки за уста и очи, загледано в далечината, отвъд реалността. Предположих, че на Дженс би му се понравил финалът на отвратителния му експеримент.

Като се сетих за него, обърнах глава към вратата. Различих силуета му на мъждукащата вече светлина на лампата за къмпинг, идеща откъм съседното студио: неподвижен, все още седеше на същото място, лицето му се бе превърнало в огромен съсирек. Въпреки че го ненавиждах с цялото си същество, му пожелах да е мъртъв. Знаех, че Виктор Дженс е изпитал безкрайна болка, но съдбата на Клаудия бе далеч по-страшна, ставаше дума за безкрайно удоволствие. Болката зове смъртта като жадувано облекчение и тя откликва, докато удоволствието удължава живота и го превръща в безпаметен екстаз, парализиращ, непоносим. Как бихме могли да се защитим от вечното блаженство? Клаудия бъркаше: селенията на щастието са нещо *много по-страшно* от ада. Да я убия, щеше да бъде проява на състрадание, ала предпочетох да дочакам да дойдат другите.

Вера стана и пристъпи към мен. Прегърнах я и се наведохме над Мигел.

— Тя... искаше аз да те убия...! — хълцаше. — Мразех я, но не можех да не ѝ се подчинявам...!

— Забрави го! — прошепнах.

— Помъчих се да я спра, обаче тя упорстваше и трябваше да...

— Стига, Вера, заедно сме и само това е важно.

— Мразех я, Диана! Мразех я! Мра...!

Ясно ми бе какво се опитва да направи: импровизираше глуповати обяснения, за да утеши сама себе си. А единственото обяснение бе псиномът ѝ, но рационалният ѝ мозък не беше в състояние да допусне, че именно удоволствието я бе накарало да се обърне срещу мен.

— Вера. — Хванах главата ѝ с ръце. — Погледни ме. Вече свърши всичко, миличка. Клаудия повече не представлява опасност за нас.

Споменаването на името ѝ я върна към действителността. И двете обърнахме очи към Клаудия. Видяхме голите ѝ крака, черните прашки, бедрата ѝ — два корави мускула, гърба с изхвъркнали лопатки като закърнели криле и разперените ръце. Напомняше статуя на балерина, една от ония, увековечаващи „човешката болка“, от парка в Нулевата зона. Но сега имаше и *още нещо*. Всичко това изглеждаше различно.

— Какво... ѝ е станало?

— Опита се да направи маска — отговорих ѝ набързо. — Мисля, че е обсебила самата себе си.

— Ужас... ужасна е!

— Виждам. Не я гледай. Помогни ми да притисна това до раната на Мигел. Моля те. — Посочих ѝ свитото на топка влажно яке. И усетих как, като се почувства полезна, се поуспокои.

— Мигел ще се оправи ли?

— Сигурно ще се оправи. — Повдигнах разпилените коси от челото му и той реагира на ръката ми. — Спаси ми живота — казах му. — Сега е мой ред. Чуваш ли ме? Не ме оставяй...

Кожата му беше студена и избледняла. Имаше пулс, но с всеки изминал миг ставаше все по-слаб и по-слаб. Проклех безмълвно бавещата се линейка и неочаквано избухнах в плач. Ръката на Вера помилва рамото ми.

— Всичко ще се нареди — прошепна.

И изведнъж, докато я гледах през пелената на сълзите си, я видях като зряла жена, това не бе вече сестричката ми със спукани тъпанчета, с която стоях в болницата след смъртта на родителите ни, а приятелка, човекът, когото обичах, но комуто именно заради това не биваше да натрапвам любовта си. Вера бе станала отговорна, независима личност, която трябваше да следва собствения си път, какъвто и да бе той. Бях направила за нея всичко, което можех, сега обаче бе дошло време да продължи сама.

— Да — отвърнах ѝ и избърсах очите си, изненадана от онова, което ми бе минало през ума. — Всичко ще се нареди... — И наострих уши. Воят на сирените бе далечен, но не можех да го сбъркам. Част от всичките ми болки се изпари и се усмихнах на Вера. — Чуваш ли? Слушай! Пристигат! Тук са...!

Невъобразим трясък ме накара да подскоча. И Вера, и аз изкрещяхме едновременно.

Извърнах глава и за момент не бях способна да възприема онова, което виждах.

Една кървава човешка фигура с плащаница от изпотрошени стъкла. Беше като неразгадаем йероглиф.

После погледнах към липсващото огледало и разбрах.

По някакъв начин Клаудия бе успяла да преодолее състоянието си и се бе опитала да се изправи. Вероятно се бе опряла на огледалото

и го бе надробила на парчета, които се бяха набили навсякъде по тънката ѝ кожа. Остри отломки от огледалото стърчаха от тялото ѝ, кръв се стичаше по разкъсаното ѝ облекло, което блестеше в мрака. Как е станало? Надали и единствено защото е поискала. Дали псиномът ѝ не я е тласнал към отражението ѝ, с цел да го обсеби напълно?

Кой знае. В този миг обаче най-важното бе, че това видение от кости и раздрано месо, добило по силата на някакво проклятие формата на човешки образ, се наведе, за да вземе остро стъкло, наподобяващо ловджийски нож, и да се нахвърли върху нас.

Бях сигурна, че в тая агресия не бе вложен и грам разум, а само псином, възплъщение на абсолютния тиранин, жадния за кръв Хенри VIII, който търсеше човешко тяло, за да си я набави. Докато се изправях и оттласквах сестра си от себе си, видях собствената си смърт, отразена в очите ѝ.

Имах време, колкото да протегна ръце. Мощта на атаката ме блъсна в стената и завих от болка. С дясната си ръка успях да хвана окървавения кокал, в какъвто се бе превърнала ръката ѝ, преди режещото стъкло да се забие в гърлото ми, но само толкова. С лявата ръка ме улови за косата, дръпна я и ми се стори, че смъква скалпа ми, а с дясната съвсем лесно преодоля безполезната ми съпротива. Зрителното ми поле се изпълни с лицето ѝ в едър план: страховита окървавена мъртвешка глава със забити стъкла в отпуснатите устни, бузи, вежди, дори и в очните ябълки, вторачени в мен.

Тишината, която излизаше от устата ѝ, бе оглушителна.

Докато стъклото се приближаваше към гърлото ми, разсъдих, че не е изключено Клаудия да има право, че съществува някаква справедливост в тази сляпа жажда за отмъщение. В края на краищата всички бяхме покварени от собственото си удоволствие, всички представлявахме и агенти на самите себе си. От псинома не можеше да се избяга. Ние бяхме онова, което желяхем да бъдем. Така че затворих очи и зачаках освободителката смърт, сетната наслада, финалното желание и тогава чух гърмежа и бях оплискана от Клаудия, от онова, което бе останало от последните ѝ безумни мисли. Като отворих очи, видях как се срутва без отнесената от изстрела част от главата и с изражение на изненада, като че ли точно в този миг диктатът на псинома я бе изоставил, в момента на смъртта, бе ѝ дал възможност да

е отново и завинаги Клаудия. А до себе си съзрях скованото в решимост личице на Вера, подаващо се над дулото на пистолета на Мигел, който все още стискаше в ръцете си.

Спомням си, че ми се мярнаха група санитарни, които се въртяха около тялото на моя приятел.

Спомням си, че на висок глас ги молах да го спасят.

И после нищо, тъмнина. Като че завеса падна пред очите ми.

ЕПИЛОГ

Мадрид

Две седмици по-късно

— Здравей, мога ли да вляза?

— Разбира се. Що за въпрос? Радвам се да те видя.

— Аз също.

— Сядай, моля те.

Усмихнах се. Марио Валие си намести очилата на върха на носа. Кабинетът бе, както винаги, елегантен и подреден, въпреки необичайното положение на щорите, вдигнати така, че дневната светлина щедро проникваше вътре.

Предпочетох дивана вместо креслото пред писалището, което видимо го развесели.

— Ще има нова изповед?

— Горедолу, да — потвърдих.

Усмивката не слезе от лицето му, но бе някак си скована.

— Случило ли се е нещо?

— Нищо специално. — Свалих си якето и го оставих до себе си. Валие остана прав и не посегна да го вземе. — Съжалявам, че не ти се обадох тия дни.

— Предположих, че имаш... работа.

— Да, някои неща трябваше да се уредят.

Кимна в знак на разбиране.

— И уредиха ли се?

— Може да се каже, че да. Съжалявам освен това, че дойдох, без предварително да ти звънна. Помислих си, че към обяд вече няма да имаш консултации и че все още не си си тръгнал...

— И добре си направила. — Избра си да седне на леглото за пациенти, точно срещу мен. — Господи, Диана, хайде престани с извиненията. Щастлив съм, че пак те виждам, наистина.

— И аз също. — Потрих ръце. — Мислих.

— Това е много здравословно упражнение, което хората трябва да правят по-често. Отразява се на всичкото отгоре прекрасно. — Беше заковал погледа си върху превързаната ми ръка. — Как се чувстваш?

— Добре. Раната се затваря.

— Радвам се. Страхотно изглеждаш.

— Ти също си страхотен.

Забавлявах се да го гледам как реагира на комплимента, като всички мъже: без да му отдава значение, сякаш ставаше дума за необорима истина. Усмихна се отново, което бе знак, че вече се чувства напълно отпуснат.

— Добре, опита се да подкупиш господин психолога, хайде сега кажи за какво си си мислила.

— Е, ти ме помоли да взема едно решение, не помниш ли?

За миг Валие изглеждаше, като че ли е разбрал, че е болен от неизлечима болест и е дошъл моментът да чуе резултатите от най-важните изследвания.

— Не искам да ми казваш нищо насила. — Възпря ме, като добави и жест.

— Но аз искам да ти кажа.

— Не, не, Диана, не. Наистина не.

— Не желаяш да знаеш?

— Вече знам, вече знам. Узнах го още в момента, когато те помолих да помислиш. — Махна неопределено с ръка. Ти си влюбена в... в някой там от твоите колеги, нали така? Възнамеряваше да се оттеглиш и да живеете заедно. Би било чудесно. Единственото, което съм искал от тебе, единственото, това е да зарежеш тая работа. Заклевам се. Интересува ме личното ти щастие, Диана. Да престанеш да страдаш. Защото точно това правиш. Не ме гледай така, говоря съвършено сериозно...

— Не те гледам никак, само че...

— Може би ти казах нещо, което не биваше да ти казвам — прибави припряно. — Оставих се да ме водят инстинкти... Вероятно това е синдромът на по-възрастния мъж, привлечен от младо и хубаво момиче. Нямам предвид, че съм преувеличил собствените си чувства. Бях напълно искрен. Всички прекарваме живота си в търсене на някого, който да ни разбере, и най-неочаквано го откриваме. Това бе, което ми се случи с тебе. Съжалявам.

— Сега мога ли да говоря? — Вдигнах ръка като в училище с усмивка.

— Не, не можеш. Не желая да слушам нещо, което знам. Не е необходимо. Онова, което поисках от тебе да решиш, беше поведение на пубертет... Защо се смееш?

— Смешни сте ми психолозите. От всеки три неща, които казвате, две са самоанализи.

— Оня ден, когато се видяхме, изглежда, направих най-основния — отвърна Валие и замълчахме, след като си разменихме усмивки. — Ще ми липсваш — добави толкова нежно, сякаш се обръщаше към самия себе си. — Но не е нужно да се извиняваш за своя избор.

— Не съм дошла да ти се извинявам, Марио.

Погледна ме. Ако бях огнеупорна каса, погледът му щеше да е на изпечен крадец, който преценява как да стигне до комбинацията на шифъра. И аз го гледах. Мекотата на излъчването му, благоразположението, включително и суетността му на елегантен мъж, в случая облечен със зелен панталон и риза и тъмночервена жилетка — всичко у него бе предназначено да породи едно-единствено впечатление, което можеше да бъде изразено с думите „тук съм, симпатичен съм, много учтив, в състояние съм да ви изслушам и да ви дам съвет“. Харесваше ми тоя начин на съществуване.

Престанах да се смея, но не и да го наблюдавам. Въздъхнах дълбоко и добавих:

— Дойдох да ти кажа, че избирам теб.

Преди две седмици изобщо нямаше да мога да си се представя как изричам това. Просто защото тогава си мислех за друго. Ония от отдела се бяха натоварили като панаирджийски мулета, за да покажат каква отговорна и сложна акция провеждат. Нахълтаха в студиата на чифлика, окичени с цялата, по инструктаж, машинария за борба с опасни агенти: уреди за деформация на образа, звукови филтри, лазерни пистолети и какво ли не, макар прекрасно да знаеха, че един добре трениран агент можеше да ги направи за смях с всичкото им снаряжение. Аз бях просто припаднала, след като сестра ми бе стреляла в Клаудия, но те, подобно на автомати, бяха решили, че е необходимо да ми забучат дихателна сонда в носа и устата.

След оная завеса се събудих в Сервиза. Обичайните пациенти и обичайните доктори. Беше малко по-зле от обичайното.

Часове наред ме държаха, като че ли бях болна от хеморагична треска, зад полупрозрачни пердета и ме оглеждаха, сякаш бях някакво рядко животно. Сменяха ми дрехите без предупреждение, по много пъти, понякога на интервали от минути, така че да не мога да предприема каквато и да е маска, при положение че не знам как след малко ще бъда облечена. Разбира се, не обръщаха никакво внимание на моите животрептящи въпроси, докато най-накрая при мен дойде Главният информатор. Беше някакъв образ по риза, очилат и с вид на същество, видяло в живота си повече компютърни екрани, отколкото човешки лица. Естествено, придружаван от свита охранители.

— Сестра ви е във от опасност — заяви. Бях включила и Мигел в списъка от въпроси, така че тишината по тази точка ме лъхна като леден вятър.

— А Мигел Ларедо? — настоях.

Чиновникът скръсти ръце.

— Загубил е много кръв и в момента е в интензивното отделение. Куршумът не е засегнал сърцето, нито пък важни кръвоносни съдове, но е разкъсал горната част на левия бял дроб. Засега според лекарите животът му е все още в опасност.

Ала само от факта, че е жив, се почувствах дотолкова облекчена, че ми се прииска да подскоча. Но дори не се и усмигнах, върна на професията си на агент. Нерядко всичко отива по дяволите само заради една неподходяща гримаса, знаех го прекрасно.

В замяна на тази информация трябваше да предоставя своята. Говорих за Клаудия, за Дженс, за онова, което подозирах, че са вършили, и което със сигурност знаех, че са извършили. Също така за Йорик, каквото аз предполагах, че представлява, и за ефекта, който предизвикваше. Тази последна част бе дълга и подробна, защото освен Вера и мен, всички, запознати с чудовищната маска, вече бяха отнесли тайната в гроба. Аз говорех, господинът слушаше и клатеше глава. Не си водеше бележки и си помислих, че ако бях в състояние с думите си да възпроизвеждам образи, щяха да сложат наоколо камери да снимат.

След като инквизицията приключи, ми позволиха да видя Вера.

Беше в подобна на моята болнична стая, но с постови пред вратата. Разбира се, не я пазеха от онова, което можеше да ѝ причинят

други, а от това, което тя можеше да им направи. А бе само едно обикновено момиченце, или поне така изглеждаше. Но беше обсебвана от Йорик, което явно ги ужасяваше. Освен това никога не беше ясно кога една маска престава да действа и дали би могла наново да се възобнови. Както и да е, пуснаха ме да вляза. Тя стоеше с наведени очи, скромна, мъничка, на вид напълно беззащитна.

Обзе ме странно чувство, като се озовах пред Вера: нещо като „на ръба на всеобемащото“ — радост и мъка, доверие и подозрение, спокойствие и тревога, всичко това, според Дженс, съществуваше в последните произведения на Шекспир, където той се е опитал да надхвърли границите на театъра и литературата. Спомних си *последното*, в което бе оставил своя отпечатък, в съавторство с Флечър: „Двамата знатни сродници“. И така, стояхме една срещу друга, облечени в еднакви болнични халати, обединени от донякъде физическата си прилика: знатни или незнатни сродници, които се събират подир дълга раздяла.

След като направихме задължителното, да се прегърнем, изрекохме едно и също едновременно:

— Как си?

И се засмяхме, естествено, защото не знаехме как да продължим тази трагикомична сценка.

— Първо ти — предложих.

— Добре съм. Казаха ми, че спя по дванайсет часа дневно. А ти?

— И аз така. Вече си наясно, за да живееш луксозния живот, трябва да се превърнеш в кучка.

Беше чудесна с онази усмивка от едно време.

— Само че ти не приличаш на такава — добави тя.

— Имаш предвид, че съм се охранила?

— Не, все същата върлина си и...

— „Ръбата“ — допълних, припомняйки една шега на татко по повод моето телосложение. Прониза ме болезнено съмнение. Запитах се какво сестричката ми помнеше за нашите родители в действителност и каква част от спомените ѝ за тях представляваха собствените ми разкази. Така че седнах до нея и взех ръката ѝ в своята.

— Съжалявам за Елиса... Съжалявам много. — Сви рамене, но успя да потисне плача. Изглежда, се опитваше да покаже, че може. — Помниш ли всичко?

— Да — прошепна. — Аз се провалих.

— Не. Ти ми спаси живота. И се държа като истинска професионалистка.

— Оставих се да ме обсеби. Попаднах в капана ѝ.

— Клаудия беше прекалено силна за всички нас.

Но не това бе важното в съзнанието ѝ в момента и докато обръщах внимание на разни глупости без особено значение, подобно на глупачка, пропусках най-чудовищното нещо, с което някога се бях сблъсквала.

— Знаеш ли...? — промърмори. — В началото не исках... да я застрелвам... точно...

Поклатих глава в знак на разбиране. „Не исках да застрелвам *нея*, а *теб*“, бе пълното изречение, което тя не се осмели да изрече. Естествено, имала е съвсем друго намерение, докато се е навеждала и е хващала пистолета, но впоследствие го е променила, или по-точно *насилила се* е да го промени в последния миг с върховна концентрация на волята си.

— Вера, миличка, успокой се. — Прегърнах я и тя избухна в плач. — Интензивната маска се отразява на всичко, не бива да се чувстваш виновна заради това... Собственият ти псином е имал предназначението да *пази* Клаудия, защото именно тя е била изворът на твоята наслада. Накрая обаче си избрала да спасиш мен, което доказва, че аз, моето съществуване те прави по-щастлива от онова другото. — Не се усмихна, но поне престана да плаче. Целунах я по косата и прибавих: — Освен това е нужно да познаваш усещанията в качеството на жертва на маска. Един добър агент трябва да опита и как бode собственият му ръжен, нали...

Отдръпна се, за да ме погледне с учудени и насълзени очи.

— Един добър агент...?

Потвърдих с глава.

— Ти си добра, но ще станеш още по-добра.

— Не съм убедена, че ще продължа да го правя...

— Рано е да го казваш, не мислиш ли?

Гледаше ме скришом. Опитваше се да се усмихне, ала усмивката ѝ сякаш замираще още неродена.

— Ти не искаше аз да... продължавам...

— Бях объркана, но сега съм наясно. — Махнах косата от челото ѝ и въздъгнах дълбоко. — Вече не си дете. Не се нуждаеш от закрилата ми, Вера. — Още докато го изричах, проумях, че не е така. А в същото време и беше, мислех трескаво. — Или поне не се нуждаеш повече, отколкото аз от твоята. Така че прецени спокойно. Това е собственият ти живот и аз ще те оставя да си го живееш, както намериш за добре. Само искам да ти кажа едно нещо: правиш, каквото правиш, но не го прави заради мама и татко. За любовта, която са ни дали, сме им се отплатили с излишък. Те прекрасно знаят, че никога няма да ги забравим. Сега обаче трябва да ги оставим да си отдъхнат. Прави каквото пожелаеш, но го прави единствено за себе си.

— А ти?

Не допуснах отново грешката да крия собствените си колебания.

— Не знам. Аз също трябва да взема някакво решение.

— Значи сме в едно и също положение. — Усмихна се.

— Да. — Прегърнах я и докато усещах телцето ѝ да поема дъх, сгушено до моето, си дадох сметка, че момиченцето със спукани тъпанчета си е отишло завинаги. Сега бяхме Вера и аз, две отделни жени с различно бъдеще. И нито една от нас нямаше нужда от другата. Двете най-накрая останахме сами.

И именно поради това най-накрая бяхме заедно.

Оставаше просто да раздигнем масата. И това беше, най-общо, впечатлението ми от дните, които последваха, необходимостта да се разчисти ненужното и да се види какво остава. Мигел постепенно се оправяше и въпреки че прекарвахме кратки мигове заедно, бях радостна, че пулсът му става все по-равномерен и погледът все по-уверен. Говорехме малко и никога за бъдещето. Всичко се свеждаше единствено до здравословното му състояние и чак след неговото стабилизиране щях да споделя своите съмнения, надежди, витаещата наоколо сянка на невзетото ми решение.

Но междуременно се наложи да оправям и чужди маси. Клаудия бе оставила много повече загадки, отколкото разрешения, и така постепенно започна да се налага идеята, че Йорик е едно революционно откритие. Единственият свидетел на тази маска, който можеше да каже все пак нещо за нея, бях аз и още преди да ме разкарат от Сервиза, бях посетена от някои големци: Винсент Холия и Стивън Барт от звеното за криминална психология на ФБР във Вирджиния и

Жан-Пол Ален от Париж, голям приятел и сътрудник от едно време на Дженс. Чувствах се като панаирджийска маймуна. И повтарях всичко като папагал, освен свързаното със самия Дженс. Новият ни шеф, профайлърът Рикардо Монтемайор, и комисарят за връзка с Вътрешното министерство Гонсало Сесеня ми казаха, че макар за външния свят Дженс вече да е мъртвец, ще му устроят второ погребение.

То се състоя в Барселона, три дни след като излязох от болницата, церемония в тесен кръг, на която изненадващо бях поканена от страна на Сесеня. А още по-изненадващото бе, че аз приех. Взех самолета и постоях смълчана и вгълбена сред величественото гробище, където се намираше гробницата на семейство Дженс. В нея поставиха урната с праха му. И бях сигурна, че тук, под този фриз с изваяния, прилични на театрални маски, е най-подходящото място за неговите останки, кукловод на каменни фигури. Финалната завеса пред господин Пийпълс, който показва на всички, че хората са актьори, че светът е сцена, което бе известно и на един друг човек, живял преди петстотин години. И мислите ми отлетяха към него.

Дженс ми го беше разправял: след написването на последните произведения, в сътрудничество с разни „официални“ автори, кодирайки ритуални ключове, Уилям Шекспир се оттеглил в родното си място, където скоро след това починал. „Доста интелигентно решение: държавата го е елиминирала светкавично, като го е задължила да се затвори в семейния си кръг — коментираше лукаво Дженс. — Аз за щастие нямам семейство и това ме кара да мисля, че не ще могат да ме отстранят толкова лесно. Ще умра, работейки, ще умра на барикадата.“ Припомних си тия думи с надеждата, че равновесието вече е настъпило. Шекспир и Дженс бяха стигнали до края, бяха разкъсани от собствените си творения и бяха останали само като загадка и паметник.

През последните дни си мислих много за Дженс, за Клаудия — на чиято памет Сесеня реши да отдаде закъсняла почит, като разруши чифлика, — е, и за Мигел и Марио Валие, за всичко в тоя луд свят, лишен от дълбоки истини с изключение на удоволствието, където само науката и театърът се опитваха да установят някакво свое правосъдие.

И тогава, в една нощ, взех решението.

А на следващата сутрин се появих в кабинета на Валие.

— Избирам теб — повторих, тоя път още по-твърдо.

Марио Валие стана прав.

— Диана... ти... Какво... Нали обичаше там оня чо...

— Така си мислех — признах му. — Не съм те лъгала. Обичах го. Предполагам, че все още го обичам, само че... Не става дума единствено за предпочитание, единия или другия, Марио, за избор между два начина на живот. Само че аз знам, че не желая оня живот, който той ми предлага.

— А може би се лъжеш.

— Може би.

Изражението на Валие сякаш реагираше на лоша вест, но го чувах как диша тежко и очаквателно. Размахах ръцете си във въздуха.

— Ако ти си променил намеренията си спрямо мен, ще те разбере, наистина. Аз...

— Не, не, не — прекъсна ме. — Важното е да си сигурна в онова, което говориш. Заради раните, които можем да си нанесем един на друг, които ти можеш да нанесеш на самата себе си...

— Не беше лесно това решение, но вече е взето.

И аз се бях изправила. Стояхме един срещу друг, както оня път в неговото жилище, когато започнахме да се целуваме. Сега обаче нямаше целувки, само изпитателни погледи, учудване и едно дълго мълчание. Най-сетне Марио Валие се усмихна.

— По дяволите, как ми свърши работният ден днес, да не повярваш. — Прихнах в отговор на шепнещия му глас. — Най-накрая... може би трябва да поговорим... Имах предвид дали е останала някоя... бутилка шампанско, но май ми се е свършила и бирата. Само вода.

— Тогава вода.

— Мога да кажа на секретарката да отиде да купи...

— Не искам да се напивам преди обяд, моля те, да се чукнем с вода.

Разсмяхме се като малки деца. Отправи се към някакво съседно помещение, което очевидно му служеше за кухничка. Чух дрънченето на чаши. Приблжих се до вратата и го видях да сипва студена вода от

кана, извадена от отворения хладилник. Беше с гръб към мен и не бе никак трудно да опра в тила му дулото на малкия пистолет, който извадих от джоба на панталона си.

— Остави всичко, което държиш в ръцете си, и бавно се обърни.

Застина, все едно беше парализиран. Повторих заповедта, като го накарах да почувства с кожата си плоското парче метал, което бях скрила в тесните си панталони. И тогава видях какво остави върху масата: каната с вода и малка ампула, която бе успял да измъкне от дъното на една преградка в хладилника, не по-голяма от детска ръчичка. Съзрях там още ампули и флакон без етикет.

— Сега се обърни с ръце на тила. И не се опитвай да предприемаш нищо.

Човекът, който се извъртя към мен, нямаше много общо с другия отпреди малко, нито с Марио Валие, когото познавах: някакъв тик го караше непрекъснато да мига с единия клепач, заплашително показваше зъбите си. Преобладаващото чувство у него очевидно бе не изненада и страх, а бяс.

— Какво става, Диана...? Какво ми направи?

— Причиних ти разпад на личността. Това е маска, която позволява собственият ти психом да поеме за няколко секунди управлението на съзнанието. Нещо като смес от кокаин и алкохол: някои започват да се бият, други вадят ножове, а ти бръкна в това тайно място...

За миг Валие стана много сериозен.

— От колко време ми правиш тия магии?

— От самото начало — отговорих. — Във всеки случай след като ти се бе превърнал в Отровителя.

— Аз... Не съм...

— Хайде, хайде. — Не го изслушах докрай. — Какво криеш тук? Това е като блиндирана каса, има и скрита клавиатура. Сигурно е и с блокировка и скенер. Веднъж затвориш ли я, повече никой не може да я отвори. Скъпа работа. Какво толкова ценно има в тия ампули, докторе? Хващам се на бас, че са от ония органични отрови, дето не оставят следи, по стари индиански рецепти. От племената, сред които си живял, нали, докторе?

Разпадът прилича на мълния: рязка, мощна, непредсказуема и безследно изчезваща. Видях признаци за връщане на разсъдъка в очите

на Валие, в смръщването на веждите му, в примигването. Знаех, че внушението е преминало. Но не мислех, че е необходимо да го подчинявам наново.

— Няма закон, който да забранява съхраняването на токсични вещества в лекарски кабинет — каза Валие вече разумно, студено, но не и без негодувание. — Искам да извикам адвоката си. Това, което правиш, е незаконно. Всичко, което вие вършите, е незаконно...

— А не е незаконно да тровиш пациентите си, които идват при тебе за помощ, така ли?

— Не съм нанесъл вреда никому. — И след пауза добави: — Не съм имал намерение да ти давам това.

— Знам, знам. Онова, което направих, те *накара* да издадеш малката си тайна. Само толкова.

— Нямах доказателства... Нямах нищо.

Този Валие, преминал в отбрана, започна да ме отвращава.

Усмивайки се, продължих да му говоря:

— По-добре си дайте сметка, че разполагаме ли с отровата, вече имаме всичко, докторе. Нашите компютри стигнаха до двама-трима лекари и психолози, които преди това жертвите са посещавали. Вие сте един от тях. Освен това достъпът до Winf-Pat ви позволява да триете данни на пациенти, дошли за първи път, нали? А пораженията от отровата не са светкавични: предлагате им чаша вода и ги отправяте. Нанокapsули ли са? Съдържанието им се освобождава чак след няколко седмици, понякога месеци, без да оставя следи... Никой не е в състояние да ги улови, а и никой съдия не би подписал заповед за обиск в дом, подбран от компютър. Появи се нуждата от такива като мен. Затова и ме изпратиха. В момента, когато бях решила да напускам, се занимавах с два случая: с убиеца на проститутки и с Отровителя, даже не бяхме сигурни дали вие сте човекът, когото издирваме, но точно защото щях да приключвам с тази работа, онова посещение бе за последно. Трябваше да се разделим привидно „естествено“, за да не попреча на следващия колега, който щеше да ви поеме. След което реших да довърша и двата случая, така че продължих да идвам. Това, че намерихте името ми в Winf-Pat, че ви разказах спомените си и се добрахте до истинската ми самоличност, беше постановка. Част от сценария.

Валие въртеше главата си наляво-надясно, с цел да демонстрира някаква саркастичност по отношение на моите думи.

— Това е абсурдно — не издържа и избухна. — Самата ти признаваш, че сте ме подозирали, и въпреки това ми разкри цялата истина за себе си: че си агент под прикритие в полицията...

— Част от маската. Вашата филия не е Жертва, както май ви бях споменала, а друга, приблизително същата, но много рядко срещаща се, наричат я Стръв. Наименованието е без значение. Важното е, че за да имам успех, бе необходимо да ви разкажа истината за себе си. Маската за тая филия налага нещата да бъдат заявени открито. Без да се премълчава каквото и да било. Много трудоемка е, изисква дни всичко да се намести както трябва. Аз я доизкусурявах все повече и повече, всеки път, когато се виждахме. И днес реших, че е дошло време за последната атака.

— Всичко, което правиш, е незаконно — повтори Валие с потно чело.

— А къде-къде по-законно е да тровите пациентите си, затова пък...

— Не съм ги тровил! Никога не съм причинявал каквото и да било никому, Диана. Облекчавал съм ужасните им мъки... Те бяха пленници. Дрогираха се със собствените си обсеии! Момче на два̀сет години, напълно деградирало от хероина... Жена на шейсет с диагноза рак, която броеше дните си и бе стигнала дотам, че лекарствата, които пиеше срещу болката, не й действаха... Мъж, който малтретираше жена си и изобщо не го вълнуваха нито полицейските предупреждения, нито затворът... Сам ти казах, че съм научил доста неща от ония племена в Амазония, Диана. Не само рецепти за приготвяване на отрови. Те не са като нас! Не се вкопчват в жалкия си живот. От тях се научих да ценя достойнството. Разбрах, че изгубим ли достойнството си, най-разумното е да се сбогуваме с живота...!

— Точно същото си мисля и аз — му отговорих, гледайки го в очите. — Затова смятам, че именно това трябва да направите и вие.

За миг се умълча и също ме погледна. Всичко, което си бяхме казали, се записваше и предаваше от приемник, който носех на китката, така че, предполагах, съвсем скоро щяха да постановят арестуването му и полицията щеше да се появи в кабинета.

Но Валие нямаше намерение да капитулира. Свали бавно ръцете си с усмивка, като че изобщо не ми вярваше.

— Диана... на какво си играеш с мен? Казваш, че за да ми въздействаш, е било необходимо да разкажеш цялата *истина* за себе си... но ти не само ми разказа живота си... ти...

— Ръцете на тила, докторе.

— Не. Няма да се подчиня. Опитай се да ме застреляш.

Не свалих пистолета. Валие се усмихна и разпери ръце.

— Аз не съм убиец, Диана. Можеш да си мислиш каквото искаш, но аз зная, че *помагам* на хората. Преди две години жена ми ме напусна, защото не понасяше работата ми. Смяташе, че съм прекалено отдаден на пациентите си и отделям твърде малко време за нея. Аз я обичах, ала го приех. Разбрах, че мисията в живота ми е да продължавам сам. Да съм в помощ на страдащите...

Знаех какво се опитваше да постигне: както и Воайора, както и много други, търсеше основания за собствения си психом. Нито самотата, нито желанието да помага го караха да убива, а удоволствието от експеримента. Но не смятах да му го обяснявам. Моето удоволствие пък се състоеше в това да го заловя.

— Ти нямаш желание да ми навредиш наистина, Диана... — продължи с широка усмивка, след като се увери, че действително не го застрелвам. Разказа ми за своите чувства... А това са неща, за които човек никога не лъже. Ти ме обичаш, отвори душата си за мен... И то *не беше* театър...

— Ръцете, докторе — напомних му отново. — На тила.

— Това също не е *театър*. — Без да обръща внимание на предупрежденията ми, бръкна бързо в един кашон до себе си. Пистолетът, който измъкна оттам, беше по-голям, въпреки че на такова разстояние това не бе от значение. — *Ти* няма да ме застреляш. Ти ме обичаш. А аз знам много добре стойността на собственото си достойнство...

Когато навря дулото в устата ми, направих Завеса.

Маската на Завесата е подходяща за противопоставяне на брутални действия от страна на филиите Жертва и Стръв. Състои се в изобразяването на интензивни контрасти с жестове и глас и внезапното им прекратяване, сякаш се спуска завеса. Опасявах се от подобна реакция, поради което се бях облякла по този начин: черна блуза, бели

панталони, черни обувки, всичко отговаряше на приложената техника. Според Дженс ключовете ѝ бяха заложени в „Двамата знатни сродници“: в единоборството между двете главни действащи лица за една жена. Това, че Шекспир бе приключил творческия си път с маската Завеса, бе послужило за удачна метафора от страна на Дженс.

Разтворих ръце, събрах ги, изстенах с колкото се може подрезгав глас и сплетох пръсти пред лицето си, след което го отметнах назад. Беше лесно. Валие се отдръпна разтреперан. Протегнах ръка и той пусна в нея пистолета си. Все още продължаваше да е под въздействието на маската, когато чух уплашените възгласи на секретарката и видях вратата на кабинета да се отваря и да пропуска полицаите. Марио Валие позволи да му сложат белезниците без протести, като не откъсваше погледа си от мен.

— Това бяха твоите съкровени чувства... — говореше си. — Излъга ме само като ми каза за избора си, но пък използва най-истинските си чувства, за да ми въздействаш... Даваш ли си сметка? Целият ти нещастен живот е един *театър*... Какво остава вътре и теб, след като акцията приключи? Обичаш ме, зная го... И това нямаше измама. Защо тогава ми причиняваш подобно нещо?

Бих могла, предполагам, да му отговоря. Да му кажа, че решението, което ми е коствало толкова главоблъсканици, никога не се е състояло в това да избирам между него и Мигел, а дали да продължа работата си, или да напусна, както възнамерявах преди. Да му кажа, че съм предпочела да продължа и да се опитам да заживея с Мигел, когато се оправи, и изобщо да си остана ченге, въпреки насъбраната ненавист. Не ставах за друго, никога не съм била нещо различно. Не мечтаех като Виктор Дженс или Марио Валие за световния театър или върховното достойнство. Не хранех надежди, че обществото изпитва непреодолима нужда от мен. Просто трябваше да приема собствената си съдба, да остана вярна на онова, което ми доставяше удоволствие, и да не залъгвам себе си.

Можех да му кажа още толкова неща, но изрекох само:

— Защото съм ченге.

Полицаите изпълниха кабинета. Имаше и експерти по токсикология. Валие повече не представляваше каквато и да било опасност, дори и за себе си, бе все още в плен на маската. Сега идваше ред на съдии и адвокати. Ролята ми приключи.

Обърнах се и слязох от сцената, Валие остана там, зад Завесата.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Има неща, които са повече от онова, което изглеждат, които съдържат вътре в себе си и още много, безкрайно много неща: Шекспир е едно от тях. Не е възможно да се прозре или напише някаква новост за него. Въпреки това, когато пристъпих към своя най-предпочитан писател, който стои в основата на романа ми (където всяка глава, дори не е необходимо да го изтъквам, се върти около някое от неговите произведения, отправна точка за отделна филия или маска), и след като изчетох, за кой ли път, изключителното британско издание на пълните му събрани съчинения (не мога да не изразя съжалението си, че подобно съвременно издание на испански не съществува), прелистих дузини книги с претенцията, че казват нещо ново. От тях запомних само три: „Shakespeare. The invention of the human“ от Харолд Блум, „Shadowplay“ от Клеър Аскуит-изненадващи фантазмагории относно тайнствените значения на писанията му, и „Shakespeare and Modern Culture“ от Марджъри Гарбър — както се вижда от заглавието, възхвалява на „модата“ Шекспир.

Псиномът е фикция, *може би* и самият Шекспир. Сродни души обаче ми разкриха невероятното значение, което може да придобие всяка фикция. И въпреки че не съм се консултирал с него за този роман, моят приятел, драматург и театрален режисьор Денис Рафтър непрекъснато присъстваше в съзнанието ми, докато работех върху текста. Денис постави първата ми драматургична творба, „Мигел Уил“, която отново беше върху Шекспир, и даже наруши принципите си, като ме покани да присъствам на интелегентната му работа с актьорите. По този начин успях да видя маската отвътре. Благодаря ти, Денис, благодаря на талантливата труппа, която изигра пиесата ми, защото без тях нито „Мигел Уил“, нито това произведение щяха да са онова, което са. Благодаря също така на всички приятели, с които на няколко пъти устройвахме незабравимите „Шекспирови празници“ у дома (Денис беше между тях), а увлечението и вълнението от тези начинания доказаха, че е възможно човек да се забавлява пълноценно с автор,

мъртъв от цели четиристотин години. Имам дълг и към доктора и приятеля Игнасио Санс, който ме посвети в някои медицински аспекти на онова, което съм описал тук. Благодаря и на моите традиционни издатели Давид Триас, Емилия Лопе и Нурия Тей за ентузиазма и доверието, на литературните ми агенти Карина Поне, Глория Гутиерес, Глория Масдеу и техните сътрудници, както и на Кармен, най-вече на Кармен Балселс, за неизчерпаемия дух и помощта ѝ. Разбира се, нищо от това не би било възможно без вас, моите читатели. Приемете дълбоката ми признателност.

Останалото не е мълчание, а синовете ми Ласаро и Хосе, също и жена ми Мария Хосе. Благодаря на вас, които зареждате със смисъл съществуването ми, когато не се занимавам с писане.

Нещо, което и самият Шекспир не е постигнал.

ХКС, ноември 2009 г.

Издание:

Хосе Карлос Сомоса. Стръв

Испанска. Първо издание

ИК „Колибри“, София, 2012

ISBN: 978-954-529-996-4

Редактор: Елена Константинова

Коректор: Донка Дончева

José Carlos Somoza. El cebo

© José Carlos Somoza, 2010

© Марин Галовски, превод

© Стефан Касъров, художник на корицата

Формат 84×108/32. Печатни коли 24,5

Предпечатна подготовка „Колибри“

Печатница „Симолени“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.